

GELECEK SANDIĞINIZDAN DA YAKIN

MICHAEL CRICHTON

SIRADAKİ

İNKILAP

KB732

Sıradaki / Next

© 2006, Michael Crichton

*Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı:*

© 2008, İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 10614

*Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.*

*Sayfa tasarım ismet Sayar
Kapak tasarım Sayat Ayık
Düzeltili Banu Ergüder*

Yayıma hazırlayan Sema Diker

ISBN: 978-975-10-2731-3

08 09 10 11 109 87 65 43 2 1

Baskı

İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İİ: İNKILÂP
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna - İstanbul
Tel : (0212)496 11 11 (Pbx)
Faks: (0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
www.inkilap.com

MICHAEL CRICHTON

SIRADAKİ

ingilizce den çeviren:

Dost Körpe

....

İNKILAP

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Michael Crichton

En çok *Jurassic Park*, *Yükselen Güneş*, *Zaman Tüneli* ve *Küre* adlı romanlarıyla tanınmaktadır. Ayrıca televizyon dizisi *Acil Servis*'in yaratıcısıdır. Tartışmalar koparan romanlarından ilki, henüz Harvard Tıp Fakültesi'nde öğrenciyken yayınlanmıştı.

Yüz milyondan fazla satış yapmış olan eserleri otuz yabancı dile çevrilmiş ve bunlardan iki tanesi sinemaya aktarılmıştır. Filmlerde bilgisayar programları kullanılmasında öncülük yaptığı için 1995 yılında Film Akademisi tarafından *Görüntü Efektleri Oscarı*'yla ödüllendirilmiştir.

Dost Körpe

1972 İstanbul doğumlu. Nişantaşı Anadolu Lisesi, Boğaziçi Üniversitesi İş İdaresi ve İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümlerinde okudu. 1991 Yunus Nadi Yayınlanmamış Öykü Kitabı Ödülü'nü kazandı. Stüdyo İmge Minor Yayınları'nın editörlüğünü yaptı. *Zaman Sona Ermeli* (öykü), *Günah Yiyen* (öykü) ve *Kıyı* (şiiir) adlı kitaplarının yanı sıra, müzik kitapları ve çok sayıda çeviri kitabı bulunmaktadır.

Giriş

KIRK DOKUZ yaşındaki Vasco Borden, lüks hakyla kapk kordorda yürürken takım elbisesinin klapalarını çekiştirdi ve kravatını düzeltilti. Takım elbise giymeye alışık değildi, gerçi üstündeki bu koyu mavi olanı, kash gövdesini kamufle etsin diye terziye hususi yaptırmıştı. Borden iriydi, bir doksan iki boyunda, yüz dokuz kilo ağırlığındaydı, eskiden Amerikan futbolu oynamış bir özel dedektifi ve kaçak yakalama ajanıydı. Vasco şu anda ana konferans salonuna doğru yürürken de Cambridge, Massachusetts'deki MicroProteconomics'den kaçmış olan otuz yaşındaki, kelleşmeye başlamış bir araştırmacı doktorun peşindeydi.

"Şimdi Olmasını Sağlayın!" gibi şevklendirici bir isim verilmiş olan BioChange 2006 Konferansı, Las Vegas'taki Venetian Oteli'nde yapılmaktaydı. Aralarında yatırımcılar, bilim adamlarını işe alan İK müdürleri, teknoloji transfer müdürleri, yönetim kurulu başkanları ve fikri mülkiyet avukatları da bulunan iki bin seyirci, her türden biyoteknoloji işçilerini temsil etmekteydi. Amerika'daki neredeyse bütün biyoteknoloji şirketleri burada bir şekilde temsil ediliyordu.

Kaçığın bağlantı kuracağı kişiyle buluşması için mükemmel bir yerdı. Kaçak salağa benziyordu; saf bir suratı ve alt dudağının altında ufak bir tutam sakal vardı; iki büklüm yürüyor ve ürkek, beceriksiz biri gibi görünüyordu. Oysa aslında bir kriyojenik devarın içindeki

on iki adet transjenik embriyoyu çalarak ülkenin öbür ucuna, bu konferansa getirmişti ve burada onları her kim için çalışıyorsa ona teslim etmek niyetindeydi.

Bir araştırmacı doktorun maaşlı çalışmaktan sıkılması ilk kez rastlanan bir durum değildi. Sonuncusu da olmayacaktı.

Kaçak boynuna asacağı konferans kartını almak için kayıt masasına gitti. Vasco kendi kartını boynuna asarak girişte takıldı. Buna hazırlıklı gelmişti. Program listesini inceler gibi yaptı.

Bütün önemli konuşmalar ana salonda yapılacaktı. "Adam Toplamının İncelikleri", "Yetenekli Araştırmacıları Elde Tutmak İçin Faydalı Stratejiler", "İdari ve Adil Tazminatlar", "Şirket Yönetimi ve SEC¹", "Patent Ofisi Eğilimleri" ve "Yatırımcı Melekler: Nimet mi, Lanet mi?" gibi konularda seminerler düzenlenecekti ve sonuncusu "Ticari Sırlar Korsanlığı: Şimdi Kendini Korum!" olacaktı.

Vasco genellikle ileri teknoloji şirketleri için çalışırdı. Böyle konferanslara daha önce de gelmişti. Ya bilimle, ya da iş dünyasıyla ilgili olurlardı. Bu seferki iş dünyasıyla ilgiliydi.

İsmi Eddie Tolman olan kaçak, yanından geçerek salona girdi. Vasco takip etti. Tolman birkaç sıra indikten sonra çevresi boş bir koltuğa oturdu. Vasco onun arkasındaki sıraya, biraz kenara yerleşti. Tolman denen çocuk yazılı mesaj gelmiş mi diye cep telefonunu kontrol ettikten sonra rahatlamış görünerek konuşmayı dinlemek için başını kaldırdı.

Vasco sebebini merak etti.

¹ SEC: United States Securities and Exchange Commission. Menkul kıymetlerle ilgili Federal Yasaların uygulanmasından sorumlu ve menkul kıymetler satışlarını düzenlemekle yükümlü hükümet kuruluşu.

Podyumdaki adam California'daki en ünlü kapitalist girişimcilerden biriydi, ileri teknoloji yatırımları sahasında bir efsane olan Jack B. Watson'di. Watson'ın yüzü arkasındaki dev ekranda kocaman

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

gösteriliyor, her zamanki bronz teni ve çarpıcı yakışıklılığı büyütülerek salonu dolduruyordu. Watson vicdanlı kapitalist imajını korumak için canla başla uğraşan, genç görünümlü, elli iki yaşında biriydi. Bu ünvanı sayesinde pek çok acımasız iş anlaşmalarından alınının akıyla çıkmıştı; medya onu yalnızca özel okulları ziyaret ederken ve yoksul çocuklara burs verirken gösteriyordu.

Ama Vasco bu odada herkesin aklına önce Watson'ın sıkı bir pazarlıkçı olarak şöhretinin geleceğinin farkındaydı. Watson'ın bir düzine transjenik embriyoyu yasa dışı yollardan elde edecek kadar acımasız olup olmadığını merak etti. Herhalde öyleydi.

Ancak Watson şu anda moral verici bir konuşma yapmaktaydı: "Biyoteknoloji gümbür gümbür geliyor. Otuz yıl önceki bilgisayarlardan beri herhangi bir endüstrideki en büyük gelişmeyi göreceğiz. En büyük biyotek şirketleri olan, Los Angeles'taki Amgen'de yedi bin kişi çalışıyor. New York'tan San Francisco'ya, Boston'dan Miami'ye dek, üniversitelerin aldığı federal ödenekler yılda dört milyarı aştı. Girişimci kapitalistler biyotek şirketlerine yılda beş milyarlık yatırım yapıyor. Kök hücreler, sitokinler ve proteonomik sayesinde muhteşem şifalar bulmanın cazibesi en parlak yetenekleri bu sahaya çekiyor. Ayrıca küresel nüfusun günden güne yaşlanması sayesinde, geleceğimiz her zamankinden de parlak. Üstelik hepsi bu kadar da değil!

"Öyle bir noktaya geldik ki, artık büyük ilaç şirketlerine rest çekebiliriz... ve çekeceğiz de. O aşırı büyümüş, koca koca şirketlerin bize ihtiyaçları var ve bunun farkındalar. Onlara genler gerek, teknoloji gerek. Onlar geçmişte kaldılar. Bizlerse geleceğiz. Para bizlerde!"

Bunun üzerine büyük bir alkış koptu. Vasco oturduğu yerde iri gövdesini kımıldattı. Seyirciler bu orospu çocuğunun işine gelirse şirketlerini bir anda paramparça edebileceğini bildikleri halde alkışlıyorlardı.

"İlerleyişimizde karşımıza çıkan engeller var elbette. Bazı insanlar, insanoğlunun gelişimine karşı durmayı seçmekte -her ne ka-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

dar iyi niyetli olduklarını *sansalar* da-. Onlar felçlilerin yürümesini, kanser hastalarının iyileşmesini, hasta çocukların yaşayıp oyunlar oynamasını istemiyorlar. Bu insanların karşı çıkmak için sebepleri var. Dinsel, etik, hatta 'pratik' sebepler. Ama sebepleri ne olursa olsun, onlar ölümün tarafındalar. Ve başaramayacaklar!"

Yine ortalık alkıştan inledi. Vasco kaçığa, Tolman'a göz attı. Çocuk yine telefonuna bakıyordu. Mesaj beklediği belliydi. Sabırsızca bekliyordu.

Yoksa görüşeceği kişi gecikmiş miydi?

Böyle bir durumun Tolman'ı kaygılandıracağı kesindi. Çünkü Vasco biliyordu ki bu çocuk bir yerlere içinde embriyolar ve sıvı nitrojen bulunan paslanmaz çelikten bir termosu gizlemişti. Termos çocuğun odasında değildi. Vasco orayı çoktan aramıştı. Üstelik Tolman'ın Cambridge'den ayrılmasından beri beş gün geçmişti. Söğütücü akışkanın etkisi sonsuza dek süremezdi. Embriyolar ısınırca değersizleşirdi. Yani Tolman, sıvı nitrojeni yenilemenin yolunu bulamayacaksa, artık bir önce konteynerini alıp alıcısına teslim etmek istiyor olmalıydı.

Bu yakında olmalıydı.

Vasco bir saat içinde olacağına emindi.

"**Elbette yolumuza** taş koymaya çalışan insanlar olacak," dedi Watson podyumdan. "En iyi şirketlerimiz bile anlamsız, verimsiz davalara saplanıp kalıyorlar. İlk şirketlerimden biri olan, Los Angeles'ta açtığım BioGen şu anda mahkemede, çünkü Burnet diye bir herif kendi eliyle imzaladığı sözleşmelere uymaya gerek duymuyor. Çünkü sonradan fikrini değiştirdi. Burnet bizden para alamazsa tıbbın ilerleyişini durdurmaya çalışacak. O kazıkçının davasına avukat olan kızı bakıyor. Ailecek çalışıyorlar yani." Watson gülümsedi.

"Ama Burnet davasını kazanacağız. Çünkü ilerleyişin önüne geçilemez!"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Watson iki elini de havaya kaldırdı ve salonu inleyen alkışlar karşısında seyircilere el salladı. Sanki seçime giriyormuş gibi davranıyor, diye düşündü Vasco. Watson'un amacı bu muydu yoksa? Herifin kendini seçtirecek kadar parası vardı kesinlikle. Bugünlerde zenginlik Amerikan siyasetinde hayati önem taşımaktaydı. Çok yakında...

Dönüp bakınca Tolman denen çocuğun ortadan kaybolduğunu gördü.

Koltuk boştu.

Lanet olsun!

"İlerleyiş misyonumuz, kutsal görevimizdir," diye haykırdı Watson. "Hastalıkları yenmek için ilerlemeliyiz! Yaşlanmayı durdurmak, bunamaya son vermek, hayatı uzatmak için ilerlemeliyiz! Hastaliksız, çürümesiz, acısız ve korkusuz bir yaşam için! İnsanoğlunun büyük düşü... Sonunda gerçekleşecek!"

Vasco Borden dinlemiyordu. Koltuk sırasından geçerek yandaki ara yola doğru yürürken çıkış kapılarını tarıyordu. Çıkan birkaç kişi vardı, hiçbiri Tolman'a benzemiyordu. O herif sıvışmış olamazdı, bir kere...

Tam zamanında dönüp bakınca Tolman'm ortadaki ara yoldan ağır ağır çıktığını gördü. Çocuk yine cep telefonuna bakmaktaydı.

"Bu sene altmış milyar. Gelecek sene iki yüz milyar. Beş sene sonra beş yüz milyar! İşte endüstrimizin geleceği bu ve tüm insanlığa sunduğumuz vaat bu!"

Kalabalık birden ayaklanıp Watson'u ayakta alkışlayınca Vasco bir anlığına Tolman'ı tamamen gözden kaybetti.

Ama yalnızca bir anlığına... Tolman şimdi orta çıkış kapısına yönelmişti. Vasco dönüp yan kapıdan usulca lobiye çıktı, tam Tolman da lobinin parlak ışıklarına gözlerini kırıştırarak çıkarken.

Tolman kol saatine bakarak uzaktaki koridora yöneldi, Venetian oteli tarafından restore edilen ve geceleri ışı ışı ışı aydınlatılan kırmızı

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

tuğla San Marco çan kulesine bakan büyük pencerelerin yanından geçti. Yüzme havuzu bölümüne veya belki de avluya gitmekteydi. Oralar gecenin bu vakti kalabalık olurdu.

Vasco arayı açmadı.

İşte vakit geldi, diye düşündü.

Jack Watson konferans salonunda ileri geri yürüyerek, tezahürat yapan kalabalığa gülümsüyor ve el sallıyordu. "Teşekkürler, çok iyisiniz, teşekkürler..." derken her seferinde başını biraz eğiyordu. Sergilediği tevazu tam gerektiği kadardı.

Rick Diehl seyrederken tiksintiyle homurdandı. Diehl kulisteydi, her şeyi küçük bir siyah beyaz monitörden izliyordu. Diehl, BioGen Research'ün, Los Angeles'ta mücadele veren yeni bir girişimin otuz dört yaşındaki Yönetim Kurulu Başkanıydı ve en önemli dış yatırımcısının bu performansı karşısında kaygılanmıştı. Çünkü Diehl biliyordu ki bütün o tezahüratlara ve gülümseyen zenci çocukların fotoğraflarını içeren basın bildirimlerine karşın, Jack Watson sonuçta tam bir piç kuruşuydu. Birinin dediği gibi: "Watson hakkında söyleyebileceğim en iyi şey sadist olmadığıdır. Tam bir orospu çocuğudur, o kadar."

Diehl, Watson'dan finans alırken epey tereddüt etmişti. O paraya ihtiyaç duyduğuna üzülmüştü. Diehl, BioGen'i zengin karısının parasıyla kurmuştu. CEO olarak ilk işi UCLA'nın² lisans verdiği bir hücre dizisini satın almak için başvurmak olmuştu. Bu Burnet hücre dizisi, vücudu sitokin denen ve kanserle mücadele eden güçlü kimyasallar üreten Frank Burnet diye bir adamdan geliştirilmişti.

² UCLA: University of California, Los Angeles. Los Angeles'taki California Üniversitesi.

Diehl aslında lisansı alabileceğini ummamıştı, ama almıştı ve birdenbire klinik deneyler için FDA'dan³ onay alma hazırlığına girişme durumunda buluvermişti kendini. Klinik deneylerin masrafları bir

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

3 FDA: Food and Drug Administration. Amerikan Yiyecek ve İlaç Yönetimi.

milyon dolardan başlıyor ve hızla on milyon dolara yükselebiliyordu, beklenmedik masraflar ve pazarlama sonrası giderleri hariç. Diehl artık yalnızca karısının parasına bel bağlayamazdı. Dış finansa ihtiyacı vardı.

Kapitalist girişimcilerin sitokinleri ne kadar riskli bulduğunu işte tam o sırada keşfetmişti. İnterlökin gibi pek çok sitokinin piyasaya çıkması yıllar almıştı. Başka pek çoğunun da hastalar için tehlikeli, hatta ölümcül olduğu bilinmekteydi. Sonra Frank Burnet dava açmış, BioGen'in hücre dizisi sahipliğine gölge düşürmüştü. Diehl yatırımcılarla görüşmekte bile zorlanmıştı. Sonunda gülümseyip duran, bronz tenli Jack Watson'a razı olmak durumunda kalmıştı.

Ama Diehl, Watson'in BioGen'i ele geçirmek ve Rick Diehl'in kışına tekme basmak istediğinin farkındaydı.

"Jack! Muhteşem bir konuşmaydı! Muhteşemdi!" Watson nihayet kulise girince Rick elini uzattı.

"Hi hi. Beğendiğine sevindim." Watson adamın elini sıkmadı. Telsiz vericisini çıkarıp Diehl'in avcuna bıraktı. "Buna göz kulak ol Rick."

"Elbette Jack."

"Karın burada mı?"

"Hayır, Karen gelememi." Diehl omuz silkti. "Çocuklarla ilgilenmesi gerekiyor."

"Bu konuşmayı kaçırdığına üzüldüm," dedi Watson.

"DVDsini veririm," dedi Diehl.

"Ama kötü haberi yaydık," dedi Watson. "Asıl mesele bu. Artık herkes dava açıldığını biliyor, Burnet'in kötü bir adam olduğunu ve duruma hâkim olduğumuzu biliyorlar. Önemli olan bu. Artık şirketin durumu mükemmel."

"Konuşma yapmayı *bu yüzden* mi kabul etmiştin?" dedi Diehl.

Watson ona bakakaldı. "Ne yani, Vegas'a gelmek *istediğimi mi*

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

sanıyordun? Tanrım." Mikrofonu çıkarıp Diehl'e verdi. "Buna da göz kulak ol."

"Tamam Jack."

Jack Watson başka tek kelime etmeden sırtını dönüp uzaklaştı. Rick Diehl omuz silkti. Tanrı'ya şüktür ki Karen'ın parası var, diye düşündü. Yoksa Diehl mahvolurdu.

Doge's Sarayı'nın kemerlerinden geçen Vasco Borden, gece kalabalığında kaçağı Eddie Tolman'ı takip ederek avluya girdi. Kullaklığının cızırdadığını işitti. Otelin bir başka kısmındaki asistanı Dolly konuşacaktı herhalde. Kulağına dokundu. "Evet," dedi.

"Kel çocuk Tolman eğlenmeye karar vermiş."

"Öyle mi?"

"Evet, o..."

"Bekle," dedi Vasco. "Lafını unutma."

İleride gördüğü şeye inanamıyordu. Avlunun sağ tarafında, Jack B. Watson'ın yanında ilik gibi, esmer bir kadınla kalabalığa karıştığını gördü. Watson'm sürekli güzel kadınlarla gezmesi meşhurdu. Hepsisi yanında çalışırlardı, hepsi zekiydiler ve bir içim suydular.

Vasco'yu şaşırtan kadın değildi. Onu şaşırtan Jack Watson'm dosdoğru kaçak Eddie Tolman'a doğru yürümesiydi. Bu tamamen anlamsızdı. Tolman, Watson'la iş yapsa bile, bu meşhur yatırımcı onunla asla yüz yüze görüşmezdi. Hele de halkın içinde asla. Ama işte oradaydılar, o kalabalık Venetian avlusunda, Vasco'nun gözlerinin önünde birbirlerine yaklaşmaktaydılar.

Neler oluyordu? Vasco bunun olacağına inanamıyordu.

Ama sonra ilik gibi kadın hafifçe tökezleyerek durdu. Üstünde daracık bir mini elbise, ayaklarında topuklular vardı. Watson'm omzuna yaslandı, dizini kırdı, bacağına cömertçe sergileyerek ayak-kabısını kontrol etti. Topuk kayışını düzeltti, yeniden doğruldu ve Watson'a gülümsedi. Vasco bakışlarını onlardan ayırınca Tolman'ın

gitmiş

olduğunu

gördü.

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

Ama Watson'la kadın bu kez Vasco'nun yoluna çıktılar, öyle yakınından geçtiler ki kadının parfümünün kokusunu aldı ve Watson'ın kadına bir şeyler fısıldadığını işitti; yürürlerken kadın onun kolunu sıktı ve başını omzuna yasladı. Romantik bir çift.

Bütün bunlar rastlantı mıydı? Bilinçli mi yapılmıştı? Onu tuzağa mı düşürmüşlerdi? Kulaklığına bastırıldı.

"Dolly. Onu kaybettim."

"Sorun değil. Yerini biliyorum." Vasco başını kaldırıp baktı. Dolly ikinci kattaydı, aşağıdaki her şeyi izlemekteydi. "Demim yanından geçen Jack Watson mıydı?"

"Hi hi. Sandım ki belki..."

"Hayır, hayır," dedi Dolly. "Watson'ın bu işe karıştığını hayal bile edemiyorum. Onun tarzı değil. Yani, kel çocuk odasına gidiyor çünkü randevusu var. Söylemeye çalıştığım buydu. Eğlenecek derken."

"Kiminle?"

"Rus bir kızla. Sadece Ruslardan hoşlanıyor anlaşılan. Uzun boylulardan."

"Tanıdığımız biri mi?"

"Hayır, ama biraz bilgim var. Ayrıca kel çocuğun süitine kame-ralar yerleştirdim."

"Bunu nasıl başardın?" Vasco gülümsüyordu.

"Şöyle söyleyeyim: Venetian'ın güvenliği eskisi kadar sıkı değil. Ayrıca ucuzlamış."

Yirmi iki yaşındaki Irina Katayeva kapıyı çaldı. Sol elinde tuttuğu şarap şişesi, ipli bir kadife hediye torbasının içindeydi. Kapıyı açan otuzlu yaşlardaki adam gülümsedi. Çekici biri değildi.

"Eddie misin?"

"Evet. Girsene."

"Bunu sana getirdim, otel kasasından." Adama şarabı verdi.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Bütün bunları elindeki küçük video monitöründen izlemekte olan Vasco "Holde verdi," dedi. "Güvenlik kameraları tarafından görülebilecek bir yerde. Neden odasına girene kadar beklemedi ki?"

"Belki öyle yapması söylenmiştir," dedi Dolly.

"Kızın boyu bir seksen vardır. Hakkında ne biliyoruz?"

"İngilizcesi iyi. Dört yıldır bu ülkede. Üniversitede okuyor."

"Otelde mi çalışıyor?"

"Hayır."

"Profesyonel değil yani?"

"Burası Nevada," dedi Dolly.

Monitördeki Rus kız odaya girdi ve kapı kapandı. Vasco video monitörünün ayar düğmesini çevirerek iç kameralardan birine geçti. Çocuğun Venedik tarzı döşenmiş süiti devasaydı. Kız başıyla onaylayıp gülümsedi.

"Güzel. Güzel oda."

"Hı hı. Eee, içki ister misin?"

Kız hayır anlamında kafa salladı. "Vaktim yok pek." Sırtına uzanıp elbisenin fermuarını açtı; elbisesi omuzlarından sarktı. Şaşkın rolü yaparak dönüp çıplak sırtını ta kalçalarına kadar sergiledi. "Yatak odası nerede?"

"Bu taraftan bebeğim."

Yatak odasına girerlerken Vasco yeniden düğmeleri çevirdi. Yatak odasını gördüğünde kız "işinle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, bilmek de istemiyorum," diyordu. "İş *öyle* sıkıcı bir şey ki." Elbisesini üstünden düşürdü. Yatağa uzanırken artık topuklu ayakkabıları dışında çıplıktı. Ayakkabılarını ayaklarıyla çıkarıp attı. "İçkiye ihtiyacın olduğunu sanmam," dedi. "Benim de yok."

Tolman kadının üstüne atlayınca boşuk bir gürültü çıktı. Kadın homurdandı ve gülümsemeye çakıştı. "Yavaş ol çocuk." Tolman soluk soluğa inliyordu. Kızın saçını okşayacak oldu. "Saçıma dokunma,"

dedi kız. Dönerek Tolman'ın altından kurtuldu. "Sen uzansana,"
dedi, "bırak seni mutlu edeyim."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Ah, lanet olsun," dedi Vasco minik ekrana bakarak. "Buna inanabiliyor musun? Herif bir dakika bile dayanamadı. İnsan sanıyor ki böyle bir kadınla..."

"Boşver," dedi Dolly kulakktan. "Kız artık giyiniyor."

"Evet, öyle," dedi Vasco. "Hem de epey acelesi var gibi."

"Yarım saat kalmak için anlaşmıştı. Parasını aldığım görmedim."

"Ben de. Ama öbürü de giyiniyor."

"Bir terslik var," dedi Dolly. "Kız kapıdan çıkıyor."

Vasco ayar düğmesiyle oynayarak farkk bir kameraya geçmeye çalıştı. Parazitten başka bir şey alamıyordu. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Kız çıkıyor. Tolman hâlâ içeride. Hayır, dur... o da çıkıyor."

"Öyle mi?"

"Öyle. Şarap şişesini yanma aldı."

"Tamam," dedi Vasco. "Nereye gidiyor peki?"

Sıvı nitrojen içindeki donmuş embriyolar devar denilen, borosilikat camla kaplı, özel paslanmaz çelik termoslarla taşınırlardı. Dev varlar genellikle iri olur, süt güğümlerine benzerlerdi, ama bir litrelik olan küçükleri de vardı. Bir devar şarap şişesi şeklinde olmazdı, çünkü ağzı geniş olurdu ama boyutları aşağı yukarı aynı olabilirdi. Ayrıca bir şarap torbasına sığacağı kesindi.

"Yanında taşıyor olmak," dedi Vasco. "Torbada olmak."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Dolly. "Onları görebiliyor musun?"

"Hi hı, görüyorum."

Vasco çifti zemin katta, gondol standının yanındalarken görebilmeye başlamıştı. Kol kola yürüyorlardı, adam şarap şişesinin koltuk altına sıkıştırmış, dik taşıyordu. Taşımak için rahatsız bir yöntemdi ve

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

tuhaf görünen bir çifttiler... O güzel kızla utangaç, iki büklüm adam. Kanal boyunca yürüyor, önünden geçtikleri mağazalara pek bakmıyorlardı.

"Bir görüşmeye gidiyorlar," dedi Vasco.

"Onları görüyorum," dedi Dolly. Vasco kalabalık sokağa bakınca diğer ucundaki Dolly'yi gördü. Dolly yirmi sekiz yaşındaydı ve tamamen sıradan görünüşlüydü. Dolly herhangi biri olabilirdi: bir muhasebeci, kız arkadaş, sekreter, asistan. Herkesi kandırabilirdi. Bu gece Vegaz tarzı giyinmiş, sarı saçını kabartmış ve meme çatalını sergileyen bir elbise giymişti. Bakk eti olması büründüğü kılığı kusursuzlaştırıyordu. Vasco dört yıldır onunla birlikteydi ve ekip olarak iyi çalışıyorlardı. Özel hayatta araları şöyle böyleydi. Dolly, Vasco'nun yatakta puro içmesinden nefret ediyordu.

"Hole gidiyorlar," dedi Dolly. "Hayır, geri dönüyorlar."

Ana hol yaldızlı yüksek tavanlı, hafif aydınlatılmış, mermer sütnlü, oval şeklinde devasa bir geçitti. İçinden geçen kalabalıkları küçücük gösteriyordu. Vasco geri çekildi. "Fikirlerini mi değiştirdiler? Yoksa bizi mi fark ettiler?"

"Bence tedbiri elden bırakmıyorlar."

"Neyse, büyük an geldi." Çünkü kaçağı yakalamaktan da önemlisi, embriyoları kime vereceğini öğrenmeleriydi. Konferanstan biri olduğu belliydi.

"Az kaldı," dedi Dolly.

Rick Diehl gondol kanalındaki mağazaların önünde elinde cep telefonuyla ileri geri dolanıyordu. Hiçbir zaman istemediği pahalı şeylerle dolu olan mağazalarla ilgilenmiyordu. Diehl, Baltimorelu bir doktorun üçüncü oğluydu. Diğer bütün oğlanlar tıp okuluna gidip babaları gibi doğum uzmanı olmuşlardı. Diehl bunu reddedip tıp araştırmaları sahasına girmişti. Aile baskısı yüzünden sonunda Batı'ya

taşınmıştı. Bir süre UCSF'de⁴ genetik araştırmalar yapmıştı, ama San Francisco üniversitelerindeki girişimci kültürü daha çok ilgisini çekmekteydi. Doğru dürüst her profesör ya kendi şirketini kurmuş, ya da çeşitli biyotek firmalarının yönetim kurullarında gibiydi. Öğle yemeklerindeki sohbet konuları teknoloji transferlerinden, ksans devirlerinden, çığır açıcı ödemelerden, satın almalarından, planlardan, geçmiş ve gelecek Fikri Mülkiyet Hakları'ndan ibaretti.

O sıralarda Rick'in karısı Karen büyük bir mirasa konunca Rick kendi işini kurmak için yeterk sermayeye sahip olduğunu fark etmişti. Körfez bölgesi şirket kaynıyordu; mekân ve işçi bulmak çok zordu. Los Angeles'ın kuzeyine, Amgen'in dev tesisini kurduğu yere gitmeye karar vermişti. Diehl muhteşem bir modern fabrika kurup parlak araştırma ekipleri tutarak yola çıkmıştı. Babasıyla ağabeyleri ziyarete gelmişlerdi. Gördüklerinden etkilenmişlerdi elbette.

Ama... Neden karısı onu geri aramıyordu? Saatine baktı. Dokuzdu. Çocuklar artık yatakta olmalıydı. Karen da eve dönmüş olmalıydı. Hizmetçi kadın, Karen'm bir saat önce çıktığını, nereye gittiğini bilmediğini söylemişti. Ama Karen cep telefonunu almadan asla çıkmazdı. Yanındaydı mutlaka. Öyleyse neden geri aramıyordu?

Bu duruma anlam veremeyen Rick epey kaygılanıyordu. Bu kahrolası şehirde yapayalnızdı, etrafta metrekare başına hayatında görmediği kadar çok sayıda güzel kadın düşüyordu. Evet, yapaydılar, bir sürü ameliyattan geçmişlerdi, ama bir yandan da çok seksiydiler.

İleride sivri topukluların üstünde, yanında iki büklüm bir herifle yürüyen uzun boylu bir afet gördü: Esmerdi, cildi pürüzsüzdü, vücudu zayıf ve muhteşemdi. O iki büklüm herif kızı parayla tutmuştu herhâlde, ama yine de değerini bilmediği ortadaydı. Şarap şişesine

4 UCSF: University of California, San Francisco. San Francisco'daki California Üniversitesi.

bebek gibi sarılmıştı ve öyle kaygılı görünüyordu ki neredeyse terlemekteydi.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Ama o kız... Tanrım, seksiydi. Seksi, seksi...
Neden Karen onu geri aramıyordu?

"Hey," dedi Vasco. "Şuna bak. BioGen'in sahibi. Aylak aylak dolanıyor."

"Görüyorum," dedi Dolly. Bir sokak ötedeydi.

"Yok, hayır! Onu boşver."

Tolman'la Rus kız yanından geçerlerken, BioGen'in sahibi telefonunu açıp arama yapmakla uğraşıyordu o kadar. Adı neydi? Diehl. Vasco onun hakkında bir şeyler duymuştu. Karısının parasıyla şirket kurmuştu ve belki de kadın şimdi evin patronuydu. Öyle bir şeydi herhalde. Zengin kadın, köklü Doğu ailesi, tonla para. Öyle kadınlar erkek gibi olurdu.

"Restoran," dedi Dolly. "Terraz?o'ya giriyorlar."

II Terrazzo Antico camlı balkonlara sahip iki katlı bir restorandı. Dekorü modern bir kerhaneyi andırıyordu, her şey yaldızlıydı. Sütunlar, tavan, duvarlar: Bütün yüzeyler dekore edilmişti. Sırf bakmak bile Vasco'nun sinirini bozuyordu.

Çift içeri girdi, rezervasyon masasının önünden geçerek bir yan masaya yöneldi. Vasco masada hayduta benzeyen esmer, kalın kaşlı, iri kıyım bir adamın oturduğunu gördü; haydut Rus kıza bakarken nerdeyse dudaklarını yalıyordu.

Tolman doğrudan masaya gidip esmer adamla konuştu. Herif şaşırılmış gibiydi. Onları oturmaya davet etmedi. *Bir terslik var*, diye düşündü Vasco. Rus kız bir adım geri çekilmişti.

Tam o anda bir flaş patladı. Dolly fotoğraf çekmişti. Tolman denen çocuk baktı, durumu anladı ve fırladı.

"Lanet olsun Dolly!"

Vasco restoranın ilerine y6nelen Tolman'ın peşinden koşmaya başladı. Bir garson ellerini kaldırdı. "Pardon bayım..."
Vasco adamı yere serip koşmaya devam etti. Önündeki Tolman,

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

değerli şarap şişesini sarsmak istemediğinden son sürat koşmuyordu. Ama artık nereye gittiğini bilmiyordu. Restoranı tanımiyordu; gek-şigüzel koşmaktaydı. Kanatları kapıları *bam* diye itip mutfağa girdi; Vasco ensesindeydi. Herkes onlara bağırırmaktaydı ve aşçılardan bazıları bıçaklarını salkyorlardı, ama Tolman koşmayı sürdürdüğüne göre mutfağın bir çeşit arka çıkışı bulunduğuna inanıyordu herhalde.

Oysa yoktu. Kapana kısılmıştı. Panikle çevresine bakındı. Vasco yavaşladı. Resmi görünüşlü cüzdanının içindeki kimlik kartlarından birini gösterdi. "Seni tutukluyorum," dedi. Tolman iki dipfrizin arasından, ince dikey camk dar bir kapıya doğru geriledi. Tolman geçince dar kapı kapandı.

Kapının yanında bir ışık yandı.

Bir servis asansörüydü.

Lanet olsun. "Bu nereye gider?"

"İkinci kata."

"Başka?"

"Hayır, sadece ikinci kata."

Vasco kulaklığına bastırdı. "Dolly?"

"Peşindeyim," dedi Dolly. Vasco onun soluk soluğa merdivenleri çıktığını işitti.

Vasco asansör kapısının yanında durup bekledi. Asansörü indirecek düğmeye bastı.

"Şimdi asansördeyim," dedi Dolly. "Onu gördüm; tekrar aşağı indi."

"Asansör çok küçük," dedi Vasco.

"Bikyorum."

"Yanında cidden sıvı nitrojen varsa, orada olmaması gerekir."

Vasco iki yıl kadar önce bir kaçağın peşinden bir laboratuvar malzemeleri deposuna girmişti. Herif kendini bir dolaba kiktledikten sonra az kalsın boğuluyordu.

Asansör indi. Durur durmaz Vasco açmak için kapı kolunu çek-

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

ti, ama Tolman bir acil durum düğmesine basmış olmalıydı, çünkü kapı açılmıyordu. Vasco şarap torbasının yerde durduğunu görebiliyordu. Kadifesi aşağı inince devarın paslanmaz çelikten kenarı ortaya çıkmıştı.

Kapağı açıktı. Ağızının etrafında beyaz buhar vardı.

Tolman camın arkasından ona faltaşı gibi açık gözlerle bakmaktaydı. "Çıksana evlat," dedi Vasco. "Salakkk etme."

Tolman hayır anlamında kafa salladı.

"Tehlikeli," dedi Vasco. "Tehlikeli olduğunu biliyorsun."

Ama çocuk bir düğmeye basınca asansör tekrar yukarı çıkmaya başladı.

Vasco'nun içinde kötü bir his vardı.

Çocuk kesinlikle biliyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"**Buraya çıktı,**" dedi Dolly ikinci kattan. "Ama kapı açılmıyor. Hayır, tekrar aşağı iniyor."

"Masaya geri dön," dedi Vasco ona. "Bırak gitsin."

Dolly birden onun neyden bahsettiğini anladı. Lüks kırmızı kadife kapk merdivenden koşarak zemin kata indi. Demin haydutun oturduğu masa şimdi boştu. Ortada haydut filan yoktu. Güzel Rus kız da yoktu. Bir bardağın altına sıkıştırılmış yüz dolarlık bir banknot vardı o kadar. Herif nakit ödeme yapmıştı elbette.

Ve ortadan kaybolmuştu.

Vasco simdi hep bir ağızdan konuşan üç tane otel güvenlik görevlisinin arasındaydı. Onlardan yarım baş daha uzundu; susmalarını söyledi bağırarak. "Önce şunu söyleyin," dedi. "Asansörü nasıl açarız?"

"Acil durum düğmesine basmış olmak."

"Peki, nasd açacağız?"

"Elektriğini kesmemiz gerek."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"O zaman açılır mı?"

"Hayır, ama durunca biz açabiliriz."

"Ne kadar sürer?"

"On, on beş dakika. Önemk değil, herif bir yere gitmiyor ya."

"Gidiyor," dedi Vasco.

Güvenkk görevlisi güldü. "Nereye gidebikr ki?"

Asansör tekrar indi. Tolman diz çökmüş, cam kapıyı kapak tutuyordu.

"Kalk," dedi Vasco. "Kalk, kalk. Yapma evlat, buna değmez, kalk hadi!"

Birden Tolman'ın gözlerinin akları göründü ve sırt üstü yere yuvarlandı. Asansör yükselmeye başladı.

"Ne oluyor?" dedi güvenkk görevklerinden biri. "O herif kim ki?"

Ah lanet olsun, diye düşündü Vasco.

Çocuk asansörün devrelerindeki akımı kesen bir acil durum düğmesine basmıştı. Kapıyı açıp onu çıkarmaları kırk dakika sürdü. Çoktan ölmüştü elbette. Yere düştüğü anda, devardaki sıvı nitrojen-den yükselen buharın oluşturduğu yüzde yüz nitrojenk atmosfere girmişti. Nitrojen havadan ağır olduğundan asansörün zemininde birikmişti. Çocuk sırt üstü düşerken bayılmıştı zaten ve herhalde bir dakika içinde ölmüştü.

Güvenkk görevlileri artık buhar salmayan devarın içinde ne olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Vasco bir çift eldiven bulup uzun metal çubuğu çıkardı. Çubukta hiçbir şey yoktu, embriyoları içermesi gereken bir dizi boşluk vardı o kadar. Embriyolar aknmıştı.

"Yani intihar mı etti diyorsun?" dedi güvenkk görevlilerinden biri.

"Evet," dedi Vasco. "Bir embriyoloji laboratuvarında çakşıyordu. Kapak mekânlarda sıvı nitrojenin ne kadar tehlike olduğunu

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

biliyordu." Nitrojen, laboratuvar kazalarında ölümlere yol açan kimyasal maddelerin başında gelmekteydi. Ölen insanların yarısı, kapak yerlerde bayılan meslektaşlarını kurtarmaya çakşırken can vermişlerdi.

"Kötü bir durumdan öyle kurtulmayı seçti," dedi Vasco.

Daha sonra birlikte arabayla eve giderlerken Dolly "Eee, embriyolara ne oldu peki?" dedi.

Vasco kafa salladı. "Hiçbir fikrim yok. Çocukta değillermiş ki."

"Sence kız mı aldı? Odasına girmeden önce?"

"Birisi almış, o kesin." Vasco iç geçirdi. "Oteldekiler kızı tanımıyor muymuş?"

"Güvenlik kameralarına baktılar. Tanımıyorlar."

"Peki ya öğrencikk durumu?"

"Üniversitede geçen sene öğrenciymiş. Bu sene kayıt yaptırmamış.

"Ortadan kayboldu yani."

"Hi hı," dedi Dolly. "Kız, o esmer herif, embriyolar. Her şey ortadan kayboldu."

"Bütün bunların anlamı nedir bilmek isterdim," dedi Vasco.

"Belki de anlamı filan yoktur," dedi Dolly.

"Eğer öyleyse ilk kez karşılaştığım bir durum olmaz," dedi Vasco. İleride, çöldeki bir lokantanın neon ışıklarını gördü. Arabayı park etti. İçkiye ihtiyacı vardı.

OS ANGELES Üst Mahkemesi'nin 48. departmanı, California eyaletinin büyük mührünün dikkat çektiği ahşap panelk bir odaydı. Oda küçük ve zevksizdi. Kırmızı hak yıpranmıştı ve kir şeritleriyle kapkydı. Tamk kürsüsünün ahşap kaplaması çizik içindeydi ve floresan lambalardan biri bozulduğundan jüri locası odanın geri kalanından daha loştu. Jüri üyeleri gündekk kıyafetler, kot pantolon ve tişörtler giymişlerdi. Yargıç Davis Pike'ın dizüstü bilgisayarına bakmak için her dönüşünde, ki bunu gün içinde sık sık yaptı, koltuğu gıcırdıyordu. Alex Burnet adamın e-postalarını veya hisse senetlerinin durumunu kontrol ettiğinden şüpheleniyordu.

Sonuçta bu mahkeme salonu karmaşık biyoteknoloji davalarının görülmesi için tuhaf bir yer gibiydi, ama Frank M. Burnet ile California Üniversitesi İdare Heyeti Üyeleri arasındaki dava son iki haftadır burada yürütölmekteydi.

Otuz iki yaşında başarılı bir bayan dava vekik olan Alex, avukatkk bürosunda küçük bir hissedardı. Davacı masasında, babasının avukat ekibinin diğer üyeleriyle biriiikte oturuyor ve babasının tanık kürsüsüne çıkmasını seyrediyordu. Her ne kadar cesaretlendirici bir edayla gülümsese de, babasının performansı konusunda kaygıkydı.

Frank Burnet elli bir yaşını göstermeyen fıçı göğüslü bir adamdı. Yemin ederken sağlıkk ve kendinden emin görünüyordu. Alex babasının dinç görünüşünün dava için kötü olabileceğinin farkındaydı. Duruşma öncesi basında çıkanlar da saldırgan bir şekilde aleyhlerinde olmuştu elbette. Rick Diehl'in Halkla İlişkiler ekibi, babasını nankör, açgözlü, ahlâksız bir adam gibi göstermek için ellerinden geleni artlarına koymamışlardı. Tıbbi araştırmaları engelleyen bir adammış. Sözü tutmayan, gözünü para hırsı bürümüş bir adammış.

Bunların hiçbiri doğru değildi... asknda tam tersiydi. Ama tek bir muhabir bile babasını arayıp da onun fikrini sormamıştı. Tek bir tane bile. Rick Diehl'in arkasında ünlü hayırsever Jack Watson durmaktaydı. Medya Watson'm iyi adam olduğuna hükmetmişti bir kere, bu durumda Alex'in babası kötü adam oluyordu. Bu erdem oyunu versiyonu New York Times'ta çıkar çıkmaz (yerel sosyete muhabiri tarafından yazılmıştı) diğer herkes onu örnek almıştı. Los Angeles Times'ta çıkan uzun bir yazıda, babasına daha da fazla kara çakmaya çalışılmıştı. Yerel televizyon haberlerinde de tıbbın gelişimini durdurmak isteyen, ünlü bilim merkezi UCLA'yı eleştirmeye cüret eden adama her gün ateş püskürülmekteydi. Alex'le babasının adkye sarayının basamaklarını her çıkışlarında, peşlerinden yarım düzine kamera geliyordu.

Durumu medyaya kendi açılarından anlatmaya çakşmaları tuhaf bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Babasmm kiraladığı medya danışmanı fena sayılmazdı, ama Jackson'ın parasıyla kurduğu, tıkr tıkr işleyen düzenle başa çıkamazdı.

Jüri üyeleri medyada çıkanların bir kısmını görmüşlerdi mutlaka. Bu yüzden babası yalnızca olanları anlatmak değil, daha tanık

kürsüsüne çıkmadan basından gördüğü zarar yüzünden kendini temize çıkarmak zorundaydı.

Babasının avukatı ayağa kalkıp sorulana başladı. "Bay Bur-

net, sekiz ay öncesine, Haziran ayına dönmenizi istiyorum. O sırada ne yapıyordunuz?"

"İnşaat sektöründe çalışıyordum," dedi babası sert bir sesle. "Calgary doğal gaz boru hattının bütün kaynak işlerinden sorumluydum."

"Peki hastalandığınızdan ne zaman şüphelenmeye başladınız?"

"Geceleri uyanmaya başladım. Ter içinde."

"Ateşiniz var mıydı?"

"Var gibiydi."

"Doktora gittiniz mi?"

"Bir süre hayır," dedi babası. "Grip filan oldum sandım. Ama terlemeler kesilmedi. Bir ay sonra kendimi çok halsiz hissetmeye başladım. O zaman doktora gittim."

"Peki doktor size ne söyledi?"

"Karnımda ur olduğunu söyledi. Beni Batı Yakası'nın en iyi uzmanına gönderdi. Los Angeles'taki UÇLA Tıp Merkezi'nde çakşan bir profesöre."

"Bu uzman kimdi?"

"Dr. Michael Gross. Şuradaki." Babası yan masada oturan davalıyı gösterdi. Alex dönüp bakmadı. Gözlerini babasından ayırmadı.

"Dr. Gross sizi muayene etti mi?"

"Evet, etti."

"Fiziksel muayene mi yaptı?"

"Evet."

"O sırada kan testleri yaptı mı?"

"Evet. Kanımı aldı, bütün vücudumun röntgenlerini ve tomografisini çektirdi. Ayrıca ilik biyopsisi yaptı."

"Bunu nasıl yaptı Bay Burnet?"

"Şuradan kalça kemiğime iğne soktu. İğne kemiği dekp ikğe giriyor. İkği çekip analiz ediyorlar."

"Peki bu testlerden sonra size teşhisini söyledi mi?"

"Evet. Akut T-hücrek lenfoblastik lösemi teşhisi koydu."

"Bunun nasıl bir hastakk olduğunu düşündünüz?"

"İkk kanseri."

"Tedavi önerisinde bulundu mu?"

"Evet. Ameliyat ve sonrasında kemoterapi."

"Peki prognozunu söyledi mi? Bu hastakğın muhtemel sonucunu?"

"İyi olmadığını söyledi."

"Daha net konuştu mu?"

"Muhtemelen bir yıldan az ömrüm kaldığımı söyledi."

"Daha sonra başka bir doktorun fikrini aldınız mı?"

"Evet aldım."

"Onun sonucu neydi?"

"Teşhiste... o, şey... teşhisi onayladı." Hisleriyle mücadele eden babası duraksayıp dudağını ısırıldı. Alex şaşırıldı. Babası genellikle sert ve duygusuz bir adamdı. Onun için kaygılandı bir an, bunun davaya faydası olmayacağını bilse de. "Korkmuştum, cidden korkmuştum," dedi babası. "Hepsi de bana... fazla vaktim kalmadığını söylediler." Başını eğdi.

Mahkeme salonunda çık çıkmıyordu.

"Bay Burnet, su ister misiniz?"

"Hayır, iyiyim." Başını kaldırıp eyle alını sildi.

"Hazır olduğunuzda devam edin lütfen."

"Üçüncü bir doktora da gittim. Herkes bana bu hastakk konusunda en iyi doktorun Dr. Gross olduğunu söyledi."

"Dolayısıyla Dr. Gross'la terapiye başladınız."

"Evet. Başladım."

Babası kendini toplamış gibiydi. Alex sandalyesine yaslanıp derin bir nefes aldı. Tanıklık işi artık gayet yolunda gidiyor, babası dü-

48 | MICHAEL CRICHTON

zinelere kez anlattığı bir öyküyü tekrarkyordu. Ölmekten korkan, ödü patlamış bir adam olarak Dr. Gross'a güvendiğini; Dr. Gross'un

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

isteği üzerine ameliyat ve kemoterapi yaptırdığını; ertesi yıl hastalık belirtilerinin giderek azaldığını; Dr. Gross'un önce onun iyileştiğine, tedavinin başarılı olduğuna inandığını anlatıyordu.

"Sonra tekrar Dr. Gross'a muayene oldunuz mu?"

"Evet. Üç ayda bir."

"Sonuç neydi?"

"Her şey normaldi. Kilo almıştım, gücüm yerine gekeyordu, saçım tekrar uzuyordu. Kendimi iyi hissediyordum."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Bir yıl kadar sonra, çekaplarımdan birinin ardından Dr. Gross bana yeni testler yapması gerektiğini söyledi."

"Sebebini söyledi mi?"

"Bazı kan testlerimin sonuçlarında terslik çıktığını söyledi."

"Hangi testler olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

"Hâlâ kanser olduğunuzu söyledi mi?"

"Hayır, ama bundan korkuyordum. İlk kez testleri tekrarlamak istiyordum." Babası sandalyesinde kımıldandı. "Kanser geri mi geldi diye sorduğumda, 'Şu noktada hayır, ama sizi çok yakından izlememiz gerekiyor,' dedi. Sürekli test yaptırmam gerektiğini ısrarla söyledi."

"Tepkiniz ne oldu?"

"Ödüm patlamıştı. Bunun ikinci kez başıma gelmesi daha da kötüydü. İlk hastalandığımda vasiyetimi yazmış, bütün hazırlıklarımı yapmıştım. Sonra iyileşince hayata tekrar sarıldım... yeniden başlama fırsatı bulmuştum. Sonra doktor beni arayınca yeniden dehşete kapıldım."

"Hasta olduğunuzu sandınız."

"Elbette. Yoksa neden testleri yinelemek istemişindi ki?"

"Korktunuz mu?"

"Ödüm patladı."

50 | MICHAEL CRICHTON

Sorgulamayı izleyen Alex, *Keşke elimizde fotoğraflar olsaydı,*

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

diye düşündü. Babası dinç ve sağlıklı görünüyordu. Onun çökmüş, solmuş, dermansızlaşmış hâkni anımsıyordu. Elbiseleri üstünden sarkıyordu; can çekişen biri gibi görünüyordu. Şimdiyse kuvvetk görünmekteydi, tıpkı eski hak gibi, tam bir inşaat işçisi görünümündeydi. Kolay kolay korkacak bir adama benzemiyordu. Alex bu soruların sahtekârkk suçlaması ve ruhsal sıkıntı şikayeti için gereldi olduğunu bikiyordu. Ama dikkatk olmak şarttı. Baş avukatlarının tanıkk süreci başlayınca, kendi notlarını göz ardı etme gibi kötü bir huyu olduğunu bikiyordu.

Avukat "Sonra ne oldu Bay Burnet?" dedi.

"Test yaptırmaya gittim. Dr. Gross her şeyi tekrar ettirdi. Hatta yeniden karaciğer biyopsisi yaptırdı."

"Sonuç neydi?"

"Altı ay sonra tekrar gelmemi söyledi."

"Neden?"

"'Altı ay sonra tekrar gel,' dedi o kadar."

"Kendinizi o sırada nasıl hissediyordunuz?"

"Sağkklı hissediyordum. Ama hastakğın nüksettiğini sanıyordum."

"Bunu size Dr. Gross mu söyledi?"

"Hayır. Bana hiçbir şey söylemedi. Hastanedeki hiç kimse bana bir şey demedi. 'Altı ay sonra tekrar gel,' dediler o kadar."

Babası hâlâ hasta olduğuna inanmaktaydı doğal olarak. Evlenebileceği bir kadınla tanışmış, ama fazla vaktinin kalmadığına inandığından evlenmemişti. Evini borcu kalmasın diye satıp küçük bir daireye taşınmıştı.

"Anlaşılan ölmeyi bekkyordunuz," dedi avukat.

"İtiraz ediyorum!"

52 | MICHAEL CRICHTON

"Sorumu geri akyorum. Devam edekm. Bay Burnet, test yaptır-
mak için UCLA'ya gitmeyi ne kadar zaman sürdürdünüz?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Dört sene."

"Dört sene. Peki, durumunuz hakkında size gerçeğin söylenmediğinden ne zaman şüphelenmeye başladınız?"

"Şey, dört yıldan sonra kendimi hâlâ sağlıklı hissediyordum. Hiçbir şey olmuyordu. Her gün tepeme yıldırım düşmesini bekliyordum ama düşmüyordu. Ama Dr. Gross yeni testler için gelmem gerektiğini söyleyip duruyordu sürekli. San Diego'ya taşınmıştım ve testlerimi orada yaptırıp kendisine göndermek istiyordum. Ama hayır dedi, testleri UCLA'da yaptırmam gerekiyormuş."

"Neden?"

"Kendi laboratuvarımı yeğlediğini söyledi. Ama anlamsız geldi. Ayrıca imzalamam için verdiği belgelerin sayısı giderek artıyordu."

"Nasıl belgeler?"

"Başlangıçta riskli bir prosedürü kabullendiğimi bekrten rıza belgeleriydi o kadar. Bu ilk belgeler bir iki sayfaktı. Kısa süre sonrası bir araştırma projesine katılmayı kabul ettiğime dair belgeler verdi. Her gidişimde yeni belgeler veriyordu. Sonunda artık ağdak hukuk diliyle yazılmış on sayfakk dokümanlar vermeye başladı."

"Peki onları imzaladınız mı?"

"Sonlara doğru hayır."

"Neden imzalamadınız?"

"Çünkü bazı belgeler, dokularımın ticari kullanım haklarıyla ilgiliydi."

"Bu canınızı mı sıktı?"

"Elbette. Çünkü yaptığı şey hakkında bana gerçeği söylediğine inanmıyordum. Bütün o testlerin asıl sebebini söylediğine. Bir gidişimde Dr. Gross'a hücrelerimi ticari amaçla kullanıp kullanmadığını açıkça sordum. Kesinkle hayır dedi, sadece araştırma amaçlı kullan-

54] MICHAEL CRICHTON

dığını söyledi. O zaman tamam dedim ve dokularımın ticari amaçlı kullanımıyla ilgili olanlar hariç bütün belgeleri imzaladım."

"O zaman ne oldu?"

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Küplere bindi. Bütün belgeleri imzalamazsam beni daha fazla tedavi edemeyeceğini, sağlığımı ve geleceğimi tehlikeye attığımı söyledi. Büyük bir hata yaptığımı söyledi."

"İtiraz ediyorum! Kanıtsız iddia!"

"Pekâlâ. Bay Burnet, rıza belgelerini imzalamayı reddettiğinizde, Dr. Gross sizi tedavi etmeyi bıraktı mı?"

"Evet."

"O zaman bir avukata danıştınız mı?"

"Evet."

"Peki o zaman ne keşfettiniz?"

"Dr. Gross'un hücrelerimi -bütün o testler sırasında vücumdan aldığı hücreleri- BioGen diye bir ilaç şirketine sattığını."

"Peki bunu duyunca ne hissettiniz?"

"Şoke oldum," dedi Alex'in babası. "Doktor Gross'a gittiğimde hastaydım, korkmuştum ve zayıftım. Doktoruma güvenmiştim. Ona canımı emanet etmiştim. Ona *güvenmiştim*. Sonra bana yalan söylediği, sırf vücudumdan parçalar çakıp çıkarı uğruna satabilmek için beni yıllarca boşuna *korkuttuğu* ortaya çıktı. Sırf kendi çıkarı uğruna. Ben hiç umurunda değilmişim. Tek istediği hücrelerimmiş."

"O hücrelerin değeri ne kadar bikiyor musunuz?"

"İlaç şirketi üç milyar dolar dedi."

Jüriden hayret nidaları yükseldi.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

LEX TANIKLIĞIN bu son kısmı boyunca jüriyi izlemekteydi. Yüzleri ifadesizdi, ama kimse kımıldamıyor, kimse hareket etmiyordu. Ellerinde olmadan attıkları nidalar, ne kadar dikkatli dinlediklerinin göstergesiydi. Sorular devam ettikçe de jürinin dikkati azalmadı:

"Bay Burnet, Dr. Gross sizi kandırıldığı için özür diledi mi hiç?"

"Hayır."

"Elde ettiği kazancı sizinle paylaşmayı tekkf etti mi?"

"Hayır."

"Kendisinden bunu istediniz mi?"

"Sonunda evet, istedim. Olan olmuştu zaten, bunu fark edince istedim. Onlar benim hücrelerimdi, vücudumdan akınmışlardı. Onlarla ne yapılacağı konusunda söz hakkımın olduğunu düşündüm."

"Ama reddetti, öyle mi?"

"Evet. Hücrelerimle ne yaptığının beni hiç ilgilendirmediğini söyledi."

Jüri buna tepki verdi. Pek çoğu dönüp Dr. Gross'a baktdar. Alex bunun da iyiye işaret olduğunu düşündü.

"Son bir soru Bay Burnet. Dr. Gross'un hücrelerinizi ticari ;imaçlar için kullanmasına izin veren bir belge imzaladınız mı hiç?"

"Hayır."

"Yani satılmalarını hiçbir zaman onaylamadınız?"

"Asla. Ama yine de sattı."

"Başka sorum yok."

Yargıç on beş dakika ara verdi ve duruşma yeniden başladığında UCLA'nın avukatları davacıyı sorguya çekmeye başladılar. UÇLA bu dava için Raepar & Cross'u, yüksek meblağlı şirket davalarına bakan şehir merkezindeki bir firmayı kiralamıştı. İşin ucunda üç milyar dolar vardı; büyük bir işti ve bu yüzden büyük işlere bakan bir firmaya başvurmuşlardı.

UCLA'nın baş avukatı Albert Rodriguez'di. Genç, rahat bir edası, dostane bir gülümseyişi ve sanki acemiymiş gibi yanıltıcı bir görünüşü vardı. Asknda Rodriguez kırk beş yaşındaydı ve yirmi yıldır başarıyla avukatlık yapmaktaydı, ama her nasılsa her seferinde ilk duruşmasına çıkmış izlenimi uyandırmayı başarır ve jüriye kendisine iltimas geçmeleri telkininde bulunurdu çaktırmadan.

"Evet Bay Burnet, son birkaç yıldır yaşadıklarınız sizi duygusal açıdan epey yıpratmış olmak. Deneyimlerinizi jüriye anlatmanızı takdir ediyorum ve fazla zamanınızı almayacağım. Jüriye ödünüzün patladığınızı söylemişsiniz sanırım, ki yerinizde kim olsa öyle hissedirdi doğal olarak. Bu arada, Dr. Gross'a geldiğinizde kaç kilo vermişsiniz?"

Eyvah eyvah, diye düşündü Alex. Lafın nereye geleceğini biliyordu. Tedavinin başarısını vurgulayacaklardı. Yanında oturan, bir strateji bulmaya çalıştığı bariz olan avukata baktı. Eğikp fısıldadı: "*Durdur onu.*"

Avukat şaşkın bir halde, hayır anlamında kafa salladı.

Babası "Ne kadar vermiştim bilmiyorum," diyordu. "Yirmi-yirmi beş kilo civarı."

"Yani giysileriniz üstünüze olmuyordu?"

"Kesinlikle."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Peki o sırada enerjiniz nasıldı? Merdiven çıkabiliyor muydu-
IHIZ?"

"Hayır. İki üç basamak çıkınca durmak zorunda kalıyordum."

"Bitkinlikten mi?"

Alex yanındaki avukatı dürtükleyerek fısıldadı: "*Soruldu ve yanıtlandı.*" Avukat hemen ayağa kalktı.

"İtiraz ediyorum. Sayın hâkim, Bay Burnet ağır hasta teşhisi konduğunu zaten söylemişti."

"Evet," dedi Rodriguez, "korktuğunu da söylemişti. Ama bence durumunun ciddi ne kadar kötü olduğunu jürinin bilmesi gerekiyor."

"İzin veriyorum."

"Teşekkürler. Pekâlâ Bay Burnet. Vücut ağırlığının dörtte birini kaybetmişsiniz, öyle halsizsiniz ki iki basamaktan fazlasını çıkamıyordunuz ve lösemenin ölümcül bir türüne yakalanmıştınız. Doğru mu?"

"Evet."

Alex dişlerini gıcırdattı. Doktorun, babasını tedavi ettikten sonra, uygunsuz davranması konusu ile ilgisiz ve açıkça önyargılı olan bu tür sorgulamayı engellemeyi tüm benliğiyle arzuluyordu. Ama yargıç devam kararı verdiği için, Alex'in eknden bir şey gelmezdi. İtirazı sürdürmeye yetecek kadar uygunsuz sorular değillerdi.

"Zor zamanınızda," dedi Rodriguez, "bu hastakgın tedavisi için Batı Yakası'nın en ünlü doktoruna gittiniz öyle mi?"

"Evet."

"Kendisi sizi tedavi etti."

"Evet."

"Ve iyileştirdi. Bu uzman ve ilgili doktor sizi iyileştirdi."
"İtiraz ediyorum! Sayın hâkim, Dr. Gross bir doktordur, aziz
değil."

"Kabul

edilmiştir."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Tamam," dedi Rodriguez . "Şöyle söyleyeyim: Bay Burnet, size lösemi teşhisi konalı ne kadar oldu?"

"Altı sene."

"Kanser hastalarının beş yıl yaşarlarsa iyileşmiş sayıldıkları doğru değil mi?"

"İtiraz ediyorum, uzmanların yanıtlayabileceği bir soru soruyor."

"Kabul edilmiştir."

"Sayın hâkim," dedi Rodriguez yargıca dönerek, "Bay Burnet'in avukatları durumu neden bu kadar zorlaştırıyorlar anlamadım. Ben sadece Dr. Gross'un davacının ölümcül kanserini iyileştirdiğini göstermeye çalışıyorum."

"Ben de," karşık verdi yargıç, "savunmanın neden bu soruyu açık, itiraz götürmez bir şekilde sormakta bu kadar zorlandığını anlamıyorum."

"Peki sayın hâkim. Teşekkürler. Bay Burnet, lösemiden kurtulduğunuzu düşünüyor musunuz?"

"Evet."

"Şu anda tamamen sağkkk mısınız?"

"Evet."

"Sizi kim iyileştirdi sizce?"

"Dr. Gross."

"Teşekkürler. Şimdi, sanırım mahkemeye Dr. Gross yeni testler için geri dönmeniz gerektiğini söylediğinde bunun hâlâ hasta olduğunuz anlamına geldiğine inandığınızı söylemişsiniz."

"Evet."

"Dr. Gross size hâlâ lösemik olduğunuzu mu söylemişti?"

"Hayır."

"Ofisinde akşanlardan ya da personeknden herhangi biri bunu söyledi mi?"
"Hayır."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Öyleyse," dedi Rodriguez , "ifadenizden anladığım kadarıyla herhangi bir zamanda hâlâ hasta olduğunuza dair kesin bir bilginiz yoktu?"

"Evet."

"Tamam. Şimdi tedavinize geri dönelim. Amekyat ve kemoterapi oldunuz. T-hücrek lösemi için standart tedaviyi görüp görmediğinizi biliyor musunuz?"

"Hayır, tedavim standart değildi."

"Yeni miydi?"

"Evet."

"Bu tedavi yönteminin ilk uygulandığı hasta siz miydiniz?"

"Evet. Bendim."

"Dr. Gross bunu size söyledi mi?"

"Evet."

"Peki bu yeni tedavi yönteminin nasıl geliştirildiğini anlattı

Yİİ?

"Bir araştırma programının parçası olduğunu söyledi."

"Bu araştırma programına katılmayı kabul ettiniz mi?"

"Evet."

"Aynı hastaktan muzdarip başka hastalar gibi?"

"Başkaları da vardı sanırım, evet."

"Ve araştırılan yöntem sizde işe yaradı?"

"Evet."

"Tedavi edildiniz."

"Evet."

"Teşekkürler. Şimdi, Bay Burnet, tıbbi araştırmalarda, hastalıklarla mücadele eden yeni ilaçların genellikle hasta dokularından elde edildiğinin veya bu dokular üstünde denendiğinin farkında mı-

»İMİZ?

"Evet."

"Hücrelerinizin bu şekilde kullanılacağını biliyordunuz?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Evet, ama ticari..."

"Pardon, lütfen evet ya da hayır diye cevap verin. Dokularınızın araştırma için kullanılmasını kabul ettiğinizde, yeni ilaçların keşfinde ya da denenmesinde kullanılabileceğini biliyor muydunuz?"

"Evet."

"Peki yeni bir ilaç keşfedildiğinde, bu ilacın başka hastaların kullanımına da açılacağını tahmin ediyor muydunuz?"

"Evet."

"Bunun olmasına izin veren bir belge imzaladınız mı?"

Uzun bir duraksama. Sonra: "Evet."

"Teşekkürler Bay Burnet. Başka sorum yok."

"**Nasıl gitti sence?**" diye sordu babası adkye sarayından çıkarlar larken. Ertesi gün son sözler söylenecekti. Los Angeles merkezinin puslu havasında otoparka doğru yürüdüler.

"Bilmem," dedi Alex. "Ortakçı bulandırmayı başardılar. Bu programdan yeni bir ilaç çıkmadığını biliyoruz, ama jürinin bunu anladığını sanmıyorum. UCLA'nın yalnızca dokularından bir hücre dizisi ürettiğini ve onu vücudunun doğal olarak ürettiği şekilde sitokin üretmekte kullandığını açıklamak için yeni uzman tanıklar çağıracağız. Ortada 'yeni bir ilaç' filan yok, ama jüri bunun farkında değildir herhalde. Ayrıca Rodriguez bu davayı yirmi sene kadar önceki Moore davasının aynısıymış gibi göstermeye çalışıyor. Moore'un durumu seninkine çok benziyordu. Onu kandırarak dokularını akp satmışlardı. UÇLA o davayı çok rahat kazandı, haksız yere."

"Eee avukat hanım, davamızın durumu nedir?"

Alex babasına gülümsedi, kolunu omzuna attı ve yanağından öptü.

"Gerçeği söyleyeyim mi? İyi gidiyor," dedi.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ILDIZLARIN BOŞANMA avukatı Barry Sindler sandalyesinde kı-mıldandı. Masada karşısında oturan müşteride odaklanmaya Yçakşıyor, ama zorlanıyordu. Müşterisi bir biyotek şirketini yö-neten Diehl adında salağın tekiydi. Herif karısının kendisini aldattı-ğını söylerken bile ruhsuz, hissiz, ifadesiz bir şekilde konuşuyordu. !)iehl berbat bir koca olsa gerekti. Ama Barry bu davadan ne kadar para çıkacağından emin değildi. Bütün para kadında gibiydi.

Diehl monotonca konuşmayı sürdürüyordu. İlk kez karısına Los Angeles'tan telefon edince şüphelendiğini söylüyordu. Kadının her Çarşamba gittiği otekn makbuzlarını bulduğunu. Lobide beklediğini ve karısının yanında yerel bir profesyonel tenisçiyle girdiğini gördü-ğünü. Sıradan bir Cakfornia öyküsü. Barry yüzlerce kez duymuştu. Hu insanlar yürüyen klişeler olduklarının farkında değil miydiler? Ka-ısını profesyonel tenisçiyle basan öfkeli koca. *Desperate Housewives* dizisinde bile kullanmazlardı bunu.

Barry dinlemeye kaçmaktan vazgeçti. Bu sabah kafası fazlasıyla meşguldü. Kirkorivich davasını kaybetmişti ve bunu şehirde duyma-v.ıı kalmamıştı. Sırf DNA testleri bebeğin o milyardere ait olmadı-kını gösterdi diye. Sonra mahkeme ona ücretini verdirmemişti, 1.4

milyona dolara düşürmesine karşın. Yargıç ona bunun dörtte birini vermişti. Şehirdeki bütün lanet olası avukatların ağızları kulaklarında, çünkü hepsi de Barry Sindler'a gıcık oluyordu. *L.A. Magazine* dergisinin davayı ayrıntık bir haber yapacağını duymuştu ve Barry'yi iyi göstermeyecekleri kesindi. Gerçi umurunda değildi. İşin doğrusu, ilkesiz ve acımasız, pis bir herif gibi gösterildikçe müşteriler akın akın geyordu. Çünkü insanlar boşanma davalarında acımasız, pis herifler istiyorlardı. Böyle biri için sıraya giriyorlardı. Barry Sindler, Güney California'nın en acımasız, en vicdansız, en şöhret düşkünü, en kendini beğenmiş, en ilkesiz, en orospu çocuğu boşanma avukatıydı. Bununla da gurur duyuyordu!

Hayır, Barry bütün bunların hiçbirine kaygılanmıyordu. Deniße ve iki lanet veledi için Montana'da yaptırdığı ev için bile kaygılanmıyordu. Holmby Hills'teki evlerinin tadilatı için kaygılanmıyordu, oysa sırf mutfak 500 bin dolara patkyordu ve Deniße fikir değiştirmek istiyordu. Deniße'in yenileme takıntısı vardı. Bu artık hastakk hakedeydi.

Hayır, hayır, hayır. Barry Sindler'in tek bir kaygısı vardı... kira. Wilshire & Doheny'de koca bir katı ofis olarak kullanıyordu, ofisinde yirmi üç avukat çakşmaktaydı, hiçbiri bir boka yaramazdı, ama masa başında oturup müşterileri görüntüleriyle etkiliyorlardı. Ayrıca ufak tefek işler yapabiliyorlardı, yemink yazılı ifade almak ve dosya geciktirme işlerini halletmek gibi... Barry'nin uğraşmak istemediği meseleleri hallediyorlardı. Barry dava açmanın, özellikle de vesayet vakalarında, bir yıprandırma savaşı olduğunu biliyordu. Hedef, masrafları olabildiğince yükseltmek ve davayı eknden geldiğince uzatmaktı, çünkü o zaman Barry'nin ücreti artıyordu ve davacı olan eş bitmek bilmez ertelemelerden, yeni dosyalardan ve tabii ki giderek artan masraflardan bıkip usanıyordu. En zenginleri bile sonunda pes ediyordu.

70 | MICHAEL CRICHTON

Kocalar genelikle makul insanlardılar. Hayatlarına devam et-

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

mek, yeni bir ev almak, yeni bir kız arkadaşıla eve çıkmak, güzelce oral seks yaptırmak istiyorlardı. Vesayet meselelerinin hallolmasını istiyorlardı. Ama kadın eşler genellikle intikam peşinde oluyorlardı... böylece Barry işlerin hallolmasını yıllarca engelliyordu, kocalar pes edene dek. Milyonerler, milyarderler, piç kurusu ünlüler... fark etmezdi. Eninde sonunda hepsi pes ediyordu, insanlar bunun çocuklar için iyi bir strateji olmadığını söylüyordu. Çocukların canı cehennemeydi. Müşteriler çocukları umursasalar zaten baştan boşanmazlardı. I) iğer herkes gibi mutsuz evkkklerini sürdürürlerdi, çünkü...

Salağın söylediği bir şey dikkatini tekrar toplamasına yol açtı.

"Pardon," dedi Barry Sindler. "Tekrar edin lütfen Bay Diehl. Ne demiştiniz?"

"Karımın test edilmesini istiyorum dedim."

"Bakın, sizi temin ederim ki yapacaklarımız karşısında sonuna kadar zorlanacak zaten. Ayrıca peşine dedektif takacağız tabii; ne katır içiyormuş, uyuşturucu kullanıyor muymuş, bütün gece dışarılarla mı kakyormuş göreceğiz. Standart prosedür."

"Hayır," dedi Diehl. "Genetik olarak test edilmesini de istiyorum."

"Hangi konuda?"

"Her şey için," dedi Diehl.

"Ah," dedi Barry bilgece kafa sallayarak. Bu herif ne diyordu v.ılıu? Genetik testler mi? Bir vesayet davasında mı? Önünde duran kâğıtlara ve kartvizite baktı. DR. RICHARD "RICK" DIEHL. Barry mutsuzca kaşlarını çatı. Sadece piç kuruları kartvizitlere mahlas yandı. Kartvizitte yazılana göre Diehl, Westview Köyü'ndeki BieoGen Research A.Ş.'nin CEO'suydu.

"Mesela," dedi Diehl, "bahse girerim ki karımın bipolar bozukluğa genetik yatkınlığı var. Tuhaf davrandığı kesin. Alzheimer geni

72] MICHAEL CRICHTON

1 ıvyor olabıkr. Eğer öyleyse, psikolojik testlerde Alzheimer'in ilk be-
lin ileri ıkabıkr."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Güzel, çok güzel." Barry Sindler artık emme basma tulumu gibi kafa sallamaktaydı. Duydukları onu mutlu ediyordu. Taze, yeni tartışmalara açık alanlar. Sindler tartışmaya açık alanlara bayıyordu. Psikolojik test yaptır. Testte Alzheimer'in ilk bekrtileri çıkar mıydı, çıkmaz mıydı? Kim kesin konuşabırdı ki yahu? Harika, harika... test sonuçları her halükârda tartışmaya açık olacaktı. Dava uzayacak, yeni uzman tanıklarla görüşülecek, doktorlar birbirleriyle savaşıacak, günler geçecekti. Uzayan davalar çok kazanç oluyordu.

En güzel de, Barry bu genetik test meselesinin bütün vesayet davalarında standart prosedüre dönüşebileceğini fark etmişti. Sindler yeni bir keşif yapıyordu. Bu sayede reklamı olacaktı! Hevesle öne eğildi. "Devam edin Bay Diehl..."

"Diyabet geninin test edilmesi, BRCA genlerinden göğüs kanseri testi yapılması filan lazım. Bir de," diye devam etti Diehl, "karımda ölümcül sinir dejenerasyonuna yol açan Huntington hastakğı geni de olabilir. Dedesinde Huntington vardı, yani ailesinde var. Annesi de babası da henüz gençler ve hastakk ancak ihtiyarkkta ortaya çıkıyor. Yani karım bu geni taşıyorsa Huntington hastakğından ölecek demektir."

"Hımmm, evet," dedi Barry Sindler kafasıyla onaylayarak. "Bu durumda çocuğun vesayetini almaya uygun görülmeyebilir."

"Kesinlikle."

"Şimdiye kadar test edilmemiş olmasına şaşırdım."

"Bilmek istemiyor," dedi Diehl. "O geni taşıyor olma ihtimali yüzde elk. Taşıyorsa eninde sonunda hastalığa yakalanıp erken bunama yüzünden kıvrana kıvrana can verecek. Ama yirmi sekiz yaşında. Hastalığın çıkmasına daha yirmi sene var belki. Yani şimdi öğrenirse... hayatının geri kalam zehir olabıkr."

"Ama geni taşımıyorsa rahatlayabıkr de."

74| MICHAEL CRICHTON

"Fazla büyük bir risk. Test yaptırmıyor."

"Aklınıza gelen başka testler var mı?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Tabii ki," dedi Diehl. "Bunlar daha başlangıç. Bütün testlerden geçmesini istiyorum. Şu anda bin iki yüz tane gen testi var."

Bin iki yüz! Sindler hevesle dudaklarını yaladı. Mükemmel! Bunu neden daha önce duymamıştı ki? Genzini temizledi. "Ama İmnu yaparsanız o da sizin test edilmenizi isteyecektir bikiyorsunuz." "Sorun değil," dedi Diehl.

"Testleri zaten yaptırдың mı?"

"Hayır. Laboratuvar sonuçlarını farkk göstermeyi bikiyorum o kadar."

Barry Sindler arkasına yaslandı.

Mükemmel.

GAÇLARDAN KURULU yüksek çardağın altındaki orman zemini karank ve sessizdi. Omuz hizasındaki dev eğrelti otlarım kımlıdatan bir esinti yoktu. Hagar alnındaki teri sildi ve dönüp diğerlerine baktıktan sonra devam etti. Grup orta Sumatra'nın ormanlarının içlerine doğru ilerledi. Kimsenin konuşmaması Hagar'ın hoşuna gidiyordu.

Nehir hemen ilerideydi. Yakın kıyısında kütükten oyularak yapılmış bir kanoyla, nehrin üstüne omuz yüksekkğinde gerilmiş bir halat vardı. Karşıya ikişer ikişer geçtiler; Hagar kanoda ayağa kalkıp haladı çekerek birini geçiriyor, sonra diğerleri için geri dönüyordu. Uzaktan gelen bir guguk kuşu ötüşü dışında ortakk sessizdi.

Karşıya geçince yola devam ettiler. Ormandaki patika giderek darıyor, yer yer çamurlanıyordu. Ekiptekiler bundan hoşlanmadılar; çamurların çevresinden dolanmaya çakşırken epey gürültü yapıyorlardı. Sonunda bir tanesi "Daha ne kadar var?" dedi.

Konuşan o çocuktü. Çilli suratk Amerikak genç. Geniş hasır şapkalı irice, orta yaşk bir kadın olan annesine bakmaktaydı.

"Az mı kaldı?" diye sızlandı çocuk.

Hagar parmağını dudaklarına götürdü. "Sus!"

004

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Diğer turistler rengârenk kıyafetler içinde çevrelerinde toplanmışlardı. Çocuğa bakıyorlardı.

"Bak," diye fısıldadı Hagar, "ses çıkarırsan onları göremezsin."

"Zaten görmüyorum." Çocuk suratım astı, ama grup harekete geçince peşlerinden gitti. Bugünkü gruptakilerin çoğu Amerikakıydı. 1 lagar, Amerikakları sevmezdi, ama en kötüsü değildiler, itiraf etmeliydi ki en kötüsü...

"Şurada!"

"Şuraya bakın!"

Turistler ileride bir yeri heyecanla göstererek konuşuyorlardı. Kırk beş metre kadar ötede sağda, genç bir erkek orangutanın üstünde ayakta durduğu dallar hafifçe sallanmaktaydı. Muhteşem bir yaratıktı, postu kırmızımtıraktı, ağırlığı yirmi kiloya yakındı, kürkünde kulağının yukarısındaki beyaz bir şerit kolayca seçiliyordu. Hagar onu haftalardır görmemişti.

Hagar diğerlerine susmalarını işaret ederek patikada ilerledi. Turistler şimdi hemen arkasındaydılar, birbirlerine heyecanla tutunmuş tökezleyerek yürüyorlardı.

"Şşt!" dedi.

"Niye ki?" dedi bir tanesi. "Burayı bir koruma alanı sanıyor-

] »
(İtim.

"Ama burada korunuyorlar..."

Hagar'ın sessizliğe ihtiyacı vardı. Gömlek cebinden kayıt düğmesine bastı. Klapasındaki mikrofonu çıkarıp elinde tuttu.

Şimdi orangutanla aralarında yirmi beş metre kadar vardı. Patikada BUKUT ALAM ORANGUTANLARI KORUMA PARKI yazılı bir tabela bulunuyordu. Burası öksüz orangutanların bakılarak sağlıklarına kavuşturulduktan sonra doğaya sakındıkları bir yerdı. Bir veteriner tesisi, bir araştırma istasyonu, bir araştırma ekibi bulun-

48 | MICHAEL CRICHTON

yordu.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Burası koruma parkıysa neden..."

"George, adamı duydun. Sussana."

Artık yirmi metreden az kalmıştı.

"Bakın, bir tane daha! İki tane! Şuradalar!"

Solu gösteriyorlardı. Epey yukarılarda bir yerde, bir yaşında bir orangutan, genç bir orangutan ile birlikte dalların arasından paldır küldür geçmekteydi. Zarif hareketlerle daldan dala atkyordu. Hagar onu umursamadı. İlk hayvanda odaklanmıştı.

Beyaz şeritli orangutan kaçmadı. Şimdi tek eliyle sarkmış havada sallanıyor, başını yana eğmiş onlara bakıyordu. Yukarılardaki daha genç hayvanlar gözden kaybolmuşlardı. Beyaz şeritli olansa olduğu yerde durmuş onlara bakmaktaydı.

On metreden az. Hagar mikrofonu ileri uzattı. Turistler fotoğraf makinelerini çıkarmışlardı. Gözlerini Hagar'dan ayırmayan orangutan, öksürüğü andıran tuhaf bir ses çıkardı. "Dvaas."

Hagar o sesi tekrarladı. "Dvaas."

Orangutan ona bakıyordu. Kıvrık dudakları kımıldadı. Peş peşe boğuk homurtular çıkardı: "Ooh stomm dwaas, varlaat leanme."

Turistlerden biri "Bu sesler ondan mı çıkıyor?" dedi.

"Evet," dedi Hagar.

"Yani... konuşuyor mu?"

"Maymunlar konuşamaz," dedi başka bir turist. "Oragutanlar ses çıkarmaz. Kitapta öyle yazıyor."

Sarkan maymunun fotoğrafları çekirken bir sürü flaş patladı. Genç erkek maymun şaşırmış gibi görünmüyordu. Ama dudakları kımıldadı: "Geen lichten dwaas."

"Soğuk mu almış?" diye sordu bir kadın kaygıyla. "Öksürüyor sanki."

"Öksürmüyor," dedi bir başkası.

50 | MICHAEL CRICHTON

Hagar başını geriye çevirip baktı. En arkadaki iri yarı bir adam, gruba ayak uydurmakta zorlanmıştı; şimdi o adam, suratı kızarmış,!

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

derin soluklar alarak, elindeki kayıt cihazını orangutana doğru uzatmıştı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Hagar'a "Bir numara mı çeviriyorsun sen?" dedi.

"Hayır," dedi Hagar.

Adam orangutanı gösterdi. "Hollandaca konuşuyor," dedi. "Sumatra eskiden Hollanda'nın kolonisiydi. Hollandaca konuşuyor."

"Bilmem," dedi Hagar.

"Ben bikiyorum. Hayvan dedi ki: 'Geri zekâklar, beni rahat bırakın.' Sonra da: 'Işık istemem' dedi. Tam flaşlar patlarken."

"O sesler ne anlama gekyor bilmiyorum," dedi Hagar.

"Ama kaydediyordun."

"Sırf meraktan..."

"Mikrofonunu sesler başlamadan çok önce çıkarmıştın. Bu hayvanın konuşacağını bikiyordun."

"Orangutanlar konuşamaz," dedi Hagar.

"Bu konuşabikiyor ama."

Hepsi hâlâ tek koluyla daldan sarkmış sallanmakta olan orangutana baktılar. Hayvan serbest koluyla kaşındı. Susuyordu.

İri yarı adam "*Geen lichten*," diye bağırdı.

Maymun yavaş yavaş göz kırparak ona baktı.

"*Geen lichten!*"

Orangutan anlamış gibi görünmüyordu. Bir an sonra yakındaki bir dala atlayıp kollarıyla tutunarak rahatça tırmanmaya başladı.

"*Geen lichten!*"

Maymun tırmanmayı sürdürmekteydi. Büyük hasır şapkak kadın hence öksürüyordu," dedi.

"Hey," diye seslendi iri yarı adam. "*M'sieu! Comment ça va?*"

Maymun uzun kollarıyla rahatça tırmanmaya devam ediyordu. Aşağı bakmıyordu.

"Belki Fransızca bilyordur diye düşündümdü," dedi adam.
1)muz silkti. "Herhâlde yanılmışım."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

Ağaç dallarının arasından yağmur serpiştirmeye başladı. Diğer turistler fotoğraf makinelerini kaldırdılar. Bir tanesi üstüne ince, saydam bir yağmurluk geçirdi. Hagar alnındaki teri sildi. İleride üç genç orangutan yerdeki bir tepsi dolusu papayanın çevresinde koşuşturmaktaydı. Turistler dikkatlerini onlara yönelttiler.

Çok yukarıdan, dalların arasından bir homurtu geldi: "*Espece de con.*" Bu cümle sessizlikte tuhaf bir netlikle duyuldu.

İri yarı adam hızla döndü. "*Ne?*"

Herkes yukarı baktı.

"Küfür etti," dedi çocuk. "Fransızca. Küfür ettiğine eminim. Fransızca."

"Sus," dedi annesi.

Gruptakiler yukarıya, karankttaki sık yapraklara bakıyor, arıyorlardı. Maymunu göremiyorlardı.

İri yarı adam haykırdı: "*Quest-ce que tu dis?*"

Yanıt gelmedi. Yalnızca dalların arasından ilerleyen bir hayvanın gürültüsüyle, uzaktan gelen bir guguk kuşu ötüşü.

KÜSTAH MAYMUN TURİSTLERE KÜFÜR ETTİ
{*News of the World*}

AFFE SPRICHT İM DSCHUNGEL, FLÜCHE GEORGE BUSH
{*Der Spiegel*}

ORANG PARLE FRANÇAIS?!!
{*Paris Match*, Jacques Derrida'nın fotoğrafının altında}

MÜSLÜMAN MAYMUN BATILILARI AZARLADI
{*Weekly Standard*}

MAYMUN KÜFRÜ BASTI, TANIKLAR ŞAŞTI
{*National Enquirer*}

JAVA'DA KONUŞAN ŞEMPANZE GÖRÜLDÜ
{*New York Times*, daha sonra tekzip yayınlandı}

SUMATRA'DA ÇOK DİL BİLEN PRİMATLARA RASTLANDI
{*Los Angeles Times*}

"Ve son olarak, Endonezya'da bir grup turist Borneo ormanlarında bir orangutan tarafından taciz edildiklerine yemin ediyorlar. Turistlerin söylediğine göre maymun onlara Hollandaca ve Fransızca küfretmiş, yani herhalde onlardan çok daha zekiydi. Ama küfürbaz şempanzenin herhangi bir kaydı çekilmemiş olduğundan, vardığımız sonuç şudur ki eğer bu habere inanıyorsanız size şimdiki hükümette bir iş ayarlayabiliriz. Orada bir sürü konuşan maymun var da!"

(MSNBC Haberlerinden *Keith Olbermann*, bire bir akntı)

SIRADAKI 155

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ğğ^^ **UNA BAKSANA,**" dedi San Diego'daki evinin mutfağında televizyon seyreden Charlie Huggins. Televizyonun sesi ^^ kısılıydı, ama çıkan yazıyı okuyordu. "Sumatra'da Konuşan Maymuna Rastlandı' diyor.

"Eee, hız cezası filan mı kesmişler?" dedi karısı ekrana göz atarak. Kahvaltı hazırlamaktaydı.

"Hayır," dedi Huggins. "Sadece 'rastlamışlar'."

"Maymuna rastlamışlar demek? Eee, hatırını sormuşlar mı bari?" Karısı şakacı bir kse İngilizce öğretmeniydi.

"Hayır tatkm. Haberde diyor ki... Sumatra'da ormanda konuşan bir maymuna rastlanmış."

"Maymunlar konuşamaz sanıyordum," dedi karısı.

"Ama haberde öyle diyor."

"Demek ki yalan."

"Öyle mi düşünüyorsun? Himm, şimdi de... Britney Spears boşanıyormuş. Çok sevindim. Yine hamiledir belki. Fotoğraflarda öyle görünüyor. Posh Spice da bir galaya güzel bir yeşil elbiseyle gitmiş. Sting hiç durmadan sekiz saat seks yapabildiğini söylemiş."

"Çırpılmış mı, rafadan mı?" karısı sordu.

"Tantrik seks yapıyormuş gakba."

"Yumurtaların nasıl olsun?"

"Çırpıp yağda pişir."

"Çocukları çağırırsana," dedi karısı. "Sofra hazır sayılır."

"Tamam." Charke masadan kalkıp merdivene yürüdü. Oturma odasına girince telefon çaldı. Laboratuvardan arıyorlardı.

San Diego'daki California Üniversitesi'nin okalıptüs koruluğundaki Radial Genomics A.Ş.'nin laboratuvarında bulunan Henry Kendall, Charke'nin telefonu açmasını beklerken tezgâhta parmaklarıyla ritim tuttu. Telefon üç kez çaldı. Bu kahrolası neredeydi yahu? Nihayet Charke'nin sesi: "Alo?"

"Charke," dedi Henry. "Haberı duydun mu?"

"Ne haberı?"

"Sumatra'daki maymunu diyorum yahu."

"Herhâlde yalan haberdır," dedi Charke.

"Niye ki?"

"Yapma Henry. Öyle şey olmaz biliyorsun."

"Maymun Hollandaca konuşuyormuş."

ap »

baçma.

"Uttenbroek'in ekibi olabıkr," dedi Kendall.

"Yok canım. O maymun iriymiş, iki üç yaşında varmış."

"Eee? Uttenbroek birkaç sene önce yapmış olabıkr. Ekibi yeterince iyi. Hem o Utrechtlerin hepsi yalancı olur."

Charke Huggins iç geçirdi. "Hollanda'da o tarz araştırmalar yasağ."

"Evet. İşte bu yüzden Sumatra'ya gitmiş olabıkrler."

"Henry, çok ileri bir teknolojiden bahsediyorsun. Transgenik bir maymun üretmemize daha yıllar var. Bunu bıkıyorsun."

"Bildiğim filan yok. Utrecht dün ne açıkladı bikiyor musun?
Boğa kök hücrelerini fare testislerinde büyütmişler. İşte *bu* zor bir
şey bence. Kesinlikle çok zor."

"Özelikle de boğalar için."

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

"Gülünecek bir durum göremiyorum."

"O zavalk farelerin kocaman, mosmor boğa taşaklarını sürüye sürüye etrafta dolandıklarını hayal edebiliyor musun?"

"Hâlâ gülmüyorum..."

"Henry," dedi Charke. "Şimdi bana televizyonda konuşan bir maymunla ilgili bir haber gördüğünü ve buna cidden inandığımı mı söylüyorsun?"

"Korkarım evet."

"Henry." Charke bezginleşmiş gibiydi. "Televizyondan bahsediyoruz. İki başk yılan haberi gibi bir şey işte bu da. Kendine gel."

"İki başk ydan haberi gerçektir."

"Çocukları okula götürmem gerek. Sonra konuşuruz." Charlie telefonu kapattı.

Orospu çocuğu. Çocukları okula karısı götürürdü hep.

Beni başından savıyor.

Henry Kendall laboratuvarda yürüdü, pencereden dışarı baktı, biraz daha yürüdü. Derin bir nefes aldı. Charke'nin hakk olduğunu biliyordu elbette. Mutlaka yalan haberdirdi.

Ama... ya değilmiydi?

Henry Kendall'ın gerginkçe meyilk biri olduğu doğrudu; bazen konuşurken, özellikle de heyecanlandığında elleri titrerdi. Ayrıca biraz sakardı, laboratuvarda sürek tökezler, bir şeylere çarpardı. Mide rahatsızlığı vardı. Kaygık bir insandı.

Ama Henry, Charke'ye şimdiki kaygık haknin sebebinin bir hafta önce yapılmış bir konuşma olduğunu anlatamazdı. O sırada anlamsız gelmişti.

60 | MICHAEL CRICHTON

Şimdiyse őrkütücü gekyordu.
NIH'den⁵ salak sekreterin teki laboratuvarı arayıp Dr. Kendall'ı

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

⁵ NIH: National Institutes of Health. Ulusal Sağlık Enstitüleri.

istemişti. Henry telefonu açınca kadın "Dr. Henry A. Kendall'la mı görüşüyorum?" demişti.

"Evet..."

"Dört yıl önce maaşk izne çıkararak altı aykğına NIH'ye geldiğiniz doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Mayıs'dan Ekim'e kadar mı kaldınız?"

"Gakba. Neden sordunuz?"

"Peki araştırmalarınızın bir kısmım Maryland'deki primat tesisinde mi yaptınız?"

"Evet."

"Peki o senenin Mayıs'ında NIH'ye geldiğinizde, primat araştırmaları yapacağınız için standart bulaşıcı hastalık testlerini yaptırdığınız doğru mu?"

"Evet," dedi Henry. Bir sürü test yapmışlardı, HIV'den hepatite ve gribe kadar. Epey kanını çekmişlerdi. "Mesele nedir acaba?"

"Bazı belgeler dolduruyorum da," demişti kadın, "Dr. Bellarmino için."

Henry ürpermişti.

Rob Bellarmino, NIH'nin genetik bölümünün başıydı. Dört yıl önce, Henry'nin gittiği sırada orada olmasa da, şimdi sorumlu oydu. Henry'den de, Charke'den de pek hazzetmezdi.

"Bir sorun mu var?" diye sormuştu Henry. Bir sorun olduğunu yoğun bir şekilde hissetmişti.

"Hayır, hayır," demişti kadın. "Bazı belgelerimizi kaybettik de; Dr. Bellarmino kayıtlar konusunda çok titizdir. Primat tesisindeyken Mary adında bir dişi şempanzeyle ilgik herhangi bir araştırma yaptınız mı? Laboratuvar numarası F-402 idi."

"Asknda hatırlamıyorum," demişti Henry. "Epey oldu. Bir sürü şempanzeyle çakştım. Onu hatırlamıyorum."

62 | MICHAEL CRICHTON

"O yaz hamileydi."
"Üzgünüm,

hatırlamıyorum."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

% [MICHAEL CRICHTON

"O yaz bir ensefalit salgını olmuştu ve şempanzelerin çoğu karantinaya alınmıştı. Doğru değil mi?"

"Evet, karantınayı hatırlıyorum. Bütün şempanzeleri ülkenin çeşitli yerlerindeki tesislere göndermişlerdi."

"Teşekkürler Dr. Kendall. Ha... bu arada sizi bulmuşken adresinizi teyit edebikr miyim? 348 Marbury Madison Sokağı, La Jolla, doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Zamanınızı ayırdığınız için teşekkürler Dr. Kendall."

Bütün konuşma buydu. Henry o sırada yalnızca o Bellarmino denen herifin numaracı orospu çocuğunun teki olduğunu düşünmüştü o kadar; ne dolaplar çevireceği hiç belk olmazdı.

Ama şimdi... Sumatra'daki bu primat...

Henry kafa salladı.

Charke Huggins istediği kadar itiraz etsin, bilim adamlarının çoktan transgenik bir maymun ürettikleri bir gerçektir. Bunu yıllar önce yapmışlardı. Bugünlerde bir sürü çeşit transgenik memeli vardı... köpekler, kediler, her şey. Konuşan orangutanın da transgenik bir hayvan olması mümkündür.

Henry'nin NIH'de yaptığı çalışma, otizmin genetik temekyle ilgiliydi. Primat tesisine gitmesinin sebebi, insanlarla maymunlar arasındaki iletişim yetileri farkkkklarına hangi genlerin yol açtığını öğrenmekti. Şempanze embriyoları üstünde biraz çakşmıştı. Bir sonuç elde edememişti. Asknda daha işe yeni başlamışken ensefakt salgını patlak verince araştırmasını bırakmak zorunda kalmıştı. Sonunda Bethesda'ya geri dönüp, maaşk izninin geri kalanı boyunca bir laboratuvarda çalışmıştı.

Bütün bildiği buydu.

En azından kesin olarak bildiği.

**YAKIN ZAMANA DEK İN-
SANLARLA
ŞEMPANZELER
BİRBİRİYLE CİNSEL
İLİŞKİ-
YE GİRİP ÜREMİŞ**

*Türlerin Birbirinden Ayrılması
Seksi
Bitirmemiş, Genetik
Araştırmacılar
Tartışma Çıkaracak Bir Sonuca
Ulaştı*

Harvard ve MIT'teki ⁶ araştırmacılar, insan ve şempanze türlerinin birbirinden ayrılmasının sanılandan daha yakın zamanda gerçekleştiği sonucuna ulaştı. Gen araştırmacıları, maymunlarla insanların yeryüzünde 18 milyon yıl kadar önce yaşamış ortak bir atadan geldiklerini uzun zamandır bilmekleyletiler. Bu türden ilk ayrılan, 16 milyon önce şebekler oldu. Orangutanlar 12 milyon yıl

kadar önce ayrıldılar. Goriller 10 milyon yıl önce ayrıldılar. En son ayrılanlarsa şempanzelerle insanlardı, 9 milyon yıl kadar önce.

Ancak genetik bilimciler, 2001 'de insanoğlunun gen haritasını çıkardıktan sonra, insan ve şempanze genlerinin yalnızca yüzde bir buçüğünün toplam 500 kadar genin birbirinden farklı olduğunu keşfetmişti. Beklenen-den çok daha düşük bir orandı bu. 2003'te bilim adamları iki tür arasında tam olarak hangi genlerin farklı olduğunu bulmaya başlamışlardı. Hemoglobın ve sitokrom < proteinleri de dahil olmak üzere pek çok yapısal proteinin şempanzelerde ve insanlarda aynı olduğu artık biliniyor. İnsan ve şempanze kanı aynı. Bu iki tür 9 milyon yıl

⁶ MIT: Massachusetts Institute of Technology, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü.

önce ayrıldılarsa neden bu kadar benziyorlar?

Harvard genetik bilimcileri insanlarla şempanzelerin ayrıldık-

tan sonra çok uzun süre birbirleriyle çiftleşmeyi sürdürdüklerine inanıyorlar. Böyle bir türler arası çiftleşme ya da melezleşme süreci,

X kromozomuna evrimleştirici bir

baskı yaparak normalden daha hız-

lı değişmesine yol açıyor.

Araştırmacılar insan gen haritasındaki en

yeni genlerin X kromozomunda ortaya çıktığını keşfettiler.

Bu sonuçtan yola çıkan araştırmacılar, eski insanların 5.4 milyon

yıl öncesine, ayrılmanın kalıcı hale

gelmesine kadar şempanzelerle üremeyi sürdürdüklerini savunuyorlar. Bu yeni bakış açısı,

üstünde fikir birliğine varılmış olan,

türleşme gerçekleştiğinde

melezleşme-

nin "gözardı edilebilir bir etki olduğu" kanısına tamamen zıt düşü-

yor. Ancak Harvard'dan Dr. David

Reich'e göre, melezleşmenin diğer

türlerde nadiren görülmesinin sebebi, "bu konuda yeterince araştırma yapılmaması olabilir."

Harvard araştırmacıları, insanlarla şempanzelerin

çifüşerek üremelerinin günümüzde

mümkün olmadığı konusunda

uyarıda bulunuyorlar. Basında çıkan

melez "insanzeler" haberlerinin her

seferinde asparagas çıktığını

belirtiyorlar.

İOGEN RESEARCH A.S.nin binası, Güney California'daki Westvi-

Bew Köyü civarındaki bir endüstri parkında bulunan titanyum kapk bir küptü. 101. Otoyol'un trafiğine tepeden haşmetle bakan küp, ona ısrarla altıyüzlü diyen BioGen başkanı Rick Diehl'in fikriydi. Küp hem etkileyici ve ileri teknoloji ürünü gibi görünüyor, hem de içinde olup bitenleri hiç ele vermiyordu... tam Diehl'in istediği gibi.

Ayrıca BioGen üç kilometre kadar ötedeki bir endüstri parkında sıradan görünüşlü yarı hektarlık bir depo alanına sahipti. Hayvan muhafaza tesisleri ve tehkkek laboratuvarlar orada yer almaktaydı. Geleceği parlak genç bir araştırmacı olan Josh Winkler, hayvan bölümüne açılan kapının yanındaki bir raftan lastik eldivenlerle bir cerrah maskesi aldı. Asistanı Tom Weller, duvara selobantla yapıştırılmış bir haber kupürünü okumaktaydı.

"Hadi gidekm Tom," dedi Josh.

"Diehl'in ödü kopmuştur herhalde," dedi Weller, yazıyı gösterek. "Bunu okudun mu?"

006

Josh dönüp baktı. *Wall Street Journal* da çıkmış bir yazıydı:

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

**BİLİM ADAMLARI
"HÜKMETME" GENİNİ
BULDU**

*Genetikbilimle İnsanları
Kontrol Etmek Mümkün mü?*

TOULOUSE, FRANSA - Bir Fransız biyologlar ekibi, bazı insanları başkalarını kontrol etmeye çalışmaya iten geni keşfetti. Toulouse Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü'ndeki, Dr. Michel Narcejac-Boileau yönetimindeki genetikbilimciler, bugün bir basın toplantısında keşiflerini açıkladılar. Dr. Nercajac-Boileau şunları söyledi: "Söz konusu gen sosyal egemenlikle ve başka insanların güçlü bir şekilde idare edilmesiyle ilgili. Bu gene lider sporcularda, yönetim kurulu başkanlarında ve devlet başkanlarında rastladık. Bu genin tarih boyunca görülmüş tüm diktatörlerde yer aldığına

inanıyorduz."

Dr. Narcejac-Boileau genin güçlü halinin diktatörler üretmesine karşın, vasat heterozigot halinin, başka insanlara nasıl yaşama-ları gerektiğini genellikle kendi iyilikleri ya da güvenlikleri için söyleme yolunda "totaliterliğe benzer ılımlı bir dürtü" oluşturduğunu açıkladı.

"İlmlı versiyona sahip bireylerin, psikolojik testlerde başka insanların kendi fikirlerini ıhtiyaç duyduklarını ve onların rehberliği olmadan hayatlarını idare edemeyeceklerini ifade etmeleri anlamlıdır. Genin bu hali politikacılar, politika taraftarlarında, köktendincilerde ve ünlülerde yer almaktadır. İnanç sistemleri yoğun bir kendinden eminlik ve yetki sahipliği hissiyle... ve kendilerini dinlemeyenlere karşı özenle beslenen

bir öfkeyle ifade edilmektedir."

Öte yandan doktor sonuçların yorumlanması konusunda ihtiyatlı davranılması gerektiğini ifade etti. "Başkalarını kontrol etmeye çalışan insanların çoğu yalnızca herkesin kendileri gibi olmasını isteyen kişilerdir. Farklılığa katlanamazlar."

Bu görüş, ekibin yaptığı paradoksal bir keşfi, yani genin ılımlı versiyonuna sahip kişilerin aynı zamanda katı ve istilacı sosyal kuralla-

ra sahip otoriter çevrelere karşı en

hoşgörülü kişiler olmalarını açıklıyor. "Araştırmamız

gösteriyor ki, bu gen yalnızca patronluk taslayan

değil, aynı zamanda patronluk taşlanmaya gönüllü insanlar üretiyor.

Bu kişiler totaliter devletlere bariz

bir şekilde yakınlık duyuyorlar."

Doktor, böyle insanların özellikle

her türlü modaya düşkünlük gös-

terdiklerini ve grupları tarafından

paylaşılmayan fikirlerle tercihlere

baskı uyguladıklarını belirtti.

"Özellikle her türlü modaya düşkünlük gösteriyorlarmış ha?" dedi Josh. "Şaka mı bu?"

"Hayır, ciddiler. Pazarlama bu," dedi Tom Weller. "Günümüzde her şey pazarlamayla ilgili. Kalanını okusana."

Her ne kadar Fransız ekibi hükmetme geninin ılımlı türünün genetik bir hastalığı -Narcejac-Boileau'nun ifadesiyle "ait olma bağımlılığımı'-temsil ettiğini söylemeseler de, evrimsel baskıların insan ırkını giderek artan bir konformizme ittiğini belirttiler.

"İnanılmaz," dedi Josh. "Toulouse'deki bu herifler bir basın toplantısı yaptı diye bütün dünyada 'hükmetme geni' masalları yayınlıyor ha? Herhangi bir dergide yazıları çıkmış mı?"

"Hayır, bir basm toplantısı düzenlemişler o kadar. Yayınlanmış yazıları yok, sözü bile geçmiyor."

"Sırada ne var, kölekk geni mi? Bana saçmalık gibi geldi," dedi Josh. Kol saatine göz attı.

"Yani saçmakk olduğunu umuyoruz demek istiyorsun."

"Evet, aynen öyle demek istiyorum. Saçmalık olduğunu umuyoruz. Çünkü BioGen'in bildireceği şeylerle çelişiyor kesinkkle."

"Diehl bildiriye erteleyecek mi sence?" diye sordu Tom Weller.

"Olabilir. Ama Diehl beklemeyi sevmez. Ayrıca Vegas'tan döndüğünden beri sinirleri tepesinde."

Josh lastik eldivenlerini, koruyucu gözlüğünü ve kâğıttan yüz maskesini taktıktan sonra on beş santim uzunluğundaki basınçlı hava sıkındirini aldı ve retrovirüsün bulunduğu ufak tübü döndürerek taktı. Sonra bunun tepesine küçük bir plastik koni takıp parmağıyla iterek yerine oturttu. "PDA'nı⁷ kap."

Çarpma kapıdan geçerek hayvan bölümüne girdiler.

Kesif, tatlımsı fare kokusu tanıdıktı. Buradaki beş ila altı yüz farenin hepsi de odanın ortasından uzanan bir yolun iki yanına dizilmiş, bir buçuk metre yükseliğindeki etiketk kafeslerde bulunmaktaydılar.

⁷ PDA: Personel Digital Assistant. Küçük, taşınabilir bilgisayar.

"Bugün ne veriyoruz?" dedi Tom Weller.

Josh bir dizi rakama baktı. Tom sayısal konumları PDA'sındaki listeden kontrol etti. O günün numaralarını taşıyan kafesleri bulana kadar yolda yürüdüler. Beş kafeste beş fare. Bu beyaz, tombul hayvanların hareketleri normaldi. "İyi görünüyorlar. Bu ikinci doz, değil mi?"

"Evet."

"Tamam çocuklar," dedi Josh. "Babacığımıza iyi davranın bakayım." Birinci kafesi açıp içerideki fareyi kapıverdi. Hayvanı parmaklarıyla ustaca ensesinden tuttu ve küçük plastik koniyi hızla hayvanın ağzının çevresine geçirdi. Hayvanın nefesi koniyi buğulandırdı. Virüs serbest bırakılırken kısa bir tıslama duyuldu; fare nefes alırken John maskeyi on saniye boyunca bastırdı. Sonra hayvanı kafese geri bıraktı.

"Biri bitti."

Tom Weller, PDA'sini kalemiyle tıkladıktan sonra sıradaki kale se geçti.

Retrovirus, aminokarboksimumkonat paraldehit dekarboksilazı kontrol eden gen ailelerinden biri olan, ACMPD3N7 adk geni taşımak için biyomühendislik teknikleriyle türetilmişti. BioGen'de ona •'lgünlük geni deniyordu. ACMPD3N7 faakyete geçirilince beyindeki .miigdala ve singülat girustaki tepkileri değiştiriyor gibiydi. Sonuçta olgunlaşma davranışları hızlanıyordu... en azından farelerde. Örneğin Jişi yavru fareler kafeslerinde dışkı yuvarlamak gibi anaç davranışlarının ilk belirtilerini normalden çok daha erken sergilemekteydiler. Aynı BioGen, rhesus maymunlarında da olgunlaşmaya yönelik genetik t.1.1liyetlere dair ilk kanıtları elde etmişti.

Bu gene duyulan ilgi, nörodejeneratif hastaklarla potansiyel bir bağlantısının bulunmasından kaynaklanıyordu. Bir sava göre, nöro- <lc>eratif hastalıklar, beyindeki olgunlaşmayla ilgili süreçlerin sek-

teye

uğramasından

çıkılmaktaydı.

www.cizgiliblog.com
By Tekhizuz

Bu doğruysa -ACMPD3N7 örneğın Alzheimer gibi bunama türleriyle ilgiliyse-, bu genin ticari değeri muazzam olurdu.

Josh sıradaki kafese geçmiş ve maskeyi ikinci farenin yüzüne bastırırken cep telefonu çaldı. Tom'a telefonu gömlek cebinden çıkarmasını işaret etti.

Weller ekrana baktı. "Annen arıyor," dedi.

"Lanet olsun," dedi Josh. "Bir dakikakğına yerime geçiver, olur mu?"

"Joshua, ne yapıyorsun?"

"Çakşıyorum anne."

"Ara verebikr misin?"

"Asknda hayır..."

"Ama acil bir durum var."

John iç geçirdi. "Bu sefer ne haltlar karıştırdı anne?"

"Bilmiyorum," dedi kadın, "ama şehir merkezinde hapiste."

"Charles çıkarsın." Charles Silverberg ailenin avukatıydı.

"Charles şu anda onu çıkarıyor zaten," dedi annesi. "Ama Adam'ın mahkemeye çıkması gerekiyormuş. Duruşmadan sonra birinin onu arabayla eve getirmesi gerek."

"Ben yapamam. İşteyim."

"O senin ağabeyin Josh."

"Aynı zamanda otuz yaşında koskoca adam," dedi Josh. Aynı şeyi yıllardır yaşamaktaydı. Ağabeyi Adam on kez rehabilitasyona girip çıkmış bir yatırımcı bankerdı. "Taksi tutamaz mı?"

"Bu koşullar altında iyi bir fikir değil bence."

John iç geçirdi. "Ne yapmış ki anne?"

"DEA'da⁸ kaçsan bir kadından kokain almış gakba."

"Yine mi?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

8 DEA: Drug Enforcement Administration: A.B.D.'de yasa dışı uyuşturucularla mücadele eden devlet kuruluşu.

"Joshua. Şehir merkezine gidip onu alacak mısın, almayacak mısın?"

Uzun bir iç geçiriş. "Peki anne. Giderim."

"Şimdi mi? Şimdi mi gideceksin?"

"Evet anne. Şimdi gidiyorum."

Telefonu kapatıp Weller'a döndü. "Bu işi iki saat sonra bitirsek, ne dersin?"

"Sorun değil," dedi Tom. "Zaten benim de ofiste bazı notlar yazmam gerekiyor."

Joshua dönüp odadan çıkarken eldivenlerini çıkardı. Sikindirini, koruyucu gözlüğünü ve kâğıt maskesini laboratuvar önlüğünün cebine tıktırdı, radyasyon etiketini çıkardı ve arabasına koşturdu.

Arabayla şehir merkezine giderken, yan koltuğa attığı laboratuvar önlüğünün cebinden ucu çıkmış sikindre göz attı. Joshua'nın protokole uymak için akşam beşe kadar laboratuvara geri dönüp geri kalan farelere virüs vermesi gerekiyordu. Josh'un bu tarz bir dakikliğe uyma gereksinimi, onu ağabeyinden farklı kılan herşeyi temsil ediyor gibiydi.

Adam'ın bir zamanlar her şeyi vardı... yakışıklydı, popülerdi, adetikti. Ekt Westfield Okulu'ndaki kse günleri peş peşe gelen başarılarla doluydu... gazetenin editörüydü, futbol takımının kaptanıydı, ı.ıtışma ekibinin başkanıydı, National Merit Bursu'nu kazanmıştı. Josh ise o sıralar tersine ineğin tekiydi. Tık nazdı, bodurdu, sakardı. Hadi badi yürür, bunu engelleyemezdi. Annesinin giymesinde ısrar eniği ortopedik ayakkabılar onu iyice gülünçleştiriyordu. Kızlar onu horgörürdü. Koridorlarda yanlarından geçerken kıkırdadıklarını işitireli. Josh için lise işkenceydi. Başarık olamamıştı. Adam, Yale'e gitmişti. Josh ise Emerson State'e zar zor kapağı atmıştı.

İşler nasıl da değişmişti.

SIRADAKİ | 67

Bir sene önce Adam, Deutsche Bankası ndaki işinden kovulmuş-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

tu. Uyuşturucu belasından kurtulamıyordu bir türlü. Bu arada Josh, BioGen'de basit bir asistan olarak işe başlamış, ama şirketin çakışkanlığı ve yaratıcılığını fark etmesiyle birlikte hızla yükselmişti. Josh şirketin hisselerinden almıştı ve olgunluk geni de dahil olmak üzere şimdiki projelerden herhangi biri başarılı olursa zengin olacaktı.

Adam ise...

Josh adkye sarayının önüne park etti. Adam basamaklarda oturmuş, gözlerini yere dikmişti. Buruşuk takımında çamur lekeleri, suratında bir günlük sakal vardı. Charles Silverberg tepesinde durmuş, cep telefonuyla konuşuyordu.

John kornaya bastı. Charles el sallayarak uzaklaştı. Adam ayaklarını sürüyerek gekep arabaya bindi.

"Sağol kardeş." Kapıyı sertçe kapadı. "Teşekkürler."

"Sorun değil."

Josh kol saatine bakarak trafiğe girdi. Adam'ı annelerinin evine geri götürüp ardından beşe kadar laboratuvara dönecek vakti vardı.

"İşini filan bölmedim değil mi?" diye sordu Adam.

Ağabeyinin sinir bozucu tarafı buydu. Başka herkesin de hayatını alt üst etmeyi severdi. Bundan keyif alır gibiydi.

"Asknda evet. Böldün."

"Üzgünüm."

"Üzgünsün ha? Üzgün olsan o boku kullanmayı keserdin."

"Hey, yapma ama," dedi Adam. "Nereden bilebikrdim ki yahu? Tuzak kurmuşlar. Charles bile öyle dedi. O kaltak beni tuzağa düşürdü. Charles beni çok rahat kurtaracağını söyledi."

"Keş olmasan," dedi Josh, "tuzağa filan düşmezdin."

"Hastir oradan! Nutuk çekme bana."

Josh bir şey demedi. Neden konuyu açmıştı ki? Bunca yıldan sonra artık ne dese boşunaydı. Hiçbir şey fark etmezdi. Araba kullanırken uzun bir sessizlik oldu.

"Üzgünüm,"

dedi

Adam.

"Üzgün filan değilsin."

"Evet, haklısın," dedi Adam. "Haklısın." Başını eğdi. Teatral bir edayla iç geçirdi. "Yine sışıp hatırdım."

Pişman Adam.

Josh bunu onlarca kez görmüştü. Kavgacı Adam, pişman Adam, mantıklı Adam, inkarcı Adam. Bu arada ağabeyi testlerde sürekli pozitif çıkıyordu. Her seferinde.

Gösterge panelinde turuncu bir ışık bekrdi. Benzin azalmıştı.

İleride bir istasyon gördü. "Benzin almam gerek."

"Güzel. Benim de işemem gerekiyor."

"Sen arabada kal."

"İşemem gerekiyor yahu."

"Sana arabada kal dedim." Josh arabayı pompanın yanına park rdip dışarı çıktı. "Gözümün önünden ayrılma sakın."

"Arabana işemek istemiyorum yahu..."

"Sakın yapma."

"Ama..."

"Tut işte Adam!"

Josh kredi kartını yuvaya sokup benzin pompalamaya başladı. Arka camdan ağabeyine göz attıktan sonra tekrar göstergede dönen numaralara baktı. Artık benzin öyle pahakydı ki. Daha az yakan bir .11 aba alsa iyi olacaktı gakba.

İşini bitirince arabaya geri döndü. Adam'a baktı. Ağabeyinin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Arabada hafif bir koku aldı.

"Adam?"

"Ne?"

"Ne yaptın?"

"Hiç."

Josh motoru çakştırdı. O koku... Gözüne gümüşi bir şey takıldı. Vere, ağabeyinin ayaklarının arasına bakınca gümüşi sikkndiri gördü.

70 | MICHAEL CRICHTON

İ p,ilip sikndiri aldı. Hafıftı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Adam..."

"Ben bir şey yapmadım!"

Josh silindiri salladı. Boştu.

"Gülme gazı filan sandım," dedi ağabeyi.

"Seni piç kurusu."

"Niye ki? Hiçbir etkisi olmadı."

"O fareler içindi Adam. Fareler için geliştirilmiş bir virüsü içine çektin."

Adam arkasına yaslandı. "Bu kötü bir şey mi?"

"İyi değil."

Josh annesinin Beverly Hills'teki evinin önüne park ettiğinde artık iyice düşünmüş ve Adam'ın tehlikede olmadığına karar vermişti. Retrovirüs farelere bulaşacak şekilde geliştirilmişti ve her ne kadar insanlara da bulaşma olasılığı bulursa da, dozaj sekiz yüz gramlık bir hayvana göre ayarlanmıştı. Ağabeyinin ağırığıysa bunun yüz katıydı. Yani klinik bir durum söz konusu değildi.

"Yani iyiyim öyle mi?" dedi Adam.

"Hıhı."

"Emin misin?"

"Hi hı."

"Özür dilerim," dedi Adam arabadan çıkarken. "Beni getirdiğin için teşekkürler. Görüşürüz kardeş."

"Sen girene kadar bekleyeceğim," dedi Josh. Ağabeyinin araba yolundan geçip kapıya vurmasını izledi. Kapıyı annesi açtı. Adam içeri girdi ve kadın kapıyı kapadı.

Josh'a bakmamıştı bile.

Josh motoru çakıştırıp uzaklaştı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

LEX BURNET öğleyin Century City avukatlık bürosundaki ofisinden çıkıp evine gitti. Fazla yol kat etmesi gerekmemişti; Roxbury Parkı'ndaki bir dairede sekiz yaşındaki oğlu Jamie'yle 6'ı likte kakyordu. Jamie soğuk aldığından okula gitmemişti. Alex'in l.ıl tası ona bakıyordu.

Babasının mutfakta peynirk makarna yaptığını gördü. Jamie lugiinlerde başka bir şey yemiyordu. "Durumu nasd?" diye sordu Alex.

"Ateşi düştü. Burun akıntısıyla öksürüğü hâlâ geçmedi."

"Karnı aç mı?"

"Biraz önce değildi. Ama makarna istedi."

"Bu iyiye alamet," dedi Alex. "Ben devralayım mı?"

Babası hayır anlamında kafa salladı. "Ben hallettim. Eve gelmene l«Mrk yoktu, bikyorsun."

"Biliyorum." Alex duraksadı. "Yargıç kararını açıkladı baba."

"Ne zaman?"

"Bu sabah."

"Ve?"

"Kaybettik."

Babası makarnayı karıştırmayı sürdürdü. "Hepsinde mi kaybettik?"

"Evet," dedi Alex. "Her konuda kaybettik. Kendi dokuların üstünde söz sahibi değilmişsin. Onlar üniversitenin senin yerine elden çıkarmasına izin verdiğin 'atık materyallermiş'. Mahkemeye göre dokuların vücudundan ayrıldı mı artık onların üstünde söz hakkın yokmuş. Üniversite onlarla istediğini yapabirmiş."

"Ama beni geri çağırdılar..."

"Akk başında bir insan dokuların ticari amaçlı kullanıldığını zaten anlarmış. Yani söylemesen de razı olmuşsun."

"Ama bana hastasın dediler."

"Bütün argümanlarımızı reddetti baba."

"Bana yalan söylediler."

"Bikyorum, ama yargıca göre tıbbi araştırmaları desteklemek vatandaşlık göreviymiş. Sana şimdi haklar tanınması gelecekteki araştırmaları sekteye uğrattırmiş. Hükmün mantığı bu... çoğunluğun iyiliği içinmiş."

"Mesele çoğunluğun iyikği filan değildi. Zengin olmağı," dedi babası. "Tanrım, üç milyar dolar..."

"Bikyorum baba. Üniversiteler para istiyor. Bu yargıç da California'daki yargıçların son yirmi beş yıldır, ta 1980'deki Moore kararından beri davrandıkları şekilde davrandı. O davada da tıpkı seninkinde olduğu gibi mahkeme Moore'un dokularının, üstünde söz hakkı bulunmadığı atık maddeler olduğuna hükmetmişti. Bakış açılarını yirmi yıldan fazladır değiştirmediler."

"Şimdi ne olacak peki?"

"Temyize gideceğiz," dedi Alex. "Kazanacağımızı sanmıyorum, ama California Yargıtayı'na başvurmadan önce bunu yapmamız gerekiyor."

"Bu ne zaman olacak?"

"Bir

yıl

sonra."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Şansımız var mı?" diye sordu babası.

"Hiç yok," dedi Albert Rodriguez, koltuğunu Alex'in babasına doğru çevirerek. Rodriguez 'le diğer UÇLA avukatları yargıçm hük-münden sonra Alex'in hukuk bürosuna gelmişlerdi. "Temyizde filan hiç şansınız yok Bay Burnet."

"California Yargıtayı'nın vereceği hükümden bu kadar emin ol-manıza şaşırdım doğrusu," dedi Alex.

"Ne hükme varacakları konusunda hiçbir fikrimiz yok," dedi Rodriguez . "Demek istediğim şeydu: Mahkemenin sonucu ne olursa olsun bu davayı kaybedeceksiniz."

"Nasıl yani?" dedi Alex.

"UCLA bir eyalet üniversitesidir. Yönetim Kurulu, California I yaleti adına babanızın hücrelerini istimlak hakkını kullanarak alma-ya hazır."

Aleş gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Yargıtay babanızın hücrelerinin kendisine ait olduğu sonucuna v arsa bile -ki bize göre küçük bir olasikk-, eyalet onun makna istim-lak hakkını kullanarak el koyacak."

İstimlak hakkı, özel mülkiyete, sahibinin rızası olmadan, eyaletin < I koyma hakkıydı. Hemen hemen her zaman kamusal amaçk kullanı-Itrdı. "Ama istimlak hakkı okullar ve otobanlar içindir..."

"Eyalet bu hakkı bu konuda da kullanabıkr," dedi Rodriguez. "Kullanacak da."

Babası afallamış halde onlara bakmaktaydı. "Şaka mı yapıyor-»tın?

"Hayır Bay Burnet. Eyalet meşru el koyma hakkını kullanacak."

"Peki bu görüşmenin sebebi nedir öyleyse?" dedi Alex.

"Davanın peşini bırakmaya niyetiniz olabıkr düşüncesiyle sizi 'Kınımdan haberdar edelim dedik."

SIRADAKİ 177

"Davanın peşini bırakmamızı mı öneriyorsunuz?" sordu Alex.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Benim müşterim olsa," dedi Rodriguez ona, "aynen öyle dedim."

"Davanın peşini bırakırsak eyalet bir sürü masraftan kurtulacak."

"Herkes masraftan kurtulacak," dedi Rodriguez .

"Peki davanın peşini bırakmamız için bize ne öneriyorsunuz?"

"Hiçbir şey Bayan Burnet. Korkarım beni yankş anladınız. Bu bir pazarkk değil. Sadece durumumuzu açıklamak için buradayız o kadar, size en uygun kararı alabilmek için bilgilenesiniz diye."

Alex'in babası genzini temizledi. "Bize hücrelerimi her halükârda aldığınızı söylüyorsunuz. Onları her halükârda üç milyar dolara satınız. Yine her halükârda bu paradan kimseye zırnık koklatmayacaksınız."

"Biraz kabaca ifade ettiniz," dedi Rodriguez , "ama doğru."

Görüşme sona erdi. Rodriguez'le ekibi onlara zaman ayırdıkları için teşekkür ettiler, veda ettiler ve odadan çıktılar. Alex başıyla babasına işaret ettikten sonra diğer avukatların peşinden dışarı çıktı. Frank Burnet onların konuşmayı sürdürmelerini camın ardından izledi.

"Orospu çocukları," dedi. "Ne biçim dünyada yaşıyoruz böyle?"

"Aynı fikirdeyim," dedi arkasından bir ses. Burnet döndü.

Gözlüğü kemik çerçeveli, genç bir adam konferans odasının diğer köşesinde oturmaktaydı. Burnet onu hatırladı; toplantı sırasında gekp büfeye kahve ve fincanlar bırakmıştı. Sonra toplantının kalanı boyunca o köşede oturmuştu. Burnet onun şirketin genç avukatlarından biri olduğunu farz etmişti, ama genç adam şimdi kendinden emin bir şekilde konuşmaktaydı.

"Gerçeği kabul edelim Bay Burnet," dedi, "sizi bir güzel becerdiler. Anlaşılan hücreleriniz epey nadide ve değerliyim. Hücre-

leriniz, kanserle savaşan kimyasallar olan sitokinleri gayet etkili bir

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

y kilde üretiyorlar. Hastalığınızdan kurtulmanızın asıl sebebi buydu. \slında hücrelerinizin sitokin üretim miktarı, herhangi bir ticari yöntimiyle başarılılabilenden çok daha yüksek. O hücrelerin o kadar para için üretilmesinin sebebi bu. UÇLA doktorları herhangi bir şey yaratmadılar. Hiccat etmediler. Herhangi bir şeyde genetik oynama yapmadılar. Fakat yaptıkları senin hücrelerini alıp bir tabakta büyütme ve tabağına satmaktır... ve sen dostum, bir güzel düzöldün."

"Kimsin sen?" dedi Burnet.

"Hakkını alma şansın da yok," diye devam etti genç adam, "çünkü mahkemeler tamamen beceriksiz. Mahkemeler işlerin ne kadar hızlı değiştiğinin farkında değil. Çoktandır yeni bir dünyada yaşadığımızı anlamıyorlar. Yeni meseleleri kavrayamıyorlar. Teknolojiden habersiz. İhmadıklarından, hangi prosedürlerin uygulandığının... veya bu prosedürlerin uygulanmadığının farkında değiller. Senin hücrelerin çaknıp çakıldı. Olay bu kadar basit. Mahkeme ise bunun normal olduğuna karar verdi."

Burnet uzun uzun iç geçirdi.

"Ama," diye devam etti adam, "yine de hırsızlar cezalarını çektiler."

"Nasıl olacak ki bu?"

"UÇLA senin hücrelerini değiştirmek için hiçbir şey yapmadığından, başka bir şirket de aynı hücreleri akp üzerlerinde ufak genetik değişiklikler yaparak yeni bir ürün diye satabilir."

"Ama BioGen hücrelerimi aldı zaten."

"Doğru. Ama hücreler narin şeylerdir. Başlarına bir sürü şey geçirilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Laboratuvarda üretilen hücreler mantarlara, bakteriyel enfeksiyonlara, bulaşıcı hastalıklara, mutasyonlara maruz kalabilirler. Bir şekilde terskk çıkabilir."

"BioGen önlemler almıştır herhalde..."

"Elbette. Ama önlemler bazen yetersiz kalır," dedi adam.

"Kimsin sen?" dedi Burnet yine. Konferans odasının cam duvarlarından dışarıya, daha büyük olan diğer ofise bakıyordu. İnsanların ileri geri yürüdüklerini görüyordu. Kızının nereye kaybolduğunu merak etti.

"Hiç kimse değilim," dedi genç adam. "Benimle hiç tanışmadın."

"Kartvizitin var mı?"

Adam hayır anlamında kafa salladı. "Ben burada değilim ki Bay Burnet."

Burnet kaşlarını çattı. "Peki ya kızım..."

"Beni tanımıyor. Onunla hiç tanışmadım. Bu konuşma ikimizin arasında."

"Ama yasa dışı faaliyetlerden bahsediyorsun."

"Hiçbir şeyden bahsetmiyorum, çünkü sizinle hiç tanışmadık," dedi adam. "Ama o iş nasıl halledilebilir bir düşünmek..."

"Tamam..."

"Şu aşamada hücrelerinizi *yasal yollardan* satamazsınız, çünkü mahkeme artık onların sahibi olmadığımıza karar verdi... onların sahibi BioGen. Ama hücreleriniz başka yerlerden elde edilebilir. Hayatınız boyunca pek çok yerde kan verdiniz. Kırk yıl önce Vietnam'a gittiniz. Ordu kanınızı aldı. Yirmi yıl önce San Diego'da diz amekyatı oldunuz. Hastane kanınızı aldı ve kıkırdaklarınızı sakladı. Yıllar boyunca pek çok doktora muayene oldunuz. Kan testleri yaptılar. Laboratuvarlar kanınızı muhafaza etti. Yani kanınızın bulunması hiç sorun değil. Ayrıca halka açık veri bankalarından da temin edilebilir... eğer örneğin başka bir şirket hücrelerinizi kullanmak isterse."

"Peki ya BioGen ne olacak?"

Genç adam omuz silkti. "Biyoteknoloji zor iştir. Her gün salgı hastalıklar olur. Laboratuvarlarında bir şeyler ters giderse bu sizin

82 | MICHAEL CRICHTON

sorununuz olmaz, değil mi?"

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Ama nasıl..."

"Hiçbir fikrim yok. Olabilecek öyle çok şey var ki."

Kısa bir sessizlik oldu. "Peki bunu niye yapayım ki?" dedi Burnet.

"Yüz milyon dolar alacaksınız."

"Ne için?"

"Altı organ sisteminin punç biyopsileri için."

"Kanım başka yerlerden de temin edilebilir sanıyordum."

"Teoride. Dava açıksa bu söylenebilir. Ama pratikte her şirket laze hücre ister."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sorun değil. Biraz düşünün Bay Burnet." Genç adam kalkıp gözlüğünü yukarı itti. "Düzülmüş olabilirsiniz. Ama domalmanıza gerek yok."

Beaumont Koleji Mezunlar Gazetesi'nden

KÖK HÜCRE TARTIŞMASI ALEVLENİYOR

*Etkili Tedaviye "Onyıllar Var"
Prof. McKeown Dinleyicileri Afallattı*

Yazan: Max Thaler

Beaumont Toplantı Salonu'nu tıklım tıklım dolduran izleyicilere konuşan ünlü biyoloji profesörü Kevin McKeown, kök hücre araştırmalarına "zalimce bir düzenbazlık" diyerek dinleyicileri afallattı.

"Size söylenenler mitem başka bir şey değil," dedi, "sebebi de ağır hastaları boş yere umutlandırarak araştırma fonları sağlamak. Artık gerçeklere gelelim."

Kök hücrelerin kendilerini başka hücrelere dönüştürebilme yetisine sahip hücreler olduklarını açıkladı. İki tür kök hücre var. Yetişkin kök hücreler bütün vücutta bulunuyor. Kaslarda, beyinde, karaciğer dokusunda vs. bulunmaktalar. Yetişkin kök hücreler yeni hücre üretebiliyorlar, ama ancak içinde buldukları dokuların hücrelerini. Önemliler için kü insan vücudunun bütün hücreleri yedi yılda bir yenileniyor.

Yetişkin kök hücre araştırmaları konusunda pek tartışma çıkmıyor. Ama embriyonik kök hücre denen bir başka tür var ki, epey tartışma koparıyor. Göbek bağı kanında bulunuyor veya genç embriyolardan elde ediliyor. Embriyonik kök hücreler pluripotentler, yani herhangi bir hücreye dönüşebilirler. Ama bu konudaki araştırmalara itirazlar

oluyor,
çünkü araştırmalarda kullanılan embrioların dinsel vs. sebeplerle
insan
haklarına sahip olduğunu düşünen pek çok kişi var. Epeydir süregelen
bu
tartışma yakın zamanda bitecek gibi görünmüyor.

BİLİMDAHLARI YASAKLANACAĞI- NI TAHMİN EDİYOR

ARAŞTIRMALARIN

Şimdiki Amerikan hükümeti, eldeki embriyonik kök hücrelerin kullanılabilirliğini, ancak yeni embriyolardan temin edilemeyeceklerini söyledi. Bilim adamları eldeki hücrelerin yetersiz olduğunu söylüyor, dolayısıyla bu karan araştırmaların dolaylı yoldan yasaklanması olarak görüyorlar. Araştırmalarını federal ödenekler almadan özel merkezlerde sürdürmelerinin sebebi bu.

Ama sonuçta asıl problem kök hücre yetersizliği değil. Tedavi edici etkiler sağlamak için, her insanın kendi pluripotent kök hücrelerine sahip olmasına bilim adamlarının ihtiyaçları var. Böylece organları yeniden üretebilecek, yaralanmaların veya hastalıkların yol açtığı hasarları giderebilecek, felcin etkilerini ortadan kaldıracabileceğiz. Büyük bir rüyayı temsil ediyor bu. Şimdilik hiç kimse bu tedavi edici mucizeleri gerçekleştiriyor. Hatta kimsenin böyle şeylerin nasıl yapılabileceğine dair en ufak fikri yok. Ama hücrelerin gerektiği kesin.

Yeni doğanların göbek bağındaki kanı alıp dondurabilirsiniz, ki in-
anlar yeni doğan bebekleri için bunu yapıyor. Ama ya yetişkinler?
Bizler

pluripotent kök hücrelerini nereden bulacağız?

İşte asıl mesele bu.

TEDAVİ ETME RÜYASINA DOĞRU

Biz yetişkinlerde yalnızca tek bir tür doku üretebilen yetişkin kök hücreler var. Peki ya yetişkin kök hücreleri tekrar embriyonik kök hücre-
mele dönüştürmenin bir yolu olsaydı? Böylece her yetişkinin elinde kendi

• mbriyonik kök hücreleri hazır bulunurdu. Böylece tedavi etme rüyası gerçekleşirdi.

Aslında yetişkin kök hücrelerini eski hallerine döndürmek *mümkün,*

»ma yalnızca onları bir yumurtaya yerleştirirseniz. Yumurtadaki bir şeyler

aradaki farkı ortadan kaldırıyor ve yetişkin kök hücreyi tekrar embriyo-

nik kök hücreye dönüştürüyor. Bu iyi bir haber, ama insan hücrelerinde

l^h-ısırlması çok zor bir şey. Ayrıca bu yöntemin insanlara uygulanabilmesi

kin muazzam miktarda insan yumurtası hücresi gerek. Bu da itirazlara >"1

açıyor.

Bu yüzden bilim adamları yetişkin hücreleri pluripotent hale getir-
menin başka yollarını arıyorlar. Tüm dünyada uğraşılan bir mesele bu.
Şangay'daki bir araştırmacı, insan kök hücrelerini tavuk yumurtalarına
aşılıyarak çelişkili sonuçlar elde etti... Bunu ayıplayanlar oldu. Bu tarz
yöntemlerin işe yarayıp yaramayacağı henüz beki değil.

Kök hücre rüyasının -uyum sorunu yaşamadan organ naklinin,
omurilik hasarlarının tedavisinin vs.- gerçekleşip gerçekleşmeyeceği
de
belli değil. Bu yöntemin savunucuları samimiyetten uzak iddialarda
bu-
lundular ve medyada yıllardır fantastik spekülasyonlar çıkıyor. Ağır
hasta
insanlar, her an bir tedavi yönteminin keşfedebileceğine
inandırıldılar.
Bu ne yazık ki doğru değil. Tedavi edici yaklaşımların işe yaramasına
he-
nüz yıllar, hatta belki onyıllar var. Pek çok düşünceli bilim adamı, özel
konuşmalarda kök hücre tedavisinin işe yarayıp yaramayacağını
2050'ye
kadar bilemeyeceğimizi söylediler. Watson'la Crick'in gen şifresini
çöz-
mesiyle insan geni terapisinin başlaması arasında kırk sene geçtiğine
dik-
kat çekiyorlar.

DÜNYAYI SARSAN SKANDAL

Koreli biyokimyacı Hwang Woo-Suk, 2004 yılında somatik
nükleer
transfer yöntemiyle, bir insan yumurtasına yetişkin kök hücre
aşılıyarak,
bir insan embriyonik kök hücresi elde etmeyi başardığını
açıkladığında,
tüm dünya ayağa kalktı ve umutlar canlandı. Hwang haftada yedi gün,

günde on sekiz saat laboratuvarında kalan ünlü bir işkolikti. Hwang'ın he- yecan verici raporu 2005 Martında *Science* dergisinde yayınlandı. Dünya- nın dört bir yanından araştırmacılar Kore'ye akın ettiler. İnsan kök hücre- si tedavisi gerçekleşmek üzereymiş gibi görünmeye başlamıştı birdenbire.

Hwang, Kore'de kahraman oldu ve Kore hükümetinin finanse ettiği yeni bir Dünya Kök Hücre Merkezi'nin başkankğine atandı.

Ancak Hwang'ın birlikte çalıştığı, Pittsburgh'taki bir Amerikalı 2005

Kasımında Hwang'la ilişkisini kestiğini açıkladı. Ardından Hwang'ın iş arkadaşlarından biri, Hwang'ın yumurtaları laboratuvarında çakşan ka- dınlardan yasa dışı yollarla elde ettiğini kanıtladı.

2005 Arakğında Seoul National Üniversitesi, Hwang'ın ekndeki hücrelerin de, *Science*'da çıkan yazılarının da bir düzenbazkktan ibaret

olduğunu açıkladı. *Science* çıkan yazıları tekzip etti. Hwang şu anda yargılanıyor. O konu böylece kapandı.

"MEDYA ABARTISININ" TEHLİKELERİ

"Bundan çıkarılabilecek dersler nelerdir?" diye sordu Profesör McKeown. "İlk olarak, medyanın böylesine hâkim olduğu bir dünyada ısrarla çıkan abartılı haberler en çilginca iddialara bile yersiz bir inamkrlık kazandırır. Medya kök hücre araştırmalarını, gerçekleşmek üzere olan bir mucize olarak görüp, övüyor yıllardır. Dolayısıyla biri çıkıp da mucizenin gerçekleştiğini söyleyince, insanlar ona inandı. Bundan medyanın abartısının tehlikeli olduğu sonucu çıkarılabilir mi? Kesinlikle. Çünkü yalnızca hastaları zalimce umutlandırmakla kalmıyor, bilim adamlarını da etkiliyor. Mucizenin gerçekleşmek üzere olduğuna inanmaya başlıyorlar... bu kadar saf olmamaları gerekirken.

"Medyanın abartısı konusunda ne yapabiliriz? Bilimsel kurumlar isteseler bunu bir haftada bitirebilirler. Ama yapmıyorlar. Abartıyı seviyorlar. Bu sayede fonlar aldıklarını biliyorlar. Bu yüzden hiçbir şey yapmıyor. Yale, Stanford ve Johns Hopkins abartıyı tıpkı Exxon ve Ford gibi destekliyorlar. Ayrıca araştırmacılarla üniversiteler tıpkı şirketler gibi giderek ticari hedeflere yönekyorlar. Dolayısıyla bir bilim adamının sözlerinin abartıldığını ya da bağlamından çıkarıldığını öne sürdüğünü duyar-

sanız, kendisine editöre itiraz mektubu yazıp yazmadığını sorun. Yüzde doksan dokuz yazmamıştır.

"Bir sonraki ders: Eş uzman değerlendirmesi. Hwang'ın *Science*'ta tıkan bütün yazarının eş uzman değerlendirmeleri yapılmıştı. Eş uzman değerlendirmesinin aslında içi boş bir ritüel olduğunu kanıtlamak istersek, işte elimizde çok güzel bir örnek var. Hwang sıra dışı iddialarda bulunmuştu. Sıra dışı kanıtlar sunmamıştı. Yapılan pek çok araştırma

gösteriyor ki eş uzman değerlendirmeleri bilim dergilerinin kalitesini artırmıyor. Bunların işe yaramadığının bilim adamları da farkındalar. Yine

■ le millet hâlâ onları kalite alameti olarak görüp 'Bu makalenin eş uzman değerlendirmesi yapılmış,' 'Bu makalenin eş uzman değerlendirmesi yapılmamış,' gibi laflar ediyor, sanki bir anlamı varmış gibi. Oysa yok.

"Sırada muhabirlerin kendileri var. *Science* m editörü neden yumru-

ğunu masaya vurmamıştı? Unutmayın ki *Science* büyük bir dergidir... kad-
rosunda tam 115 kişi var. Buna karşın Adobe Photoshop'la değiştirilmiş fotoğraflar gibi bariz sahtekârlıklar fark edilmedi. Üstelik Photoshop'ın bilimsel sahtekârlıklarda sık sık kullanıldığı bilinen bir şeydir. Oysa der-
gidekiler işin iç yüzünü anlayamamışlar.

"Gerçi *Science* kandırılan tek dergi değil. *New England Journal of Medicine*' Az yayınlanan düzmece makalelerin yazarları Vioxx'un kalp krizine yol açtığına dair hayati bilgileri gizlediler; *Lancet*'te de uyuşturu-
cuların ağız kanseriyle ilgisi hakkında saçma sapan bir rapor yayımlandı...
bu rapordaki hasta veri tabanındaki 250 kişinin doğum tarihleri aynıydı!
Bu bir ipucu olabilirdi. Tıbbi sahtekârlık yalnızca skandal değil, kamu sağlığına tehdittir. Yine de sürmektedir."

SAHTEKÂRLIĞIN MALİYETİ

"Böyle sahtekârlıkların maliyeti muazzamdır," dedi McKeown.
"Yıl-
da otuz milyar dolar olduğu tahmin edilmektedir, ki asıl meblağ bunun muhtemelen üç mislidir. Bilimde sahtekârkk nadiren rastlanan bir şey ol-
madığı gibi, adı sanı duyulmamış kişilerin tekelinde de değildir. En saygın
araştırmacıların ve kurumların bile sahte veriler sundukları görülmüştür.
NIH'nin İnsan Genom Haritası Projesi'nin başkanı Francis Collins bile, düzmece oldukları anlaşılınca geri çekilmek zorunda kalınan beş tane ma-
kaleye ortak yazar olarak imza atmıştı.

"Sonuçta alınacak ders, bilimin özel bir şey olmadığıdır... en azından artık değil. Belki eskiden, Einstein 'in Niels Bohr'la konuştuğu ve

her
sahada yalnızca birkaç düzine önemli çalışanın bulunduğu zamanlarda
özeldi. Ama artık Amerika'da üç milyon araştırmacı var. Bilim artık gö-
nül değil, bir kariyer işi. Bilim de insanların uğraştığı tüm faaliyetler
gibi
düzenbazlıklara açık. Bilimle uğraşanlar aziz değiller, onlar da
bildiğimiz
insanlar ve insanların yaptıklarını yapıyorlar... yalan söylüyor, hile
yapı-
yor, birbirlerinden çakıyor, dava açıyor, veri sakıyor, yankş veri
sunuyor,
kendilerini abartıyor ve karşıt görüşlere haksız yere çamur atıyorlar.
İnsan
doğası böyle. Değişeceği de yok."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

OM WELLER, BioGen hayvan laboratuvarında, farelere değiştirilmiş gen taşıyan virüsleri veren Josh Winkler'la birlikte sıra sıra dizili kafeslerin önünden geçiyordu. Gündekk rutinleriydi bu. I orn'un cep telefonu çaldı.

Josh ona otoriter bir tavırla baktı. Josh onun üstüydü. Josh işteyken telefonla konuşabıkrdı, ama Tom'un bunu yapması yasaktı. Weller lastik eldivenlerinden birini çıkarıp cebindeki telefonu aldı. "Alo?"

«T »

i om.

Arayan annesiydi.. "Selam anne. şu an işteyim."

Josh yine ona baktı.

"Seni sonra arasam?"

"Baban dün gece trafik kazası geçirdi," dedi annesi. "Ve... tılcıı."

"Ne?" Tom'un birden başı döndü. Fare kafeslerine yaslanıp hafif kıtı netes aldı. Josh şimdi ona kaygıyla bakmaktaydı. "Nasıl olmuş?"

"Arabası geceyarısı civarı bir üstgeçide çarpmış," dedi annesi. '< >mı Long Beach Memorial Hastanesi'ne kaldırdılar, ama bu sabah «iken saatlerde öldü."

"Aman Tanrım. Evde misin?" dedi Tom. "Gelmemi ister misin? Rachel'in haberi var mı?"

"Onunla demin konuştum."

"Tamam, gekyorum," dedi Tom.

"Tom, senden bunu rica etmeyi hiç istemiyorum ama..." dedi annesi.

"Lisa'ya ben mi söyleyeyim?"

"Üzgünüm. Ona bir türlü ulaşamıyorum." Lisa ailenin yüz karasıydı. Kardeşlerin en küçüğüydü, yirmisine yeni basmıştı ve annesiyle yıllardır konuşmuyordu. "Bugünlerde nerede olduğunu bilyor musun Tom?"

"Sanırım," dedi Tom. "Beni birkaç hafta önce aramıştı."

"Para istemek için mi?"

"Hayır, sadece adresini vermek için. Torrance'taymış."

"Ona ulaşamıyorum," dedi annesi.

"Ben giderim," dedi Tom.

Telefonu kapatıp Josh'a döndü. Josh kaygık ve anlayışk görünüyordu. "Ne olmuş?"

"Babam ölmüş."

"Başın sağolsun..."

"Dün gece araba kazası geçirmiş. Gidip kız kardeşime haber vermem gerekiyor."

"Şimdi mi gitmen gerekiyor?"

"Çıkarken ofise uğrayıp Sandy'yi gönderirim."

"Sandy bu işi beceremez ki. Rutini bilmiyor..."

"Josh," dedi Tom, "gitmem gerek."

405'te trafik sıkıştı. Tom'un Torrance'taki South Acre'de bulunan pejmürde bir apartmanın önüne ulaşp da 38 numaranın zi-

SIRADAKİ | 97

kne basması neredeyse bir saat sürdü. Bina otoyola yakındı; trafik
gürültüsü hiç kesilmiyordu.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Lisa'nın geceleri çalıştığını biliyordu, ama şimdi sabahın onuydu. Uyanık olabirdi. Sahiden de kapı otomatının vızıltısını işitti ve apartman kapısını açtı. Girişte kesif kedi sidiği kokusu vardı. Asansör çakşmadığından merdivenlerden üçüncü kata çıktı, naylon çöp torbalarının çevresinden dolanarak. Bir köpek torbalardan birini yırtmıştı ve içindekiler birkaç basamağa dökülmüştü.

38 numaralı dairenin önünde durup zile bastı. "Bir saniye yahu," tüye seslendi kız kardeşi. Tom bekledi. Sonunda kız kardeşi kapıyı açtı.

Üstünde bornoz vardı. Kısa siyah saçını geriden toplamıştı. Siniirli görünüyordu. "Kaltak beni aradı," dedi.

"Annem mi?"

"Beni uyandırdı, kaltak." Dönüp daireye gerisingeri girdi. Tom peşinden gitti. "Seni içki getiren teslimatçı sandım."

Daire darmadağınktı. Lisa sessizce yürüyerek mutfağa girdi ve lavaboya doldurulmuş tavalarla tabakların arasından bir kahve fincanı bulup çıkardı. Fincanı yıkadı. "Kahve ister misin?"

Tom hayır anlamında kafa salladı. "Lisa," dedi. "Burası domuz ağılına benziyor."

"Geceleri çakşıyorum bikiyorsun."

Yaşadığı ortamı hiçbir zaman pek umursamamıştı. Çocukken bile odası hep dağınık olurdu. Farkına varmıyor gibiydi. Tom mutfak penceresindeki yağk perdeleri aralayıp dışarıya, 405'te ağır ağır ilerleyen arabalara baktı. "Eee. İş nasıl gidiyor?"

"Pankekçide çakşıyorum. Nasd gidebikr ki? Her gece aynı şey yahu."

"Annem ne dedi?"

"Cenazeye gelip gelmeyeceğimi sordu."

"Sen ne dedin?"

"Siktir git dedim. Ne işim varmış orada? Babam değildi ki."

Tom iç geçirdi. Ailede uzun süredir tartışılan bir meseleydi bu.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Lisa kendisinin John Weller'in kızı olmadığına inanıyordu. "Sen de onun kızı olmadığını düşünüyorsun," dedi Tom'a.

"Onun kızı olduğunu düşünüyorum."

"Annemin istediği gibi konuşuyorsun o kadar." İç tepeleme dolu bir kültablasından bir izmarit alıp ocağa eğilerek yaktı. "Kaza yaptığında sarhoş muymuş?"

"Bilmem."

"Bahse girerim dut gibi sarhoştun. Veya vücut geliştirme için kullandığı steroidler yüzünden sersemlemişti."

Tom'un babası vücut geliştirme meraklısıydı. Bu spora hayatının son yıllarında merak salmış, hatta amatör yarışmalara katılmıştı. "Babam steroid kullanmazdı ki."

"Hi hi, eminim kullanmazdı Tom. Eskiden banyosuna bakardım. İğneleri vardı."

"Tamam, onu sevmezdin."

"Artık önemi yok," dedi Lisa. "O babam değildi. Onunla ilgili hiçbir şey umurumda değil."

"Annem onun cidden baban olduğunu, sırf onu sevmiyorsun diye tersini iddia ettiğini söylerdi hep."

"Bak ne diyeceğim? Bu konuyu açıklığa kavuşturabiliriz."

"Nasıl yani?"

"Yani babakk testi yaptırarak."

"Lisa," dedi Tom. "Sakın başlama."

"Başlamıyorum ki. Bitiriyorum."

"Yapma. Bunu yapmayacağına söz ver bana. Hadi ama. Babam öldü, annemin morak bozuk, söz ver bana."

"Sen korkak bir tavuksun, bikiyor musun?" Tom o zaman Lisa'nın ağlamak üzere olduğunu fark etti.

Ona sarıldı ve Lisa ağlamaya başladı. Tom onu öylece kollarının arasında tuttu ve vücudunun sarsılmalarını hissetti. "Üzgünüm," dedi Lisa. "Çok üzgünüm."

Ağabeyi gidince mikrodalgada bir fincan kahve ısıttı ve sonra mutfak masasına, telefonun yanına oturdu. Bilgi hattını aradı. Hastanenin numarasını aldı. Bir dakika sonra resepsiyonistin "Long Beach Memorial," dediğini işitti.

"Morgla konuşmak istiyorum," dedi.

"Üzgünüm. Morg, İlçe Adli Tabibinin ofisindedir. Numarasını ister misiniz?"

"Ailemden biri çok kısa süre önce hastanenizde vefat etti. Cesedi şimdi nerededir?"

"Bir saniye lütfen, sizi patolojiye bağlayayım."

Dört gün sonra annesi geri aradı. "Bana baksana, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hastaneye gidip babanın kanını istemişsin."

"O babam filan değil."

"Lisa. Bu oyundan yorulmadın mı hâlâ?"

"Yorulmadım, ayrıca o babam değil, çünkü genetik testler negatif çıktı. Burada aynen şöyle diyor..." -çıktı kâğıdına uzandı- "...John I Weller'in babam olma ihtimalk 2.9 milyonda birden düşükmüş."

"Ne genetik testinden bahsediyorsun?"

"Bir genetik test yaptırdım."

"Saçmalıyorsun."

"Hayır anne. Saçmalayan sensin. John Weller babam değil ve test bunu kanıtıyor. *Hep biliyordum zaten*"

"Görürüz bakalım," dedi annesi ve telefonu kapadı.

Bundan yarım saat kadar sonra ağabeyi Tom aradı. "Hey, I ısa." Çok rahat, kaygısız.

"Demin annem aradı da."

"Öyle

mi?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Bir testten bahsetti?"

"Hi hi. Test yaptırdım Tommy. Bil bakalım ne çıktı?"

"Duydum. Bu testi yapan kim Lisa?"

"Burada, Long Beach'te bir laboratuvar."

"Testin adı nedir?"

"BioRad Testi."

"Hımmm," dedi ağabeyi, "internete reklam veren laboratuvarlara güven olmaz, bikiyorsun değil mi?"

"Garanti verdiler."

"Annemin feci halde sınırları bozulmuş."

"Vah vah," dedi Lisa.

"Bu sefer de o test yaptıracak, bikiyorsun değil mi? Davalar açılacağına da bikiyorsundur? Çünkü onu kocasına ihanetle suçluyorsun."

"Bak Tommy, bunlar umurumda değil. Sana ne diyeceğim bikiyor musun?"

"Lisa, babam öldü ve bu mesele gereksiz yere bir sürü dert çıkaracak bence."

"Senin baban öldü," dedi Lisa. *"Benimkideğil."*

ONG BEACH MEMORIAL'ın baş müdürü Kevin McCormick başım

L kaldırdı ve ofisine giren şişman adama bakarak "Böyle bir şey nasıl oldu yahu?" dedi. Masasında duran bir kâğıt yığınına itti. Patoloji şefi Marty Roberts belgelere çabucak göz attı. "Hiçbir (ıkrım yok," dedi.

"Müteveffanın, Bay John J. Weller'in karısı, kızma izinsiz doku verdik diye bize dava açıyor."

"Adk açıdan durum nedir?" dedi Marty Roberts. "Muğlak," dedi McCormick. "Kanuna göre kızı bir aile men-» 004 lduğundan, kendisini etkileyebilecek hastakların testlerini v iptirmek amacıyla doku alma hakkına açıkça sahip. Mesele şu ki, tu/ babalık testi yaptırdı ve sonuç negatif çıktı. Yani o adamın kızı •İffdiniş. Bu durumda izinsiz doku verdiğimiz savunulabikr." "Ama bunu o sırada bilemezdik ki..."

"Tabii ki bilemezdik. Ama kanundan bahsediyoruz. Onemk 'tan tek mesele şu: Ailesi bizi dava edebilir mi? Yamt evet, dava aç- İHİrcek durumdalar ve açıyorlar."

"Ceset nerede şimdi?" dedi Marty.

"Gömüldü. Sekiz gün önce."

004

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Anlıyorum." Marty sayfaları karıştırdı. "Peki ne istiyorlar?"

"Henüz miktarını bekrmedikleri bir tazminatın yanı sıra, yeni testler için kan ve doku numuneleri istiyorlar," dedi McCormick. "Ekmizde müteveffanın kan ya da doku numuneleri var mı?"

"Sormam gerek," dedi Marty. "Ama herhalde vardır, evet."

"Öylemi?"

"Elbette. Bugünlerde epey doku biriktiriyoruz Kevin. Yani hastaneye gelen herkesten kanunların elverdiğince bol..."

"Bu yankş cevap," dedi McCormick öfkeyle.

"Tamam. Doğru cevap nedir?"

"Ekmizde bu adamın dokulannın bulunmadığı."

"Ama bulunduğunu bikiyor olacaklar. Bir kere adama kaza geçirdiği için kan testi yapmıştık, yani ekmizde kanı var..."

"O numune kayboldu."

"Tamam. Kayboldu. Ama bu neye yarayacak ki? Sonuçta cesedi çıkarıp istedikleri kadar doku alabikrler."

"Doğru."

"Öyleyse?"

"Bırakakm öyle yapsınlar. Avukatın tavsiyesi bu. Mezardan ceset çıkarmak zaman alan, izinler ve para gerektiren bir iştir. Zamanları ve paraları olmayacağını... ve bu konunun kapanacağını tahmin ediyoruz."

"Tamam," dedi Marty. "Peki beni niye çağırдың?"

"Çünkü patolojiye geri dönüp elimizde müteveffaya ait başka numunelerin ne yazık ki bulunmadığını ve kızına teskm edilenler dışındaki her şeyin kaybolduğunu onaylaman gerekiyor."

"Anladım."

"Bir saat içinde beni ara," dedi McCormick ve sırtını döndü.

Marty Roberts bodrum katındaki patoloji laboratuvarına girdi. Yirmi yedi yaşında, yakışıklı, kara gözlü bir adam olan asistanı

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Kaza Rashad, paslanmaz çelik masaları silmekteydi. Açıkçası patoloji laboratuvarının idaresi Raza'daydı. Marty'nin sırtında kıdemk patologlarla, hastalarla, tıp öğrencilerinin rotasyonlarıyla uğraşmak gibi ağır idari yükler vardı zaten. Son derece zeki ve hırslı biri olan Raza'ya /amanla güvenir olmuştu.

"Hey Raza. Bir hafta önce getirilen şu araba kazası geçirmiş kırk altı yaşındaki beyaz adamı hatırlıyor musun? Hani bir üst geçide çarpmıştı?"

"Hi hi. Hatırlıyorum. Heller ya da Weller gibi bir şeydi."

"Kızı adamın kanını istemiş miydi?"

"Hi hi. Kanını vermiştik."

"Şey, kız babalık testi yaptırmış ve sonuç negatif çıkmış. Herif

■ Minn babası değilmiş meğer."

Raza öylece bakakaldı. "Hadi ya?"

"Ya. Annesi küplere binmiş. Yeni dokular istiyormuş. Ekmizde ne var?"

"Bakmam gerek. Her zamankilerden herhalde. Bütün ana organlar."

"Peki bunlar yankş yere konulmuş olabikr mi?" dedi Marty. "Bu yüzden bulamasak mesela?"

Raza gözlerini Marty'den ayırmadan kafasıyla yavaşça evetledi. "< Habikr. Yankş etiketlendirilmiş olmaları ihtimam her zaman var. O aman onları bulmak çok zor olur."

"Aylar sürebikr mi?"

"Yıllar bile sürebikr. Belki de asla bulunamazlar."

"Yazık olur," dedi Marty. "Peki, kan testi için aknan kan?"

Raza kaşlarını çattı. "O laboratuvardadır. Onların deposuna giriş iznimiz yok."

"Yani o kan numunesi hâlâ onlarda mıdır?"

"Hı hı. Onlardır."

"Ve onu almaya yetkimiz yok öyle mi?"

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

Raza gülümsedi. "Almam birkaç gün sürebilir."

"Tamam. Al o zaman."

Marty Roberts telefona gidip müdürün ofisini aradı. Telefonu açan McCormick'e "Haberler kötü Kevin," dedi. "Ne yazık ki bütün dokular ya kaybolmuş ya da yanlış etiketlenilmiş."

"Bunu duyduğuma üzuldüm," diyen McCormick telefonu kapattı.

"Marty," dedi ofise giren Raza, "bu Weller denen herifle ilgili bir sorun mu çıktı?"

"Hayır," dedi Marty. "Artık sorun yok. Ayrıca sana kaç kez söyledim... bana Marty deme. Dr. Roberts diyeceksin."

A JOLLE'DAKİ Radial Genomics laboratuvarında Charlie Huggins, Henry Kendall'a manşeti göstermek için düz panel ekranını çevirdi: **KONUŞAN MAYMUNUN SAHTEKÂRLIK OLDUĞU İDDİASI**. "Sana ne demiştim?" dedi Charke. "Asparagas olduğu bir haftada ortaya çıkar demiştim."

"Tamam, tamam, yanlışım," dedi Henry. "İtiraf ediyorum ki boş yere kaygılanmışım."

"Hem de epey kaygılanmıştın..."

"Dün dündür. Artık önemk şeylerden bahsetsek?"

"Mesela?"

"Yenikk geni. Fon başvurumuz reddedildi." Klavyeyle yazmaya başladı. "Yine düzülüyoruz... NIH'teki şu çok sevdiğin, Dopamin Papası Dr. Bellarmino tarafından."

Son on yıldır beyin araştırmaları giderek dopamin adk bir nöro kimyasalda odaklanmıştı. Dopamin seviyeleri sağkk kalmanın yanı

»ıra Parkinson ve şizofreni hastaklarında da önemk gibiydi. Charke Huggins'in laboratuvarında yapılan çalışmalardan anlaşıldığı kadarıyla, beyindeki dopamin reseptörlerini kontrol eden genlerden biri (DR) idi. Charke'nin laboratuvarı bu araştırmada en önde gitmek-

teydi, ta ki Ulusal Sağlık Enstitüsü'ndeki Robert Bellarmino diye bir rakip bikm adamı, insanları risk almaya, yeni seks partnerleri aramaya ve heyecan peşinde koşmaya ittiği söylenen D4DR'den "yenikk geni" diye bahsetmeye başlayana dek.

Bellarmino'nun açıklamasına göre erkeklerde dopamin seviyelerinin kadınlardakinden fazla olması, erkeklerin daha atılgan olmalarına ve dağcıkktan çapkınkğa dek bir sürü şeye heveslenmelerine yol açıyordu.

NIH'nin en önemli bikm adamlarından biri olan Bellarmino bir evanjekst Hristiyan'dı. Poktikada başarılı olduğundan, gündemi takip eden bikm adamlarının mükemmel bir örneği idi ve vasat bikmsel yeteneğini medya konusundaki becerikkğiyle ustaca dengelerdi. Laboratuvarı bir reklam şirketi kiralayan ilk laboratuvar olmuştu ve bu sayede fikirleri mutlaka basında bol bol yer akrdı. (Böylece en parlak ve hırsk araştırmacı doktorları yanında çakştırmayı başarır ve onlardan aldığı üstün verim sayesinde ününe ün katardı.)

D4DR konusunda Bellarmino dinleyici kitlesine göre konuşmayı beceriyor, ilerici gruplara yeni genden şevkle bahsederken muhafazakârlara onu kötülüyordu. Tahminlerde bulunmaktan çekinmeyen renkk, geleceği düşünen biriydi. Günün birinde sadakatsizlik aşısının çıkabileceğini bile söyleyecek kadar ileri gidiyordu.

Charlie'yle Henry böyle saçma sapan laflara öyle sinirleniyorlardı ki, altı ay önce "yenikk geninin" etkilerini ölçmek için bir fon başvurusunda bulunmuşlardı.

Tekkfleri son derece basitti. Lunaparklara araştırma ekiple ri göndererek günün çeşitk zamanlarında sürat trenlerine defalarca binen kişilerden kan örnekleri alacaklardı. Teorik olarak, bu "sürat treni düşkünlerinin" o geni taşımaları olasılığı daha yüksekti.

NSF'ye⁹ başvurmadaki tek sorun, tekliflerinin kimkği beksiz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

9 NSF: National Science Foundation. Ulusal Bilim Vakfı. Amerikan hükümetinin araştırmalara fon sağlayan kuruluşu.

kişiler tarafından değerlendirmeye alınacak olmasıydı. Bu kişilerden biri büyük olasılıkla Robert Bellarmino olacaktı. Bellarmino ödenekler konusunda ek sıkıkgıyla tanınırdı.

"Neysel," dedi Henry, "NFS bizi reddetti. Fikrimizi değerk bulmamışlar. Bir tanesi 'şaka gibi' demiş."

"Hımmmm," dedi Charke. "Peki bunun Soyguncu Rob'la ne ilgisi var?"

"Araştırmamızı nerede yapmayı önermiştik, hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi Charke. "İki farkk ülkede, dünyanın en büyük iki lunaparkında. A.B.D.deki Sandusky'de ve İngiltere'deki Blackpool'da."

"Bil bakakm kim şehir dışına çıkmış?" dedi Henry.

E-posta düğmesine bastı.

Gönderen: Rob Bellarmino, NIH

Konu: Ofis Dışında, Otomatik Yanıt: Seyahat

Önümüzdeki iki hafta ofiste olmayacağım. Acil yardıma

ihtiyacımız olursa lütfen ofisime telefon edin...

"Ofisini aradım ve bil bakakm ne öğrendim? Bellarmino önce (»io'daki Sandusky'ye... sonra da İngiltere'deki Blackpool'a gidiyor-»

ııııı.

"Vay piç kurusu," dedi Charke. "İnsan başkasının araştırma tekilimi çalacaksa bari biraz değışikk yapma nezaketini gösterir."

"Bellarmino hırsızkgını bikip bilmememize aldırıyor belk ki," dedi Henry. "Bu çok sinir bozucu değil mi sence? Bu işin peşini bı-ııkmasak, ne dersin? Onu etik sınırlarını aşmakla suçlasak?"

"Bundan daha çok hoşlanacağım bir şey olamaz," dedi Charke, .mia hayır. Resmi bir suistimal davası bir sürü zaman ve formakte gerektirir. Fonlarımız tükenebikr. Ayrıca sonuçta şikayetimiz işe ya-f-ııııaz zaten. Rob, NIH'teki en önemk adamlardan biri. Muazzam

araştırma tesislerine sahip ve milyonlarca dolar fon dağıtıyor. Kongre üyeleriyle kahvaltı yapıp dua ediyor. Tanrı'ya inanan bir bıkın adamı o. Yukarıdakiler ona bayılıyor. Suistimal suçlamasıyla dava açılması mümkün değil. Onu bir laboratuvar asistanını arkadan becerirken bassak bile hakkında dava açılmaz."

"Yani yanına kâr kalsın öyle mi?"

"Kusursuz bir dünyada yaşamıyoruz," dedi Charke. "Yapacak bir sürü işimiz var. Arkanı dön ve uzaklaş."

O i l

ARRY SINDLER sıkılmıştı. Karşısındaki kadının çenesi durmuyordu bir türlü. Aşık bir tipti... Doğu'nun pantolon giyen zengin orospularından biriydi, haşin bir Katharine Hepburn'dü, Lir vakıftan fon akyordu, Newport aksarıyla genizden konuşuyordu. Ama aristokrat edasına karşın, bu şehre gelen L.A.k bütün sikkon göjhislü salaklar gibi onun da eknden gelenin en iyisi tenis öğretmeniyle yutmaktı.

Ama yanındaki geri zekâk avukat için... ince çizgili takım, gömlekleli, yün kravat; burunları küçük küçük dekkk, salak, bağcikk ayak-kabılardan giymiş şu Sarmaşık Ligi otuz bircisi için biçilmiş kaftandı. I lerkese on Whitey, yani Beyaz Wilson demesi boşuna değildi. Wilson, Harvard mezunu bir avukat olduğunu herkese anımsatmaktan lıç bıkmazdı... sanki milletin umurundaymış gibi. Barry Sindler'in umurunda olmadığı kesindi. Çünkü Wilson'm bir beyefendi olduğunu biliyordu. Yani asknda korkağın tekiydi. Can akıcı darbeler indircek adam değildi.

Sindler ise hep can alıcı darbeleri hedeflerdi.

Kadın, yani Karen Diehl hâlâ konuşmaktaydı. Tanrım, bu zengin "mspular amma geveze oluyordu. Sindler onun sözünü kesmiyordu

çünkü Whitey tarafından kadına rahatsızlık vermekle resmen suçlanmak istemiyordu. Wilson bunu yapacağını tam dört kez söylemişti bile. Tamamdı öyleyse. Orospu konuşmuştu. Kocasının neden kötü bir baba ve boktan bir herif olduğunu usandırıcı ve inanılmayacak kadar sersemletici bir şekilde, bütün bayıcı ayrıntılarıyla doyasıya anlatsmı. Çünkü asknda aldatan taraf *kadının kendisiydi*.

Gerçi bu mahkemede hiç işe yaramazdı. Cakifornia'da kusur sebebiyle boşanma diye bir şey yoktu, "aşılabilir uyumsuzluklar" vardı o kadar. Ama bir kadının sadakatsizliği duruşmalara renk katardı hep. Çünkü becerikli bir kişi -yani Barry-, bu gerçeği kullanarak söz konusu kadının sevgik çocuklarıyla ilgilenmek yerine başka işlerle meşgul olduğunu ima edebilirdi hep. İhmalkâr bir anneydi o, güvenilir bir vekydi, çocuklarını İspanyolca konuşan hizmetçi kadına emanet edip bütün gün haz peşinde koşan bencil bir kadındı.

Ustekk yirmi sekiz yaşında olmasına karşın güzeldi. Bu da onun aleyhineydi. Asknda Barry Sindler'in kullanacağı ana tema şimdiden güzelce şekillenmekteydi. Zaten Whitey Wilson biraz sarsılmış gibiydi. Sindler'in konuyu ne tarafa-çekeceğini bikiyordu herhalde.

Veya belki de Whitey'nin canını sıkan, Sindler'in bu görüşmeye bizzat katılmasıydı. Çünkü Barry Sindler normalde boşanma davalarında eşlerle görüşmelere katılmazdı. Böyle işleri ofisindeki abazan amelelere bırakıp, şehir merkezindeki mahkeme salonlarında zaferler ve yüksek meblağlar kazanmakla meşgul olurdu.

Kadın nihayet soluklanmak için durdu. Sindler harekete geçti. "Bayan Diehl, bu meseleyi şimdikk bir kenara bırakıp başka bir konuya geçmek istiyorum. Sizden saygın bir tesiste, tercihen UCLA'da her türlü genetik testi yaptırmanızı resmen talep ediyoruz ve..."

Kadın birden dikeldi. Yüzü kızarıverdi. "Hayır!"

"Acele etmeyekm," dedi Whitey, elini müşterisinin koluna koyarak. Kadın o ek öfkeyle itti.

98 1 MICHAEL CRICHTON

"Hayır! Dünyada olmaz! Kabul etmiyorum!"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Bu *harikaydı*. Tamamen beklenmedik ve *harikaydı*. "Reddetmeniz olası kıymetinizi göz önüne alarak," diye devam etti Mueller, "mahkemenin bu testlerin yapılmasını emretmesi için yazılı bir başvuru hazırladık" -belgeyi Whitey'e uzattı- "ve yargıcın kabul edileceğinden hiç şüphemiz yok."

"Böyle bir şeyi hiç duymamıştım," dedi Whitey sayfaları karıştırdı. "Bir vesayet davasında genetik testler..."

Bayan Diehl artık histeriye kapılmıştı. "Hayır! Hayır! Olmaz! Bu likir *ondan* çıktı, değil mi? Namussuz herif! Bu ne cüret! Sinsi orospu çocuğu!"

Whitey müşterisine şaşkınlıkla bakıyordu. "Bayan Diehl," dedi, "bence bunu kendi aramızda konuşsak daha iyi..."

"Hayır! Konuşmaya gerek yok! Test yapılmayacak! O kadar! İlişiyor!"

"Bu durumda," dedi Sindler hafifçe omuz silerek, "yargıca başlatılmaktan başka seçeneğimiz kalmıyor..."

"Canın cehenneme! Onun da canı cehenneme! Hepinizin canı cehenneme! *Test filan yapılmayacak!*"

Ayağa kalktı, çantasını kapı ve odadan hışımla, kapıyı arkasından kapıyı çarparak çıktı.

Bir an sessizlik oldu. Sindler "Tanığın on beş kırk beşte odayı terk ederek görüşmeyi sonlandırdığı kayda geçirilsin," dedi. Kağıtlarını çantasına koymaya başladı.

Whitey Wilson "Böyle bir şeyi hiç duymamıştım Barry," dedi. "genetik testlerin çocuk vesayetiyle ne ilgisi var?"

"Bunu bulmak için test yaptıracağız zaten," dedi Sindler. "Bu zor bir prosedür, ama ileride sık sık rastlayacaksın bence." Çantasını kapadı, Whitey'nin gevşek elini sıktı ve ofisten çıktı.

OSH WINKLER ofisinin kapısını kapatıp, kafeteryaya doğru yürürken telefonu çaldı. Arayan annesiydi. Nazik konuşuyordu, ki bu J her zaman tehlike sinyaliydi. "Josh, hayatım, ağabeyine ne yaptın söyle bakayım?"

"Ne demek ne yaptın? Hiçbir şey yapmadım. Onu iki haftadır görmüyorum, kodesten aldığımdan beri."

"Adam'm bugün duruşması vardı," dedi annesi. "Charles da oradaydı, avukatı olarak."

"Hımmm..." Josh meseleyi öğrenmek için bekledi. "Evet?"

"Adam mahkemeye tam vaktinde gelmiş, üstünde temiz bir gömlekle kravat, temiz bir takım varmış, saçını kestirmiş, hatta ayak-kabıllarını boyatmış. Suçunu kabul etmiş, rehabilitasyona girmek istediğini söylemiş, haftalardır uyuşturucu kullanmadığını ve bir işe girdiğini..."

"Ne?"

"Evet, iş bulmuş, Eski şirketinde limuzin şoförlüğü yapıyormuş. Son iki haftadır düzenli olarak orada çalışıyormuş. Charles'ın dediğine göre kilo almış..."

"inanamıyorum," dedi Josh.

"Biliyorum," dedi annesi. "Charles da inanmamış, ama hepsinin doğru olduğuna yemin ediyor. Adam yepyeni bir insan olmuş. (Olgunlaşmış. Birdenbire büyüüvermiş sanki. Bu bir mucize, değil mi? Joshua? Orada mısın?"

"Buradayım," dedi Josh bir an duraksadıktan sonra.

"Bu bir mucize değil mi?"

"Evet anne. Bir mucize."

"Adam'ı aradım. Artık cep telefonu var ve hemen açtı. Dediğine göre ona yardım etmek için bir şeyler yapmışsın. Ne yaptın ki?"

"Hiçbir şey anne. Konuştuk o kadar."

"Ona genetik bir şeyler vermişsin. Bir gaz vermişsin."

Aman Tanrım, diye düşündü Josh. *Böyle şeyler yasalara aykırı.*

A gir bir suç. Resmi başvuruda bulunmadan, onay kurulu toplanmadan, federal yönergelere uymadan insanlar üstünde deney yapmak. Josh bir anda işsiz kalırdı. "Hayır anne, yanlış hatırlıyor olsa gerek. O sırada pek kendinde değildi zaten."

"Bir spreyden bahsetti."

"Hayır anne, yanılıyor."

"Bir fare spreyini içine çekmiş."

"Hayır anne."

"Ama öyle dedi."

"Hayır anne."

"Neyse, gerilmene gerek yok," dedi annesi. "Sevinirsin sandımdı.

Yani, sen hep yeni ilaçlar peşindedir Joshua. Çok satacak ilaçların.

Yani, ya bu sprey insanların uyuşturucuyu bırakmalarını sağlıyorsa?

Ya bağımlılıklarım ortadan kaldırıyor?"

Joshua hayır dercesine kafa sallıyordu. "Anne, cidden hiçbir şey olmadı."

102 1 MICHAEL CRICHTON

"Tamam, peki, bana gerçeği söylemek istemiyorsun, anladım.
I)eneysel bir şey filan mıydı? Spreyin öyle bir şey miydi?"
"Anne..."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Şu yüzden soruyorum Josh, Lois Graham'a bundan bahsettim çünkü onun oğlu USC'yi* (* Güney California Üniversitesi.) bırakmıştı. Çocuk kokain ya da eroin kullanıyor..."

"Anne..."

"Oğluna bu spreyi kullandırmak istiyor."

Aman Tanrım. "Anne, bu konu hakkında konuşamazsın."

"Helen Stern'in kızı da uyku haplarına bağımlı oldu; araba kazası yaptı; bebeğini evlatlık vereceklermiş. Helen da..."

"Anne, lütfen ama! Bundan artık *kimseye* bahsedemezsin!"

"Çıldırдың mı sen? Bahsetmek *zorundayım*," dedi annesi. "Sen bana oğlumu geri verdin. Bu bir mucize. Joshua, anlamıyor musun? Sen bir mucizeyi gerçekleştirdin. Yaptığın şeyi bütün dünya konuşacak... istesen de, istemesen de."

Josh terlemeye başlamıştı, başı dönüyordu, ama birden kafası açılıverdi. *Bunu bütün dünya konuşacak.*

Bu doğruydu elbette. İnsanlara uyuşturucuyu bıraktırmak? Son on yılın en değerli ilacı olurdu. Herkes isterdi. Hem ya daha fazlasını da yapıyorsa? Obsesif kompulsif bozuklukları iyileştirebilir miydi? Dikkat eksikliği bozukluğunu iyileştirebilir miydi? Olgunluk geninin davranışlara etkisi vardı. Bunu zaten biliyorlardı. Adam'm o aerosolü koklaması Tanrı'nın bir lütfuydu.

Daha sonra aklından geçen düşünce şu oldu: ACMPD3N7'nin patent başvurusunda durum neydi?

Ögle yemeğinden vazgeçip ofisine geri döndü.

104 1 MICHAEL CRICHTON

"Anne?"

"Evet Josh?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Elbette hayatım. Ne istersen."

"Benim için bir şey yapmanı ve bundan hiç kimseye, hiçbir zaman söz etmemeni istiyorum."

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

SIRADAKI I 105

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Şey, bu zor olur..."

"Evet ya da hayır de anne."

"Şey, peki hayatım."

"Lois Graham'ın oğlunun kokain kullandığını ve üniversiteyi bıraktığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Şu anda nerede?"

"Şehir merkezinde, kampüs civarındaki berbat bir otelde katı yormuş galiba..."

"Tam olarak neredeymiş, biliyor musun?"

"Hayır, ama Lois onu görmeye gitti. İğrenç bir yermiş. Doğulu Otuz Sekizinci Sokak'taymış, uçuk mavi panjurlu eski bir binaymış. Sekiz dokuz keş yerde uyuyorlarmış, ama Lois'i arayıp ona sorabilirim de..."

"Hayır," dedi Josh hemen. "Hiçbir şey yapma anne."

"Ama yardımına ihtiyacın olduğunu söylemiştin..."

"Daha sonra anne. Şimdilik her şey yolunda. Seni bir iki gün içinde ararım."

Bir not defterine şunları çiziktirdi:

Er/C GraAnn

İ> 38. Sokak

Msri panjur/u bina

Arabasının anahtarlarını aldı.

Dispanserde çalışan Rachel Allen "iki hafta önce aldığım oksijen kutusunu hâlâ geri getirmedi Josh," dedi. "Onunla birlikte aldığım virüs tüpünü de." Şirket iade edilen tüplerde kalan virüslerin miktarını ölçüyordu, farelere verilen dozları aşağı yukarı kestirebilmek için.

SIRADAKI 15

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Evet," dedi Josh. "Şey, hep unuttuyorum da."

"Nerede peki?"

"Arabamda."

"Arabanda mı? Josh, bulaşıcı bir retrovirüsten bahsediyoruz."

"Hi hı, farelere bulaşıyor."

"Olsun. Yine de sürekli negatif basınçlı laboratuvar ortamında tutulması gerekiyor." Rachel kurallara körü körüne bağlıydı. Kimse-nin onu ciddiye aldığı yoktu.

"Biliyorum Rach," dedi Josh, "ama acil bir ailevi mesele çıkmıştı. Kardeşimi" -sesini alçaktı- "hapisten çıkarmam gerekiyordu."

" **Hadi ya.**"

"Evet."

"Ne yapmış ki?"

Josh duraksadı. "Silahlı soygun."

" **Hadi ya.**"

"İçki dükkânı. Annem yıkıldı. Her neyse, kutuyu geri getiririm. Bu arada bir tane daha verebilir misin?"

"Birden fazla veremiyoruz."

"Şimdi bir taneye daha ihtiyacım var. Lütfen? Ağır baskı altındayım."

Yağmur çiseliyordu. Benzin dökülmüş kaygan sokaklarda gökkuşakları titreşiyordu. Josh alçak, öfkeli bulutların altında araba sürerek Doğu'daki Otuz Sekizinci Sokağa gitti. Burası şehrin eski bir semtiydi, kuzeydeki modern yeniden yapılaşma buraya uğramamıştı. Burada 1920'lerde ve 1930'larda yapılmış evler hâlâ ayaktaydı. Josh çeşitli döküntülük safhalarındaki çok sayıda ahşap binanın önünden geçti. Bir tanesinin kapısı maviydi. Hiçbirinde mavi panjurlar yoktu.

Sonunda kendini depo bölgesinde buldu; sokağın iki yanında yükleme platformları diziliydi. Geri döndü. Arabayı elinden geldiğin-

SIRADAKİ 101

ce yavaş sürdü ve sonunda aradığı binayı gördü. Aslında Otuz Se-

www.cizgilerforum.com
By Tekhizuz

kizinci Sokak'taki değil, Otuz Sekizinci'yle Alameda'mn köşesinde, yüksek otların ve bakımsız çalıların ardındaydı. Binanın önündeki kaldırıma pas lekeli eski bir yatak serilmişti. Ön bahçede bir kamyon lastiği vardı. Kaldırımın kenar taşına eski bir VW otobüs park edilmişti.

Josh sokağın karşı tarafına park etti. Binayı gözledi. Ve bekledi.

ABUT GÜN ışığına doğru yükseldi. Bir hafta önce gömüldüğü zamankinin aynısı gibiydi, altından dökülen toprak toprakları dışında.

"Bu bir rezalet," dedi Emily Weller. Mezarın başında, yanında oğlu Tom ve kızı Rachel'la birlikte kaskatı duruyordu. Lisa orada değildi elbette. Bütün bunların *sebebi* olmasına karşın, gelip de zavallı babasına neler yaptığını görme zahmetine girmemişti.

Tabut havada yavaşça yükselirken, mezarlık işçileri kaygılı ve ufak tefek bir adam olan hastane patoloğu Marty Roberts'ın talimatlarıyla duşukurun öbür ucuna yönelttiler. Emily adamın kaygılı olmasını normal buldu; Lisa'ya kimseden izin almadan o kanı veren kişiyse, kaygılı olacaktı tabii.

"Şimdi ne olacak?" dedi Emily oğluna dönerek. Yirmi altı yaşındaki Tom şık bir kravatlı takım giymişti. Mikrobiyoloji mezunuydu ve Los Angeles'ta büyük bir biyotek şirketinde çalışıyordu. Tom da Rachel da kendilerini kurtarmışlardı. Rachel, USC'de iş idaresi okuyordu ve son sınıftaydı.

"Şey, sadece kan almayacaklar," dedi Tom.

Emily "Ne demek istiyorsun?" dedi.

SIRADAKİ 1103

"Anlarsın ya," dedi Tom, "böyle tartışmalı bir konuda yapıla-

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

çak genetik test için genellikle çeşitli organ sistemlerinden dokular alırlar."

"Bilmiyordum," dedi Emily kaşlarını çatarak. Kalbinin göğsünde küt küt attığını hissediyordu. Bu histen nefret ediyordu. Kısa süre sonra boğazı kasılmaya başladı. Acı vericiydi. Dudağını ısırıldı.

"İyi misin anne?"

"Anksiyete haplarımı almalıydım."

Rachel "Bu uzun sürecek mi?" dedi.

"Hayır," dedi Tom, "birkaç dakikada biter. Patolojist cesedi teşhis etmek için tabutu açacak. Sonra onu hastaneye geri götürecektir, genetik analiz için doku akınsın diye. Cesedi yarın ya da öbür gün tekrar gömülmesi için geri getirecek."

"Yarın ya da öbür gün mü?" dedi Emily. Burnunu çekti, gözlerini sildi. "Yani buraya tekrar mı gelmemiz gerekecek? Jack'i tekrar mı gömmemiz gerekecek? Bütün bunlar öyle... öyle..."

"Biliyorum anne." Josh annesinin koluna sıvazladı. "Üzgünüm. Ama tek yol bu. Anlarsın ya, kimera diye bir şeyi kontrol etmeleri gerekiyor..."

"Ah, söylemene gerek yok," dedi annesi elini sallayarak. "Neyden bahsettiğini anlayamam."

"Tamam anne." Josh kolunu annesinin omzuna attı.

Eski mitolojide kimeralar çeşitli hayvanların vücutlarının parçalarından oluşma yaratıklardı. İlk Kimera aslan kafalı, keçi gövdeli ve yılan kuyruklu idi. Bazı kimeralar kısmen insandılar, örneğin Mısır Sfenksi aslan gövdeli, kuş kanatlı ve kadın kafakandı.

Ama gerçek insan kimeralar -yani iki DNA dizisine sahip insanlar- ancak yakın zamanda keşfedilmişlerdi. Böbrek nakli yaptırması gereken bir kadın, çocuklarını organ bağışlayıp bağışlayamayacaklarını anlamak için test ettirince DNA'larının kendisinkinden farklı olduğunu öğrenmişti. Çocukların kendisinin olmadığı söylenmiş ve onları doğurduğunu kanıtlaması istenmişti. Sonra dava açılmıştı.

Doktorlar uzun araştırmalardan sonra kadının vucudunda iki farklı DNA dizisi bulunduğunu keşfetmişlerdi. Kadının yumurtalıklarında iki farklı DNA türü içeren yumurtalar bulmuşlardı. Karın derisinin hücrelerinde çocuklarının DNA'sı vardı. Omuz derisindeyse yoktu. Kadın bir mozaikti. Vucudunun her organıyla.

Sonunda kadının aslında çift yumurta ikizlerinden biri olduğu, ama gelişiminin erken döneminde kız kardeşinin embriyosunun onunkıyla birleştiği ortaya çıkmıştı. Yani kadın şimdi aynı anda hem kendisi, hem de ikiziydi.

O zamandan beri elliden fazla kimeraya rastlanmıştı. Bilim adamları artık kimerizmin sandıkları kadar nadir olmadığından şüpheleniyorlardı. Ebeveyn tespiti gibi güç bir meselede kimerizmin göz önüne alınması gerektiği kesindi. Lisa'nın babası bir kimera olabilirdi. Ama bu konuyu açıklığa kavuşturmak için vucundaki her organdan ve tercihen her organın çeşitli bölümlerinden dokular almaları gerekmektedir.

Dr. Roberts'ın bu kadar çok doku numunesi almak ve işini mezarlıkta değil de hastanede yapmak zorunda kalmasının sebebi buydu.

Dr. Roberts kapağı kaldırdı ve mezarın diğer tarafında duran aileye döndü. "İçinizden biri teşhis etme işini yapabilir mi lütfen?"

"Ben yaparım," dedi Tom. Mezarın çevresinden dolanıp tabutun içine baktı. Babasının pek değişmemiş gibi görünmesi şaşırtıcıydı; cildi artık koyu gri olmuş ve uzuvları, özellikle de pantolonunun içindeki bacakları çekip ufalmış gibi görünüyordu o kadar.

Patolog resmi bir sesle "Bu babanız mı John J. Weller?" dedi.

"Evet. Evet o."

"Tamam. Teşekkürler."

"Dr. Roberts, prosedürlere uymanız gerektiğini biliyorum ama..." dedi Tom, "eğer dokuları burada almanız mümkünse... an-nemin tekrar buraya gelip yeni bir cenaze töreni izlemesine gerek

106 1 MICHAEL CRICHTON

kalmayacak..."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Üzgünüm," dedi Marty Roberts. "Eylemlerimi eyalet kanunları bekrler. Cesedi incelemek için hastaneye götürmemiz gerekiyor."

"Sadece bu seferlik... bir... istisna olsa..."

"Üzgünüm. Elimden gelseydi."

Tom başıyla pekiledi ve annesiyle kız kardeşinin yanlarına geri döndü.

Annesi "Ne oldu ki?" diye sordu.

"Hiç, bir soru sordum o kadar."

Tom dönüp bakınca Dr. Roberts'm şimdi eğilmiş, gövdesinin yarısını tabuta sokmuş olduğunu gördü. Patolog birden doğruldu. Tom'un yanma gidip kulağına konuştu, başka kimse duymasın diye. "Bay Weller, belki de ailenizin duygularına hassasiyet göstermeliyiz. Bu mesele aramızda kalabilirse..."

"Elbette. Yani siz...?"

"Evet, her şeyi burada yapacağız. Birkaç dakikadan fazla sürmez. Çantamı getireyim." Yakma park edilmiş bir SUV'a doğru koşturdu.

Emily dudağını ısırıldı. "Ne yapıyor?"

"Bütün testleri burada yapmasını istedim anne."

"Kabul etti mi? Sağol hayatım," diyen kadın oğlunu öptü. "Yani hastanede yapacağı bütün testleri burada mı yapacak?"

"Hayır ama sana gereken işleri burada halledecek."

Yirmi dakika sonra doku örnekleri aknıp cam tüplere konmuştu. Tüpler soğutuculu metal bir kutudaki deliklere yerleştirildi. Tekrar mezara indirilen tabut gölgelerin arasında gözden kayboldu.

"Gelin," dedi Emily Weller çocuklarına, "buradan çıkakm. Bir içkiye felaket ihtiyacım var."

Arabayla uzaklaşırlarken Tom'a "Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi. "Jack'in zavalk bedeni çok mu çürümüştü hayatım?"

"Hayır," dedi Tom. "Çok değil, hayır."

"Ah, bu iyi," dedi Emily. "Bu çok iyi."

ARTY ROBERTS, Long Beach Memorial Hastanesine geri döndüğünde terliyordu. Mezarlıkta yaptığı şey yüzünden diplomasını kaybedebilirdi. Mezar kazıcılarından biri eyaleti arayabilirdi. Eyalet, Marty'nin neden bir protokolü, özellikle de açılacak bir dava varken bozduğunu merak edebilirdi. Mezarlıkta doku alırsanız bulaşıcı hastalık riskine yol açarsınız. Bunu herkes bilirdi. Eyalet, Marty Roberts'm neden bu riski göze aldığı merak etmeye başlayabilirdi. Hemen ardından da başka şeyleri merak ederdi...

Lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun*

Arabayı acil servis otoparkına, ambulansların yanma park edip bodrum koridorundan koşarak Patolojiye gitti. Öğle tatiliydi; orada neredeyse in cin top oynuyordu. Sıra sıra uzanan paslanmaz çelik masalar boştu.

Raza temizlik yapıyordu.

"Seni geri zekâlı piç kurusu," dedi Marty, "ikimizi de hapse mi attırmaya çalışıyorsun sen?"

Raza yavaşça döndü. "Sorun nedir?" dedi usulca.

SIRADAKİ 1107

"Sorun şu," dedi Marty, "sana sadece *yakılacak* cesetlerin ke-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

iniklerini almanı söylemişim. Gömülecek olanların değil. *Yakılacak* olanların. Bunu anlamak çok mu zor be adam?"

"Eee, tamam. Ben de öyle yapıyorum zaten," dedi Raza.

"Hayır, sen öyle *yapmıyorsun*. Çünkü az önce bir cesedi mezarından çıkardık ve o herife bakınca ne gördüm biliyor musun? İpincecik bacaklar gördüm Raza. İpincecik kollar gördüm. *Gömülmüş* bir cesette."

"Hayır," dedi Raza, "ben yapmadım."

"Eee, *birileri* kemikleri almış ama."

Raza ofise yöneldi. "Bu adamın ismi nedir?"

"Weller."

"Ne, yine mi o herif? Şu dokularımı kaybettiğimiz adam değil

"

"Evet. O yüzden ailesi mezarından çıkarttırdı. *Gömüldüğü*

için.

Raza masaya eğilip hastanın adını aradı. Ekranı baktı. "Hah, tamam. Hakkymışsın. *Gömülmüş*. Ama ben yapmadım."

"Sen yapmadın mı? Kim yaptı peki?" dedi Marty.

Raza omuz silkti. "Buraya bir tek kardeşim geldi. O gece bir randevum vardı da."

"Kardeşin mi? Ne kardeşi? Buraya dışarıdan kimsenin girmemesi..."

"Sakin ol Marty," dedi Raza. "Kardeşim arada sıra gekr. İşi bilir. Hilldale Morgu'nda çalışıyor."

Marty alındaki teri sildi. "Tanrım. Bu durum ne kadar zamandır sürüyor?"

"Bir sene kadar."

"Bir sene!"

"Sadece geceleri Marty. Sadece gece geç vakitlerde. Laboratuvar önlüğümü giyiyor, görünüşü bana benziyor... ikiz gibiyiz."

"Bir saniye," dedi Marty. "O kıza kan örneğini kim verdi? Şu Lisa Weller denen kıza."

"Tamam," dedi Raza. "Kardeşimin bazen hata yaptığı oluyor."

"Bazen öğleden sonraları da çalıştığı oluyor galiba?"

"Sadece Pazarları Marty. Randevum filan varsa."

Marty düşmemek için masanın kenarını kavradı. Eğilip derin bir soluk aldı. "Hastanede çalışmayan herifin teki kadının tekine sırf istedi diye izinsiz kan verdi yani? Bana söylediğin bu mu?"

"Herifin teki değil. Kardeşim."

«T» y y

lanrım.

"Kız çok güzelmiş."

"Ha, güzelse tamam o zaman."

"Yapma Marty," dedi Raza yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Weller konusunda üzgünüm, cidden üzgünüm, ama kemiklerini herhangi biri almış olabilir. Mezarlıktaki lanet olasıcalar onu çıkarıp uzun kemikleri almış olabilirler. Serbest çakşan mezar kazıcılar da yapmış olabilir. Bu her yerde olan bir şey biliyorsun. Phoenix'te öylelerini yakaladılar. Minnesota'da da. Son olarak da Brooklyn'de."

"Ve şimdi hepsi hapisteler Raza."

"Tamam," dedi Raza. "Haklısın. Mesele şu, kardeşime o işi yapmasını ben söyledim."

"Sen söyledin..."

"Hi hi. Weller'm cesedinin getirildiği gece kemik siparişi aldık ve Weller'm tipi uyuyordu. Eee, işi almasa mıydık yani? O kemikçiler başka yerlerle de çalışabiliyor biliyorsun. Onlar hemen dedi mi işlerini *hemen* yapmak gerekir. Ya verirsin ya da bitersin."

Marty iç geçirdi. "Hi hi, acil dedilerse acildir."

"Sorun yok öyleyse."

Marty sandalyeye oturdu ve kendisi de klavyeyle yazmaya başladı. "Yalnız," dedi, "o uzun kemikleri sekiz gün önce almışsın ama bana ödeme yapılmadı."

"Merak etme. Geliyor."

"Çeki postaya mı verdin?"

"Hey, unuttum. Payını alacaksın."

"Sakın ihmal etme," dedi Marty. Gitmek üzere döndü. "Ayrıca şimdiden sonra kahrolası kardeşini hastaneden uzak tut. Anladın mı beni?"

"Elbette Marty. Elbette."

Marty Roberts arabasını acil servis otoparkından almak için dışarı çıktı. Arabasıyla geri geri giderek otoparkın Yalnızca Doktorlar İçin bölümüne yöneldi. Sonra arabasında uzun süre oturdu. Raza'yı düşündü.

Yayını alacaksın.

Raza patronun kendisi olduğuna ve Marty Roberts'ın kendisinin yanında çakıştığına inanmaya başlıyor gibiydi. Ödemeleri Raza yapıyordu. Kimin yardıma geleceğine Raza karar veriyordu. Raza bir işçi gibi davranmıyordu; idare kendisindeymiş gibi davranıyordu ve bu bir sürü sebepten dolayı tehlikeliydi.

Marty'nin bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu.

Hem de kısa sürede.

Yoksa tıp diplomasını kaybetmek sorunlarının en küçüğü olurdu.

SIRADAKI 111

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

İOGEN RESEARCH'ün titanyum küp binası günbatımında körelt-ri bir kırmızı ışıkla titreşerek, yandaki otoparkı koyu turuncuya B boyadı. Başkan Rick Diehl binadan çıkarken duraksayıp güneş gözlüğünü taktıktan sonra gıcır gıcır, gümüş rengi Porsche Carrera SC'sine doğru yürüdü. Yaklaşan boşanmasının şerefine geçen hafta aldığı bu arabaya aşığı...

"Lanet olsun!"

Gözlerine inanamıyordu.

"Lanet olsun! Lanet olsun! *Lanet olsun!*"

Park yer boştu. Arabası gitmişti.

Vay kaltak!

Arabasını karısının aldığına emindi, nasıl yaptığını bilmese de. Herhalde erkek arkadaşına yaptırmıştı. Sonuçta yeni erkek arkadaşı araba satıcısıydı. Karısı tenis öğretmeninden sonra bir basamak yukarı çıkmıştı. Kaltak!

Öfkeyle içeri geri döndü. Güvenlikçilerinin başı Bradley Gordon lobinin bekleme alanında durmuş, masanın üstünden eğilmiş, resepsiyonist Lisa'yla konuşmaktaydı. Lisa tatlı kızdı. Zaten Rick onu bu yüzden işe almıştı.

"Lanet olsun Brad," dedi Rick Diehl. "Otoparkın güvenlik kameralarının kasetlerini seyretmemiz gerek."

Brad döndü. "Neden? Ne oldu ki?"

"Biri Porsche'mi çalmış."

"Hadi ya," dedi Brad. "Ne zaman olmuş?"

Bu işe uygun bir adam değil, diye düşündü Rick. Bunu ilk düşüncüsü değildi.

"Güvenlik kasetlerine bakarm Brad."

"Hi hi, tabii, elbette," dedi Brad. Lisa'ya göz kırptıktan sonra anahtar kartla açılan kapıdan tekrar geçerek güvenli bir bölüme girdi. Rick öfkeyle peşinden gitti.

Cam duvarın küçük güvenlik ofisindeki iki masadan birinde oturan bir çocuk, sol avcunu dikkatle incelemekteydi. Önünde duran monitörlerle ilgilendiği yoktu.

"Jason," dedi Brad ikaz eden bir ses tonuyla, "Bay Diehl buraya
1 " »la.

"Ah, kahretsin." Çocuk sandalyede anında dikeldi. "Pardon, işlik oldum da. Şeyi bilmediğimden..."

"Bay Diehl güvenlik kameralarına bakmak istiyor. Hangi kameraları istiyorsunuz Bay Diehl?"

Tanrım bana sabır ver. "Otopark kameralarını," dedi Rick.

» "Otopark, tamam. Jason, kırk sekiz saat öncesinden başlayacağım
ve...

"Arabayla bu sabah işe geldim," dedi Diehl.

"Tamam, kaçtıydı?"

"Buraya yedide geldim."

"Tamam. Jason bu sabahın yedisine dönelim."

Çocuk sandalyesinde kımıldandı. "Şey, Bay Gordon, otopark kameraları çalışmıyor."

"Ha, doğru ya." Brad, Rick'e döndü. "Otopark kameraları çalışmıyor."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Neden?"

"Emin değilim. Kablo problemi olduğunu düşünüyoruz."

"Ne kadar zamandır çalışmıyorlar?"

«c "

Şey...

"İki aydır," dedi çocuk.

"İki aydır!"

"Yedek parça sipariş etmek zorunda kaldık," dedi Brad.

"Hangi parçaları?"

"Almanya'dan."

"Hangi parçaları."

"Bakmam gerek."

"Yine de çatı kameralarını kullanabiliriz," dedi çocuk.

"Tamam, bana çatı kameralarını gösterin," dedi Diehl.

"Tamam. Jason, çatı kameralarını göster."

Dijital kaydı geriye sarıp ileri oynatmaya başlamaları on beş dakika sürdü. Rick, Porsche'nin içeri girişini izledi. Kendisinin arabadan çıkıp binaya girişini izledi. Daha sonra olanlara şaşırdı. İki dakika sonra başka bir araba gelip park etti, dışarı fırlayan iki adam çabucak arabasına girdiler ve onu sürerek uzaklaştılar.

"Sizi bekliyorlarmış," dedi Brad. "Veya takip etmişler."

"Öyle görünüyor," dedi Rick. "Polisi ara, durumu bildir ve Lisa'ya beni eve onun götürmesini istediğimi söyle."

Brad bunu duyunca gözlerini kırıştırdı.

Lisa onu arabayla eve götürürken Rick sorunun Brad Gordon'un salaklığı olduğunu düşündü, ama onu kovamazdı. Alkol tedavisi gören, üniversiteden terk, sörfçü ve kayakçı bir gezgin serseri olan Brad Gordon, BioGen'in önde gelen yatırımcılarından olan Jack Watson'm yeğeniydi. Jack Watson, Brad'ı her zaman kollamış, ona her zaman iş bulmuştu. Brad da her seferinde başını belaya sokmuştu.

SIRADAKİ 113

Hatta Brad'm Palo Alto'daki GeneSystems'm başkan yardımcısının

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

karısıyla yattığı söyleniyordu -ki bu yüzden hakk olarak kovulmuştu-, ama Brad'm kovulması için bir sebep göremeyen amcası kıyameti koparmıştı. Watson'm "O başkan yardımcısının suçuymuş," demesi herkesin dikneydi.

Ama şimdi: Otoparkta güvenlik kamerası yoktu. İki aydır. BioGen'in güvenliğinde başka ne gibi terslikler vardı acaba?

Sakince araba kullanmakta olan Lisa'ya baktı. Rick onu karısının ilişkisini öğrendikten kısa süre sonra resepsiyonist olarak işe almıştı. Lisa'nın profili güzeldi; manken gibi kızdı. Burnuyla çenesini düzelden her kimse bir dahiydi. Vücudu da mükemmeldi; beli inceikti ve göğüsleri kusursuzca büyütülmüştü. Yirmi yaşındaydı, Crestview State Üniversitesi'nde okuyordu, yaz tatikneydi ve sağlıkk, tamamen Amerikanvari bir seksapellik yayıyordu. Şirketteki herkesin ona içi gidiyordu.

Bu yüzden her seviştiklerinde Lisa'mn öylece yatması şaşırtıcıydı. Birkaç dakika sonra sanki Rick'in canının sıkıldığını fark ediyor ve mekanik hareketlere, hafif inlemelere başlıyordu, sanki kendisine insanların yatakta bunları yaptığı söylenmiş gibi. Bazen, Rick'in kaygık ve dalgın olduğu zamanlarda onunla konuşuyor, "Oh bebeğim, evet, bebeğim, düz beni bebeğim," gibi laflar ediyordu, böylece olaya renk katacağını sanıyormuşçasına. Ama asknda hiç etkilenmediği çok belliydi.

Rick biraz araştırma yapmış ve anhedoni sendromu denen haz alma eksikliğini keşfetmişti. Anhedonikler şevksiz gibi görünüyorlardı, ki Lisa'nın yataktaki hakne kesinlikle uyan bir tarifti bu. Anhedoninin genetik bir sebebi varmış gibi görünmesi ilginçti. Beynin limbik sistemiyle ilgili gibiydi. Yani bu durumdan bir gen sorumlu olabikrdi. Rick bugünlerde Lisa'ya bütün testleri yaptırmak niyetindeydi. Sırf emin olmak adına.

115 1 MICHAEL CRICHTON

Bu arada onunla geçirdiği geceler yüzünden özgüvenini yitirebilirdi, mikrobiyoloji laboratuvarındaki Avusturyalı doktor Greta

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

olmasa. Greta tıknazdı, gözlüklüydü, bodurdu ve erkek gibi kıllıydı, ama yatakta çok ateşliydi, sonunda ikisi de soluk soluğa ve ter içinde kalıyorlardı. Greta çığlıklar atıyor, kıvranıyor, uluyordu. Rick sonrasında kendini harika hissediyordu.

Araba yeni dairesinin önünde durdu. Rick cebindeki anahtarları kontrol etti. Lisa "Yukarı gelmemi ister misin?" dedi hissizce.

Güzel mavi gözleri, uzun kirpikleri vardı. Güzel dolgun dudakları vardı.

Neden olmasın? diye düşündü Rick. "Elbette," dedi. "Gel hadi."

Arabasının karısı tarafından çalındığını bildirmek için avukatı Barry Sindler'i aradı.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" dedi Sindler. Emin değil gibiydi.

"Hi hi, öyle düşünüyorum. Adam tutmuş. Güvenlik kamerası kayıtlarında görünüyorlar."

"Kayıtlarda karınız mı var?"

"Hayır, sadece adamlar. Ama işin arkasında karım var."

"Emin değilim," dedi Sindler. "Kadınlar genellikle kocalarının arabalarını parçalarlar, çalmazlar."

"Bak, dediğim gibi..."

"Tamam, araştırırım. Ama şimdi sizinle konuşmak istediğim birkaç mesele var. Dava hakkında."

Odanın diğer tarafında Lisa giysilerini çıkarmaktaydı. Her birini teker teker katlayıp sandalyenin arkasına asıyordu. Üstünde pembe bir sütyenle, kasık kemiğinin hemen üstünden başlayan pembe bir külot vardı. Dantel filan değildi, pürüzsüz vücuduna yapışan esnek bir materyaldendi o kadar.

"İşim var, seni sonra ararım," dedi Rick.

SARIŞINLARIN SOYU TÜKENİYOR

Tehlikede Olan Bu Tür "200 Sene Sonra Tükenecekmiş"

BBG'ye göre "Almanya'da uzmanların yaptığı bir araştırmanın sonuçları, sarı saçlı insanların soylarının tehlikede olduğunu ve 2202'ye kadar tükeneceğini gösteriyor." Araştırmacılar en son sarışının, dünyada en çok gerçek doğal sarışın nüfusuna sahip ülke olan Finlandiya'da doğacağını tahmin ediyor. Ama bilim adamlarının dediğine göre artık sarışınlık genlerini çok az kişi taşıdığından, sarışınların geleceği hiç parlak değil. Araştırmacılar yapay sarışınların "doğal rakiplerinin soyunun tükenmesinin sorumlusu olabileceklerini" söylüyor.

Soy tükenme meselesi konusunda bütün bilim adamları hemfikir değil. Ancak Dünya Sağlık Organizasyonu'nun yaptığı bir inceleme, doğal sarışınların büyük olasılıkla önümüzdeki iki yüz yıl içinde yok olacağını gösteriyor.

Yok olma ihtimali daha yakın bir zamanda Londra'daki The Times tarafından, MCIR geninin sarışınlığın gelişimindeki etkisi konusunda elde edilen yeni verilerin ışığında gözden geçirildi.

ORMANDA ÇIT çıkmıyordu. Ne bir ağustos böceği cırlıtısı duyuluyordu, ne bir guguk kuşunun çığlığı, ne de bir maymunun uzaklardan gelen gevezelikleri. Hiç ses yoktu... Hagar buna şaşmamak gerektiğini düşündü. Dünyanın dört bir yanından gelmiş on tane kamera ekibinin ormanda küçük gruplar halinde toplanmış, tepelerindeki ağaçlara bakarken lenslerini damlayan sulardan korumalarını seyrederken kafa salladı. Onlara sessiz olmalarını söyledi, ki aslında kimsenin konuştuğu yoktu. Fransızlar sigara içiyorlardı. Alman ekibi sessizliğini korusa da, kameraman asistanına talimatlar verirken parmaklarını telaşla şıklatıp durmaktaydı. Japon NHK ekibi sessizdi, ama yanlarında duran Singapur'dan gelme CNN ekibi fısıldaşıyor, mırıldanıyor, lensleri değiştiriyor ve metal kutulara tangır tungur vuruyorlardı. Hong Kong'tan gelen British Sky TV ekibinin kıyafetleri uygun değildi. Artık koşu ayakkabılarını çıkarmış, ayak parmaklarının arasından sülük toplarken küfrediyorlardı.

Umutsuz bir durumdu.

Hagar kanalları Sumatra'daki koşullar ve orada çekim yapmanın güçlüğü konusunda uyarmıştı. Bu sahada deneyimli vahşi doğa fotoğrafçıları göndermelerini önermişti. Kimse kulak asmamıştı. En

/akındaki hazır ekiplerini Berastagi'ye götürmeyi yeğlemişlerdi ve ;onuç olarak ekiplerin yarısındaki yetenekli televizyoncular, bir devlet başkanına pusu kurmuşçasına ellerinde mikrofonlar öylece durmaktaydılar.

Uç saattir bekliyorlardı.

Konuşan orangutandan henüz eser yoktu ve Hagar belki de hiç gelmeyeceğini düşünüyordu. Hagar, Fransız ekibinden biriyle göz >öze gelince adama sigarasını söndürmesini işaret etti. Adam omuz ;ilkip Hagar'a sırtını döndü. Sigara içmeyi sürdürdü.

Japon ekibinden biri grubun arasından usulca geçip Hagar'ın 'anında durdu. "Hayvan ne zaman gelir?" diye fisıldadı.

"Sessizlik olunca."

"Yani, bugün gelmez mi?"

Hagar avuçlarını yukarı çevirerek elinden bir şey gelmediğini ifa- le eden bir hareket yaptı.

"Çok mu kalabalık biz?"

Hagar başıyla evetledi.

"Belki yarın, yalnız geliriz."

"Olur," dedi Hagar.

Tam o sırada ekiplere bir heyecan dalgası yayıldı; kameralarının)aşına koştular, tripodlarını düzelttiler ve çekime başladılar. Hagar reşitli dillerde hafif mırıltılar işitti. Yakınındaki Sky TV'ci mikrofonu- u dudaklarına yaklaştırıp sahnede konuşurcasına fisıldadı: "Burada »umatra'nın balta girmemiş ormanlarının içindeyiz ve tam karşımızda)ütün dünyayı ayağa kaldırmış olan yarattığı görüyoruz... konuştuğu, ratta evet, küfür bile ettiği söylenen şempanzeyi."

Tanrım, diye düşündü Hagar. Dönüp neyi çektiklerine baktı. Cahverengimsi bir postla kara bir kafa görür gibi oldu. Hayvan en azla altmış santim boyundaydı ve neredeyse anında makakların inle- işe benzer hafif çığlığını bastı.

120 1 MICHAEL CRICHTON

Kamera ekipleri heyecanlanmıştı. Mikrofonlar, hızla hareket

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

eden hayvana çok sayıda namlu gibi yöneldi. Uzaktaki bir çalıktan başka inilti duyuldu. İri bir savaştının çıkageldiği belliydi.

Onu ilk tanıyan Almanlar oldu. "*Nem, nein, nein!*" Kameraman kameradan öfkeyle uzaklaştı. "*Es ist ein macaque.*"

Biraz sonra tepedeki dallan sarsarak geçen bir düzine makak, hoplaya zıplaya kuzeye doğru uzaklaştı.

İngikzlerden biri Hagar'a döndü. "Şempanze nerede peki?"

"Orangutan," dedi Hagar.

"Ne haltsa işte. Nerede?" Sesi sabırsızdı.

"Randevu defteri tutmuyor ki," dedi Hagar.

"Genelde buralarda mı görülüyor? Öyle mi? Yiyecek filan gibi, onu çekecek bir şeyler bıraksak? Çiftleşme sesi çıkarsak?"

"Olmaz," dedi Hagar.

"Yani onu getirmenin bir yolu yok, öyle mi?"

"Öyle."

"Burada öylece oturup şansımızın yaver gitmesini mi bekleyeceğiz?" Muhabir kol saatine baktı. "Kasedi öğlene kadar istiyorlar."

"Ne yazık ki," dedi Hagar, "ormandayız. Olacağı varsa olur. Doğanın içindeyiz."

"Konuşuyorsa doğal bir şey değil ama," dedi kameraman. "Ayrıca işim gücüm var."

"Sana ne diyeyim bilemiyorum," dedi Hagar.

"Bana o kahrolası maymunu bul!" diye bağırdı adam. Ağaçlardaki makaklar sesinden ürkip inleyerek kaçmaya başladılar.

Hagar diğerlerine baktı. Fransız kameraman "Belki daha sessiz? Herkes için?" dedi.

"Hastir oradan seni pis geri zekâlı," dedi İngiliz.

"Ağır ol dostum." Avustralya ekibindeki iri yarı bir adam gelip elini İngikz'in üstüne koyunca İngiliz adamın çenesine yumruğunu savurdu. Avustralyak ek yakaladı, burktu ve İngikz'i tripoduna doğru itti. Tripod devrildi ve kameraman yere serildi. İngikz ekibinin geri

kalanı Avustralyalının üstüne atlayınca ekip arkadaşları yardımına koştular. Almanlar da katıldı. Kısa sürede üç ekip kıyasıya dövüşmeye başladı. Fransızların tripodu devrilip de kameraları çamurun içine düşünce kavgaya diğer ekipler de katıldı.

Hagar öylece durmuş seyrediyordu.

Bugün orangutan filan gelmez, diye düşündü.

İOGEN'DEN RICK DIEHL, Bel Air Golf Kulübünün soyunma oda-

B sında üstünü değiştiriyordu. Oraya BioGen'le ilgilenebilecek üç yatırımcıyla oynamaya gelmişti. Merrill Lynch'ten bir adam, adamın erkek arkadaşı ve Citibank'tan bir adam vardı. Rick rahat görünmeye çakşsa da biraz telaşkydı, çünkü karısının o beyaz tenis kıyafetk piç kurusuyla birlikte lobiden geçişini gördüğünden beri panik içindeydi. Karen mak desteğini çekince Rick diğer büyük yatırımcısı Jack Waspın hoyrat insafına kalmıştı. Hoş bir durum değildi bu. Taze paraya ihtiyacı vardı.

Golf sahasına, parlak güneşe ve hafif esintiye çıkınca, adamlara biyotekin mucizelerini ve BioGen'in elde ettiği Burnet hücre dizisinden üretilen sitokinlerin gücünü kısa kısa anlatmaya başladı. Hızla büyümek üzere olan bir şirkete girmek için büyük bir fırsat vardı karşılarında.

Adamların bakış açırsıya farklıydı. Merrill Lynch'te çakşsan "Limfokinler sitokinlerle aynı şey değil mi?" dedi. "Sitokinler yüzünden bazı açıklanamayan ölümler olmadı mı?"

Rich birkaç yıl önce birkaç kişinin öldüğünü, çünkü bir avuç doktorun terapide fazla acele ettiğini açıkladı.

013

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Merrill Lynch çalışanı, "Dört sene önce limfokin işine girmişt看. Beş kuruş kazanamadım," dedi.

Sonra Citibank çalışanı, "Peki ya sitokin fırtınaları?" dedi.

Sitokin fırtınaları ha? lamım, diye düşündü Rick. Topu deliği ıskaladı. "Şey," dedi, "stokin fırtınaları aslında teorik bir kavram o katar. Bazı ender koşullarda, bağışıklık sistemi aşın tepki verir ve vücuda

saldırır, çeşitli organ sistemlerinin sekteye uğramasına yol açar..."

"1918'deki grip salgınında öyle olmamış mıydı?"

"Öyle diyen birkaç akademisyen oldu, ama hepsi de rakip ürünler satan ilaç şirketleri için çalışıyor."

"Yani doğru olmayabilir mi diyorsun?"

"Bugünlerde üniversitelerin söyledikleri hakkında çok dikkatli olmak gerek."

"1918 hakkında bile mi?"

"Dezenformasyonun çeşitli şekilleri olabilir," dedi Rick topunu yerden alarak. "Gerçek şu ki, sitokinler geleceğin yükselen dalgası; klinik testler ve ürün geliştirme açısından hızlı sonuçlar veriyorlar ve günümüzde pazardaki bütün ürün çeşitleri açısından yatırımın geri dönüşümünü en çabuk sağlayan onlar. BioGen'de ilk önce sitokin almamın sebebi bu. Ayrıca açılan davayı geçenlerde kazandık ve..."

"Temyize başvurmayacaklar mı? Başvuracaklarmış diye duydum."

"Yargıcın kararı süngülerini düşürdü."

"İyi ama sitokin fırtınasına yol açan gen transferleri yüzünden insanlar ölmedi mi? *Bir sürü* insan ölmedi mi?"

Rick iç geçirdi. "Çok fazla değil..."

"Kaçtı? Elli, yüz filan mı?"

"Kesin rakamı bilmiyorum," dedi Rick, bunun iyi bir gün olmayacağına anlamaya başlayarak. Bundan bir saat sonraysa adamlardan biri sonunda sitokinlere ancak geri zekâlıların yatırım yapacağını söyledi.

Ne güzel.

Sonrasında bitkin ve yenik bir halde soyunma odasında otururken, beyaz tenis kıyafeti içinde göz kamaştırıcı görünen bronz tenk Jack Watson yanma çöküverdi ve "Eee. Faydak bir oyun oldu mu?" dedi.

Diehl'in görmek istediği son kişiydi. "Fena değildi."

"O heriflerden katılmak isteyen çıktı mı?"

"Olabıkr. Bekleyip göreceğiz."

"Merrill Lynch'te çakşanlar korkak olur," dedi Watson. "Risk alma anlayışları yıkanırken işemekten ibarettir. Yerinde olsam o heriften medet ummam. Radial Genomics işi konusunda ne düşünüyorsun?"

"Radial Genomics işi mi?"

"Haber henüz yayılmamış galiba. Bikiyorsundur sanmıştım." Eğikp ayakkabılarını çözmeye başladı. "Kaygılanırsın diye düşünmüştüm de," dedi. "Son zamanlarda bir şeyin çalındı mı?"

"Evet. Arabam otoparktan çakndı," dedi Diehl. "Ama epey zorlu bir boşanma sürecinden geçiyorum şu aralar."

"Yani arabanın karının aldığı tahmin ediyorsun?"

«c »

Şey, evet...

"Emin misin peki?"

"Hayır," dedi Diehl kaşlarını çatarak. "Sadece tahmin..."

"Çünkü Radial Genomics'te de öyle başlamıştı. Ufak tefek fiziksel şeyler çakndı önce. Bir laboratuvar asistanının otoparka bıraktığı arabası, şirketin yemekhanesinden bir el çantası. Tuvaletten bir kimlik kartı. Kimse önemsemedi... gerçi şimdi düşününce, herhalde birileri sistemin zayıfkklarını yokluyordu. O muazzam veri bankası soygunundan sonra bunu anladılar."

"Veri bankası soygunu mu?" dedi Diehl kaşlarını çatarak. Bu çok tehkeek bir mesele olabıkrdi. Genomics'ten Charke Huggins'i tanıyordu. Onu arayıp ayrıntıları öğrenecekti.

"Elbette," dedi Watson. "Huggins bir şeyler olduğunu itirafa ya-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

naşmıyor. Geçen hafta hisse senetleri için ilk tekliflerini aldılar da, bu duyulursa teklifin geri çekileceğini biliyor. Ama olan şu: Geçen hafta laboratuvarlarından dört tane hücre dizisiyle elli terabitlik ağ verisi, yedekleriyle birlikte çalınmış. Gayet profesyonelce bir iş. Onlara cidden ağır bir darbe oldu."

"Hadi ya. Üzüldüm."

"Charlie'yi BDG'yle, yani Biyolojik Veri Grubu'yla temasa geçirdim tabii. Bu bir güvenlik şirketi. Eminim duymuşsundur."

"BDG mi?" Diehl bu ismi hatırlayamadı, ama bilmesi gereken bir şeydi sanki. "BDG'yi biliyorum tabii."

"Tamam. Genentech, Wyeth, BioSyn gibi bir düzine yerin güvenlik işlerini yaptılar. Gerçi o heriflerden hiçbiri olanları asla anlatmaz, ama başın beladaysa başvurulacak en iyi yer kesinlikle BDG'dir. Gelirler, güvenlik sistemini kontrol ederler, zayıflıklarının tespitini yaparlar ve ağdaki delikleri kaparlar. Sessiz, hızlı, gizli çakşırlar."

Diehl kendisinin başındaki tek güvenlik sorununun Jack Watson'ın yeğeni olduğunu düşünmekteydi. Ama söylediği şu oldu: "Belki de onlarla konuşsam iyi olur."

Böylece Rick Diehl kendini bir restoran masasında, siyah döpiyesli zarif bir sarışının karşısında buldu. Kadın kendini Jacqueline Maurer olarak tanıtmıştı. Kısa saçlı ve enerjikti. Diehl'in elini sertçe sıkmış ve ona kartvizitini vermişti. Otuzundan fazla olamazdı. Vücutu bir cimnastikçinininki gibi sıkıydı. Konuşurken Diehl'in gözlerinin içine bakıyordu ve gayet dobraydı.

Rick kartvizite göz attı. Üstünde mavi BDG yazısı ve altında daha küçük puntoyla kadının adı ve bir telefon numarası vardı. O kadar. Diehl "BDG'nin ofisleri nerede?" dedi.

"Dünyanın çeşitli şehirlerinde."

"Peki ya sizinki?"

"Ben şu an San Francisco'da çalışıyorum. Daha önce Zürih'teydim."

Rick kadının aksanını dinkyordu. Fransız gibiydi, ama herhalde Alman'dı. "Zürihli misiniz?"

"Hayır. Tokyo'da doğdum. Babam kordiplomattı. Küçüklüğümde çok gezdim. Paris'te ve Cambridge'de okudum, ilk işim Hong Kong'taki Credit Lyonnais'teydi, çünkü Mandarince ve Kantonca biliyorum. Sonra Cenevre'deki Lombard Odier'e gittim. Özel bankaydı." Garson geldi. Kadın maden suyu ısmarladı, Rick'in bilmediği bir markayı.

"O nedir?" dedi.

"Norveç markası. Çok iyidir."

Rick aynısından ısmarladı.

"Peki BDG'ye nasıl girdiniz?" diye sordu.

"İki sene önce. Zürich'te."

"Şartlar nasıldı?" diye sordu Rick.

"Kusura bakmayın, söyleyemem. Bir şirketin bir sorunu vardı. Halletsin diye BDG çağırıldı. Benden yardım istendi... bazı teknik konularda. Sonunda onlara katıldım."

"Zürih'te bir şirketin sorunu mu oldu?"

Kadın gülümsedi. "Üzgünüm."

"BDG'ye katıldıktan sonra hangi şirketlerle çalıştınız?"

"Söylemem yasak."

Rick kaşlarını çatı. Kadın bir şey söylemeyecekse bu çok tuhaf bir görüşme olacaktı.

"Bikrsiniz," dedi kadın, "veri hırsızlığı küresel problemdir. Dünyanın her yerindeki şirketleri etkiler. Yılda tahminen bir trilyon Avroluk kayba yol açıyor. Hiçbir şirket yaşadığı sorunların halk tarafından öğrenilmesini istemez. Bu yüzden müşterilerimizin mahremiyetine saygı duyuyoruz."

"Peki bana tam olarak *neleri* söyleyebilirsiniz?" dedi Rick.

"Herhangi bir büyük bankayı veya bilim ya da ilaç şirketini düşünün. Onlarla muhtemelen iş yapmışızdır."

"Çok ketumsunuz."

"Sizinle ilgili de ketum olacağız. Şirketinize sadece üç kişi göndereceğiz, ben dahil. Kendimizi yatırım yapmayı düşünen bir risk sermayesi şirketinin ön araştırmacı muhasebecileri olarak tanıtacağız. Durumunuzu bir hafta boyunca inceledikten sonra size rapor vereceğiz."

Gayet net, gayet dobraydı. Rick kadının sözlerinde odaklanmaya çalıştı, ama güzelliği dikkatini dağıtıyordu. Kadın en ufak bir cinsel hareket yapmıyordu -ne bir bakış, ne bir vücut hareketi, ne bir doku-nuş-, ama yine de son derece seksiydi. İpek bluzunun altındaki diri göğüslerinin sütyensiz olduğu görülüyordu...

"Bay Diehl?" dedi kadın. Kendisine bakmaktaydı. Rick dalmıştı herhalde.

"Affedersiniz." Başını salladı. "Zor bir dönemden geçiyorum da..."

"Yaşadığınızı şahsi güçlüklerin farkındayız," dedi kadın. "Güvenlik sorunlarınızın da. Yani güvenliğinizin politik yönlerinin."

"Evet," dedi Rick, "güvenlik şefimiz Bradley diye bir adam..."

"Yerine hemen başkası alınmalı," dedi kadın.

"Biliyorum," dedi Rick, "ama amcası..."

"O işi bize bırakın," dedi kadın. Garson geri dönünce öğle yemeği sipariş etti.

Sohbet koyulaştıkça Rick kadından giderek daha çok etkilen-diğini hissetti. Jacqueline Maurer'de egzotik bir yön ve Rick'in şevk-lendirici bulduğu bir kişisel ketumluk vardı. Onu kiralamaya karar vermek zor olmadı. Onu tekrar görmek istiyordu.

Yemek bitince dışarı çıktılar. Kadın sertçe el sıkıştı.

"Ne zaman başlarsınız?" dedi Rick.

"Hemen. İsterseniz bugün."

SIRADAKI I 127

"Tamam, iyi olur," dedi Rick.

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Tamam öyleyse. Merkezinizi dört gün içinde ziyaret edeceğiz."

"Bugün gelmeyecek misiniz?"

"Yo, hayır. Bugün başlayacağız, ama önce şu politik meselenizle ilgilenmeliyiz. Ondan sonra gekriz."

Siyah bir araba yanaştı, şoför mahalli cam bölmeyle arka taraftan ayrılmıştı. Şoför gekp kadına kapıyı açtı.

"Ah, bu arada," dedi kadın. "Porsche'niz Houston'da görülmüş. Onu karınızın çalmadığına eminiz." Arabaya binerken eteği sıyrıldı. Eteğini aşağı çekmedi. Şoför kapıyı kapatırken kadın Rick'e el salladı.

Limuzin uzaklaşırken Rick soluk soluğa olduğunu fark etti.

RAD bunun yalnızca gevşemek için olduğunu biliyordu, ama başkasına anlatmak zordu. Bekâr bir adamın bugünlerde dik-B katli olması gerekiyordu. Bu yüzden okul stadyumunun sıralarında otururken yanına mutlaka bir PDA ve cep telefonu akardı hep. Mesajlar gönderen, cep telefonuyla konuşan meşgul bir baba rolü yapardı. Veya amca. Hem süreldi geldiği de yoktu, futbol sezonunda haftada bir iki kez o kadar. Yapacak başka işi yoksa.

İkinci güneşinde koşuşturan şortlu ve dizlerine kadar çoraplı kızları seyretmek harikaydı. Yedinci sınıftaydılar... tay gibi bacakları, koşarken çok az sallanan yeni tomurcuklanmış memeleri vardı. Gerçi bazıları kunglaşmıştı, ama çoğu sevimkklerini ve çocuksuluklarını korumaktaydılar. Henüz kadın değildiler, ama kızlıktan çıkmışlardı. Masumdular, en azından bir süreğine.

Brad ortanın kenarındaki her zamanki yerine oturdu, sanki özel iş görüşmeleri için yalnız kalmak istiyormuş gibi. PDA'sını çıkarıp cep telefonunu dizine koyarken diğer müdavimlere, dedeler ve nine-lerle Latin Amerikak dadılara başıyla selam verdi. Elektronik kalemiyle PDA'sına yazmaya, kızlara bakamayacak kadar meşgulmüş rolü yapmaya başladı.

013

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Pardon.

Başını kaldırıp baktı. Yanında Asyalı bir kız oturuyordu. Kızı ilk kez görüyordu, ama hoştu. On sekizinde filan olabırdı.

"Çok *çok* özür dilerim," dedi kız, "Emily'nin ailesini aramam gerekiyor da," -başıyla sahadaki kızlardan birini gösterdi- "ama şarjım bitti. Telefonunuzu kullanabilir miyim? Sadece bir dakika?"

"Hi hı, tabii ki," dedi Brad ona telefonu vererek.

"Şehir içi arama yapacağım."

"Sorun değil."

Kızın konuşması kısa sürdü, maçta ikinci devrenin ilk yarısında olduğunu ve birazdan gelip kendisini alabileceklerini söyledi. Brad dinlemiyormuş gibi yaptı. Kız telefonu geri verirken elleri dokundu. "Hey, sağol."

"Rica ederim."

"Seni daha önceki maçlarda görmemiştim," dedi kız. "Sık gelirmisin?"

"Daha sık gelmek isterdim. İşler güçler oluyor da, bilirsin."

Bradley sahayı gösterdi. "Emily hangisi?"

"Şu santrafor." Sahanın diğer tarafındaki zenci bir kız gösterdi.

"Ben arkadaşayım. Kelly." Kız elini uzattı ve onunkini sıktı.

"Brad."

"Tanıştığımıza memnun oldum Brad. Buraya kiminle geldin...?"

"Şey, yeğenim bugün dişçiye gidecekmiş," dedi Brad. "Buraya geldikten sonra öğrendim." Omuz silkti.

"Sen iyi bir amcasın. Gelmene çok seviniyordur eminim. Ama şu kızlardan birinin amcası olacak kadar yaşlı görünmüyorsun."

Brad gülümsedi. Nedense içine kaygı düşmüştü. Kelly çok yakın oturuyordu, bacakları neredeyse temas edecekti. Brad, PDA'sını da, cep telefonunu da kullanamazdı. Daha önce kimse bu kadar yakın oturmamıştı.

"Annemle babam çok yaşklar," dedi Telly. "Ben doğduğumda babam elksindeymiş." Sahaya baktı. "Benden büyük erkeklerden hoşlanmamın sebebi bu herhalde."

Yaşı kaç acaba? diye düşündü Brad. Ama niyetini belk etmeden sormanın yolunu bulamadı.

Kız ellerini kaldırdı, parmaklarını açıp inceledi. "Yeni manikür yaptırđım," dedi. "Bu rengi beğendin mi?"

"Evet. Çok güzel renk."

"Babam manikür yaptırıp oje sürmemden nefret ediyor. Beni lazla büyük gösteriyormuş. Ama bence hoş bir renk. Sıcak aşk. Rengin ismi bu."

"Evet..."

"Hem zaten bütün kızlar manikür yaptırıyor. *Yani*. Ben daha yedinci sınıftayken yaptırıyordum. Hem artık mezunum."

"Aaa, mezun mu oldun?"

"Evet. Geçen sene." Kız çantasını açıp içini karıştırmaya başladı. Brad çantada rujun, anahtarların, iPod'un ve makyaj kutularının yanı sıra plastik kılıflara sokulmuş birkaç esrarlı sigara ve kız ittirirken çı-tırdayan bir dizi rengârenk prezervatif gördü.

Gözlerini kaçırdı. "Eee, şimdi üniversitede misin?"

"Hayır," dedi kız. "Bir yıl izin aldım." Ona gülümsedi. "Notlarım çok iyi sayılmazdı. Kendimi eğlenceye fazla kaptırdım da." Küçük bir plastik portakal suyu şişesi çıkardı. "Votkan var mı?"

"Üstümde yok," dedi Brad şaşırarak.

"Cin?"

"Şey, hayır..."

"Ama istesen bulabıkrısın, değil mi?" Brad'e gülümsedi.

"Bulurum herhâlde," dedi Brad.

"Parasını sonra öderim, söz," dedi kız gülümsemeyi sürdürerek. Her şey böyle başladı.

Futbol sahasından ayrı ayrı, birkaç dakika arayla çıktılar.

Önce Bradley çıktı ve otoparktaki arabasında bekleyip, kızın kendisine doğru yürümesini seyretti. Ayaklarında tanga terlikler, üstünde mini etek, üstünde de yatakta giyilecek türden dantelli bir bluz vardı. Ama zamane kızları hep böyle giyiniyordu zaten. Yürürken büyük çantası vücudunun yan tarafına çarpıp duruyordu. Bir sigara yakıp arabasına bindi. Siyah bir Mustang'ı vardı. Brad'e el salladı.

Brad arabasını çalıştırdı, otoparktan çıktı ve kız onu takip etti.

Fazla heveslenme, diye düşündü Brad kendi kendine. Ama açk-
çası epey heveslenmişti.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ONG BEACH MEMORIAL'ın genetik laboratuvarının titiz müdürü Marilee Hunter konuşmayı severdi. Marty Roberts ilgiyle dinliyormuş rolünü elinden geldiğince yapıyordu. Marilee kırklı yıllarda çekilmiş eski filmlerdeki kütüphaneciler gibi huysuz, kara kuru görünüyordu. Hastane personelinin kusurlarını yakalamaya bayırdı. Marty'yi arayıp hemen gelmesini söylemişti.

"Temelde yanırıyorsam beni düzelt lütfen," dedi Marilee Hunter. "Bay Weller'in ölümünden sonra kızı babalık testi yaptırıyor ve babasıyla aynı DNA'yı taşımadıkları ortaya çıkıyor. Yine de adamın «İtil eşi, Weller'in kızın babası *olduğunda* diretiyor ve yeni testler talep riliyor. Sen bana ceset mezarkttayken aknımış kan, dalak, karaciğer, böbrek ve testis numuneleri getiriyorsun. Bir kimera aradığım beüi."

"Evet. Veya ilk testte yapılmış bir hata," dedi Marty. "Kızın kanı litrede test ettirdiğini bilmiyoruz."

"Ebeveynlik testlerinde hata marjı geniştir," dedi Marilee. "Özellikle de internet müesseselerinde. Benim laboratuvarım hata yapmaz. Bütün bu dokuları test edeceğiz Marty... sen kızdan yanak hücreleri «dir almaz."

132 1 MICHAEL CRICHTON
Tamam, tamam. Marty bunu tamamen unutmuştü. DNA kar-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

SIRADAKİLERİ 33
şılaştırması için kızdan yanak hücreleri almaları gerekiyordu. "Ver-
mek istemeyebilir."

"Bu durumda," dedi Marilee, "adamın oğluyla diğer kızını test ederiz. Ama böyle doku testleri zaman alır bilirsin. Haftalar."

"Elbette, evet."

Marilee, Weller'in üstünde MÜTEVEFFA yazık hasta dosyasını aldı. Sayfaları karıştırdı. "Bu arada senin yaptığın otopsi ister istemez dikkatimi çekti."

Marty hemen başını kaldırdı. "Dikkatinizi çeken nedir?"

"Burada yaptığın zehir testinin sonucunun negatif çıktığı yazılı."

"Bütün otomobil kazalarında zehir testi yaparız. Standarttır."

"Umm," dedi Hunter dudaklarını büzerek. "Sorun şu ki zehir testini laboratuvarımızda yineledik. Sonuç negatif çıkmadı."

"Ya?" dedi Marty sesini kontrol ederek. *Neler oluyor?* diye düşündü.

"Bütün kadavra koruyucular aşılandıktan sonra zehir testi yapmak güç oluyor, ama bu konuda tecrübeliyiz. Müteveffa Bay Weller'in hücrelerindeki kalsiyum ve magnezyum miktarlarının yüksek olduğunu..."

Aman Tanrım, diye düşündü Marty.

"...ayrıca hepatik etanol dehidrojenaz oranının da dikkat çekici bir şekilde yüksek olduğunu tespit ettik, ki bunlar kaza sırasında kandaki alkol oranının yüksek olduğunu gösteriyor..."

Marty içinden inledi. İlk zehir testini kim yapmıştı acaba? Yoksa o kahrolası Raza dışarıda mı yaptırmıştı? Veya asknda yaptırmayıp *yalan* mı söylemişti?

"...ve son olarak," dedi Marilee, "etakrinik asit izlerine rastladık."

"Etakrinik asit mi?" Marty hayır anlamında kafa salkyordu. "Bu çok saçma. O bir oral diüretiktir."

"Doğru."

"O adam kırk altı yaşındaydı. Yaraları ağırdı, ama o hakyle bile fiziksel formunun muhteşem olduğu belkydi... vücut geliştirmeci filan gibiydi. Vücut geliştirmeçiler öyle ilaçlar kullanır. Bir oral diüretik aldıysa sebebi buydu herhalde."

"Aldığını bildiğini farz ediyorsun," dedi Hunter. "Belki de bilmiyordu."

"Yani birisi onu zehirledi mi sizce?" dedi Marty.

Kadın omuz silkti. "Toksik reaksiyonlara şok, hipotansiyon ve koma dahildir. Ölümüne katkısı olmuş olabılır."

"Buna emin olmanızın bir yolunu düşünemiyorum."

"Otopsiyi yapan sensin," diye anımsattı kadın çizelgeyi karıştırarak.

"Evet, benim. Weller'in yaraları ağırdı. Yüzünde ve göğsünde ezilme travmaları, perikardiyal yarıma, kalça ve femurda çatlaklar vardı. Hava yastığı açılmamış."

"Araba incelenmiştir herhalde?"

Marty iç geçirdi. "Poksilere sorun. Benim işim değil."

"İncelenmekydi."

"Bakın," dedi Marty, "bu ölümle sonuçlanan tek arabalık bir kazaydı. Tanıklar vardı. Adam ne sarhoşmuş, ne de komadaymış. Bir üstgeçide saatte yüz yirmi kilometre hızla dosdoğru dalmış. Ölümle sonuçlanan tek arabakk kazaların neredeyse hepsi intihardır. Kurbanın önceden hava yastığını kapamış olması şaşırtıcı değil."

"Ama kontrol etmemişsin Marty."

"Etmedim. Çünkü gerek yoktu. Adamın zehir testi negatif çıkmıştı ve yaralarıyla ölüm zamanı göz önüne akndığımda elektrotleri temelde normaldi."

"Ama normal değillerdi Marty."

"Testlerimizde normal çıktı."

"Umm," dedi kadın. "O testlerin cidden yapıldığına emin misin?"

Mart Roberts o zaman Raza'yı ciddi düşünmeye başladı. Raza o gece kemik bankasından acil sipariş geldiğini söylemişti. Raza teslimat yapmak istemişti. Bu durumda Raza, anormal zehir testi bulgularının anakzleri yapıırken Weller'in cesedinin dört ila altı gün bir dolapta bekletilmesini istemezdi.

"Testlerin yapıp yapılmadığına emin olmak için," dedi Marty, "kontrol etmem gerek."

"Bence bunu yapmıyoruz," dedi Marilee. "Çünkü hastane dosyasına bakırsa müteveffanın oğlu bir biyotek şirketinde, karısıysa bir pediatristin yanında çalışıyormuş. İkisi de biyolojik maddeleri kolayca bulabikrler sanırım. Bu aşamada Bay Weller'in zehirlenmediğine emin olamayız."

"Olabilir," dedi Marty. "Gerçi küçük bir ihtimal."

Kadın ona buz gibi bir bakış fırlattı.

"Hemen ilgileneceğim," dedi Marty Roberts.

Laboratuvara yürüyerek geri dönerken Raza konusunda ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Herif başbelasıydı. Marty artık Raza'nın zehir testi yaptırmadığına emindi, yani laboratuvar raporu sahteydi. Ya Raza başka bir raporun kopyasını çıkarıp sadece ismi değiştirerek sahtekârkği bizzat yapmıştı ya da laboratuvardaki birinden yardım almıştı. Muhtemelen ikincisiydi. Tanrım, işin içinde biri daha vardı.

Şimdi de Bayan Müşkölpesent, o etakrinik asit izleri yüzünden suçlunun peşine düşmüştü. Etakrinik asit. John Weller sahiden zehirlendiyse, Marty bunun zekice bir seçim olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Herifin vücuduyla gurur duyduğu belliydi. O yaşta günde iki saatini spor salonunda geçirmesi gerekirdi. Herhalde bir sürü takviye kullanıyordu. Yani diüretiği isteyerek almadığını kanıtlamak zor olurdu.

Zor olurdu. Ama imkânsız değildi... etakrnik asit reçeték bir
ilaçtı. İzi sürülebiçrdi. Bir başkasından, başka bir vücut geçştirmeci-

www.cizgiliiforum.com
By Tekhizuz

den veya Avustralya'daki bir web sitesinden aldıysa SİRADAĞI | 137-
rol etmek birkaç gün sürerdi. Kısa süre içinde birileri cesede tekrar
Kakmaya karar verip, kol ve bacak kemiklerinin noksankğını fark
edecekti.

Lanet olsun.

Raza piçi! Marty kırk altı yaşındaki vücut geçştirmeci hakkın-
da düşünmeye başladı. Çocukları büyümüş, o yaşta bir herifin öyle
Ur vücut yapmak için didinmesinin sadece iki sebebi olabikrdi. Ya
ilmeydi ya da sevgilisi vardı. Her iki halükârda da karısıyla yatmıyor
olurdu. Karısı bu konuda ne hissedirdi acaba? Sinirlenir miydi?

Herhâlde evet. Öküz kocasını zehirleyecek kadar? Olabikrdi.
Daha kıyırık sebeplerden eşlerini öldürenler vardı. Marty Bayan
Weller ile ilgili tüm ayrıntıları, ceset mezarından çıkarılırken olan her
şeyi anımsamaya başladığını fark etti. Zihninde canlanıyordu: sırk
gibi oğluna yaslanan gözü yaşlı dul, yanında durup kâğıt mendil uza-
lanı itaatkâr kızı. Çok dokunaklıydı.

Yalnız...

Tabut topraktan çıkar çıkmaz Emily Weller kaygılanmıştı. Yas
intan dul birden her şeyin çabucak yapıldığını istemeye başlamıştı.
< Cesedi hastaneye geri götürmeyin. Fazla doku numunesi almayın. Ek-
siksiz bir DNA anakzi yapılmasını talep eden kadın birdenbire fikrini
değiştirmişti sanki.

Neden kadın böyle yapmıştı acaba? Merak etti.

Aklına tek bir sebep geliyordu: Bayan Weller ebeveyn testinin
yapılmasını istemişti, ama cesedin incelenmek üzere hastaneye geri
götürüleceği hiç akına gelmemişti. Çeşitk organlardan dokular ala-
'aclarını hiç düşünmemişti. Sadece kan alıp, cesedi tekrar gömüp eve
gideceklerini sanmıştı.

Bundan daha fazlasının yapılması Bayan Weller'i kaygılandır-
mıştı sanki.

Belki de bir çıkış yolu vardı.

Ofisine girip kapıyı kapack. Bayan Weller'i aramakydı. Tehkkelili bir konuşma olacaktı bu. Aramanın tarihi hastanede kaydedilecekti. | Öyleyse neden onu arıyordu? Kaşlarını çattı.

Hah, evet: Çünkü onun ve çocuklarının DNA'larını alması gerekiyordu.

Tamam, güzel. İyi ama neden ailenin DNA'larını mezarkkta almamıştı? Yanaklarından biraz doku akvermesi yeterkydi. Bir dakika-] kk işti.

Yanıt: Çünkü Bayan Müşkülpesent'in laboratuvarının o DNA'ları çoktan aldığıını sanmıştı.

Marty bunu düşündü. Ayrıntılarıyla düşündü.

Bir terslik bulamadı. Aramak için gayet makul bir sebebi vardı.] Telefonu kaldırıp numarayı çevirdi.

"Bayan Weller, ben Memorial Hastanesi'nden Dr. Roberts.] Marty Roberts."

"Evet Dr. Roberts." Sessizkk. "Her şey yolunda mı?"

"Evet Bayan Weller. Çocuklarınızla birkkte gekp, bize kan ve j yanak dokusu numuneleri vermenizi istiyorum, o kadar. DNA testi için."

"Ama zaten verdik. Lâboratuvardaki kadına."

"Ah, ankyorum. Dr. Hunter'ı mı diyorsunuz? Afedersiniz, haberim yoktu."

Sessizkk. "Eee, Jack'in testlerini yapıyor musunuz?" diye sordu] Emily.

"Evet. Testlerin bir kısmını burada yapıyoruz, bir kısmı da laboratuvarda yapıyor."

"Bir şey bulabildiniz mi? Yani beklediğiniz şeyi buldunuz mu?"

Marty dinlerken gülümsedi. Kadın ebeveynlik testini sormuyordu. Başka bir şey bulacaklarından kaygılanıyordu. "Şey, açıkçası Ba> yan Weller..."

"Evet?"

"Bir sorun var gibi. Önemli bir şey değil."

"Nasıl bir sorun?"

"Genetik laboratuvarı Bay Weller'in dokularında tuhaf bir kimyasal madde buldu. Herhalde bir laboratuvar hatasıdır, başka yerden bulaşmıştır."

"Nasıl bir kimyasal madde?"

"Bundan bahsediyorum çünkü kocanızın mümkün olduğunca çabuk gömülmesini istemiştiniz."

"Evet. Rahatsız edilmesini istemedim," dedi kadın.

"Elbette. Bu kimyasal maddenin vücuduna nasıl girdiği hakkında sorular sorulması yüzünden," dedi Marty, "onun günlerce, hatta baltalarca mezarının dışımda kalmasını ben de istemem. Çünkü laboratuvar hatası olsa bile bu aşamadan sonra yapılacak her şey katli bir zorunluluktur, Bayan Weller. Asknda sizinle bu konuşmayı sapmam bile uygun değil. Ama... kendimi sorumlu hissettim galiba. I k'diğim gibi, bir adk tıp doktorunun talebi gibi şeyler yüzünden kocanızın mezarında rahatsız edilmesini hiç istemem."

"Anlıyorum," dedi kadın.

"Size kanuna karşı gelmenizi kesinlikle tavsiye edecek değilim. « İbette, Bayan Weller. Ancak kocanızın mezarından çıkarıkşının, sizin için duygusal açıdan yıkıcı bir deneyim olduğunu sezdim..."

"Evet... evet..."

"Eğer aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyorsanız -ki bu masraflı <la olacaktır- daha az üzücü bir yol seçebikrsiniz. Aynı zamanda daha ■w. masraflı, eliniz sıkışıkça eğer... Cesedin yakılmasını emretme hakkınız var."

"Bunu bilmiyordum," dedi kadın.

"Kocanızın cesedini topraktan çıkartmanın bu kadar travmatik olacağını tahmin etmemiştiniz herhalde."

"Doğru, etmemiştim."

"Bütün bunlara tekrar katlanmak istemeyebilirsiniz."

"Kesinlikle istemiyorum," dedi kadın.

İstemezsin tabii, diye düşündü Marty. "Bir soruşturma açılacağı-
nı bilseydiniz, cesedi yaktırmanıza izin vermezlerdi elbette. Ben kesin-
likle yaktırmanızı tavsiye etmiyorum zaten. Ama siz cesedi yaktırmaya
kendi başınıza, kendi sebeplerinizden ötürü karar verebilirsiniz. Eğer
eknizi çabuk tutarsanız -yani bu iş bugün ya da yarın sabah hallolur-
sa* o zaman soruşturma açılmadan ceset yakılmış olur."

"Anlıyorum."

"Artık kapatmakyım," dedi Marty.

"Beni arama zahmetine girdiğiniz için teşekkürler," dedi kadın.

"Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, hepsi buydu," dedi Marty. "Teşekkürler Bayan Wel-
ler."

"Rica ederim Dr. Roberts."

Tık.

Marty Roberts sandalyesine yaslandı. Konuşmanın gidişatı hoşu-
na gitmişti. Hem de çok.

Şimdilik yapılacak tek bir şey kalmıştı.

"Beşinci kat laboratuvarı. **Ben Jennie.**"

"Jennie, ben Patoloji'den Dr. Roberts. Benim için bir laboratu-
var sonucuna bakmanı istiyorum."

"Yeni mi Dr. Roberts?"

"Hayır, eski bir test. Sekiz gün önce istenmiş bir zehir testi. Has-
tanın ismi Weller." Seri numarasını okudu.

Kısa bir sessizkk oldu. Klavye tıkırtıları işitti. "John J. Weller?
Beyaz erkek, kırk altı yaşında?"

"Evet."

SIRADAKİ | 141

"Sekiz Mayıs Pazar günü sabah üç otuz yedide bütün zehir testlerini yapmışız. On tane test."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Kan numunesi elinizde mi?"

» "Evet, eminim elimizdedir. Bugünlerde bütün dokuları sakkyo-

t u z .

"Benim için bir bakabikr misin?"

"Dr. Roberts, bugünlerde her şeyi sakkyoruz. Çocuklar doğduğunda topuklarına yapıştırdığımız etiketleri bile sakkyoruz. Sonuçta PKU testi kanuni zorunluluk, ama etiketleri yine de sakkyoruz. Kor-don kanlarını sakkyoruz. Plasenta dokularını sakkyoruz. Ameliyat cksizyonlarını sakkyoruz. Her şeyi sakkyoruz..."

"Anlıyorum ama yine de kontrol eder misin?"

"Ekranında kaydını görüyorum," dedi kadın. "Donmuş numuneyi B-7 numararak dolapta sakkyoruz. Ay sonunda depoya kaldırılacak."

"Kusura bakma," dedi Marty. "Ama potansiyel bir adk meseyle ilgili bir konu bu. Numunenin orada olup olmadığını kontrol eder misin?"

"Elbette. Aşağıya birini yollar, sonra da sizi ararım."

"Sağol Jennie."

Telefonu kapatıp tekrar sandalyesine yaslandı. Cam duvarın ardında Raza'nın sıradaki otopsiye hazırlık olarak bir çelik masayı sil-diğini gördü. Raza iyi temizkk yapardı. Marty bunu kabul ediyordu: I lerif titizdi. Ayrıntılara dikkat ederdi.

Yani var olmayan bir numuneyi varmış gibi göstermek için has-tane veri tabanını değiştirebikrdi. Ya bizzat yapmış ya da birine yap-tırmıştı.

Telefon çaldı. "Dr. Roberts? Ben Jennie."

"Evet Jennie."

"Korkarım demin biraz fazla erken konuşmuşum. Weller'in nu-munesi 30 santiküp donmuş damar kanı. Ama B-7'de yok; yankş yere konmuş gakba. Şu anda aratıyorum. Bulunur bulunmaz size haber vereceğim. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır," dedi Marty. "Çok teşekkürler Jennie."

İHAYET!

N Ellis Levine annesini Madison'la Yetmiş Yedinci Sokak'taki Polo Ralph Lauren mağazasının ikinci katında buldu, kadın tam soyunma kabininden çıkarken. Annesinin üstünde beyaz bir keten pantolonla rengârenk, dar bir bluz vardı. Kadın aynanın önüne geçip sağa sola dönmeye başladı. Sonra onu gördü.

"Selam hayatım," dedi. "Yakışmış mı?"

"Anne," dedi Elks. "Burada ne işin var?"

"Gemi yolculuğu için kıyafet akyorum hayatım."

"Nerede gemi yolculuğuna filan çıkmıyorsun ki," dedi Eüis.

"Yo, çıkıyorum," dedi annesi. "Her sene gemi yolculuğuna çıkarız. Pantolonun paçalarını beğendin mi?"

"Anne..."

Kadın kaşlarını çattı ve beyaz saçını dalgınca düzelitti. "Bluzdan emin değikm," dedi. "Beni meyve salatası gibi mi gösteriyor?"

"Konuşmakyız," dedi Ellis.

"Olur. Öğle yemeğine vaktin var mı?"

"Yok anne. Ofise geri dönmem gerek." Elks bir reklam şirketinde muhasebeciydi. Ofisten çıkıp telaşla buraya gelmesinin sebebi kardeşinin panik bir halde kendisini aramış olmasıydı.

020

1

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Annesinin yanına gidip usulca "Anne, alışverişin sırası değil şimdi," dedi.

SIRADAKİ 1 141

"Salak salak konuşma hayatım."

"Anne, bir aile toplantısı yaptık..." EUis'le iki kardeşi geçen hafta cleveyniyle buluşmuşlardı. Scarsdale'deki evde yapılan bu toplantı zor ve acık geçmişti. Babası altmış üç yaşındaydı. Annesi elk dokuzu ndaydı. Çocuklar anne babalarının mak durumunu onlarla birkkte gözden geçirmişlerdi.

"Ciddi olamazsın," diyordu şimdi annesi ona.

"Ciddiyim." Annesinin kolunu sıktı.

"Elks Jacob Levine," dedi kadın, "terbiyesizlik yapıyorsun."

"Anne, babam işini kaybetti."

"Biliyorum, ama bizim bol..."

"Emekkkk sigortasından da çıkarıldı."

"Sadece geçici olarak."

"Hayır anne, geçici olarak *değil*."

"Ama biz hep bolluk..."

"*Artık hayır*. Artık bolluk içinde değilsiniz. O günler bitti."

Annesi ona öfkeyle baktı. "Siz gittikten sonra babanla konuştuk. Sorun yok dedi. Evi ve Jaguarı satmak filan. Bunlar saçmakkmış."

"Bunu babam mı söyledi?"

"Kesinlikle."

Elks iç geçirdi. "Kayılanmayasın diye öyle konuşmuştur."

"Kaygılandığım filan yok. Hem baban o Jaguara bayılır. Baban lu r sene mutlaka yeni bir Jaguar akr. Ta sizin bebekğinizden beri."

Satış elemanları onlara bakıyordu. Ellis annesini bir kenara çektil "Anne, işler değişti."

"**Ah, yapma.**"

Eüis gözlerini annesinin yüzünden kaçırdı. Annesinin gözlerine fıkmıyordu. Hayatı boyunca ebeveynlerine hayrankk duymuştu: I uşarık, tutark, sağlamdılar. Onun ve kardeşlerinin hayatları inişk çı-

142 MICHAEL CRICHTON
kış geçmişti, ağabeyi daha şimdiden boşanmıştı, Tanrı aşkına- ama anne babaları daha tutark olan bir önceki nesildendiler. Onlara güvenebikrdiniz.

Babası işini kaybedince bile kimse kaygılanmamıştı. Evet, o yaşta yeni bir iş bulması olanaksızdı. Ama yatırımları, hisse senetleri, Montana'yla Karayiplerde arazileri, iyi bir emeklilik sigortaları vardı. Kaygılanmak gereksizdi. Anne babası hayat tarzlarını değiştirmemişlerdi. Eğlenmeyi, gezmeyi, harcamayı sürdürmüşlerdi.

Ama artık Scarsdale'deki evin borcunu Elks'le kardeşleri ödemekteydiler. Ayrıca Charlotte Amake'deki daireyle Vail'deki kasaba evini satmaya çalışıyorlardı.

"Anne," dedi, "anaokuluna giden iki çocuğum var. Jeffin de birinci sınıfta bir çocuğu var. Şehirdeki özel okukar ne kadar pahak biliyor musun? Aaron nafaka veriyor. Bizim kendi hayatlarımız var. Sizin masraflarınızı karşılamayı sürdüremeyiz."

"Ne benim, ne de babanın masraflarını siz karşılamıyorsunuz," dedi annesi öfkeyle.

"Biz karşıyoruz anne... ve sana diyorum ki bu giysileri alamazsın. Lütfen. Gidip onları çıkar."

Birden annesinin elleriyle yüzünü kapatıp hüngür hüngür ağlamaya başladığını görünce dehşete kapıldı. "*Çok korkuyorum,*" dedi kadın. "Halimiz ne olacak?" Vücudu titriyordu. Elks ona sarıldı.

"Her şey yoluna girecek," dedi şefkatle. "Hadi git de giyin. Seni öğle yemeğine çıkarayım."

"Ama zamanın yokmuş." Şimdi hıçkırıyordu. "Öyle demiştin."

"Sorun değil. Öğle yemeği yiyebikriz anne. Carlyle'a gideriz. Güzel olur."

Kadın burnunu çekti, gözlerini sildi. Başını dik tutarak soyunma kabinine geri döndü.

Elks cep telefonunu açıp, gecikeceğini söylemek için ofisini aradı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

R. ROBERT BELLARMINO, Kongresel Biyoteknoloji Dua

Kahvaltısı'nda takdim edilisinin bitmesini sabırsızlıkla beklemekteydi. Gevezekçiyle ünlü Kongre Üyesi Henry Waters lafi uzattıkça uzatıyordu. "Doktor Bellarmino," dedi, "hepimizin bildiği gibi vicdank bir adamdır, Tanrıya inanan bir bilim adamıdır, bu oportünistikk çağında ilkeli bir adamdır, her şeyin, özellikle de MTV'de, mübah olduğu bu hedonist dönemde doğruluktan şaşmayan bir adamdır. Dr. Bellarmino yalnızca Ulusal Sağlık Enstitülerinin müdürü değil, aynı zamanda Thomas Field Baptist Kilisesi'nde lyincidir ve Lordumuz İsa Mesih'in şifa verici mesajına ikşkin ruhsal aydınlanmayla ilgili *Dönüm Noktaları* kitabının yazarıdır. Ayrıca biliyorum ki... şey, kendisi bana bakıyor ve bir saat içinde kongrenin duruşma salonunda bulunması gerektiğinin farkındayım, bu yüzden izninizle size bikm ve Tanrı adamımız Dr. Robert A. Bellarmino'yu takdim ediyorum."

Bellarmino kürsüye yakışıkkkğı ve özgüveniyle çıktı. Yazık programa göre konuşmasının konusu "Tanrı'nın İnsanoğlu İçin Genetik Bilimi Planı" idi.

144 | MICHAEL CRICHTON
Kongre Üyesi Waters'a ve hepimize bugün buraya geldiğiniz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

145-1 MICHAEL CRICHTON için teşekkür ediyorum. Bazılarınız bir bilim adamının -özellikle de bir genetik bilimcinin- işini Tanrı'nın sözleriyle nasıl bağdaştırabildiğini merak ediyorsunuzdur. Ancak Denis Alexander'in belirttiği gibi, İncil bize Tanrının yani Evrenin Yaratıcısı'nın yarattıklarından ayrı olduğunu ama bir yandan da onları faal bir şekilde an be an var kıldığını anımsatır. Yani Tanrı, gezegemizdeki biyolojik çeşitliğin temelinde yatan DNA'nın yaratıcısıdır. Bazı insanların genetik mühendisliğine karşı çıkmalarının, bu konuyla uğraşmamamız gerektiğini söylemelerinin sebebi belki de budur, çünkü Tanrı rolünü oynamak gibi bir şeydir. Bazı ekolojik doktrinler de benzer bir bakış açısını, doğanın kutsal ve değiştirilemez olduğunu savunurlar. Bunlar *pagan* inançlarıdır elbette."

Bellarmino duraksayarak dinleyicilerinin bu sözcüğü sindirmelerini bekledi. Pagan inançları, özetle de kimilerinin "California kozmolojisi" dediği, doğaya panteistçe tapınmak hakkında konuşmayı düşündü. Ama bunu bugün yapmamaya karar verdi. Devam etti.

"İncil bize Yaradılış 1.28 ve 2:15'te açıkça der ki, Tanrı insanlara dünyayı ve üstündeki tüm canlıları koruma görevini vermiştir. Bizler Tanrı rolü oynamıyoruz. Tanrı'nın bize verdiği bu biyolojik çeşitliğe sahip görkemli dünyanın sorumluluk sahibi kahyaları olmazsak Tanrı bizden hesap sorar. Bize Tanrı'nın verdiği görevdir bu. Bizler bu gezegenin *kahyalarıyız*."

"Genetik mühendisliği, Yaratıcı'nın bize bu gezegende iyi işler yapmamız için verdiği araçları kullanır. Korunmayan ekinler haşerat tarafından yenir veya donarak ya da susuzluktan ölür. Genetik değişiklikler bunları önleyebilir, doğanın bakir alanlarını daha az kullanarak açları doyurabilmemizi sağlar. Genetik mühendislik, Tanrı'nın cömertliğini, O'nun isteyeceği şekilde tüm yaratıklarına paylaşmamızı sağlar. Genetik olarak değiştirilmiş organizmalar şeker hastaları için saf insülin, hemofili hastaları için saf pıhtılaştırıcı faktörler üretirler. Oysa daha önce bu hastalar genellikle mikrop kapıp ölüyorlar-

www.cizgiliblog.com
By Tekhizuz

di. Bizlerin bu saflığı yaratabilmemiz Tanrı'nın işinden başka bir şey olamaz. Aksini kim iddia edebilir?

"Eleştirmenler genetik mühendisliğin doğal olmadığını, çünkü bir organizmanın özünü, derin ve temel yapısını değiştirdiğini savunuyorlar. Bu bir Yunan ve pagan fikridir. Oysa gerçek şu ki, bitkilerle hayvanların binlerce yıldır evcilleştirilmeleri bir organizmanın derin ve temel yapısını değiştirmez. Evcil bir köpek artık kurt değildir. Mırsır artık bodur, çoğu yenmez bir ot değildir. Genetik mühendislik uzun süredir kabul gören bu geleneğin yeni bir adımındır, o kadar. Geçmişten radikal bir sapma değildir.

"Bazen ne olursa olsun DNA'yı değiştirmememiz gerektiğini duyarız. Ama neden? DNA sabit değildir ki. DNA zamanla değişir. Ayrıca DNA gündelik hayatımızla sürekli iç içedir. Atletlere ağırlık kaldırmayın, çünkü kaslarınızın boyutunu değiştirir mi demeyiz? Öğrencilere kitap okumayın, çünkü gelişen zihinlerinizin yapısını değiştirir mi demeyiz? Tabii ki hayır. Vücutlarımız ve onlarla birlikte DNA'larımız sürekli değişim halindedirler.

"Ama daha net bir örnek verirsem... gen terapisiyle tedavisi mümkün olabilecek beş yüz tane genetik hastalık var. Bu hastakların çoğu çocukların erken yaşta korkunç acılar çekerek ölmelerine yol açıyor. Diğerleriyle insanın sırtında mahkumiyet hükmü gibi yük oluyorlar hayatı boyunca; kişi hastakın gekp onu öldürmesini beklemek zorunda kıyor. Ekmizden geldiği halde bu hastakları tedavi etmeyelim mi yani? Acıları ekmizden geldiğince dindirmemiz gerekmez mi? Yanıt evetse, DNA'yı değiştirmeyiz. Bu kadar basit.

"DNA'da oynamalar yapacak mıyız yapmayacak mıyız? Bu Tanrı'nın işi mi yoksa insanoğlunun kibri mi? Bunlar hafife alınacak kararlar değil. Konuların en hassası, yani gametlerle embriyoların kullanılması meselesi de öyle. Judeo Hristiyanlık geleneğinden pek çok kişi embriyoların kullanılmasına kesinlikle karşıdır. Ancak böyle bakış açıları hastalara şifa vermek ve acıları dindirmek hedefiyle enin-

148-1 MICHAEL CRICHTON. Belki bu sene ya da gelecek sene değil, ama eninde sonunda olacaktır bu. Bir yanıtı ulaşmak için dikkatli düşünmek ve bol bol dua etmek gerekir. Lordumuz İsa insanların yeniden yürümelerini sağlıyordu. Peki bizler ekimizden geyorsa aynısını yapmamak mıyız? Bu çok zor bir mesele, çünkü insanoğlunun kibrinin pek çok kılığa bürünebildiğini biliriz... yalnızca haddinden fazlasını istemek değil, aynı zamanda geçmeye ısrarla set çekmek konusunda da. Bizler buraya insanoğlunun inatçı egosunu değil, Tanrı'nın görkemini bütün eserlerinde yansıtmak için getirildik. Ben şahsen bugün karşınızda dururken henüz bir yanıt bulabilmiş değilim. Yüreğimde huzursuzluk olduğunu itiraf ediyorum.

"Ama Tanrı'nın bizi eninde sonunda bizim için istediği dünyaya ulaştıracağına inanıyorum. Bilgeğe ulaştırılacağıma, ihtiyatlı olacağıma, onun eserlerine, acı çeken çocuklarına ve yarattığı tüm canlılara kibirle yaklaşmayacağıma inanıyorum... ve bunun için tüm kibirsizliğimle, Tanrı'nın adına dua ediyorum. Amin."

Bu konuşma işe yaramıştı elbette... her zaman işe yarardı. Bellarmino bunun çeşitli versiyonlarını on yıldan fazladır söylemekteydi ve her seferinde biraz daha ileri gidiyor, biraz daha kendinden emin konuşuyordu. Beş yıl önce *embriyo* kekmesini kullanmazdı. Artık ihtiyatla ve kısaca kullanıyordu. Temek atıyordu. Onları düşünmeye itiyordu. Acı çekme fikri onları huzursuz ediyordu. Sakatları tekrar yürütme fikri de.

Bunun mümkün olup olamayacağını hiç kimse bilmiyordu elbette. Bellarmino şahsen hiçbir zaman olamayacağını düşünmekteydi. Ama olacağını düşünsünlerdi bakarm. Kaygılarınları: Ödüller büyüktü ve ilerleyiş roket hızındaydı. Washington'ın yasakladığı her araştırma Şangay'da, Seul'da ya da São Paulo'da yapdaktı. Sofuluk taslayan becerikli bir adam olan BeUarmino, böyle bir durumu önlemekte kararlıydı. Kısacası hiçbir şey laboratuvarına, araştırmasına ve saygınlığına zarar veremeyecekti. Bu üçünü korumakta çok başarılıydı.

Bir saat sonra Bellarmino ahşap panelli duruşma salonunda, Genetik ve Sağlık konuları hakkında Meclis Komitesi'nde tanıklık etti. Bu oturum patent ofisinin insan genlerine patent vermesinin uygun olup olmadığının kararlaştırılması için düzenlenmişti. Böyle binlerce patent çoktan verilmişti. Bu iyi bir fikir miydi?

"Bir problemle karşı karşıya bulunduğumuza şüphe yok," dedi Dr. Bellarmino notlarına bakmadan. Yapacağı konuşmayı ezberlemişti, böylece televizyon kameraları karşısında tekrarlayarak etkisini arttıracaktı. "*Endüstri içinde* aknan gen patentleri gelecekteki araştırmalar için ciddi bir engel. Öte yandan, akademik araştırmacıların aldığı gen patentleri çok daha az sorun çıkarıyor, çünkü çakşmalarını serbestçe paylaşıyorlar."

Saçmakyordu elbette. Dr. Bellarmino akademisyenlerle endüstri çalışanları arasındaki ayrımın çoktan muğlaklaştığından bahsetmiyordu. Akademisyen araştırmacıların yüzde yirmisi endüstriden para akıyordu. Akademisyenlerin yüzde onu ilaç geliştiriyordu. Yüzde ondan fazla şimdiden piyasada ürünü vardı. Yüzde kırkıdan fazlası kariyerleri süresince patent başvurusunda bulunmuşlardı.

Bellarmino kendisinin de faal bir şekilde gen patentlerinin peşinden koştuğundan da bahsetmedi. Son dört sene içinde laboratuvarı, Alzheimer'den şizofreniye, manik depresyona, anksiyeteye ve dikkat eksikliği bozukluklarına uzanan geniş bir hastaklar yelpazesini kapsayan 572 patent başvurusunda bulunmuştu. 1-tiroksi-hidroksambrin eksikliğinden (huzursuz bacak sendromuyla ilişkilendirilirdi) para-amino-2, 4-dihidroksibentamin aşırılığına (uyurken işemeye yol açardı) dek belirli metabok bozukluklar için düzinelere patent almıştı.

"Ancak," dedi Dr. Bellarmino, "bu komiteyi temin edebikrim ki gen patentlemesi genelde kamunun yararına bir sistemdir. Fikri mülkiyeti koruma prosedürlerimiz iyi iş görüyor. Önemli araştırmalar korunuyor ve tüketici, yani Amerikalı hastalar, emeklerimizden faydalanıyorlar."

Onlara her sene dört binden fazla DNA tabanlı patent verildiğini söylemedi... her iş gününün iki saatinde bir patent veriyordu yani. İnsan genomunda yalnızca otuz beş bin gen bulunduğundan, uzmanların çoğunun tahminine göre gen haritasının yüzde yirmisinden fazlası şimdiden özel mülkiyet olmuştu.

Bellarmino en büyük patent sahibinin bir endüstri devi filan değil Cakfornia Üniversitesi olduğunu bekrmedi. C.Ü'nün sahip olduğu gen patentleri, Pfizer, Merck, Lilly ve Wyeth'inkilerin toplamından fazlaydı.

"Birilerinin insan genomunun bir kısmına sahip olması bazı insanlara tuhaf geliyor," dedi Bellarmino. "Ama Amerika'yı yüce, mucitkğimzi güçlü kılan budur. Evet, bazen sorunlar çıktığı oluyor ama zamanla aşılmayacak şeyler değil. Gen patentlemesi doğru seçimdir."

Dr. Bellarmino tanıklığını bitirdikten sonra oturumdan ayrıldı ve Ohio'ya geri dönüp "yenikk geni" üstündeki, oradaki bir lunaparkta sürdürülen araştırmasına devam etmek üzere Reagan Havaalanı'na gitti. *60 Dakika* programından bir film ekibi Bellarmino'yu takip etmekte, onun çeşitli önemli genetik araştırmalarının yanı sıra özel hayatını anlatacak bir bölüm hazırlamaktaydılar. Ohio'da geçirdiği zamanın önemli bir kısmını oluşturacaktı. Çünkü orada sıradan insanlarla iletişim kuracaktı ve film yapımcılarının dediği gibi, önem olan insani yöndü, özelkkle de bir bilim adamı için ve özelkkle de televizyona çıktığında.

SIRADAKI I 151

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

SIRADAKİ M49

Üniversitenin Massachusetts Ofisinde Teknoloji Transferi
HÜKÜMET MERKEZİ, BOSTON

Hemen Yayınlanacak

*BİLİM ADAMLARI LABORATUVARDA MİNYATÜR KULAK
YETİŞTİRDİ*

**MİT'te ilk "Kısmi Yaşam Formu"
Duyma Teknolojisinde Etkileri Olabilir**

**MİT bilim adamları ilk kez doku kültüründe bir insan kulağı
yetiştirdiler.**

Avustralyalı performans sanatçısı Stelarc, Massachusetts
Teknoloji
Enstitüsü'ndeki (MİT) laboratuvarlarla ortaklaşa çalışarak
kendine fazla-
dan bir kulak üretti. Bir şişe kapağından biraz büyük olan
kulak dörtte bir
ölçekteydi. Stelarc'tan alınan dokuya, dönen bir
mikro-yerçekimi biyoreak-
töründe büyürken kültür yapıldı.

MİT bu fazladan kulağın "kısmen yapılmış, kısmense
yetiştirilmiş kısmı bir
yaşam formu" olabileceğini açıkladı. Kulak bir avuca kolayca
sığabiliyor.

Geçen sene aynı MİT laboratuvar biyopolimer ağında kurbağa
dokusu şe-
ritleri üretmişti. Ayrıca doğmamış bir koyunun hücrelerinden
biftek elde
etmişlerdi. Bunun yanı sıra "kurbansız deri" adını verdikleri
şeyi yaratmış-
lardı. Laboratuvarda yapay olarak yetiştirilen bu deri,
ayakkabı, çanta ve ke-

mer gibi deri eşyaların yapımında kullanılmaya uygundu...
oldukça büyük
bir sektör olan vejetaryen pazarı hedeflenmişti muhtemelen.
Çeşitli işitme cihazı şirketleri, kulak yapma teknolojisinin
patenti konu-
sunda MİT'le görüşmelere başladılar. Genetikbilimci Zack
Rabi'ye göre
"Amerikan nüfusu yaşlandıkça pek çok ihtiyar vatandaş işitme
cihazları
kullanmak yerine genetik olarak değiştirilmiş, normalden biraz
büyük 013
laklar taşımaya yeğleyebilir." işitme cihazı şirketi Audion'un bir
sözcüsü "Fil
Dumbo'nunki gibi kulaklardan bahsetmiyoruz," dedi. "Kulak
keçesinin
boyutundaki yalnızca yüzde yirmilik küçük bir artış duyma
kapasitesini iki
misline çıkarır. Büyütülmüş kulak pazarının devasa olacağı
kanısındayız.
Bir sürü kişi onlara sahip olunca dikkat çekici olmaktan
çıkacaklar. Büyük
kulakların standart hale geleceğine inanıyoruz, tıpkı silikonlu
memeler
gibi."

ARTY ROBERTS için zaten kötü geçen gün, Emily Weller'dan gelen bir telefonla çok daha kötüleşti.

M "Dr. Roberts, morgtan arıyorum. Kocamın yakılmasıyla ilgili bir problem varmış galiba."

"Nasıl bir problem?" dedi patoloji laboratuvarındaki ofisinde oturan Marty Roberts.

"Jack'imi vücudunda metal varsa yakamazlarmış, öyle diyorlar."

"Metal mi? Ne metak? Kocanızda takma kalça veya savaş yarası filan yoktur, değil mi?"

"Hayır, hayır. Kollarıyla bacaklarında metal borular varmış. Kemikleri çıkarılmış."

"Ya." Marty sandalyesinde dikelip elini kaldırarak parmağını şıklatıp, dışarıdaki otopsi odasında bulunan Raza'nın dikkatini çekti. "Bu nasıl olmuş anlamadım."

"Ben de aynı şeyi sormak için sizi aradım."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayretler içinde kaldım Bayan Weller. Cidden şoke oldum."

Raza odaya girmişti.

"Sesinizi hoparlöre alacağım Bayan Weller, konuşurken bazı notlar alabileyim diye. Şimdi krematoryumda kocanızın yanında mısınız?"

013

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Evet," dedi kadın. "Kollarında ve bacaklarında borular varmış, bu yüzden onu yakamazlarmış."

SIRADAKİ | 151

"Anlıyorum," dedi Marty, Raza'ya bakarak.

Raza hayır anlamında kafa salladı. Bir not kâğıdına *Sadece tek bacak aldık. Tahta sopa koyduk*, yazdı.

Marty "Bayan Weller, bu nasıl olmuş bilemiyorum," dedi. "Soruşturma açılması gerekebikr. Cenaze evinde veya belki de mezarkkta yasa dışı bir şeyler yapılmış olabikr."

"Tekrar gömülmesi gerektiğini söylüyorlar," dedi kadın. "Ama polisi aramamın iyi olabileceğini de söylüyorlar, çünkü galiba kemikleri çalınmış. Ama poksle filan uğraşmak istemiyorum." Uzun, gergin bir sessizlik. "Ne düşünüyorsunuz Dr. Roberts?"

"Bayan Weller," dedi Marty, "sizi hemen arayacağım."

Marty Roberts telefonu kapadı. "Geri zekâlı piç! Sana demiştim: Tahta kullan, hep tahta kullan demiştim!"

"Biliyorum," dedi Raza. "O kurşun boruları biz koymadık. Yemin ederim biz koymadık. Biz hep tahta kullanırız."

"Kurşun borular..." dedi Marty kafa sallayarak. "Çılgınlık bu."

"Biz yapmadık Marty. Yemin ederim biz yapmadık. Mezarkktaki o orospu çocukları yapmıştır. Ne kadar kolay olduğunu bilirsin. Tören yapılır, aile kürekle biraz toprak atar, sonra herkes evine gider. Tabut gömülmez. Bir iki gün sonra gömerler. O gece gelip kemikleri alırlar. Nasıl olur bikrsin."

"Peki *sen* nereden bikyorsun?" dedi Marty öfkeyle.

"Çünkü geçen sene bir seferinde kadının teki aramıştı, kocası alyansı ile gömülmüş ve kadın alyansı istiyormuş. Alyansı otopside çıkarıp çıkarmadığımızı sordu. Bizde olmadığını ama mezarkğı arayacağımı söyledim. Adamı henüz gömmemişlerdi ve kadm alyansı geri aldı."

Marty Roberts oturdu. "Bak," dedi, "soruşturma açıkrsa, banka hesaplarına bakarlarsa..."

"Hayır, hayır. Güven bana."

"Şaka gibi konuşuyorsun."

"Marty, sana *biz yapmadık* diyorum. Metal boru filan koymadık. Koymadık."

"Tamam. Duydum. Sana inanmıyorum o kadar."

Raza masaya hafifçe vurdu. "Kadımı bir şekilde halledersin artık."

"Halledeceğim. Şimdi çık da onu arayayım."

Raza otopsi odasından geçerek soyunma odasına girdi. İçerisi boştu. Cep telefonundan arama yaptı. "Jesu," dedi. "Ne yapmışsın sen? Araba kazasında ölen herifin içine kurşun borular koymuşsun. Marty kafayı yedi. Herifi tam yakacaklarken içinden kurşun borular çıkmış... Yahu sana kaç kere söyleyeceğim? Tahta kullan!"

"**Bayan Weller,**" dedi Marty Roberts, "bence siz en iyisi kocanızı tekrar gömdürün. Tek seçeneğiniz bu gibi."

"Yani pokse gitmek dışında. Çaknan kemikler hakkında."

"Size ne yapacağınızı söyleyemem," dedi Marty. "En iyi seçeneğe siz karar vereceksiniz. Ama eminim ki uzun bir polis soruşturması, sizin Motor Drive'daki Longwood Eczanesi'nden kendi adınızı kullanarak etakrinik asit aldığınızı ortaya çıkaracaktır."

"Onu kendim için almıştım."

"Ah, bunu bikiyorum. Ama etakrinik asidin nasıl olup da kocanızın vücuduna girdiği beki değil. Bu problem çıkarabılır."

"Hastane laboratuvarınızda onun izleri mi bulundu?"

"Evet, ama eminim ki siz açtığınız davadan vazgeçer vazgeçmez hastane laboratuvar incelemesini bırakacaktır. Kararınızı bana bildirirsiniz Bayan Weller. Şimdilik hoşçakalın."

Telefonu kapatıp otopsi odasındaki termometreye baktı. Sıcaklık 15 derecedeydi. Ama Marty terkiyordu.

"**Ne zaman** geleceğini merak ediyordum," dedi Marilee Hunter genetik laboratuvarında. Mutlu görünmüyordu. "Bu olanlardaki rolün tam olarak nedir bilmek istiyorum."

"Olanlardan kastınız?" dedi Marty.

"Bugün Kevin McCormick aradı. Weller ailesi bir dava daha açmış. Bu seferki davacı müteveffanın oğlu Tom Weller. Şu biyotek şirketi çakşanı."

"Neden dava açmış?"

"Ben sadece protokole uyuyordum," dedi Marilee.

"Hi hı... Neden dava açmış?"

"Anlaşılan sağlık sigortası iptal edilmiş."

"Sebep?"

"Babasında kalp hastakğına yol açan BNB71 geni varmış."

"Öyle mi? Bu çok saçma. Adam sağkk manyağıydı."

"O geni taşıyormuş. Hasta olduğu anlamına gelmez. Dokularda rastladık. Bunu da bekrttik. Sigorta şirketi öğrenince oğlunun sigortasını 'hastakğa müsait' olduğu gerekçesiyle iptal etmiş."

"Nereden öğrenmişler peki?"

"İnternette yazıyor," dedi kadın.

"**İnternette mi?**"

"Bu resmi bir soruşturma," dedi kadın. "Eyalet kanunlarına göre her şeyiyle kamuya açık. Bütün laboratuvar bulgularını bir FTP adresine göndermemiz gerekiyor. Teoride şifrek, ama herkes ulaşabıkr."

"Genetik verileri *internette* mi yayınyorsunuz?"

"Herkesinkileri değil. Sadece dava konusu olanları. Her neyse, ulamın oğlu kendisi hakkındaki genetik bilgilerin yayınlanmasına izin vermediğini söylüyor, ki bu doğru. Ama eyalet kanunları uyarınca babanın bilgilerini yayınlarsak oğlununkini de yayınlamış oluyoruz ve böylece kanunları *çiğniyoruz*. Sonuçta adamın çocukları onun genlerinin yarısını taşıyor. Yani ne yapsak kanunları *çiğnemiş* oluyoruz." İç geçirdi. "Tom Weller sigortasını geri istiyor, ama alamayacak."

Marty Roberts masaya yaslandı. "Durum nedir peki?"

"Bay Weller hastanenin yanı sıra bana da dava açtı. Savcı bu laboratuvarın artık Weller'lara ait herhangi bir materyale dokunmamasında direliyor." Marilee Hunter burnunu çekti. "Artık o işle ilgilenmeyeceğiz."

Artık o işle ilgilenmeyeceğiz! Soruşturmalar bitmişti, ceset çıkarılmaları bitmişti! Marty Roberts sadece rahatlık hissetti, alt üst olmuş gibi görünmek için elinden geleni yapsa da. "Haksızlık bu," dedi, "toplumumuzu avukatların yönetmesi haksızlık."

"Önemk değil. Artık bitti Marty," dedi kadın. "Sona erdi."

Marty o gün daha sonra patoloji laboratuvarına geri döndü. "Raza," dedi, "ikimizden birinin bu laboratuvarı terk etmesi gereki-

»

yor.

"Biliyorum," dedi Raza. "Seni özleyeceğim, Marty."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeni bir iş buldum," dedi Raza gülümseyerek. "San Francisco'daki Hamilton Hastanesi'nde. Hademeleri kalp krizi geçirmiş de. Öbür gün başkorum. Yani toplanmayı filan hesaba katarsak bugün işteki son günüm."

Marty Roberts öylece bakakaldı. "Şey," dedi. Başka ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bikiyorum, iki hafta önceden haber vermem gerekiyor," dedi Raza, "ama hastaneye bunun özel bir durum olduğunu ve senin anlayış göstereceğini söyledim. Bu arada. Yerime geçebilecek iyi birini tanıyorum. Bir arkadaş, Jesu. Çok iyi çocuktur. Şu an bir cenaze evinde çalışıyor, yani çok yabancılık çekmez."

"Onunla görüşürüm," dedi Marty. "Ama kendi seçtiğim birini yeğleyeceğim herhalde."

"Hey, elbette, sorun değil," dedi Raza. Marty ile tokalaştı. Her
şey için teşekkürler, Dr. Roberts."

"Hatırladın." Marty gülümsedi.

Raza dönüp laboratuvardan çıktı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

OSH WINKLER ofisinin BioGen'in resepsiyon alanını gören penceresinden dışarı bakmaktaydı. İşler kötü gidiyordu. Josh'un asistanı Tom Weller o hafta izinkiydi, babası Long Beach'te bir trafik kazasında öldüğü için. Şimdi de sağk sigortasıyla ilgili bir problem çıkmıştı. Yani Josh'un rutinleri bilmeyen bir asistanla karşılaşması gerekcekti. Dışarıda, tamir ekipleri otoparktaki güvenlik kameralarını izlemekteydiler. Aşağıdaki resepsiyon masasında Brad Gordon yine güzel Lisa'yla çene çalıyordu. Josh iç geçirdi. Brad'de şeytan tüyü mü vardı ki patronunun sevgiksine asılmak dahil canının istediğini yapabiliyordu? Brad'in asla kovulmayacağı açıkça ortadaydı çünkü. Lisa'nın memeleri güzeldi.
"Josh? Beni düşünmüyor musun?"
"Evet anne."
"Kafan mı meşgul?"
"Hayır anne."

156 | MICHAEL CRICHTON
Tepe den bakınca, Lisa'nın diri memelerinin yuvarlak hatlarını sergileyen dekolte bluzunu görebiliyordu. Asknda kızın memeleri lazla diriydi, ama Josh bunu umursamıyordu. Bugünlerde herkes ve her şey amekyatla güzelleştirilmiş oluyordu. Erkekler dahil. Yirmik

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

157 MICHAEL CRICHTON
yaşlardaki henüz bulaşık yüzlerini gerdireyor ve mutluluk çubuğu tak-
tırıyorlardı.

"Eee, kararın nedir?" dedi annesi.

"Ne? Pardon anne. Ne diyordun?"

"Levinelerden bahsediyordum. Kuzenlerimden."

"Bilmem. Nerede oturuyorlar demiştin?"

"Scarsdale'de hayatım."

Şimdi hatırlıyordu. Levine ailesindeki anneyle baba çok para
harcıyorlardı. "Anne, bu yasal değil."

"Lois'in oğluna yaptın ama. Yaptın."

"Doğru." Ama kimsenin kendisini yakalayamayacağını düşün-
düğü için yapmıştı.

"O çocuk uyuşturucuyu bıraktı ve şimdi çakşıyor. *Bir bankada*
Josh. *Bir bankada.*"

"Ne olarak?"

"Bilmem, veznedar filan galiba."

"Bu harika anne."

"Harikadan da öte," dedi annesi. "Senin şu sprej çok para kazan-
dırabır Josh. Herkesin istediği ilaç o. Sonunda adam olabırsın."

"Sağol anne."

"Ne demek istediğimi bıkıyorsun. O sprej bir nimet olabır."

Duraksadı. "Ama yaşlılardaki etkisini bilmen gerekiyor değil mi?"

Josh iç geçirdi. Bu doğruydı. "Evet..."

"Levineler işine yarayabır işte."

"Tamam," dedi Josh. "Bir kutu temin etmeye çakşıırım."

"Hem anne hem baba için mi?"

"Evet anne. İkisi için de."

Telefonu kapadı. Bu konuda tam olarak ne yapması gerektiğini
düşünüyordu -ve bambaşka bir şey yapmaya karar vermişti- ki siren
sesleri duydu. Bir an sonra binanın önüne iki siyah beyaz poks arabası
park etti. Arabalardan çıkan dört poks binaya girdiler ve hâlâ masaya
yaslanmış, Lisa'yla konuşan Brad'in dosdoğru yanına gittiler.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Bradley A. Gordon musunuz?"

Bir an sonra, bir tanesi onu hızla döndürüp, kollarım geriye çekti ve kelepçeledi.

Vay canına, diye düşündü Josh.

SIRADAKİ Q57

Brad böğürüyordu. "**N'oluyor? N'oluyor!**"

» "Bay Gordon, bir çocuğa saldırıp tecavüz etmekten tutuklusunuz."

"Ne?"

"Suskun kalma hakkınız var..."

"Ne?" Brad bağıırıyordu. "Ne çocuğu? Lanet olsun, çocuk filan tanımıyorum ben. Ne s.ktiğimin çocuğuymuş bu?"

Poks ona bakakaldı.

"Tamam, bir saniye... yankş söyledim! Çocuk filan tanımıyorum diyecektim sadece!"

"Bence tanıyorsunuz bayım."

"Çok büyük bir hata yapıyorsunuz!" dedi Brad kendisini götürmeye başladıklarında.

"Lütfen bizimle geKn bayım."

"Hepinize dava edip donunuza kadar soyacağım!"

"Bu taraftan bayım," dediler.

Böylece kapıdan geçip dışarıdaki gün ışığına çıktı.

Brad gidince Josh parmakkkta duran diğer insanlara baktı. (fisin yarısı aşağı bakıyor, konuşuyor, fısıldaşıyordu. Balkonun öbür ucunda şirketin başkanı Rick Diehl'in durduğunu gördü.

Elleri ceplerinde öylece durmaktaydı. Olup biteni seyrediyordu.

Diehl rahatsız olduysa bile kesinkle hiç belk etmiyordu.

RAD GORDON hücresindeki tuvalete mutsuzca baktı. Metal kâsenin kenarından ıslak bir parça tuvalet kâğıdı sarkıyordu. B Klozetin önünde kahverengimsi bir sıvı vardı. İçinde bir şeyler yüyüyordu. Brad işlemek istiyordu, ama o sıvıya hayatta basmazdı, her ne ise. Düşünmek bile istemiyordu.

Arkasındaki kiktte bir anahtar döndü. Brad ayağa kalktı. Kapı açddı.

"Gordon? Gidekm."

"Ne oldu?"

"Avukat geldi."

Poks Brad'i bir koridordan ite kaka geçirip küçük bir odaya soktu. İçeride ince çizgili takım elbise giymiş daha yaşk bir adamla, bir masada önünde laptopla oturan Dodgers ceketk daha genç bir çocuk vardı. Çocuğun kemik çerçevek, kalın camk gözlüğü baykuşa veya Harry Potter'a filan benzemesine yol açıyordu. İkisi de ayağa kalkıp onunla tokalaştılar. İsimlerini duyamadı. Ama amcasının avukatlık bürosundan olduklarını bilyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu.

Avukatların yaşk olanı bir dosyayı açtı. "Kızın ismi Kelly Chin," dedi. "Onunla bir futbol maçında tanışmışsınız, ona asılmışsınız..."

013

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Ben mi ona asılmışım?"

"Sonra onu Westview Plaza Oteli'nin dört yüz on üç numaralı odasına götürmüşsünüz..."

"Yanlış biliyorsun..."

"Odaya girince de kızla oral, genital ve anal seks yapmışsınız. Kız on altı yaşında."

"Tanrım," dedi Brad. "Bunlar olmadı ki."

Yaşlı avukat ona bakmayı sürdürüyordu. "Başın çok büyük belada dostum."

"Sana bunların hiçbiri olmadı diyorum."

"Anlıyorum. Otekn lobideki ve asansördeki güvenkk kameraları ikinizin fotoğraflarını çekmiş. Dördüncü kattaki koridor kameraları ile sizin Bayan Chin'le birlikte dört yüz on üç numaralı odaya girişinizi kaydetmişler. İçeride bir saat yedi dakika kaldınız. Sonra kız tek Itaşına çıkıp gitti."

"Evet, tabii ama..."

"Asansörde ağkyordu."

"Ne?"

"Arabasıyla Westview Community Hastanesi'ne gidip saldırıya ve tecavüze uğradığımı bildirdi. O zaman muayene edildi ve fotoğrafları çekildi. Vajinasında yırtıklar ve çürükler, anüsünde de yırtıklar ar. Rektumundan meni akndı. Şu anda analiz ediliyor, ama kız size 4i olduğunu söylüyor. Öyle mi?"

"Has.iktir," dedi Brad usulca.

"Açık konuşmak en iyisidir," dedi avukat. "Bana olanları tam olarak anlatın."

"Vay küçük orospu."

"Onunla tanıştığınız futbol maçından başlayakm. Daha önce de kızların futbol maçlarına gittiğinizi gören tanıklar var. O oyunlarda ur yapıyordunuz Bay Gordon?"

"Ah, Tanrım," dedi Brad.

Brad olanları anlattı, ama yaşlı adam sık sık sözünü kesti. Olanları tamamen anlatması neredeyse yarım saat sürdü... ve otel odasına kadar gelmesi.

"Kızın sizden hoşlandığını söylediniz," dedi avukat.

"Evet, kesinlikle."

"Asansörde sizi öpmemiş, başka ilgi bekrtileri de göstermemiş gibi görünüyor."

"Biraz çekingendi de. Asyaklar işte, bikrsiniz."

" Ankyorum. Asyaklar işte. Ne yazık ki kameralarda kız tamamen gönüllü bir iştirakçiymiş gibi görünmüyor."

"Fikrini değiştirir gibi olmuştu gakba."

"Bu ne zaman oldu?"

"Şey, yatak odasında yiyişiyorduk, kız ateşk sayılırdı ama biraz tuhaftı da, bikrsin, nazlanıyordu. Sanki yapmayı istiyor, sonra vazgeçiyordu. Ama genelde istekkydi. Yani, bana prezervatif geçirdi. Ben hazırım, kız sırt üstü yatıp bacaklarını açtı, sonra birden 'Hayır, istemiyorum,' dedi. Yanında aletim dimdik duruyordum ve birden sinirlenmeye başladım. Sonra özür diledi ve beni ağzına aldı ve prezervatifin içine boşaldım. Profesyonel gibi ustaydı, ama zamane piliçlerini bikrsin. Her neyse, prezervatifi çıkardı, banyoya gitti ve sifonu çektiğini işittim. Sıcak bir el beziyle geldi, üstümü sildi, özür diledi, artık eve gitmesi gerektiğini söyledi.

"İyi, tamam dedim. Çünkü artık kızda bir tuhaflık olduğunu anlamıştım. Sapık filan gibiydi veya belki de gösterip de vermeyenlerden "öylelerine rastladığım olmuştu... veya belki de akıl hastasıydı, ki eğer öyleyse odamdan bir an önce defolup gitmesini istiyordum. Bu yüzden 'Tamam, git, rahatsız olduysan kusura bakma,' dedim. Kız bana bir bekleyip öyle çıkmamı söyledi. 'Tamam, olur,' dedim. Kız çıktı. Bekle dim. Sonra ben de çıktım. Yemin ederim ki," dedi, "hepsi bu."

"Size yaşınızı hiç söylemedi mi?"

"Söylemedi."

"Siz de sormadınız?"

"Sormadım. Liseyi bitirdiğini söyledi."

"Bitirmemiş. Lise ikide okuyor."

"Has.iktir."

Sessizlik. Avukat önünde duran dosyadaki sayfaları karıştırdı.

Yani anlattığınıza göre bu kız sizi futbol maçında baştan çıkardı, onu bir otel odasına götürdünüz, bir prezervatifle spermelerinizi aldı, vatımızdan ayrıldı, kendi cinsel organında yaralar açtı, spermelerinizi rektumuna soktu, arabasına atlayıp hastaneye gitti ve tecavüz suçlamasında bulundu. Öyle mi?"

"Evet, öyle olmak," dedi Brad.

"Bu inanılması güç bir öykü Bay Gordon."

"Ama başka açıklaması yok ki."

"Anlattıklarınızın doğruluğuna dair kanıtınız var mı?"

Brad sustu. Düşündü.

"Hayır," dedi sonunda. "Kanıtım yok."

"Bu sorun olacak," dedi avukat.

Brad hücreğine geri götürüldükten sonra avukat, Dodgers ceketli ve kemik çerçeve gözlüklü genç adama döndü. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Evet." Genç adam önündeki ekranı diğerine çevirdi, bir dizi inişli çıkışlı siyah çizgiyi göstermek için. "Ses stresmetreleri normal •ilalıkta kaldı. Bknce prefrontal müdahaleler olduğunu gösteren te- ı <-ddüt izlerinden eser yoktu. Adam yalan söylemiyor. En azından anlat tıklarının doğruluğuna inanıyor."

"İlginç," dedi avukat. "Ama fark etmez. Bu herifi kurtarmamız mümkün değil."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ENRY KENDALL, Long Beach Memorial Hastanesi'nin otoparkına park eckp, eknde bir doku kabıyla yan kapıdan hastaneye girdi. Bodrumdaki patoloji laboratuvarına inip, Marty Roberts'ı sordu. Marin İlçesi'nde ksedden arkadaştlar. Marty hemen geldi.

"Aman Tanrım," dedi. "ismini duyunca öldün sandım!"

"Daha değil," dedi Henry tokalaşarak. "İyi görünüyorsun."

"Şişko görünüyorum. Asıl sen iyi görünüyorsun. Lynn nasıl?"

"İyi. Çocuklar da iyi. Janice nasıl?"

"İki yıl önce bir kalp cerrahıyla kaçtı."

"Affedersin, bilmiyordum."

"Sorun değil, atlattım," dedi Marty Roberts. "Hayat güzel. Buralar biraz karıştkı, ama şimdi düzeldi." Gülümsedi. "Her neyse, La Jolla'dan biraz uzakta değil misin? Şimdi orada oturuyorsun değil mi?"

"Evet, evet. Radial Genomics'te çalışıyorum."

Marty başıyla onayladı. "Eee. Ne var ne yok?"

"Bakmanı istediğim bir şey var," dedi Henry Kendall. "Bir kan numunesi."

013

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Tamam, sorun değil. Kimin kanı sorabılır mıyım?"

"Sorabırsın," dedi Henry. "Ama bilmiyorum. Yani emin değilim." Doku kabını Marty'ye verdi. Yaktım maddesiyle kaplanmış ufak bir strafor kutuydu. Ortasında kan dolu bir tüp vardı. Marty tübü çıkardı.

"Üstünde 'Robert A. Bellarmino'nun Laboratuvarından' yazıyor. Hey, önemli bir işe benziyor Henry." Etiket kaldırıp altındaki daha eski etikete yakından baktı. "Bu ne peki? Sayı mı? F-102 gibi bir şey. Tam seçemiyorum."

"Evet, öyle bir şey fakba."

Marty eski arkadaşına baktı. "Tamam, benimle açık konuş. Bu nedir?"

"Bunu senin bana söylemeni istiyorum."

"Tamam, şunu baştan konuşalım," dedi Marty. "Yasa dışı hiçbir şey yapmam. Burada öyle şeyler yapmıyoruz."

"Yasa dışı değil..."

"Hi hi. Kendi laboratuvarında anakz ettirmek istemiyorsun o kadar."

"Evet."

"Bu yüzden arabayla ta iki saatkk yoldan buraya beni görmeye geldin."

"Marty," dedi Henry, "lütfen yap şu işi."

Marty Roberts mikroskoba baktıktan sonra video ekranını düzeltti, birlikte bakabüsünler diye. "Tamam," dedi. "Kırmızı hücre morfolojisi, hemoglobin, protein fraksiyonları, hepsi tamamen normal. Bildiğin kan işte. Kime ait?"

"İnsan kanı mı?"

"Tabii ki evet," dedi Marty. "Ne yani, hayvan kanı mı sence?"

"Sadece soruyorum."

"Şey, bazı maymun cinslerinin kanlarını insan kanından ayırt

164 MICHAEL CRICHTON
edemiyoruz," dedi Marty. "Mesela şempanzelerle insanları ayırt edemiyoruz. Kanlan aynı. Bir keresinde poksler San Diego hastanesinde çakşan, üstü başı kan içinde bir adamı tutuklamışlardı. Adamı katil sanmışlar. Oysa üstündeki dişi bir şempanzenin adet kanıymış. Orada otururken duymuştum."

"Ayırt edemiyor musun? Peki ya siyalik asit?"

"Siyalik asit şempanze kanının teşhisinde kullanılır... *Sence* bu şempanze kanı mı yani?"

"Bilmiyorum Marty."

"Laboratuvarımızda siyakk asit testi yapamayız. İzin yok. Ama San Diego'daki Radial Genomics yapabilir sanırım."

"Çok komik."

"Bunun ne olduğunu bana söylemek ister misin Henry?"

"Hayır," dedi. "Ama DNA testi yapmanı istiyorum. Bende de yap."

Marty Roberts arkasına yaslandı. "Beni kaygandırırıyorsun," dedi. "Pis bir işe mi bulaştın?"

"Hayır, hayır, ilgisi yok. Bir araştırma projesiydi. Birkaç sene öncesinden."

"Yani sence bu şempanze kanı olabilir. Veya senin kanın?"

"Evet."

"Veya ikisi birden?"

"Benim için DNA testi yapacak mısın?"

"Elbette. Yanak dokusu alayım, birkaç hafta sonra sana dönerim."

"Sağol. Bu aramızda kalabilir mi?"

"Tanrım," dedi Marty Roberts, "beni yine korkutuyorsun. Elbette. Aramızda kalabilir." Gülümsedi. "Bitince seni ararım."

013

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

//

"Devam et," dedi Josh gülümseyerek. Şehir dışındaki

bir McDonald's'taydılar. İçerideki diğer herkes on yedi yaşın altındaydı. Görüşmelerini şirketin öğrenmesi mümkün değildi.

"Şu sözde olgunluk geninizle ilgili patentleri ve patent başvurularını araştırmamı istemiştiniz," dedi avukat. "Beş tane buldum ve ta 1990'lara kadar uzanıyorlar."

Hi hi."

"İki tanesi denizaltı. İşe yaralarını sağlayacak bir buluş yapılamadık kadar bir genarda dursunlar diye aknan muğlak patentlere verdiğimiz isimdir bu. Klasik bir örnek olarak COX-2..."

"Anladım," dedi Josh. "Bu haber eskidi."

COX-2 inhibitörü patenti meşhurdu. 2000 yılında Rochester (Universitesi'ne, acı hissi veren bir enzim üreten COX-2 adlı bir genin patenti verilmişti. Hemen ardından üniversite, COX-2 enzimini bloke eden Celebrex adlı başarılı bir artrit ilacını satan ilaç devi Searle'ye dava açmıştı. Rochester, Celebrex'in kendi gen patentlerini ihlal et-

D'ZALTILARDAN BAHSEDİYORUZ/' dedi patent avukatı, Josh Winkler'a. "Önemli denizaltılardan."

liğini söylemişti, oysa patentlerinde söz konusu genin sadece acıyla savaşmak için genel olarak kullanılacağı öne sürülüyordu. Üniversite herhangi bir ilacın patentini almamıştı.

013

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Dört yıl sonra Rochester davayı kaybettiğinde yargıcın dikkat çektiği nokta da buydu. Mahkeme Rochester'ın patentinin "bir araştırma planı dışında pek bir şey olmadığına" hükmetmiş ve Searle'ye karşı açtığı davayı yersiz bulmuştu.

Ancak böyle hükümler patent ofisinin epeydir süregelen yaklaşımını değiştirmemişti. Muğlak iddiaların kstelerini içeren gen patentleri vermeyi sürdürmüşlerdi. Bir patentte bir genin her türlü kalp hastaklarını ya da acıyı kontrol altına almakta veya enfeksiyonlarla savaşmakta kullanılabileceği söylenebikyordu. Mahkemeler bu iddiaların anlamsız olduğuna karar verseler de patent bürosu bu patentleri dağıtmayı sürdürüyordu. Hatta giderek daha fazla vermekteydi. Vergiler iş başındaydı.

"Sadede gel," dedi Josh.

Avukat not defterine göz attı. "En iyi seçenek 1998'de aminokarboksimumkonat metaldehit dehidrojenaz, yani ACMMD için yapılmış bir patent başvurusu. Patentte singulat girusundaki nörotransmitter-
kk potansiyekeri öne sürülüyor. "

"Olgunluk genimizin," dedi Josh, "yaptığı da bu."

"Kesinkle. Yani eğer ACMMD'ye sahip olursanız, olgunluk genini kontrol edebikrsiniz çünkü işleyişini kontrol etmiş olursunuz. Güzel değil mi?"

"ACMMD'nin patenti kimde?" diye sordu Josh.

Avukat sayfaları çevirdi. "Patent başvurusu Newton, Massachusetts'teki GenCoCom adlı bir şirket tarafından yapılmış. 1995'te 11 adet patent aknmış. Anlaşma gereğince bütün patentler baş yatırımcı olan Carl Weigand'a verilmiş ve bu kişi 2000 senesinde ölmüş. Patentler eşine kalmış. Kadın ölümcül kanser hastası ve bütün patentleri Boston Memorial Hastanesi'ne vermeyi plankyor."

"Bu konuda bir şey yapabikr misin?"

"Siz isteyin yeter."

"Öyleyse yap," dedi Josh ellerini ovuşturarak.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ICK DIEHL BÜTÜN meseleye bir araştırma projesi olarak yaklaşıyordu. Kadın orgazmı konusunda bir kitap okumuştı. Asknda R iki kitap. Bir tanesi resimliydı. Ayrıca bir video kaset izlemişti. Üç kere seyretmiş, hatta notlar almıştı. Çünkü Lisa'dan bir şekilde tepki almaya yeminkydi.

Şimdi kafası onun bacaklarının arasındaydı ve yarım saattir kan ter içinde uğraşmaktaydı, parmakları kaskatıydı, dik acıyordu, dizleri sızkyordu... ama Lisanın vücudu hâlâ tamamen gevşekti, kendisine yapılan her şeye kayıtsızdı. Kitapların öngördüklerinden hiçbiri gerçekleşmemişti. Ne dudaklarda şişkinkk. Ne perineyal kabarma. Ne de kktoris başkğının geri çekilişi. Solunumda değışikkk, karında gerginkk, inilti ya da sızlanma yoktu...

Hiçbir şey yoktu.

O kendini yorarken Lisa dışıdeymişçesine tavanı seyretmekteydi. Biraz sevimsiz bir işin bitmesini bekleyen bir insan gibi.

Sonra... bir dakika... soluk alışları değışti. Başta hafifçe, ama sonra bekrin bir şekilde. İç geçirmeler. Ayrıca karnı ritmik bir şekilde gerginleşiyordu. Memelerini sıkmaya ve hafifçe inlemeye başladı.

İşe yarıyordu.

Rick çabalarını iki misk arttırdı. Kadın yoğun bir şekilde karşılık verdi. Kesinlikle işe yarıyordu... yarıyordu... kadın şimdi yüksek sesle inkiyordu... hız hızlı soluyor, kıvranıyor, hareketleri sertleşiyordu... sırtı kavisleniyordu... sonra birden kasıkp "Evet! Evet! Brad! Evett!" diye haykırdı.

Rick sanki darbe yemişçesine geri çekildi. Lisa ekyle ağzını örtüp yatakta dönerek ondan uzaklaştı. Kısa bir süre ürperdikten sonra doğruldu, gözlerine düşmüş saçını geriye itti, aşağıda duran Rick'e baktı. Yanakları kızarmış, gözleri şehvetten kararmıştı. "Tüh," dedi. "Cidden pardon."

Bu sevimsiz anda Rick'in telefonu çaldı. Lisa yatağın yanındaki sehpadan telefonu kapıldığı gibi ona verdi.

"Evet, ne var?" dedi Rick hışımla. Sinirlenmişti.

"Bay Diehl? Ben Barry Sindler."

"Ah. Selam Barry."

"Bir terskk mi var?"

"Hayır, hayır." Lisa yataktan kalkmış, sırtını ona dönmüş giyinmekteydi.

"Neyse, size iyi bir haberim var."

"Nedir?"

"Bildiğiniz gibi geçen hafta karınız genetik testler yaptırmayı reddetmişti. Bu yüzden mahkeme emri çıkardık. Dün geldi."

"Evet..."

"Karınız emre uymak yerine kaçmayı yeğledi."

"Nasıl yani?" dedi Rick.

"Gitti. Şehri terk etti. Nereye gittiğini bilen yok."

"Peki ya çocuklar?"

"Onları bırakıp gitti."

"Eee, onlara kim bakıyor peki?"

"Hizmetçi. Çocuklarınızı her gün aramıyor musunuz?"

"Eee, genellikle ararım, ama bugün işler çok yoğundu..."

170 1 MICHAEL CRICHTON

"Onları en son ne zaman aradınız?"

"Bilmem, üç gün önce galiba."

"Hemen kışınızı kaldırıp evinize gitseniz iyi olur," dedi Sindler.

"Çocuklarınızın vekaletini istiyordunuz, aldınız işte. Mahkemeye sorumlu bir baba olduğunuzu gösterin biraz."

Sonra telefonu kapadı. Sinirlenmiş gibiydi.

Rick Diehl ağırkğını tekrar dizlerine verip Lisa'ya baktı. "Gitmem gerekiyor," dedi.

"Tamam," dedi kadın. "Üzgünüm. Görüşürüz."

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

EFALET YARIM MİLYON dolar olarak beklendi. Brad Gordon'un avukatı ödedi. Brad bunun amcasının parası olduğu-

nu bikiyordu, ama en azından serbestti. Duruşma salonundan çıkarken Dodgers ceketk tuhaf görünüşlü çocuk usulca yanına gekp "Konuşmakyız," dedi.

"Ne hakkında?"

"Tuzağa düşürüldün. Neler olduğunu çok iyi bikiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Konuşmakyız."

Çocuk adkye sarayının başka bir bölümündeki bir görüşme odasını kiralamıştı. Odada Brad'le yalnızdı. Çocuk kapıyı kapadı, laptopunu açtı ve ekyle Brad'e bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Brad görebilsin diye laptopunu çevirdi.

"Birileri telefon kayıtlarına ulaşmış."

"Nereden biliyorsun?"

"Telefon şirketinde adamlarımız var."

"Ve?"

"Sen *işteyken* cep telefonu kayıtlarına girmişler."

"Neden?"

"Telefonunda GPS teknolojisi bulunduğunu herhalde biliyordursundur. Yani her arama yapışınızda bulunduğın yer kaydediyor." bir tuşa bastı. "Otuz günlük bir periyod içinde bulunduğın mekanların grafiğini çıkarınca şunu bulduk." Şehir haritasının her yerinde kırmızı noktalar vardı, ama Westview'in bir bölgesinde sayıları epey lazlaydı. Çocuk görüntüyü büyülttü. "Burası futbol sahası."

"Yani oraya gittiğimi bikiyorlar mıydı?"

"Evet. Sak ve Perşembe günleri. Birileri bunu iki hafta önceden biliyordu."

"Yani *cidden* tuzağa düşürüldüm," dedi Brad.

"Söylediğim de bu işte, evet."

"Peki ya kız?"

"Onu araştırıyoruz. Sıradan bir genç değil. Fikpink olduğunu lahmin ediyoruz. Bir web kamerasında para için mastürbasyon yapmış. Her neyse, şu anda önemk olan onun hikâyesindeki tutarsızlıklar. Otekn güvenkk kamerasına bakınca" -başka bir tuşa bastı- "burada asansör beklerken sırtını kameraya döndüğünü, çantasını açtığını ve yüzüne dokunduğunu görüyoruz. Gözlerine damla veya bir çeşit tahriş edici damlattığını düşünüyoruz. Bir dakika sonra asansöre bindiğindeyse bekrğin bir şekilde ağkyor. Ama şu dikkat çekici: Asansörde ağlayan, açıkça perişan haldeki sözde bir tecavüz kurbanı olarak, doğrudan resepsiyona gidip tecavüze uğradığını bildirmiyor. İnsan sebebini merak ediyor."

"Hi hı," dedi Brad gözlerini kısarak.

"Bunun yerine lobiden dosdoğru geçip arabasına gidiyor. Otoparktaki güvenkk kamerası, onun akşam beş on yedide arabasına binip gittiğini gösteriyor. Otelden hastaneye gidiş trafiğe bağlı olarak

on bir ila on yedi dakika sürüyor. O ise hastaneye altıyı beş geçe varıyor. Kırk beş dakika sonra. Bu süre içinde ne yaptı acaba?"

"Kendini yaralamış olabir mi?"

"Hayır. Hastanede çekilen fotoğrafları pek çok uzmana incelet-

tik ve onu muayene eden hemşire deneyimli bir travma hemşiresiydi. Fotoğraflar gayet net. Onu yaralayan bir suç ortağı bulunduğu kanısındayız."

"Yani bir erkek..."

"Evet."

"Öyleyse DNAsını bırakmıştır, değil mi?"

"Prezervatif takmış."

"Yani işin içinde en az iki kişi var."

"Asknda biz büyük bir ekibin işi olduğuna inanıyoruz," dedi çocuk. "Gayet profesyonelce tuzağa düşürüldün. Bunu size kim yapmış olabilir?"

Brad hücrelerinde otururken bu meseleyi epey düşünmüştü. Tek bir yanıt olduğunu biliyordu: "Rick. Patron. İşe başladığımdan beri benden kurtulmak istiyordu."

"Sen de onun kız arkadaşıyla yatmaya çakşıyordun..."

"Hey. Çakşımıyordum. Yatıyordum."

"Şimdi de işten uzaklaştırdım, duruşmaya çıkmaya en az dokuz ay var ve davayı kaybedersen on ila yirmi yıl yiyeceksin. Ne güzel." Çocuk laptopunu kapatıp ayağa kalktı.

"Şimdi ne olacak peki?"

"Kızı araştıracağız. Geçmişini öğrenebilirsek, belki internette bir görüntülü çekimini bulursak, savcıya baskı yapıp suçlamalardan vazgeçmeye ikna edebiliriz. Ama basının bu meseleyi öğrenmesi iyi olmaz."

"Orospu çocuğu Rick."

"Hi hı, ona intikam borcun var dostum." Kapıya yöneldi. "Kendine bir iyikk yap, tamam mı? O futbol sahasından uzak dur."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Science dergisinin "Haftanın Haberi" bölümünden:

Neanderthal İnsanı: Sağ Kalamayacak Kadar Tedbirli
miydi?

Bilim Adamı Bir "Türlerin Ölüm Genini" Buldu

Bir antropolog, Neanderthal iskeletlerinden aldığı bir genin bu alt türün ortadan kaybolmasını açıkladığını söylüyor, "insanlar Neanderthallerin aslında çağdaş Cro-Magnon insanlannkinden daha büyük beyinlere sahip olduklarının farkında değiller. Onlar Cro-Magnonlardan daha güçlü ve dayanıklıydılar, ayrıca mükemmel aletler yapmışlardı. Cro-Magnonlann ortaya çıkışından önce birkaç buz çağından sağ çıkmayı başarmışlardı. Peki Neanderthallerin soyları neden tükendi?"

Wisconsin Üniversitesi'nden Profesör Sheldon Harmon'a göre yanıt, Neanderthallerin değişime direnmelerine yol açan bir gen taşımalarıydı. "Neanderthaller ilk çevrecilerdi. Doğayla uyum içinde bir yaşam tarzı yarattılar. Avlanmayı ve alet kullanımını sınırladılar. Ama bu kültürel yapıları aynı zamanda son derece muhafazakâr ve değişime dirençli olmalarına yol açtı. Sonradan gelen, mağaralarına resim-

ler yapan, karmaşık süslemeli aletler üreten ve koca hayvan sürülerini uçurumlardan düşürerek türlerin soylarının tükenmesine yol açan Cro-Magnonları beğenmediler. Günümüzde bizler mağara resimlerini muhteşem bir gelişme olarak görüyoruz. Oysa Neanderthallerin gözünde grafitilerden farksızdılar. Onları tarih öncesi etiketler olarak görüyorlardı. Cro-Magnonların karmaşık aletlerininse ziyankârlık ve çevre düşmanlığı olduğu kanısındaydılar. Bu yeniliklere karşı çıkıyor ve eski adetlere tutunuyorlardı. Sonunda nesilleri tükendi."

Ancak Harmon, Neanderthallerin çağdaş Cro-Magnonlarla çiftleştğinde ısrar ediyor. "Bunu kesinlikle yaptılar, çünkü bu gene çağdaş insanda da rasdadık. Bu genin Neanderthallerden kaldığı kesin ve tedbirli ya da tepkisel davranışlara yol açıyor. Günümüzde görkemli geçmişe dönmeyi veya en azından her şeyin olduğu gibi kalmasını

isteyen insanların çoğu bu Neanderthal geninin etkisinde."
Harmon
bu genin yan arka singulat girastaki ve sağ frontal lobdaki
dopamin
reseptörlerini değiştirdiğini söyledi. "Etkileri konusunda şüpheye
yer
yok," dedi.

Harmon'un iddiası akademik meslektaşlarının şiddetli
itirazla-
rina yol açtı. E. O. Wilson'in yirmi yıl önce sosyobiyojoloji tezini
yayın-
layışından beri görülmemiş bir tartışma çıkı. Columbia
Üniversitesi
genetisyeni Vartan Gorcald'a göre, Harmon tamamen bilimsel
olması
gereken bir araşürmaya siyaset kanşürüyordu.

"İlgisi yok," dedi Harmon. "Bu gen hem Neanderthallerde,
hem
de çağdaş insanlarda var. Etkisi beyin faaliyeti taramalarıyla
kanıdan-
dı. Bu genle tepkisel davranış arasındaki bağlantı su götürmez.
Bu-
nun siyasede, solculukla ya da sağcılıkla ilgisi yok. Bu bir temel
tavır
meselesi... geleceğe açık olmak ya da ondan korkmakla ilgili. Dün-
yanın geliştiğini ya da gerilediğini düşünmekle ilgili. Bazı
insanların

yeniliği yeğlediklerini ve geleceğe olumlu baküklarını, bazılarınsa değişimden korktuklarını ve yenilikleri durdurmak istediklerini uzun süredir biliyoruz. Aradaki farkın sebebi genetik ve Neanderthal geni- nin varlığı ya dayokluğuyla ilgili."

Ertesi gün *New York Times*'ta şu haber yayınlandı:

NEANDERTHAL GENİ ÇEVRECİLERİN İŞİNE YARADI

"Teknolojinin Çığrından Çıkması" Korkularının Haklılığı Onaylandı

STUTTGART, Almanya - Greenpeace sözcüsü Marsha Madsden, Antropolog Sheldon Harmon'un doğayı korumaya teşvik eden bir Neanderthal genini keşfetmesinin "sağlam bir çevrecilik politikasına duyulan gereksinimi kanıtladığım" söyledi. "Neanderthallerin çevre savaşını kaybetmeleri hepimiz için bir uyarı olmalı. Neanderthaller gibi biz de şimdi radikal küresel eylemlere geçmezsek yok olacağız."

Wall Street Journal'da da şu yazı yayınlandı:

NEANDERTHALLERİ TEDBİRLİLİK ÖLDÜRDÜ

"TEDBİRLİLİK İLKESİ" ÖLÜMCÜL MÜ?

**Serbest Piyasalara Karşı Çıkmakla Kendinizi
Tehlikeye
Atabilirsiniz,**

Büyüme Notları Kulübü

.i

Yazan: STEVE WEINBERG

Amerikalı bir antropolog Neanderthallerin genetik açıdan değişime dirençli oldukları için öldükleri sonucuna vardı. Bir başka deyişle, "Neanderthaller dar görüşlü, tepkisel çevrecilerin üstüne titrediği Tedbirlilik İlkesi'ni uyguladılar." Washington'daki ilerici bir beyin takımı olan Amerikan Rekabet Enstitüsü'nden Jack Smythe'in yorumu buydu. Smythe şöyle dedi: "Neanderthallerin soylarının tükenmesi, ilerlemeyi durdurmak ve bizi çirkin, vahşi ve kısa bir hayata geri döndürmek isteyenlere bir uyandır."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

FİSİN BİR köşesindeki televizyonda, "Neanderthal genini" keşfettiği iddiasında bulunan antropoloji profesörü Sheldon Harmon, bir konferans sırasında saldırıya uğramakta ve kafasından aşağı bir kova su boca edilmekteydi.

Ekranla olay ağır çekimle defalarca gösteriliyor, tuhaf bir şekilde eğleniyor görünen cıkz, kel bir adamın üstüne sular dökülüyordu. "Gördün mü? Gülümsüyor," dedi Rick Diehl. "Bunlar genin tanıtımı için reklam yapmaktan başka bir şey değil."

"Olabilir," dedi Josh Winkler. "Kameraların orada olması ilginç bir tesadüf."

"Kesinlikle," dedi Diehl. "Hem bu herif o kahrolası Neanderthal geni sayesinde tanınmasının yanı sıra, olgunluk genimize çok benzeyen bir etki tarzını sahipleniyor. Singulat girusun faakyete geçirilmesi filan. Başarımıza gölge düşürebilir."

"Sanmam," dedi Josh. "Singulat girusu etkileyen düzinelerce gen var."

"Yine de," dedi Rick, "bence ilan etmeliyiz. Yakında. Olgunluk genini tanıtmak istiyorum."

"Saygısızlık etmek istemem ama bunun için henüz erken Rick," dedi Josh.

"Geni fareler üstünde test ettiniz. Sonuçlar iyiydi."

"Evet, ama haberlere çıkacak kadar değil. Bebek farelerin bir kafeste bokları itmeleri... akşam haberlerinde gösterilecek bir sahne değil."

Diehl başını ağır ağır sallayarak onayladı. "Hi hı. Doğru. Daha iyi bir şeye ihtiyacımız var."

"Bu acele niye?" dedi Josh.

"Yönetim kurulu. Brad'ın tutuklanması amcasını sinirlendirdi. Brad'm başına gelenlerden *bizi* sorumlu tutuyor galiba. Sonuçta önemli bir açıklama yaparak şirketi ön plana çıkarmamızı istiyor."

"İyi ama henüz o aşamaya gelmedik."

"Biliyorum. Ama... insanlar üstünde deney yapmaya hazır olduğumuzu *söylesek* ne olur?"

Josh ürperdi. "Tavsiye etmem," dedi. "Yani, daha FDA'ya bile başvurmadık..."

"Bikyorum. Birinci aşama. Öyleyse başvuralım."

"Rick. Birinci aşama başvuruları için neler gerektiğini bıkrsın. Uç metrekk bir araştırma verileri ve formlar yığımı gerekir. Sırf süreci *başlatmak* için. Ayrıca önemk aşamaları bekrleyen bir program..."

Rick sabırsızca ekni salladı. "Bikyorum. Ben sadece *ilan edelim* dedim."

"Yani ne zaman yapmayacağımızı mı ilan edekm."

"Hayır, *yapacağımızı* ilan edekm."

"Ama bahsettiğim buydu işte," dedi Josh. "Gerekk dosyaları hazırlamamız bile aylar sürer."

"Muhabirlerin umurunda değil. Westview Köyü'ndeki BioGen Research'ün birinci aşama testlerine hazır olduğunu ve FDA'ya başvuru yapmakta olduğunu söyleriz yeter."

178 1 MICHAEL CRICHTON

"Olgunluk geni için..."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Evet. Bir retrovirüs vektörüyle yerleştirilecek."

"Peki bu olgunluk geninin ne yaptığını söyleyeceğiz?" dedi

Josh.

"Bilmem. Uyuşturucu bağımlılığını... tedavi ettiğini söyleyebiliriz."

Josh ürperdi. "Neden böyle bir şey diyelim ki?"

"Eee, mantıklı gelmiyor mu?" dedi Rick Diehl. "Olgunluk geni insanın denge, olgun davranmasını sağlıyor, ki bu da bağımlılıktan uzak bir yaşam demektir."

"Olabilir..."

"*Olabilir mi?*" Diehl dönüp ona baktı. "Biraz şevk gösterekm

Josh. Bak, bu harika bir fikir. Günümüzde bağımlılık tedavisi programlarının başarısızlık oranı nedir? Yüzde seksen? Yüzde doksan? Yüzde yüz? Çoğu rehabilitasyon programı çoğu insanın işine yaramıyor. Bu bir gerçek. Bu ülkede kaç tane keş var? Tanrım, hapishanelerde bir milyondan fazlası yatıyor. Peki sokaklarda kaç tane var? Yirmi milyon? Otuz milyon?"

Josh terlemeye başlamıştı. "Yani nüfusun yüzde sekiz ya da onu."

"Evet, o civarda. Alkolü de dahil edersen bence Amerikan nüfusunun yüzde onu bağımlı. En az yüzde onu. Bu yüzden olgunluk geni muhteşem bir ürün!"

Josh susuyordu.

"Ne diyeceksin Josh?"

"Şey, bence iyi bir fikir..."

"Bana kazık atmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Josh. "Tabii ki hayır."

180 1 MICHAEL CRICHTON

"Benden gizlediğin sırlar yok. Tek başına dolaplar çevirmeye kalkışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Josh. "Neden böyle konuşuyorsun?"

"Bugün annen aradı da."

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

Ah, lanet olsun.

"Bugün yaptığım şeyden gurur duyuyormuş ve seni neden terfi etmediğimi anlayamıyormuş."

Josh bir koltuğa çöküverdi. Her tarafından buz gibi ter boşanıyordu. "Peki ne yapacaksın?" dedi.

Rick Diehl gülümsedi. "Seni terfi edeceğim elbette," dedi. "Verdiğin dozları not almış mıydın?"

ADISON CADDESİ'ndeki cam duvarlı bir toplantı salonunda, Watson&Naeme adlı pazarlama şirketi yeni bir ürüne isim bulmaya çalışmaktaydı. Oda onlu ve yirmili yaşlardaki, son moda giyinmiş gençlerle doluydu; hepsinin de üstünde gündekk kıyafetler vardı, sanki A587996B adk bir genden bahseden papyonlu bir profesörün sıkıcı konuşmasını dinlemek yerine bir rock konserindeymişler gibi. Profesör şimdi enzim faaliyetlerinin grafiklerini, beyaz zemindeki siyah, inişk çıkışlı çizgileri göstermekteydi. Koltuklarına yayılmış olan çocuklar Blackberry'lerinin tuşlarına basmaktaydılar. Anlatılanları sadece birkaç tanesi dinkyordu.

Odanın arka tarafında oturan, Paul Gode adk bir psikolog olan ekip kderi parmağını havada sallayarak profesöre kısa kesmesini işaret etti. Papyonlu adam şaşırılmış görünse de istifini bozmadan toparladı.

"Özetlersek," dedi profesör, "Columbia Üniversitesi'ndeki ekibimiz sosyal uyumu ve grup çakşmasını arttıran bir gen keşfetti. Gen bunu beynin inanç ve güven konularında etkili olduğu biknen bir bölgesini, prefrontal korteksi harekete geçirerek yapıyor. Genin faaliyetlerini sergilemek için denekleri hem geleneksel, hem de yenilikçi fikirlere maruz kıldık. Yenikkçi fikirler prefrontal bölgeyi kesinkle harekete geçirirken, geleneksel fikirlerin daha yaygın bir etkisi oluyor... yani sıcak bir parıltı diyebileceğimiz bir etkileri oluyor. Sonuç

olarak, bu geni taşıyan denekler geleneksel düşüncelere ve tanıdık fikirlere bekrin bir şekilde eğilm gösteriyorlar. Ayrıca her türlü grup düşüncesine de meyillikler. Televizyonu seviyorlar. Wikipedia'yi seviyorlar. Kokteyl partilerini seviyorlar. Geyik muhabbetini seviyorlar. Çevrelerindeki insanlarla hemfikir olmayı seviyorlar. Genimiz sosyal denge ve uygarlık için önemli bir faktör. Geleneksel sağduyuyu sağlayan gen olduğundan, ona gelenekçilik geni adım verdik."

Dinleyiciler sessizce oturmaktaydılar. Afallamışlardı. Sonunda bir tanesi "*Ne* adını verdiniz?" dedi.

"Gelenekçilik geni."

"Tanrım, bu berbat bir isim!"

"İntihar."

"Unut gitsin."

"Veya," dedi profesör, "medeniyet geni de diyebiliriz."

Odada inlemeler duyuldu. "*Medeniyet* geni mi? Bu daha da kötü! Daha da kötü!"

"İğrenç."

"Argh!"

"Kendini köprüden atsana sen!"

Profesör istifini bozmadı. "Bu ismin nesi var ki? Medeniyet iyi bir şeydir, değil mi?"

"Elbette," dedi ekip kderi, arkadan öne doğru ilerleyerek. Paul Gode kürsüye çıktı. "Mesele şu ki, bu ülkede hiç kimse kendini iştirakçi ya da medeniyetçi olarak görmez. Tam tersine... hepimiz azık bireycileriz. Bizler asiyiz. Kurumsallaşmaya karşıyız. Direniriz, saldırırız, başımıza buyruk yaşarız, kafamıza göre takırız. Bağımsız zihinler sürüsü, demişti biri. Kimse asi *olmadığını* düşünmek istemez. Kimse sadece uyum sağlamak istediğini itirafa yanaşmaz."

"Oysa asknda *herkes* uyum sağlamak ister," dedi profesör. "Yani en azından çoğu insan. İnsanların yüzde doksan ikisinde gelenekçilik geni var. Gerçek asilerde yok ve onlar..."

"Dur bir dakika," dedi ekip kderi ekni kaldırarak. "Dur orada. Genini değerk kılmak istiyorsun. Yani geninin insanların sahip olmak *isteyecekleri* bir şeyler yaratması gerekiyor... heyecan verici ve arzulanır bir şeyler. Geleneksel sağduyu ne heyecan vericidir, ne de arzulanır. Banaldır. Tereyağk kızarmış ekmeğe üzüm marmeladı sürmek gibidir. Bu grubun sana söylediği bu işte." Bir koltuğu gösterdi. "İstersen otur profesör."

Gode şimdi biraz daha dikkatli görünen gruba döndü.

"Tamam. Millet? Blackberry'lerinizi kaldırın. Dinleyekm."

"Zekâ geni desek?" dedi birisi.

"Güzel, ama alakasız."

"Sadekk geni..."

"Yönekm olarak iyi..."

"Sosyalkk geni."

"Pazarlama açısından abartık."

"Sağaltıcı."

"Bilgelik geni. Akıllık geni."

"Akılkkk geni. Güzel, çok güzel."

"Doğru düşünme geni."

"Fazla Maoist. Ya da Budist. Hadi ama, uyanın biraz!"

"Parti geni."

"Eğlence geni."

"Aklaştırma geni. Kucaklama geni."

"Mutluluk geni."

"Yaşama geni."

Gode kaşlarını çatıyordu ve tekrar elini kaldırdı. "Yön değış-tirin," dedi. "Geri dönün. Başa sarın. Tekrar düşünün. Sorunumuz nedir? Bu gen asknda geleneksel sağduyuyla ilgili... yani geleneksel sağduyu geni... ama bunu söylemek istemiyoruz. Öyleyse. Geleneksel

sağduyunun *iyi* tarafı nedir? Geleneksel sağduyunun bir insana etkisi nedir? Çabuk düşünün, hadi."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Bir şeylere ait olmanızı sağlar."

"Dikkat çekmezsiniz."

"Herkes gibi düşünürsünüz."

"Sürtüşmeleri azaltır."

"Uyumlu olursunuz."

"*The Times* okursunuz."

"Kimse size tuhaf tuhaf bakmaz."

"Hayatınızı basitleştirir."

"Tartışmazsınız."

"Fikrinizi söylerken çekinmezsiniz."

"Herkes sizinle hemfikirdir."

"İyi bir insansınızdır."

"Kendinizi iyi hissedersiniz."

"Kendinizi rahat hissedersiniz."

Gode parmaklarını şıklatıp işaret etti. "*Güzel*. Geleneksel sağduyu bize rahatlık hissettirir... Evet! Sürprizler olmaz, sıkıntılar olmaz. Dış dünyada her şey sürekli değişim hakkindedir. Rahat bir yer değildir. Oysa herkes kendini rahat hissetmek ister, değil mi? Eski ayakkabılar, rahat kazaklar, en sevdiğimiz koltuk..."

"Rahatlatici gen?"

"Rahat gen."

"Rahatlık geni. Rahatlık geni."

"Sıcaldık ve keyif geni. Sıcaklık geni?"

"Mutluluk geni."

"Dostluk geni? Kolaylık geni?"

"Yatıştırıcı gen. Sorunsuzluk geni."

"Sakıncı gen. Merhem geni."

Bu öneriler bir süre devam etti, ta ki sonunda beyaz tahtaya dokuz tane aday yazılana dek. Sonra hararetle bir tartışma eşliğinde isimler silindi; gerçi bütün isimler odaklanma gruplarında test edilecekti elbet-

188 1 MICHAEL CRICHTON

te. Sonunda herkes rahatkk geninin seçileceğinde hemfikir oldu.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Sahada sınyalım," dedi Gode. "Profesör? Söyleyin bize: Bu genin ticari açıdan geleceği nedir?"

Profesör bunu bilmek için henüz erken olduğunu açıkladı. Geni saptamışlardı, ama hangi hastaklarla ilişkili olduğunu henüz tam olarak bilmiyorlardı. Ancak dünyadaki çoğu insan bu geni taşıdığından, bu insanların muhtemelen genetik anormalliklerden muzdarip olduğuna inanıyorlardı. Örneğin: Çoğunluğa katılmayı aşırı derecede hevesle isteyen kişiler... bu bir genetik bozukluk olabikrdi. Ayrıca yalnız, tek başına kaldıklarında depresyona giren insanlar... bu da bir başka genetik bozukluk olabikrdi. Protesto yürüyüşlerine katılan, spor oyunlarına giden, kendileri gibi düşünen çok sayıda insanla çevrik olmayı arzulayan insanlar... bu da genetik bozukluk olasığım içeren bir durumdu. Sonra kendilerini karşılarındaki kişiyle konu ne olursa olsun hemfikir olmak zorunda hisseden insanlar... bu da bir bozukluktu. Peki ya kendi fikirlerine sahip olmaktan korkan insanlar? Çevrelerindeki gruptan bağımsız olmaktan korkanlar?

"İtiraf edekm ki böyle bir sürü insan var," dedi profesör. "Kimse mecbur kalmadıkça kendi başına düşünmez."

"Yani bütün bu davranışlar patolojik mi kabul edilecek?" diye sordu birisi.

"Herhangi bir kompulsif davranış patolojiktir," diye karşık verdi profesör.

"Peki ya olumlu davranışlar? Protesto yürüyüşleri?"

"Bizler," dedi profesör, "hepsi de sosyalkle ikşkili bir dizi hastalığı saptamanın eşiğindeyiz." Rahatkk geniyle bağlantık bu genetik anormallikler henüz kesinlikle kazanmamıştı, ama Columbia Üniversitesi gen için patent başvurusunda bulunmuştu, yani gen, onunla ilgili bozukluklar kesin olarak saptandıkça değer kazanacaktı.

190 1 MICHAEL CRICHTON

Gode öksürdü. "Bir hata yaptık. Bütün bunlar sosyal bozukluklardı. Bunun sosyalkk geni olması gerekiyor."
Öyle de oldu.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Business Or.'';e'dan:

BİLİN ADAM SOSYALLİK GENİ KEŞFETTİ

Sosyallik eğilimi kalıtsal mıdır? Columbia Üniversitesi'ndeki Morecomb Laboratuvarlarında çalışan uilim adamları öyle olduğuna inanıyorlar. Bunu düzenleyen geni bulduklarına inanıyorlar ve söz konusu gen için patent başvurusunda bulundular...

New York Times'ta Bir Köşe Yazısı:

BİR "SOSYALLİK GENİ "? BU SAÇMALIKLAR NE ZAMAN BİTECEK?

Columbia Üniversitesi araştırmacıları bu sefer de bir sosyallik geni keşfettiklerini öne sürüyorlar. Sırada ne var? Utangaçlık geni mi? Münzevilik geni mi? Keşilik geni mi? Beni rahat bırakın geni de bulunacak mı?

Aslında araştırmacılar, kamunun genlerin gerçek işleyiş tarzları hakkındaki cehaletinden faydalanıyorlar. Hiçbir gen herhangi bir davranış tarzını tek başına yönetmez. Ne yazık ki halk bunu bilmiyor. Göz rengi için, boy için, kıvrıcık saçlar için birer gen bulunduğunu sanıyorlar ve öyleyse sosyallik için de neden bir tane bulunmasın ki diyorlar. Genetisyenler gerçeği açıklamıyor. Hepsi de özel şirketlerin yönetim kurullarında oturuyorlar ve

**kişisel çıkarları
için genler saptama yarışındalar.**

Bu saçmalıklar bitecek mi? Görünen o ki hayır.

Grist Online'dan:

**KENDİNİZİ SOSYAL MI HİSSEDİYORSUNUZ? BUNUN
PATENTİ ALINDI**

Columbia Üniversitesi'nin araştırma ofisi, sosyalliği kontrol ettiğini söylediği bir gen için patent başvurusunda bulundu. Bu durumda üzerinde anti-depresanlar, dikkat eksikliği ilaçları ve anksiyete ilaçları kullanan herkesin Columbia'ya telif ödemesi mi gerekecek? Söylentilere göre İsviçre'deki ilaç devleri genin lisansını almak için büyük meblağlar öneriyorlar.

SIRADAKI I 193

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

LUSAL SAĞLIK ENSTİTÜLERİ'nin Bethesda'da düzenlediği Biyo-

U etik Değerlendirme Paneli'ndeki kanıt toplama toplantısında bir meslektaşlık ve rahatlık havası oluşturulmasına özen gösterilmişti. Herkes ana binanın üçüncü katındaki toplantı salonundaki uzun masaya oturmuştu; burası tanıdık bir ortamdı, duvarlarında ileriki seminerlerin ilanları asıyordu ve köşede eski kahve makinesi gürül-
duyordu. Buranın kahvesinin berbatlığı meşhurdur; kimse içmiyordu. Değerlendirme panelindeki altı bilim adamı bu toplantı için biraz resmi giyinmişlerdi. Çoğunun ceketleri vardı; hatta bir tanesi kravat takmıştı. Ama sorgulanan kişiyle, kendileriyle aynı masada oturan kırk bir yaşındaki Dr. Ronald Marsh ile konuşurken hepsi de koltuklarına rahatça yayılmışlardı.

"Peki bu on iki yaşındaki kız tam olarak nasıl öldü?"

Dr. Marsh, Austin'deki Texas Üniversitesi'nde tıp profesörüydü. "Konjenital nakil faktörü bozukluğundan muzdaripti." KNFB ölümcül bir genetik bozukluktu. "Bu kıza dokuz aykkken ve sonrasında diyet ve böbrek diyakzi uygulandı. Biraz büyüme gerikği gösterse de zihinsel gerikği yoktu. Normal bir hayata kavuşmak umuduyla hem kendisi, hem de ailesi bu prosedürü istemişlerdi. Sonsuza kadar bir

makineye bağık kalmak istemiyordu. Bildiğiniz gibi özellikle küçük bir çocuk için hiç de hoş bir hayat değildir bu."

Masadakiler ifadesizce dinkyorlardı.

"Ayrıca geleceğe bakınca," diye devam etti Marsh, "ergenlik çağından sonra yaşatdamayacağını hepimiz gördük. Hormonal değişikler metabokzmasını etkilemeye başlamıştı bile. Önümüzdeki üç dört sene içinde öleceği kesindi. Bu yüzden o geni vücuduna soktuk." Duraksadı. "Riskler bikniyordu."

Bikm adamlarından biri "Bu riskleri ailesine açıkladınız mı?" dedi.

"Elbette. Ayrıntılarıyla."

"Peki ya hastaya?"

"Evet. Zeki bir kızdı. Prosedürü ilk tekkef eden kendisi oldu. in-ternette okumuş. Risklerin çok fazla olduğunu bikncindeydi."

"Ailesine bu risklerle ilgili bir değerlendirme sundunuz mu?"

"Evet. Onlara başarı olasığının yüzde üç civarı olduğunu söyledik."

"Yine de kabul ettiler, öyle mi?"

"Evet. Kız onlara baskı yaptı. Zaten ölecekse en azından şansını denemesi gerektiğini düşünüyordu."

"Küçük bir çocuktu..."

"Evet," dedi Marsh. "Ama hasta olan oydu."

"İmzak izin belgeleri aldınız mı?"

"Evet."

"O belgeleri okuduk. Bazılarımız o belgelerin gerçekçi olmadığını, risklerin tüm boyutlarıyla belirtilmediğini düşündü."

"O belgeler hastanenin adk departmanı tarafından hazırlandı," dedi Marsh. "Dikkat ettiyseniz ailedekiler risklerin kendilerine tamamen açıklandığını bekrten bir belgeyi imzaladılar. Kendilerine anlatılanlar hastanın çizelgesinde de bekrtildi. Durumu tamamen açıkla-

masak kesinkle daha ileri gitmezdik."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Bu konuşma sırasında panel başkanı Dr. Robert Bellarmino usulca odaya girip masanın ucundaki bir koltuğa oturdu.

"Sonra prosedürü uyguladınız?" diye soruldu Dr. Marsh'a.

"Evet."

"Hangi vektör kullanıldı?"

"Değiştirilmiş adenovirüs infüzyonu ve standart Barlow immüno-supresyon protokolleri."

"Sonuç ne oldu peki?"

"Kızın ateşi hemen yükseldi. 41.5 dereceye çıktı. İkinci günde çeşitk organ sistemi yetersizkği bekrtileri gösterdi. Karaciğer ve böbrek fonksiyonları düzelmedi. Üçüncü gün öldü."

Kısa bir sessizlik oldu.

"İzinizle kişisel fikrimi söylemek istiyorum," dedi Marsh. "Bu olay hem hastanedeki herkes için, hem de şahsım adına yıkıcı bir deneyim oldu. Bu kıza bebekğinden beri bakmıştık. Kendisi... bütün personel tarafından sevirdi. Kkniğe her gekşinde etrafa neşe saçardı. Bu riskk prosedüre o istediği için girişmiştik. Ama geceleri kendime acaba doğru şeyi mi yapıyoruz diye sormuştum. Ancak hastanın istediği buysa riske girmemiz gerektiğini hissettim hep. O yaşamak istiyordu. Ona bu şansını nasıl vermeyebikrdim?"

Biri öksürdü. "Ama, şey, ekibinizin gen transplantasyonu deneyimi yoktu."

"Doğru. Kızı başka bir ekibe göndermeyi düşünmüştük."

"Neden göndermediniz peki?"

"Prosedürü yapmak isteyen kimse çıkmadı."

"Size ne söylediler?"

Marsh iç geçirdi. "Bir hastanın KNFB'den ölüşünü gördünüz mü hiç? Böbrekleri kangren olur. Karaciğerleri durur. Vücutları şişip morumtrak bir renk akr. Nefes alamazlar. Acı çekerler. Günlerce can çekişirler. O tatlı kızın başına bunların gelmesini mi beklemedim? Bunu kabullenemezdim."

Masada yine sessizlik oldu. Genel ruh hak kesinlikle kınayıcıydı. "Ailesi neden şimdi dava açıyor?"

Marsh kafa salladı. "Onlarla konuşamadım."

"Duruşma belgelerinde kendilerine bilgi verilmediğini söylemişler."

"Oysa verildi," dedi Marsh. "Bakın: Hepimiz işe yarayacağımızı umduk. Herkes iyimserdi. Ayrıca ebeveynler gerçeği kabullenemezler... yüzde üçlük başarı olasılığının yüzde doksan yedikk ölüm olasılığı anlamına geldiğini kabullenemezler. Yüzde doksan yedi. Neredeyse kesin ölüm demektir bu. Bunu bilyorlardı ve hayal kırıklığına uğrayınca kendilerini kandırılmış hissettiler. Ama biz onları asla kandırmadık."

Dr. Marsh odadan çıktıktan sonra panelde kapak toplantı yapıldı. Panelin yedi üyesinden altısı öfkeydi. Marsh'm daha önce de, şimdi de gerçeği söylemediğini savundular. İhtiyatsız olduğunu söylediler. Genetikbikmin adını kötüye çıkardığını, şimdi onun pisliliğinin lemezlenmesinin gerektiğini söylediler. Vahşi Batı'daymış gibi başına buyruk davrandığını söylediler.

Marsh'ı cezalandırmak ve ksansıyla hükümetten fon alma iznini iptal ettirmek niyetinde oldukları belliydi.

Panel başkanı Rob Bellarmino uzun süre konuşmadı. Sonunda genzini temizledi: "Bu argümanların," dedi, "Christiaan Barnard ilk kalp naklini gerçekleştirdiğinde söylenenlerin aynısı olduğunu düşünüyorum ister istemez."

"Ama bu vakada ilk kez yapılmış bir şey yok..."

"Başına buyruk davranmak. Uygun izinleri almamak. Davalara maruz kalmak. Size," dedi Bellarmino, "Barnard'ın ilk istatistiklerini anlatayım. İlk on yedi hastası neredeyse anında öldüler. Ona katil ve şarlatan dendi. Ama artık bu ülkede her sene iki binden fazla kalp nakli yapıyor. Hastaların çoğu beş ila on beş yıl arası yaşıyorlar. Böb-

rek nakilleriyse rutinleştii. Daha birkaç yıl önce rezalet olarak görülen akciğer ve karaciğer nakilleri artık kabul görüyor. Her yeni terapi başta tehkkeli bir süreçten geçer. Bizlerse Dr. Marsh gibi cesur bireylerin riske girmelerine muhtaç olacağız hep."

"Ama o kadar çok kural ihlak var ki..."

"Dr. Marsha ne yapmak istiyorsunuz?" dedi Bellarmino. "Adam geceleri uyuyamıyor. Suratından belli. Kendisine emanet edilmiş sevgili hastası can vermiş. Siz ona bundan daha büyük bir ceza verebilir misiniz? Hem siz kimsiniz ki ona hata yaptığını söylüyorsunuz?"

"Erik kurallar..."

"Hiçbirmiz o küçük kızın gözlerinin içine bakmadık. Hiçbirmiz onun hayatını, acısını, umutlarını bilmedik. Marsh bikiyordu. Onu yıllardır tanıyordu. Şimdi onu yargılayacak mıyız?"

Oda sessizleşti.

Sonunda Texas Üniversitesi'nin adli personekni cezalandırmaya, Dr. Marsh'a ise ceza vermemeye karar verdiler. Paneldekilerden biri sonradan Dr. Bellarmino'nun onları ikna ettiğini söyledi. "Klasik bir Rob Bellarmino konuşmasıydı. Bir vaiz gibi konuştu, Tanrı'ya ince göndermeler yaptı ve herkesi bir şekilde yumuşattı, zarar gören kim olursa olsun, olanlar ne olursa olsun. Rob herhangi bir şeyi mazur gösterebilir. Bu konuda bir dahi."

Oysa asknda son oylama yapılmadan Bellarmino salondan çıkmıştı, çünkü bir sonraki toplantısına gecikmişti.

Biyoetik paneli toplantısından çıkan Bellarmino laboratuvarına geri dönüp doktora yapan doktorlarından biriyle görüştü. Çocuk ona Cornell Tıp Merkezi'nden gelmişti ve orada kromatin oluşumunu kontrol eden mekanizmalar üstüne takdire şayan çakşmalar yapmıştı.

Normalde bir hücrenin DNA'sı çekirdekte bulunurdu. Çoğu insan DNA'yı Watson'la Crick'in keşfettiği meşhur kıvrılan merdi-

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

ven şeklinde, çifte helezon şeklinde hayal ederlerdi. Oysa o merdiven DNA'nın hücre içinde bürünebileceği üç farklı şekilden sadece biriydi. DNA ayrıca tek bir ip veya sentromer denen daha yoğun bir yapı da oluşturabilirdi. Şekil DNA ile bağlantı proteinlere bağlıydı.

Bu önemliydi çünkü DNA sıkıştırıldığında genleri hücre tarafından ulaşılmaz oluyordu. Genleri kontrol etmenin bir yolu, DNA'nın çeşitli kısımlarındaki kromatini değiştirmekti.

Yani örneğin yeni hücrelere genler aşılandığında, kimyasallar eklenerek kromatinin kullanılabilir duruma getirilmesi gerekiyordu.

Bekarmino'nun ihtisas öğrencisi yeni doktoru bazı proteinlerde metilleme ve bunun kromatin yapısına etkileri üstüne çılgın açıcı araştırmalar yapmıştı. Çocuğun "Genom-Protein Ulaşır mı Kontrolü ve Adenin Metiltransferaz" adlı makalesi bir özlü anlatım abidesiydi. Ses getireceği ve çocuğa şöhret kazandıracığı kesindi.

Bellarmino ofisinde, makaleye göz atarken kendisine hevesle bakan çocukla birlikte oturmaktaydı. "Mükemmel, kesinlikle mükemmel." Kâğıda pat pat vurdu. "Bence bu çakşma laboratuvarınızı epey onurlandırıyor. Seni de tabii."

"SağolRob," dedi çocuk.

"Ayrıca sana yardımcı olan diğer yedi yazarı beğenmiş ve beni uygun bir şekilde kistenin üst sıralarına koymuşsun," dedi Bekarmino.

"Üçüncü sıraya," dedi çocuk, "ama ikinci sıraya daha uygun olduğunu düşünüyorsan..."

"Asknda birkaç ay önce yaptığımız bir konuşmayı hatırlıyorum, ki orada olası metilleme mekanizmalarından bahsetmiştik ve sana yaptığım öneriler..."

"Evet, hatırlıyorum..."

"Tam da burada açıkladığın mekanizmalardı. Bu yüzden baş yazar olarak gösterilmem gerektiğini düşünüyorum kesinlikle."

Çocuk gözlerini kırıştırdı. "Şey..." Yutkundu.

"Böylece makaleden daha çok alıntı yapacaktır," dedi Bellarmi-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

no, "ki bu da böylesine değerli bir yazı için önemk. Ayrıca kste meselesi bir formakte sonuçta. İkinci yazar olarak buradaki ayak işlerini yaptığın, boşlukları doldurduğun biknecek. Senin açımdan bakarsak her halükârda kazançlı çıkıyorsun. Hem senden daha çok alıntı yapılacak, hem de çok daha büyük fonlar alacaksın." Gülümsedi. "Sana bunu garanti edebilirim. Bir sonraki çakşman tamamen bağımsız olacak. Ayrıca bir iki yıl içinde sana kendi laboratuvarımı vereceğim."

"Ben, şey..." Çocuk yutkundu. "Anlıyorum."

"Güzel, güzel. Bu değişiklikleri yap, makaleyi bana geri yolla, ben de *Nature* dergisine vereyim. Bence bugünlerde kaktesi biraz düşmüş olan *Science* dergisinden daha iyi bir yerde yayınlanmayı hak ediyor bu yazı. *Nature*'i arayıp editörün bu yazının önemini anlamasını sağlarım, sonra da hemen yayınlanır zaten."

"Sağol Rob," dedi çocuk.

"Her zaman yardıma hazırım," dedi Rob Bellarmino.

"ıslak sanat:" sergisi

Galerilerde Transgenik Organizmalar
Satılık Canlı Yaratıklar

üney Amerikalı sanatçı Laura Cinti, Londra'da genetik insan ma-
teriyalleri taşıyan ve tüyleri çıkan transgenik bir kaktüs sergiledi.
"Bu kılı kaktüs her türlü arzuyu ve cinselliğin bütün
belirtilerini
sergiliyor," dedi Cinti. "Hapis kalmak istemiyor. Kurtarılmak istiyor."

Halkın kaktüse tepkisi sorulduğunda Cinti "Özellikle kel
erkekler ilgi gösteriyor," dedi.

Sanatçı Marta de Menezes, bir kanadı diğerinden farklı
olarak üretilmiş
kelebekler sergiledi, "insanlar başta çok şaşırıyor," dedi. "Bunun
iyi bir fikir
olduğunu düşünmediler." Söylediğine göre sıradaki projesi yatay
değil dikey
çizgili zebra balıkları üretmekmiş, zebraalara daha çok benzesinler
diye. Bu değişiklikler kalıtımsal olacakmış.

Finlandiya'lı sanatçı Oron Catts, domuz kemiği iliği kök
hücreleri kültüründen domuz kanatları üretmiş. Ekibinin domuz hücrelerini
büyütmek için
onlara müzik çaldığını söyledi. "Bir sürü domuz şarkısı indirdik...
ve onları hü-

relere çaldık." Görünüşe göre hücrelerin müzikle daha iyi geliştiklerini söyledi.

Chicagolu sanatçı Eduardo Kac yeşil yeşil parlayan Alba isimli bir transgenik tavşan yaratmış. Bir albino tavşanın döllenmiş yumurtasına, bir Kuzeybatı Pasifik denizanasından alınma yeşil floresan proteini geni, yani GPF aşılanmış. Yumurtadan büyüyen hayvan şimdi parlıyor. Tavşanın varlığı hiddede karşılandı. Kac "[tavşanın] varlığı bazı insanları gerçekten rahatsız etti," dedi, ancak (IPF'nin sık kullanılan bir araştırma aracı olduğunu ve maya, küf, bitki, meyve sineği, fare ve inek embriyolanna aşılandığını belirtti. Kac şimdi floresanlı bir köpek üretmeyi planladığını söyledi.

Alba bilinmeyen sebeplerden dolayı öldü. Transgenik kaktüsler de.

2003 yılında ilk transgenik ev hayvanı kamuya satışa sunuldu. Singapurlu Dr. Zhiyuan Gong'un ürettiği bu kırmızı floresanlı zebra balığının lisansı Austin, Texas'taki bir şirkete ait. GloFish adıyla satışa sunulan balığın, federal kurumlar ve eyalet kurumları tarafından iki sene boyunca incelendikten sonra, yenmediği sürece zararsız olduğuna karar verildi.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

da çok zorlanıyor. Ama Fransızcası epey ilerledi. "

"Bunu öğrendiğime sevindim," dedi Gail Bond. "Londra'dan buraya taşınmamız onun için zor oldu. Ama matematik konusunda sorun yaşamasına şaşırduğımı itiraf etmeyim."

"Siz bilm adamısınız diye mi?"

"Sanırım evet. Burada, Paris'te Institut National'de çalışıyorum," dedi kadın. "Evan'ın babası da bir yatırımcı banker; bütün gün sayılarla uğraşiyor."

"Şey," diye karşılık verdi öğretmen, "bir genetisyen olarak her şeyin genlerde olmadığını biliyorsunuzdur. Bazen büyük bir ressamın çocukları resim çizemez. Ama size şunu söylemekyim ki, oğlunuzun ödevlerini yapmanız onun için hiç iyi bir şey değil."

"Pardon?" dedi Gail Bond. "Ödevlerini yapmak mı?"

"Şey, öyle olmak," dedi öğretmen. "Siz veya evinizdeki başka biri yapıyor."

// **M**AM BOND," dedi birinci sınıf öğretmeni, "oğlunuz çok tatlı bir çocuk, ama matematik dersinde sorun yaşıyor. Toplamayı yavaş öğreniyor; çıkarmadaysa daha "Anlayamadım."

013

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Evan'ın ev ödevleri her zaman kusursuz. Ama okulda sınavlarda düşük nodar akyor. Ev ödevlerini onun yerine yapan biri var beki ki."

Gail Bond kafa salladı. "Ama kim olabikr bilemiyorum," dedi. "Oğlum okuldan eve geldiğinde, ödevlerini yaparken evde sadece temizkkçi oluyor. Onun da Fransızcası pek yok. Ben beşte eve geliyorum ve o zamana kadar oğlumun ödevleri bitmiş oluyor. En azından bana öyle söylüyor."

"Ödevlerine bakmıyor musunuz?"

"Hayır. Asla. Gerek yok diyor."

"Şey," dedi öğretmen, "birilerinden yardım aldığı kesin." Ödev kâğıtlarını çıkarıp masaya yaydı. "Görüyor musunuz? Bütün soruların yanıdarı. Kusursuz."

"Anlıyorum," dedi Gail kâğıtlara bakarak. "Bu lekeler..." Kâğıtta küçük yeşil ve beyaz lekeler vardı, damlalar.

"Genellikle bu lekeler oluyor. Çoğunlukla sayfanın dibinde. Sanki bir şey dökülmüş gibi."

"Ona kimin yardım ettiğini bikiyorum galiba," dedi Gail Bond.

"Kim?"

"Laboratuvardan biri."

Daire kapısını açınca Gerard'ın "Hoşgeldin canım," diye seslendiğini işitti, tıpkı kocasının yaptığı gibi.

"Selam Gerard," dedi. "Nabersin?"

"Yıkanmam gerek."

"Hallederim," dedi. Hole girdiğinde Gerard'ın tüneğinde ayakta durduğunu gördü. Gerard artık iki yaşında olan transgenik bir gri Afrika papağanıydı. Bebekken ona çeşitk insan genleri aşılanmıştı, ancak şimdikk dikkat çekici bir farkkkk yoktu.

"İyi görünüyorsun bebeğim, seni özledim," dedi Gerard, yine Bond'un kocasının sesini takkt ederek.

"Sağol," dedi Gail. "Sana bir sorum olacak Gerard."

"Tamam, çok ısrarkıysan."

"Söylesene. On üç eksi yedi kaç eder."

"Bilmem."

Gail duraksadı. "On üçten yedi çıkarırsan kaç kaktır?" Evan olsa böyle derdi.

Kuş hemen "Altı," dedi.

"On birden dört çıkarırsan?"

"Yedi."

"On ikiden iki çıkarırsan?"

"On."

Gail kaşlarını çattı. "Yirmi dörtten on bir çıkarırsan?"

"Ah. Ah. Ah," dedi papağan tünekte kımıldayarak. "Beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsun. On üç."

"Yüz birden yetmiş çıkarırsan?"

"Otuz bir. Ama bize genellikle o kadar yüksek sayılar sorulmuyor. Genellikle iki hanek sayılar gekeyor."

"Biz dediğin?"

Gerard bir şey demedi. Başını ritmik bir şekilde salladı. Şarkı söylemeye başladı: "Geçit törenlerine bayıkım..."

"Gerard," dedi Gail, "Evan senden yardım istiyor mu?"

"Ah, kesinkle." Sonra Evan'ın sesini mükemmel bir şekilde takkt etti: "Hey, Gerrie, gel de bana yardım et. Yapamıyorum." Sonra bir sızlanış: "Çok zooor..."

Gail "Video kamerayı getirmeliyim," dedi.

"Ben bir yıldız mıyım? Ben bir yıldız mıyım?"

"Evet," dedi Gail, "sen bir yıldızsın."

Papağan Amerikan aksanıyla konuştu: "Geciktiğimiz için kusura bakmayın ama oğlumuz Hank'ı almamız gerekiyordu."

"Hangi filmde bu?" dedi Gail.

Aynı aksanla: "Hadi Jo, sakın ol."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Söylemeyeceksin, değil mi?" dedi Gail.

"Filme çekilmeden önce," dedi Gail, "yıkamalıyım. Yıkamacağıma söz vermiştin."

Gail Bond kamerayı almaya koştu.

Gerard hayatının ilk senesinde, yavruyken Maurice Groker'in Paris'teki Institut National'deki laboratuvarında Yoshi Tomizu ile Gail Bond tarafından kendisine aşılana insan transgenlerinin pek bir etkisini sergilememişti. Bu şartıtcı değildi. Transgenlerin başarıyla aşılana zor bir işti ve işe yaramadan önce onlarca, hatta yüzlerce kez denenmesi gerekiyordu. Çünkü genin yeni bir ortamda faakyet gösterebilmesi için çeşitli koşulların oluşması gerekmektedir.

Önce genin hayvanın var olan genetik materyakne düzgünce katılması gerekiyordu. Bazen yeni gen ters bir şekilde ekleniyor ve bu durumda ya olumsuz bir etki görülüyor ya da hiçbir etki olmuyordu. Bazen genomun dengesiz bir bölümüne katıyor ve hayvanda ölümcül kansere yol açıyordu. Sık rastlanan bir durumdu bu.

Dahası transgenikkk asla tek bir gen katmaktan ibaret bir durum değildi. Araştırmacılar asd genin faakyeti için gerekk başka genleri de katmak zorundaydılar. Örneğin çoğu genin izolatörleri ve destekleyicileri vardı. Destekleyiciler hayvanın kendi genlerini durdurarak yeni genin kontrolü ele almaşım sağlayacak proteinler üretebikrlerdi. Veya aşılana genin işleyişini arttırabikrlerdi. İzolatörlerse yeni geni çevresindeki genlerden ayrı tutarlardı. Ayrıca yeni genetik materyakn hücre içinde kullanılabilir durumda kalmasını sağarlardı.

Bu faktörler karmaşık olsalar da, ayrıca hücre içindeki haberci RNAların yol açabileceği başka karışıldıklar da vardı. Veya dönüştürümü kontrol eden genlerin. Olasılıklar bu şekdde sürüp giderdi.

Gerçekte bir hayvana bir gen aşdayıp da faakyete geçirme işi, herhangi bir biyolojik süreçten çok bir bilgisayar programının hatalarım ayıklamaya benziyordu daha çok. Yankşlan düzeltip durmak,

ayarlamalar yapmak, istenmeyen sonuçları ortadan kaldırmak zorundaydım, ta ki o şeyi çakşır hale getirene dek. Sonra da bazısı yıllar sonra ortaya çıkan yan etkileri beklemeniz gerekirdi.

Laboratuvardakilerin, Gail Bond'un Gerard'ı eve götürüp bir süre orada beslemesinin daha iyi olacağını düşünmelerinin sebebi buydu. Olumlu ya da olumsuz etkilerin çıkıp çıkmayacağını görmek istiyorlardı. Hayvanı evde yetiştirmek özellikle önemkydi, çünkü gri Afrika papağanları çok zekilerdi -genelikle şempanzeler kadar zeki oldukları düşünülüyordu- ve dil kapasiteleri çok daha genişti. İnsan olmayan birkaç primat, işaret dili ya da bilgisayar klavyesi sayesinde 150 kadar sözcük öğrenmişlerdi. Oysa bu rakam bir gri papağan için vasattı. Bazı gri papağanların bin kadar sözcük öğrendikleri olmuştu. Bu yüzden bir insan ortamının etkileşimine ve stimülasyonuna gereksinimleri vardı. Hayvanların tutulduğu bir yerde, farelerle hamsterların arasmda yaşarlarsa stimülasyon eksikkği yüzünden dekrebiklerdi.

Asknda hayvan aktivistleri çoğu evcil gri papağamn yetersiz etkileşim yüzünden zihinsel hastalıklar geçirdiklerine inanıyorlardı. Sanki yıllarca tek başlarına bir hücrede tutulmuş gibi oluyorlardı. Bir gri papağanın en az bir insan kadar etkileşime gereksinimi vardı. Hatta bazı bikm adamlarına göre daha da fazlasına.

Gerard yavruyken parmak üzerine konmak için eğitilmiş ve konuşmaya erken başlamıştı. Otuz bir yaşında ve bir yatırımcı bankerle evli olan Gerard onu evine götürdüğünde söz dağarcığı epey gelişkindi. Gerard oturma odasına girince "Hey, güzel yermiş Gail. Kıyakmış," demişti. (Ne yazık ki laboratuvarda televizyon seyrettiği için bazı Amerikan argolarını da öğrenmişti.)

"Beğendiğine sevindim Gerard," demişti Gail.

"Ben öylesine dedim," demişti papağan.

"Yani beğenmedin mi?"

"Yani ben öylesine dedim."

"Tamam."

"Sadece bir gözlemdi."

"Evet. Tamam."

Gail hemen bir deftere not almıştı. Gerard'ın konuşması çok önem olabirdi. Transgenik deneyin hedeflerinden biri, bilm adamlarının insan olmayan hayvanlardaki zeki davranışları ne ölçüde etkileyebileceklerini görmektir. Primatlar deneye dahil edilmeyecekti -çok fazla kanun ve kural vardı-, ama insanlar papağanlar konusunda o kadar duyarlı değillerdi. Papağanlar üzerinde yapılan deneyleri denetleyen etik komiteleri yoktu. Bu yüzden Groker laboratuvarında gri Afrika papağanlarıyla çalışılmıştı.

Aradıkları şeyler arasında papağanın konuşmasında öz bilinç belirtileri de vardı. Papağanların öz bilinç sahibi oldukları bilmekteydi. Aynalarda kendilerini tanıyorlardı. Ama konuşma farkk bir meseleydi. Papağanlar kendilerinden bahsederken *ben* kelimesini her zaman düzgün kullanmıyorlardı. Bu şahıs zamirini genellikle bir başkasını akntdarken kullanmaktaydılar.

Mesele bir transgenik papağanın *ben* kelimesini çok net bir şekilde kullanıp kullanmayacağını görmektir. Gail Bond'a göre Gerard tam da bunu yapmıştı.

İyi bir başlangıçtı.

Kocası Richard yeni gelen hayvanla pek ilgilenmemişti. Tepkisi sadece omuz silkip "O kafesi temizlememi bekleme benden," demek olmuştu. Gail bunu beklemeyeceğini söylemişti. Oğlu daha çok sevinmişti. Evan hemen Gerard'la oynamaya başlamış, onu parmağının üstüne ve daha sonra da omzuna koymuştu. Haftalar geçtikçe Evan papağanla zaman geçirmiş, onunla yakınlaşmış, çoğu zaman omzunda taşımıştı.

Anlaşılan kuştan yardım da almıştı.

Gail video kamerayı bir tripodun üstüne oturttu, çerçeveyi ayarladı ve kamerayı açtı. Bazı gri papağanlar sayı sayabiyorlardı ve bazılarının sıfır kavramını az çok anlayabildikleri öne sürülüyordu. Ama hiçbiri aritmetik yapmayı başaramamıştı.

Gerard dışında.

Gail heyecanını bastırmakta epey zorlanıyordu. "Gerard," dedi en sakin sesiyle, "sana bir resim göstereceğim ve üstünde yazılan okumanı istiyorum." Oğlunun ev ödevinden bir sayfayı katlayıp tek bir problemi hayvana gösterdi. Yanıtı baş parmağıyla örttü.

"Bunu zaten yapmıştım."

"Ama burada ne diyor?" diye sordu Gail, problemi göstererek. On beş eksi yedi idi.

"Sen söylemeksin."

"Bu kâğıda bakıp bana yanıtı söyleyebilir misin?" dedi Gail.

"Sen söylemeksin," diye tekrarladı Gerard. Tüneğinde bir ayağından diğerine sıçramaya, sinirlenmeye başlamıştı. Kameraya bakıp duruyordu. Gerard utandırılmayı sevmezdi.

"On beşten yedi çıkarırsan kaç kaktır diyor," dedi Gail.

"Sekiz," diye yanıtladı papağan hemen.

Gail kamerayı açıp sevinçle haykırma dürtüsünü bastırdı. Bunun yerine gayet sakin bir şekilde sayfayı çevirip bir başka probleme geçti. "Şimdi. Yirmi üçten dokuz çıkarırsan kaç kaktır?"

"On dört."

"Çok güzel. Şimdi de..."

"Bana söz verdin," dedi Gerard.

"Söz mü verdim?"

"Evet, bana söz verdin," dedi Gerard. "Bikyorsun..."

Yıkanmayı kast ediyordu.

"Onu sonra yaparım," dedi Gail. "Şimdi..."

"Bana söz verdin." Huysuz bir ton. "Yıkayacaktın."

202 1 MICHAEL CRICHTON

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

33

"Gerard, sana bir problem daha göstereceğim. Ve şunu soracağım: Yirmi dokuzdan sekiz çıkarırsan kaç kakır?"

"Umarım seyrediyorlardır," dedi Gerard tuhaf bir sesle. "Görecekler. Görecekler ve büecekler ve diyecekler ki: 'O kadın bir sineği bile incitmez.'"

"Gerard, lütfen dikkatini bana ver. Yirmi dokuzdan sekiz çıkarırsan kaç kakır?"

Gerard ağzını açtı. Ön kapının zik çaldı. Gaü kuşa yeterince yakın durduğundan, o sesi Gerard'ın çıkardığını anladı. Gerard her türlü sesi kusursuzca taklit edebikrdi... kapı zillerini, telefon çakşlarını, sifon seslerini.

"Gerard, lütfen..."

Ayak sesleri. Bir tıkırtı ve ön kapının açılış gıcirtısı.

"Güzel görünüyorsun bebeğim, seni özledim," dedi Gerard, Gail'in kocasının sesini takkt ederek.

"Gerard," diye söze başladı Gail.

Bir kadın sesi: "Ah Richard, öyle uzun zaman oldu ki..."

Sessizkk. Öpüşme sesleri.

Gail dona kakk Gerard'ı seyretti. Papağan devam ederken gagası neredeyse hiç kımıldamıyordu. Bir kayıt cihazı gibiydi.

Kadın sesi: "Yalnız mıyız?"

"Evet," dedi kocası. "Çocuk üçe kadar yok."

"Peki ya, şey..."

"Gail, Cenevre'deki konferansta."

"Ah, yani bütün gün bizim. Oh, Tanrım..."

Yine öpüşme sesleri.

İki çift ayak sesi. Odayı kat ettiler.

Kocası: "İçecek bir şey ister misin?"

"Belki daha sonra bebeğim. Şu anda tek istediğim *sensin*."

Gail dönüp kamerayı kapadı.

Gerard "Şimdi beni yıkayacak mısın?" dedi.

34

Gail ona öfkeyle baktı.

Yatak odasının kapısı gürültüyle kapandı.

Somya gıcırtiları. Bir kadının çığlığı, kahkahası. Yine somya gıcırtiları.

"Kes şunu Gerard," dedi Gail.

"Bilmek isteyeceğini biliyordum," dedi Gerard.

"**O lanet** olası kuştan nefret ediyorum," dedi kocası o gece daha sonra. Yatak odasında idiler.

"Konu o değil," dedi Gail. "İstedğini yaparsın Richard. Ama evimde değil. Yatağımızda değil." Çarşafı çoktan değiştirmişti, ama yine de yatağa oturmak istemiyordu. Yaklaşmak bile istemiyordu. Odanın diğer tarafında, pencerenin yanında duruyordu. Dışarıda Paris trafiği akıyordu.

"Sadece bir kez oldu," dedi kocası.

Gail kocasının kendisine yalan söylemesinden nefret ediyordu. "Ben Cenevre'deyken," dedi. "Gerard'a başka seferler de oldu mu diye sormamı ister misin?"

"Hayır. Kuşu bu işe karıştırma."

"Başka seferler de oldu," dedi Gail.

"Ne dememi istiyorsun Gail. Özür dilerim, tamam mı? Özür dilerim."

"Hiçbir şey demeni istemiyorum," dedi Gail. "Bir daha yapmanı istiyorum. O kahrolası kadınlarını bu evin dışında tutmanı istiyorum."

"Pekâlâ. Tamam. Olur. Artık konuyu kapatabilir miyiz?"

"Evet," dedi Gail. "Artık kapatabiliriz."

"O lanet olası kuştan nefret ediyorum."

Gail odadan çıktı. "Ona elini sürersen," dedi, "seni öldürürüm."

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

35

Yoshi Tomizu'nun dairesine gitti. İlişkilerine bir sene önce başlamışlardı ve Cenevre'deyken kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Yoshi'nin Tokyo'da bir karısıyla çocuğu vardı ve sonbaharda oraya dönecekti. Yani sadece imtiyazk bir arkadaşkkti onlarınki.

"Gerginsin," dedi Yoshi, Gail'in sırtını okşayarak. Muhteşem elleri vardı. "Richard'la kavga mı ettin?"

"Pek sayılmaz. Biraz." Pencereden giren, şaşdacak kadar parlak olan ay ışığına baktı.

"Öyleyse sorun nedir?" diye sordu Yoshi.

"Gerard için kaygılanıyorum."

"Neden?"

"Richard ondan nefret ediyor. Cidden nefret ediyor."

"Ah, hiçbir şey yapmaz. O hayvan o kadar değer ki."

"Yapabikr," dedi Gail. Yatakta doğrulup oturdu. "Belki geri dönsem iyi olacak."

Yoshi omuz silkti. "İstiyorsan..."

"Üzgünüm," dedi Gail.

Yoshi onu hafifçe öptü. "En doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap."

Gail iç geçirdi. "Hakksın," dedi. "Saçmakyorum." Tekrar örtünün altına girdi. "Bana saçmaladığımı söyle. Lütfen."

B

RAD GORDON televizyonu kapatıp seslendi: "Kapı açık. Girin." Vakit öğlendi. Brad üçüncü kattaki dairesinde uzanmış, futbol maçı seyrediyor ve pizzasının gelmesini bekliyordu. Ama kapı açılıp da içeri hayatında gördüğü en güzel kadın girince şaşırdı. Kadın bir zarafet abidesiydi... otuzlarında, uzun boylu, inceydi. Avrupa kıyafetleri giymişti, topukları fazla yüksek değildi. Seksiydi, ama kontrol sahibiydi. Brad koltuğunda doğrulup oturdu ve elini çenesinde gezdirerek pis sakalını hissetti.

"Pardon," dedi. "Misafir beklemiyordum da..."

"Beni amcanız Bay Watson gönderdi," dedi kadın, dosdoğru ona yürüyerek. Brad hemen ayağa kalktı. "Adım Maria Gonzales." Kadının hafif bir aksanı vardı, ama İspanyol'a benzemiyordu. Daha çok Alman gibiydi. "Amcanızın yatırımlarıyla ilgilenen bir şirket için çalışıyorum," dedi kadın, Brad'in elini sıkarak.

Brad başını sallarken kadının hafif parfümünü içine çekti. Kadının Jack Amca için çalıştığını duymak şaşırtmamıştı: O ihtiyar etrafını güzel görünüşlü, son derece becerikli iş kadınlarıyla donatmıştı. "Si-

37

zin için ne yapabilirim Bayan Gonzales?" dedi.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Benim için değil," diye karşılık verdi kadın yumuşak bir sesle, daireye bakıp oturacak bir yer arayarak. Ayakta kalmaya karar verdi. "Ama amcanız için bir şeyler yapabilirsiniz."

"Şey, elbette. Her şeyi yaparım."

"Kefaletinizi amcanızın ödediğini ve adli savunmanızın masraflarını üstleneceğini hatırlatmama gerek yok. Reşit olmayan biriyle seks yapmakla suçlandığınızdan savunulmanız zor olacak."

"Ama tuzağa düşürüldüm..."

Kadın elini kaldırdı. "Orası beni ilgilendirmez. Mesele şu: Amcanız size yıllardır defalarca yardım etti. Şimdi karşılığında onun yardımınıza ihtiyacı var -bu bir sır olarak kalmalı-."

"Jack Amca'nın *yardımına* mı ihtiyacı var?"

"Evet."

"Olur. Elbette."

"Kesinlikle kimse bilmemeli."

"Tamam. Evet."

"Bu konuyu kimseyle konuşmayacaksınız. Asla."

"Tamam. Anladım."

"Bundan kimsenin haberi olmamalı. Yoksa adli savunma masraflarınız üstünüze kalır. Bir çocuk tacizcisi olarak kodeste yirmi yıl yatarsınız. Bu ne demek biliyorsunuzdur."

"Evet." Brad ellerini pantolonuna sildi. "Anlıyorum."

"Bu sefer işi yüzüne gözüne bulaştırmak yok Brad."

"Tamam, tamam. Ne yapmamı istediğini söyle yeter."

"En sevdiğin şirket olan BioGen önemli bir yeni keşfi açıklamak üzere... uyuşturucu bağımlılığını tedavi eden bir geni. Muazzam bir ticari projenin ilk adımı bu ve pek çok yatırım çekecek. Amcanın şu anda şirkette önemli bir konumu var ve konumunun yeni yatırımcılar yüzünden zayıflamasını istemiyor. Onların korkup uzak durmalarını istiyor."

"Evet..."

"BioGen'den gelen kötü bir haber yüzünden."

"Nasıl bir kötü haber?"

"Şu anda," dedi Maria Gonzales, "BioGen'in en önemli ticari ürünü, şirketin UCLA'dan satın aldığı bir hücre dizisi, Burnet dizisi. Bu hücre dizisi, kanser tedavisinde önemli rol oynayan sitokinler üretiyor."
"Hi hi..."

"Bu hücrelerin hastalanması bir felaket olur."

Kadın çantasından tanınmış bir göz damlası markasının küçük, plastik şişesini çıkardı. Şişede berrak bir sıvı vardı. Kadın kapağı açıp diğer elinin bütün parmak uçlarına birer damla sıvı damlattı. "Anladın mı?"

"Evet," dedi Brad.

"Her parmağa bir damla. Kurumasını bekle."

"Tamam."

"BioGen'e gir. Giriş kartların hâlâ çalışıyor. Veri tabanına bakarak, Burnet dizisinin bulunduğu depoların ve araştırma dolaplarının yerlerini bul. Depo numarası bu kartta yazılı." Kadın üstünde BGOX6178990QD yazılı ufak bir kart uzattı. "Hem donmuş numuneler, hem de kuvözlerde canlı numuneler var. Her birine teker teker git ve... sadece dokun."

"Sadece dokunayım mı?" Brad şişeye baktı. "Bunda ne var?"

"Sana zararı dokunacak bir şey değil. Ama hücrelerin hoşuna gitmeyecek."

"Güvenlik kameraları beni kaydeder. Kartlı girişler de kaydedilir. Kimin yaptığını anlayacaklar."

"Gece bir ila iki arasında girersen hayır. Sistemler yedekleme için kapalı olacak."

"Hayır, olmayacak."

"Evet, olacak. Sadece bu haftalığına."

Brad kadından plastik şişeyi aldı ve elinde evirip çevirdi.

"O hücre dizisini başka bir yerde de tutuyorlar biliyorsun,"

dedi.

"Sen amcanın dediğini yap yeter," dedi kadın. "Gerisini ona bırak." Çantasını kapadı. "Son bir şey. Bu veya başka bir konuda amcanı arama, herhangi bir şekilde temas kurma. Seninle *herhangi* bir şekilde temas kurduğunun kaydedilmesini istemiyor. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"İyi şanslar. Bu arada, amcan adına teşekkürler." Kadın onun elini sıkıp gitti.

SARIŞINLARIN NESLİNİN TÜKENMEYECEĞİ ANLAŞILDI

BBC Haberinin Yalan Olduğunu Bildirildi WHO Çalışma Yapmamış, Almanlar Araştırmamış 150 Senelik Kötü Bir Sarışın Şakası

Dünya Sağlık Organizasyonu (WHO) bugün san saç geninin soyunun tükeneyeceğini öngören herhangi bir çalışmada bulduklarını veya bu yönde bir yazı yayınladıklarını yalanladı. BM grubu sözcüsünün söylediğine göre, "WHO bu haberlerin kaynağını bilmemektedir, ancak gelecekte sarışınların olup olmayacağına dair herhangi bir fikrimiz bulunmadığını belirtmek ister."

Washington Posta göre BBC haberinin kaynağında bir Alman haber ajansı yatıyor. O ajans da haberi iki yıl önce Alman kadın dergisi *Alkgra*'da çıkan bir yazıdan almış; söz konusu yazıda kaynak olarak bir WHO antropologundan alındığı yapıyor. Ama öyle bir antropolog yok.

Georgetownh medya profesörü Len Euler, BBC editörleri biraz olsun araştırma yapsalar öyle bir haberin asla yayınlanmayacağını söyledi. Bazı medya gözlemcileri haber kuruluşlarının artık herhangi bir şeyi kontrol etmediklerini belirttiler. "Bizler sadece basın bültenlerini yayınlıyoruz o kadar," dedi bir muhabir. İsminin açıklanmasını istemeyen bir başka muhabirse "Şunu kabul edelim ki, o iyi bir hikâye. Fazla kontrol edilirse ölür," dedi.

Şehir efsaneleri sitesi Snopes.com'un yapığı araştırma, sarışınların soyu-

nun tükenmesi hikâyesinin çeşitli versiyonlarının 150 yıl öncesine, Abraham Lincoln'ün zamanına kadar uzandığını ortaya çıkardı. Her seferinde hikâyeyi inandırıcı kılmak için bilimden destek alınmış. Aşağıda 1906 senesinden tipik bir örnek yer alıyor:

• SARIŞINLAR YERYÜZÜNDEN SİLİNMEYE MAHKÛM •

Binbaşı Woodruff Cenaze Çanlarını Çaldırıyor -
Bilim Öyle Diyor

San bukleli kızlar yok olmaya mahkûmlar ve önümüzdeki altı yüz yıl içinde sarışınların soyu tükenecek. Sarışınların kaderi bugün Columbia Üniversitesi'ndeki Bilimsel Gelişme Derneği'nde konuşan Binbaşı C. E. Woodruff tarafından açıklandı...

Sarışınların soyunun tükenmeyeceği ortada, ama yok oluşlarını öngören haberler için de geçerli bu, çünkü bu asılsız hikâyeler yüz elli yıldır tekrarlanmakta, dedi Profesör Euler. -----

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ENRY KENDALL'ın karısı Lynn geçimini web siteleri yaparak sağladığından gündüzleri genellikle evde oluyordu. Öğleden **H** sonra üç civarında kendisini arayan biriyle tuhaf bir telefon konuşması yaptı. "Ben Long Beach Memorial'dan Dr. Marty Roberts," dedi bir ses. "Henry orada mı?"

034 "Futbol maçına gitti," dedi Lynn. "Mesajınız varsa iletebilirim?"

"Ofisini aradım, cebinden de aradım, ama açmadı." Dr. Roberts'ın sesi telaşlıydı.

"Henry'yi bir saat sonra görürüm," dedi Lynn. "O iyi mi Dr. Roberts?"

"Ah evet, gayet iyi. O iyi. Beni aramasını söyleyin yeter, olur mu?"

Lynn olur dedi.

Daha sonra Henry eve geldiğinde Lynn mutfağa girdi; Henry oradan sekiz yaşındaki oğulları Jamie için kurabiye ve süt almaktaydı. "Long Beach Memorial Hastanesi'nden tanıdığın var mı?" dedi Lynn.

Henry gözlerini kırıştırdı. "O mu aradı?"

034

"Öğleden sonra. Kim ki?"

"Okuldan arkadaşım. Bir patolog. Ne dedi?"

034

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Hiç. Onu aramanı istedi." Kocasına meselenin ne olduğunu sormamayı her nasılsa başardı.

"Tamam," dedi Henry. "Sağol."

Lynn, Henry'nin mutfaktaki telefona baktığını, sonra topuğunun üstünde dönerek küçük, ortak çalışma odalarına girdiğini gördü. Henry kapıyı kapadı. Lynn onun telefonda fısıltıyla konuştuğunu işitti. Söylenenleri seçemedi.

Jamie yemeğini yiyordu. On üç yaşındaki kızları Tracy üst katta bangır bangır müzik dinliyordu. Lynn merdivenden yukarı seslendi: "Şu gürültüyü biraz kısar mısın!" Tracy onu duymadı. Yapılacak tek şey yukarı çıkıp ona söylemekti.

Lynn tekrar aşağı indiğinde Henry oturma odasında dolanmaktaydı. "Bir yere gitmeliyim," dedi Henry.

"Tamam. Nereye?"

"Bethesda'ya gitmeliyim."

"NIH ile ilgili bir mesele mi?" Ulusal Sağlık Enstitüsü,
Bethesda'daydı. Henry oraya yılda iki kez konferanslar için giderdi.

"Evet."

Lynn onun dolanmasını seyretti. "Henry," dedi, "mesele nedir,
bana anlatacak mısın?"

"Biraz araştırma yapmam gerekiyor da... bir şeyi kontrol etmeli-
yim... ben... emin değilim."

"Bethesda'ya gideceksin ama sebebinden emin değilsin, öyle

mi?"

"Şey, eminim tabii. Eee, Bellarmino'yla ilgili."

Robert Bellarmino, NIH'te genetik departmanının başkanıydı ve Lynn'in kocasının kesinlikle arkadaşı değildi. "Ona ne olmuş ki?"

"Ben, şey, onun yaptığı bir şeyle ilgilenmeliyim."

Lynn bir sandalyeye oturdu. "Henry," dedi, "seni seviyorum ama ciddi kafam karıştı. Bana neden durumu anlatmıyorsun..."

"Bak," dedi Henry, "bu konuda konuşmak istemiyorum. Oraya geri dönmeliyim o kadar. Sadece bir günlüğüne."

"Başın belada mı?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum dedim Lynn, Geri dönme-
liyim."

"Tamam... ne zaman?"

"Yarın."

» Lynn başıyla yavaşça onayladı. "Tamam. Yer ayırtmamı ister mi-

sın...

"Ben yaptım bile. Hallettim." Dolanmayı kesip Lynn'in yanına gitti. "Bak," dedi, "kaygılanmanı istemiyorum."

"Bu koşullar altında çok zor."

"Sorun yok," dedi Henry. "Halletmem gereken bir mesele var da, sonra hallolmuş olacak."

Başka bir şey demedi.

Lynn on beş yıldır Henry ile evliydi. İki çocukları vardı. Henry'nin kolay kaygılanan ve hayal gücü geniş biri olduğunu herkesten iyi biliyordu. İyi bir araştırmacı olmasını sağlayan hayal gücü, onu aynı zamanda biraz histerik kılmaktaydı. Henry korktuğu hastalıklara yakalandığını sanırdı sık sık. İki haftada bir doktoruna gider, arada da sık sık onu arardı. Sızılardan, kaşıntılardan, döküntülerden ve geceyarısı uyanıvermesine yol açan ani korkulardan muzdaripti. Küçük meseleleri abartırdı. Ufak bir kazayı sanki ölümden dönmüş gibi anlatırdı Henry.

Bu yüzden Bethesda'ya gitme konusunda biraz tuhaf davransa da, Lynn meselenin önemsiz olduğunu düşünmeye meyilliydi. Saatine baktı ve akşam yemeği için spaghetti sosunu buzdolabından çıkarma vaktinin geldiğine karar verdi. Jamie'nin kurabiyeyi fazla kaçırmasını istemiyordu, iştahı kapanmasın diye. Tracy müziğin sesini yine iyice açmıştı.

Kısacası gündelik kaygılar, Henry ile o tuhaf yolculuğunu Lynn'in zihninden attı. Yapacak başka işleri vardı ve onları yaptı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

9

ULLES HAVAALANI'ndan çıkan Henry Kendall, arabasını kuzeye, 267. otopana doğru sürerek Lambertville'deki Primat **D** Tesisi'ne yöneldi. Zincirli çit ile çifte kapıların ardındaki bekçi kulübesini görmesi neredeyse bir saat sonra gerçekleşti. Kapıların ardında, daha gerideki bina kompleksini örten devasa akçaağaçlar gördü. Lambertville dünyanın en büyük primat araştırma tesislerinden biriydi, ancak Ulusal Enstitüler ne bu gerçeği, ne de tesisin yerini halka açıklıyorlardı. Bunun sebebi kısmen primat araştırmalarının epey siyasallaştırılmış olması, kısmense aktivistlerin saldırılarından çekinilmesiydi. Henry arabasını dış kapının önünde durdurup düğmeye bastı ve "Henry Kendall" diyerek kod numarasını verdi. Buraya dört yıldır gelmiyordu ama kodu hâlâ geçerliydi. Kamerada yüzü net görünsün diye arabanın penceresinden dışarı eğildi.

"Teşekkürler Dr. Kendall." Kapı açıldı. Henry ikinci kapıya doğru yöneldi. Birincisi ardından kapandı. Bir bekçi gelip kimliğini kontrol etti. Henry adamı hayal meyal hatırladı. "Sizi bugün görmeyi beklemiyordum Dr. Kendall." Bekçi ona geçici bir giriş kartı verdi.

"Depodaki dolabımda kalmış bazı şeyleri almamı istiyorlar da."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Hi hi, tahmin ederim. Burası şeyden beri daha sıkı bir yer oldu, bilirsiniz işte."

"Hi hı, biliyorum." Adam Bellarmino'yu kast etmişti.

İç kapı açıldı ve Henry içinden geçti, idare binasının önünden geçip dosdoğru tutma tesislerine yöneldi. Şempanzeler eskiden B Binası'ndaydı. Hâlâ orada olduklarını farz ediyordu.

Dış kapıyı açıp iç kapıya kartını sürttü. Bir koridordan geçerek B Monitör Odasına gitti. Burası tesisin iki katındaki bütün şempanzeleri gösteren ekranlarla dolu bir odaydı. Tesiste çeşitli yaş ve cinsiyetlerde seksen kadar hayvan vardı.

Görevli asistan veteriner oradaydı ve haki üniformalıydı. Ama tesisin müdürü Rovak da oradaydı. Ön kapıdan haberi almış olmalıydı. Rovak elli yaşında, çelik grisi saçlı, asker görünüşlü bir adamdı. Ama iyi bir bilim adamıydı.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi Rovak. El sıkıştı. Dostane görünüyordu. "Kanı aldın mı?"

"Evet." Henry başıyla evetledi.

"Kahrolası Bellarmino küplere bindi," dedi Rovak. "O henüz gelmedi ve sebebini bildiğimizi sanıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Henry.

"Yürüyüşe çıkalım," dedi Rovak.

Henry kâğıdına baktı. "Dişi F-402'yi arıyorum," dedi.

"Hayır," dedi Rovak. "Dişi F-402'nin çocuğunu arıyorsun. Bu taraftan."

Bir yan koridora girdiler. Bu koridor hayvanlara uygulanan kısa vadeli öğretme deneylerinin yapıldığı küçük bir eğitim tesisine açılyordu. "Onu burada mı tutuyorsunuz?"

"Mecburuz. Göreceksin."

Eğitim tesisine girdiler. Burası ilk bakışta bir anaokulunun oyun odasına benziyordu; etrafa saçılmış parlak renkli oyuncaklar, yerdeyse mavi bir halı vardı. Dikkatsiz bir ziyaretçi, bütün oyuncakların

darbeye dayanıklı plastikten yapıldığını fark etmeyebilirdi. Bir tarafta gözlem pencereleri bulunmaktaydı. Hoparlörlerden Mozart duyuluyordu.

"Mozart'ı seviyor," dedi Rovak omuz silkerek. Yandaki daha küçük bir kapıdan geçtiler. Tavandan bir gün ışığı huzmesi düşüyordu. Ortada iki buçuk metrekaresel bir kafes vardı. İçinde dört yaşında bir çocuğun boyutlarında genç bir şempanze oturmaktaydı. Şempanzenin suratı normalden basıktı ve cildi beyazdı, ama şempanze olduğu barizdi.

"Selam Dave," dedi Rovak.

"Selam," dedi şempanze. Genizden gelen, boğuk bir sesi vardı. Henry'ye döndü. "Annem misin?" diye sordu.

Henry Kendall konuşamadı. Çenesi kımıldadı, ama ağzından ses çıkmadı. Rovak "Evet, o annen Dave," dedi. Kendall'a döndü. "Adı Dave."

Şempanze, Henry'ye bakıyordu. Kafeste oturmuş, ayak parmaklarını tutarak sessizce bakmaktaydı.

"Şok geçirdiğini biliyorum," dedi Rovak. "Buradakilerin durumu öğrenince ne kadar şaşkınlıklarını düşün. Veteriner az daha baygınlık geçiriyordu. Dave'in farklı olduğunu durup dururken öğrendik; bir siyalik asit testinde negatif çıktı. Hata oldu sanıp testi yinelediler. Ama hata yoktu. Sonra üç ay kadar önce konuşmaya başladı."

Henry iç geçirdi.

"Gayet düzgün konuşuyor," dedi Rovak. "Fiil çekimlerinde biraz zorlanıyor. Ama kimse onu eğitmedi. Aslında buradaki herkesten uzak tutuldu. Onu dışarı çıkarmak ister misin?"

Kendall duraksadı. "Acaba o, şey..." Şempanzeler aksi ve saldırgan olabiliyorlardı; küçükleri bile tehlikeli olabilirdi.

"Ha, elbette, gayet uysaldır. O bir şempanze değil, değil mi?" Kafesi açtı. "Çıksana Dave."

Dave hapisten çıkarılmış bir adam gibi tereddütle çıktı. Kafesin dışında bulunmaktan ürkmüş gibiydi. Henry'ye baktı. "Seninle birlikte mi yaşayacağım?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi Henry.

"Kafesi sevmiyorum."

Uzanıp Henry'nin elini tuttu. "Gidip oyun oynayabilir miyiz?"

Oyun odasına gittiler. Dave önden yürüdü.

"Bu onun rutini mi?" dedi Henry.

"Evet. Günde bir saat kadar oynamasına izin veriliyor. Genellikle veterinerin gözetiminde. Bazen de ben oluyorum."

Dave oyuncakların yanına gidip onları dizerek şekiller oluşturmaya başladı. Bir çember, sonra bir kare.

"Onu görmeye geldiğine sevindim," dedi Rovak. "Bence bu önemli."

"Ona ne olacak peki?"

"Sence? Bu kesinlikle yasa dışı bir durum Henry. Transgender bir üst primat? Hitler bir insanla bir şempanzeden melez üretmeye çalışmıştı biliyorsun. Stalin de denemişti. Onlar bu alanda öncüler denebilir. Bir düşünelim, Hitler, Stalin, şimdi de NIH'den bir Amerikalı araştırmacı? Hayatta olmaz dostum."

"Öyleyse ne yap..."

"Bu izinsiz bir deneyin ürünü. Deneyin sonlandırılması gereki-

»

yor.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Washington'dasin," dedi Rovak, "ve bir siyasi bombaya bakıyorsun. Şimdiki hükümet zaten NIH'nin ödeneklerini kısıtı. Bu duyulursa onda bire inerler."

"Ama bu hayvan olağanüstü," dedi Henry.

"Ama izinsiz. Millettin umurunda olan tek şey bu." Rovak kafa salladı. "Duygusallaşma. Ortada izin verilmemiş bir transgenik deney var ve kurallar kurullar tarafından onaylanmamış bütün deneylerin istisnasız sona erdirilmeleri gerektiğini açıkça söylüyor."

"Peki ona ne, şey..."

"Damardan morfin vereceğiz. Hiçbir şey hissetmeyecek," dedi Rovak. "Kaygılanmana gerek yok. Onunla ilgileneceğiz. Yakıldıktan sonra da ortada kanıt filan kalmayacak." Başıyla Dave'i gösterdi. "Neden gidip onunla biraz oynamıyorsun? Bir arkadaşının olması hoşuna gider. Hepimizden sıkıldı."

Birlikte yerde oturarak, oyuncak blokları kullanarak bir tür doğaçlama dama oynadılar. Henry ayrıntılar fark etti... Dave'in elleri insan elleri boyutlarındaydı; ayaklan şempanze ayaklan gibi kavrayabiliyordu; gözlerinde mavilikler vardı; gülümseyişiyse ne insan gibiydi, ne maymun.

"Bu eğlenceli," dedi Dave.

"Çünkü kazanıyorsun." Henry kuralları pek anlamamıştı, ama Dave'in kazanmasına göz yumması gerektiğini düşünüyordu. Kendi çocuklarına öyle yapmıştı.

Sonra şöyle düşündü: *Bu benim çocuğum.*

Mantıklı düşünmediğinin farkındaydı. Gdüleriyle hareket ediyordu. Dave'in kafesine geri götürülüşünü dikkatle seyrettiğinin farkındaydı, kapıya bir asma kilit vuruluşunu ve...

"Şunun elini tekrar sıkayım," dedi Henry. "Kafesi yine açsana."

"Bak," dedi Rovak, "kendine bunu yapma. Ona da yapma."

"Elini sıkamak istiyorum o kadar."

Rovak iç geçirdi, kilidi açtı. Henry izledi. 01-05-04.

Dave'in elini sıkıp vedalaştı.

"Yarın geliyor musun?" dedi Dave.

"Yakında," dedi Henry.

Sırtını dönen Dave, Henry'nin odadan çıkıp kapıyı kapatmasını seyretmedi.

"Dinle," dedi Rovak, "mahkemeye düşüp kodese tıklmadığına

şükretmeksin. Sakın bu konuda bir salaklığa kalkışayım deme. Biz hallederiz. Sen işine bak."

"Tamam," dedi Henry. "Sağol."

Geri dönüş uçağının saati gelene kadar tesiste kalmak istedi; onu araştırmacıların kaldığı bir odaya götürdüler. Akşama kadar Dave'le ilgili yazıları ve dosyasındaki bütün dipnotları okudu. Bütün dosyanın çıktısını aldı. Tesiste gezindi, defalarca tuvalete gitti, bekçiler onu monitörlerde görmeye alışınlar diye.

Rovak dörtte eve giderken ona uğrayıp vedalaştı. Veterinerlerle bekçiler altıda vardiya değişimi yapacaklardı. Henry beş buçukta eğitim tesisine geri döndü ve dosdoğru Dave'in odasına gitti.

Kafesin kilidini açtı.

"Selam anne," dedi Dave.

"Selam Dave. Gezmek ister misin?"

"Evet," dedi Dave.

"Tamam. Söylediklerimi aynen yap."

Araştırmacılar eğitilen şempanzelerle sık sık yürür, bazen ellerini tutarlardı. Henry, Dave ile birlikte eğitim koridorundan fütursuz bir edayla geçerken kameraları görmezden geldi. Sola, ana koridora saptılar ve dış kapıya yöneldiler. Henry kartını iç kapıya sürttü, Dave'i çıkardı ve dış kapıyı açtı. Tam tahmin ettiği gibi, alarm çalmadı.

Lamberville tesisi yabancıların girişini ve hayvanların kaçışını önlemek üzere tasarlanmıştı, araştırmacıların hayvanları dışarı çıkarmasını engellemek için değil. Hatta araştırmacıların bazen çeşitli sebeplerden dolayı hayvanları bir sürü bürokratik işlemle uğraşmadan dışarı çıkarmak zorunda kaldıkları oluyordu. Böylece Henry, Dave'i arabasının arka koltuğunun zeminine yatırdı ve arabayı çıkış kapısına sürdü.

Şimdi vardiya değişimi vakti olduğundan bir sürü araba gelip gidiyordu. Henry geçiş kartını ve kimlik kartını teslim etti. Görev-

www.cizgilibforum.com
By Tekhizuz

li bekçi "Teşekkürler Dr. Kendall," dedi ve Henry arabasını batı Maryland'in yemyeşil uzanan tepelerine doğru sürdü.

"Arabayla mı dönüyorsun?" dedi Lynn. "Neden?"

"Uzun hikâye."

"Neden Henry?"

"Seçme şansım yok. Arabayla dönmeliyim."

"Henry," dedi Lynn, "çok tuhaf davrandığımı farkındasın."

"Ahlâki bir meseleydi."

"Ne ahlâki meselesi?"

"Sorumluluğum var."

"Ne sorumluluğu? Lanet olsun Henry..."

"Tatlım," dedi Henry, "uzun hikâye."

"Bunu söylemiştin."

"İnan sana her şeyi anlatmak istiyorum," dedi Henry. "Gerçekten istiyorum. Ama eve dönene kadar olmaz."

"Annenle mi konuşuyorsun?" dedi Dave.

"Yanında kim var?" dedi Lynn.

"Kimse."

"Konuşan kimdi? O boğuk ses."

"Cidden açıklayamam," dedi Henry. "Eve dönüşümü beklemlisin, sonra durumu anlayacaksın."

"Henry..."

"Kapamalıyım Lynn. Çocuklara sevgiler." Telefonu kapadı.
Dave onu sabırlı gözlerle izlemekteydi. "Annen miydi?"
"Hayır. Başka biri."
"Kızdı mı?"

"Hayır, hayır. Aç mısın Dave?"
"Birazdan."

"Tamam, arabaya servis yapan bir lokanta buluruz. Ama bu arada emniyet kemerini takmaksın."

Dave şaşırmış gibiydi. Henry eğilip onun emniyet kemerini taktı. Kemer pek uymadı; Dave bir çocuktan biraz iriydi o kadar. "Sevmedim." Kemerini çekiştirmeye başladı. "Takman gerekiyor." "Hayır." "Üzgünüm."

"Geri dönmek istiyorum."
"Geri dönemezsin Dave."

Dave mücadeleyi kesti. Pencereden baktı. "Karanlık." Henry elini hayvanın kafasında, kısa tüylerinde gezdirdi. Bunu yapınca Dave'in rahatladığını hissetti. "Sorun yok Dave. Artık her şey yolunda olacak."

Henry arabayı tekrar yola çıkarıp batıya yöneldi.

17

"**Ğ L IE DİYORSUN SEN?"** dedi Lynn Kendall, oturma odasının E^Lİ kanepesinde sessizce oturmakta olan Dave'e bakarak.
I ^ "Bu maymun *oğlun* mu yani?"

"Şey, tam öyle sayılmaz..."

"*Sayılmaz* mı?" Lynn oturma odasında dolandı. "*Bu* da ne demek oluyor Henry?"

Başlangıçta normal bir Cumartesi ikindisiydi. Ergen kızları Tracy ödevlerini yapmak yerine arka bahçede güneşleniyor ve telefonda konuşuyordu. Kardeşi Jamie çocuk havuzunda yüzüyordu. Lynn günü evde, yetiştirmesi gereken bir işle uğraşmakla geçirmişti. Son üç gündür bu iş üzerinde harıl harıl çalışmaktaydı, bu yüzden ön kapıyı açıp da kocasının bir maymunu elinden tutarak içeri girdiğini görünce şaşırılmıştı.

"Henry? Bu senin oğlun mu, değil mi?"

18

"Bir bakıma öyle sayılır."

"Bir bakıma ha. Çok net oldu. Bu konuyu açıklığa kavuşturduğuna sevindim." Lynn hışıyla dönüp kocasına öfkeyle baktı. Aklına berbat bir düşünce geldi. "Dur bir dakika. Hele dur bir dakika. Yoksa bana bir maymunla seks yaptığını mı..."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Hayır, hayır," dedi kocası ellerini kaldırarak. "Hayır tatlım. İlgisi yok. Bir deneydi o kadar."

"Demek bir deneydi o kadar. Tanrım. Bir deneydi ha? Nasıl bir deneydi Henry?"

Maymun kıvrılmış oturuyor, eliyle ayak parmaklarını tutuyordu. Başını kaldırmış, o iki yetişkine bakmaktaydı.

"Sesini yükseltmemeye çalış," dedi Henry. "Onu üzüyorsun."

"Onu üzüyor muyum? Onu üzüyor muyum? O kahrolası bir maymun, Henry!"

u o yy

Şempanze.

"Şempanze, maymun... Henry, onun burada ne işi var? Evimizde ne arıyor?"

"Şey... Ben... Aslında bizimle yaşamaya geldi."

"Bizimle yaşamaya geldi. Durup dururken. Bir maymun oğlun var ve yeni öğreniyorsun. Birdenbire seninle birlikte geliveriyor. Harika. Bu çok mantıklı. Kesinlikle çok mantıklı. Kim olsa böyle düşünür zaten. Bana neden söylemedin Henry? Ah, neyse, sürpriz olması daha iyi. Maymun oğlumla birlikte eve gidiyorum ama durumu sana kapıdan girerken açıklayacağım. Bu harika, Henry. Yakınlık ve iletişim konusunda onca terapi seansına boşuna katılmamışız demek ki."

"Lynn, üzgünüm..."

"Sen hep üzgünsün Henry; onu ne yapacaksın peki? Hayvanat bahçesine filan mı götüreceksin?"

"Hayvanat bahçesini sevmiyorum," dedi Dave, ilk kez konuşarak.

"Sana sormadım," dedi Lynn. "Sen karışma."

Sonra donakaldı.

Döndü.

Baktı.

"Konuşuyor mu?"

"Evet," dedi Dave. "Sen annem misin?"

Lynn Kendall bayılmadı, ama titremeye başladı ve dizlerinin bağı çözülünce Henry onu tuttu ve kahve masasının karşısındaki, kanepe yanındaki en sevdiği koltuğuna oturmasına yardım etti. Dave kımıldamadı. Gözlerini faltaşı gibi açmış öylece bakıyordu. Henry mutfağa gidip karısına limonata getirdi.

"Al," dedi. "İç şunu."

"Kahrolası bir martini istiyorum."

"Tatlım, o günler geride kaldı." Lynn alkol tedavisi görmüştü.

"Hangi günler nerede kaldı bilmiyorum," dedi. Dave'e bakıyordu. "Konuşuyor. Maymun konuşuyor."

u o n

Şempanze.

"Seni rahatsız edişime üzgünüm," dedi Dave.

"Teşekkürler, şey..."

"Adı Dave," dedi Henry. "Kipleri her zaman düzgün kullanmıyor."

"Bazı insanlar benim tarafımdan rahatsız ediliyor," dedi Dave. "Kendilerini kötü hissediyorlar."

"Dave," dedi Lynn. "Sorun sen değilsin canım. Sen çok şeker gibisin. Sorun bu." Baş parmağıyla Henry'yi gösterdi. "Bu göt herif."

"Gö-th nedir?"

"Herhalde hayatında hiç küfür duymamıştır," dedi Henry. "Laf-larına dikkat etmelisin."

"Laflara dikkat etmek mi?" dedi Dave. "Laflar söylenirken zaten dikkat edilmez mi?"

"Acayip kafam karıştı," dedi Lynn koltuğuna gömülerek.

"Bu bir deyiş," dedi Henry. "Tabir."

"Ah, anlıyorum," dedi Dave.

Sessizlik oldu. Henry'nin karısı iç geçirdi. Henry onun koluna pat pat vurdu.

"Ağacınız var mı?" dedi Dave. "Ağaçlara tırmanmayı seviyo-
—»

SIRADAKİ | 227

rum.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Tam o sırada Jamie eve girdi. "Hey anne, bir havluya ihtiyacım..." Sözüünü yarıda kesip şempanzeye bakakaldı.

"Selam," dedi Dave.

Jamie gözlerini kırıştırdı, kendini çabucak topladı. "Hey, harika!" dedi. "Ben Jamie."

"Adım Dave. Tırmanacak ağaçlarımız var mı?"

"Elbette! Kocaman bir tane var! Hadi gel!"

Jamie kapıya yöneldi. Dave, Lynn ile Henry'ye soran gözlerle baktı.

"Gidebilirsin," dedi Henry. "Sorun yok."

Dave kanepeden atlayarak Jamie'nin peşinden koşturdu.

"Kaçmayacağını nereden biliyorsun?" dedi Lynn.

"Kaçacağını sanmam."

"Oğlun olduğu için..."

Kapı gürültüyle kapandı. Dışarıda kızlarının çığlığı bastığını ve "Bu da nesi?" diye bağırdığını işittiler.

Jamie'nin "Bu bir şempanze ve ağaçlara tırmanıyoruz," dediğini duydular.

"Onu nereden buldun Jamie?"

"Babamın."

"Isırır mı?"

Jamie'nin yanıtını duyamadılar, ama pencerenin ardındaki ağaç dallarının sallanıp kımıldadığını gördüler. Dışarıdan kıkırtılar ve kahkahalar geldi.

"Onunla ne yapacaksın?" dedi Lynn.

"Bilmiyorum," dedi Henry.

"Ama burada kalamaz."

"Bunu biliyorum."

"Evde köpek bile istemiyorum. Maymun hiç istemem."

"Biliyorum."

"Hem ona yer yok."

"Biliyorum."

"Bu cidden zor bir durum," dedi Lynn.

Henry bir şey demeden başıyla onaylamakla yetindi.

"Bu nasıl oldu Henry?" dedi Lynn.

"Uzun hikâye," dedi Henry.

"Dinliyorum."

İnsan genomu çözüldüğünde bilim adamlarının şempanze genomunun insanınkiyle neredeyse tıpatıp aynı olduğunu keşfettiklerini açıkladı. "İki türü," dedi, "sadece beş yüz gen ayırıyor o kadar."

Bu yanıltıcı bir sayıydı elbette, çünkü insanlarla deniz kestanelerinin de çok sayıda ortak genleri vardı. Aslında gezegendeki neredeyse tüm canlılar on binlerce ortak geni paylaşmaktaydılar. Genetik açıdan genel bir yaşam ortaklığı olduğu söylenebilirdi.

Dolayısıyla farklı türleri birbirinden ayıran şeyler epey ilgi çekmeye başlamıştı. Beş yüz gen çok sayılmazdı, oysa şempanzelerle insanlar birbirlerinden çok farklı gibiydiler.

"Pek çok tür melezleştirilebilir... aslanlarla kaplanlar, leoparlarla jaguarlar, yunuslarla balinalar, bufalolarla sığırlar, zebralarla atlar, develerle lamalar. Doğada bazen boz ayılarla kutup ayıları çiftleşerek grolarları üretirler. Bu yüzden şempanzelerle insanların birleşmesinden bir insanze oluşturulup oluşturulamayacağı sorusu ortaya atıldı. Yanıt hayır gibi görünüyor."

"Deneyen oldu mu?"

"Pek çok kez. Ta 1920'lerden itibaren."

Ama melezleştirmek olanaksız olsa da, bir şempanze embriyosuna doğrudan insan genlerinin aşılmasıyla bir transgenik hayvan yaratılabileceğini açıkladı Henry. Dört yıl önce Henry, Ulusal Sağlık Enstitüsü'nde otizm üstünde çalışırken, iletişim kapasitesi konusunda insanlarla maymunlar arasındaki farkın hangi genlerden kaynaklanabileceğini bulmak istemişti. "Çünkü şempanzeler iletişim kurabili-

yorlar," dedi. "Çeşitli çıgılıkları ve el hareketleri var; oldukça etkili bir şekilde organize olarak av grupları kurup küçük hayvanları öldürebiliyorlar. Yani iletişimleri var, ama dilleri yok. Ağır otizm vakalarında ki gibi. ilgimi çeken bu olmuştu."

"Ne yaptın peki?" diye sordu karısı.

Laboratuvarda, bir mikroskop altında, bir şempanze embriyosuna insan genleri aşlamıştı. Kendi genlerini.

"Konuşma genlerini de mi?" diye sordu karısı.

"Aslında hepsini."

"Bütün genlerini aşıladın."

"Bak, deneyin bu kadar ilerlemesini beklemiyordum," dedi Henry. "Niyetim bir cenin elde etmektir."

"Hayvan değil cenin yani?"

Transgenik cenin kendiliğinden ölmeden önce sekiz dokuz hafta yaşayabilirse, parçalanıp incelenebilecek ve Henry'nin maymunların konuşma yetileriyle ilgili bilgilerini arttırabilecek kadar cenin gelişmiş olacaktı.

"Cenin ölmesini mi beklemiştin?"

"Evet. Yeterince yaşayacağını umuyordum..."

"Sonra da cenini kesecektin?"

"Parçalayacaktım, evet."

"Kendi genlerini, kendi ceninini... bu işi parçalayacak bir şey elde etmek için mi yaptın yani?" Karısı ona canavarmış gibi bakmaktaydı.

"Lynn, o bir deneydi. Böyle şeyleri sürekli..." Sözü nü yarıda kes ti. Lafı oraya getirmenin anlamı yoktu. "Bak," dedi, "genler hazırda duruyordu. Onları kullanmak için kimsenin iznine ihtiyacım yoktu. Bir deneydi. Benimle ilgili değildi."

"Artık ilgili," dedi karısı.

Henry'nin yanıtlamaya çalıştığı soru önemliydi.
Şempanze-

lerle insanlar altı milyon yıl önce ortak bir atadan türemişlerdi. Ayrıca bilim adamları şempanzelerin insanlara en çok cenin safhasındayken benzediklerini çoktan keşfetmişlerdi. Bu durum, insanların şempanzelerden farklı olmalarına yol açan faktörlerden birinin rahim içindeki gelişim farklılıkları olduğunu gösteriyordu. Şempanzeler cenin safhasında iken insani gelişimlerinin durduğu söylenebilirdi. Bazı bilim adamları bunun, insan beyninin doğumdan sonraki bir sene içinde iki misli büyümesiyle ilişkili olduğuna inanmaktaydılar. Ancak Henry'nin ilgilendiği kısım konuşmayı ve konuşmanın gerçekleşmesi için ses tellerin ağızdan boğaza doğru kayarak bir ses kutusu oluşturması gerekiyordu. Bu insanlarda gerçekleşiyor, ama şempanzelerde gerçekleşmiyordu. Gelişim sürecinin tamamıysa oldukça karmaşıktı.

Henry bir transgenik cenin elde etmeyi ve bu sayede insanlarda konuşmayı mümkün kılan gelişim hakkında bilgilenmeyi ummuştu. En azından deneye başlarkenki planı buydu.

"Peki neden cenini almadın?" diye sordu karısı ona.

Çünkü o yaz pek çok şempanze virüslü ensefalite yakalanmışlardı ve sağlıklı şempanzelerin karantinaya alınması gerekmişti. Doğu Yakası'ndaki çeşitli laboratuvarlara götürülmüşlerdi. "Yerleştirdiğim embriyodan hiç haber almadım. Dışının karantina tesisinde bir yer-

lerde düşük yaptığını ve cenin materyalinin çöpe atıldığını farz ettim. Meseleyi fazla araştırma imkânım yoktu..."

"Çünkü yaptığın şey yasa dışıydı."

"Şey. Bu biraz ağır bir sözcük. Deneyin başarısızlıkla sonuçlandığını ve bittiğini farz ettim."

"Yanılmışsın galiba."

"Evet," dedi Henry, "yanılmışım galiba."

Dişi, sağlıklı bir bebek doğurmuştu ve ikisi birlikte Bethesda'ya geri gönderilmişlerdi. Yavru şempanze her açıdan normal görünüyordu. Teni biraz beyazdı, özellikle de tüysüz ağız kısmında. Ama şempanzelerin sergiledikleri pigmentasyonlar epey farklılık gösterebiliyordu sonuçta. Kimse üzerinde durmamıştı.

Yavru büyüdükçe görünüşü tuhaflaşmaya başlamıştı. Başlarda basık olan suratı geliştikçe öne doğru çıkıntı yapmamıştı. Yüz hatları bebeksi kalmayı sürdürmüştü. Yine de kimse bebeğin görünümünü sorgulamayı akıl etmemişti... ta ki rutin bir kan incelemesi sırasında, yavrunun Gc siyalik asit enzim testi negatif çıkana dek. Bu enzim bütün maymunlarda bulunduğundan testin yanlış yapıldığını hükmedilmiş ve yinelenmişti. Sonuç tekrar negatif çıkmıştı. Yavru şempanzede o enzim yoktu.

"Bu enzim insanlarda olmaz," dedi Henry. "Siyalik asit bir tür şekerdir, insanlarda siyalik asidin Gc formu bulunmaz. Bütün maymunlardaysa bulunur."

"Ama bu yavruda yoktu."

"Evet. O yüzden bir DNA paneli yapmışlar ve yavrunun genlerinin insaninkilerden yüzde 1.5 farklı olmadığını, yani normal olmadığını çabucak keşfetmişler. Farklılıklar çok azmış. Sonra bütün parçaları yerine oturtmaya başlamışlar."

"Şempanzenin DNA'sım o laboratuvarıda çalışmış olan herkesin-kiyle karşılaştırmışlardır."

"Evet."

"Sonra da senin DNA'na uyduğunu gördüler."

"Evet. Bellarmino'nun ofisinden birkaç hafta önce bana numuneler yollandı. Beni uyandırmak için herhalde."

"Ne yaptın peki?"

"Analiz için bir arkadaşıma götürdüm."

"Long Beach'teki arkadaşına mı?"

"Evet."

"Peki ya Bellarmino?"

"Haber duyulduğunda sorumlu tutulmak istemiyor." Henry kafa salladı. "Arabayla eve giderken, Chicago'nun biraz batısındaiken, hayvan laboratuvarında çalışan Rovak diye biri aradı. Bu konuda tek başınasın dostum, dedi. Tavırlan bu. Benim sorunum, onların değil."

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

Lynn kaslarını çattı. "Bu neden büyük bir buluş olmasın ki? Bunun seni bütün dünyada meşhur yapması gerekmez mi? İlk transgenik maymunu yarattın sen."

"Mesele şu ki," dedi Henry, "bu yüzden çalışma iznim elimden aknabilir, hatta hapse atılabilirim. Çünkü primat araştırmalarından sorumlu komitelerden izin almadım. Çünkü NIH artık fareler dışındaki bütün hayvanlar üstünde transgenik çalışmalar yapılmasını yasaldıyor. Çünkü GM¹⁰ ve Frankenfood" karşıtı bütün manyaklar ayaklanacak. Çünkü NIH bu işe bulaşmak istemiyor ve haberleri olduğunu inkâr edecekler."

"Dave'in nereden geldiğini kimseye söyleyemez misin yani? Bu bir sorun Henry, çünkü onu sır olarak tutman olanaksız."

"Biliyorum," dedi Henry perişanca.

¹⁰ GM: Genetik Modifikasyon.

"Tracy Şu an telefonda bütün arkadaşlarına arka bahçesindeki sevimli küçük maymunu anlatıyor."

"Evet..."

"Kız arkadaşları birkaç dakika sonra damlarlar. Dave'i onlara nasıl aıklayacaksın? Çünkü kızların peşinden muhabirler gelecek." Lynn saatine baktı. "En fazla bir iki saat içinde. Ne diyeceksin peki?"

"Bilmiyorum. Belki de... onu başka bir ülkede yarattığımı söylerim. Çin'de. Veya Güney Kore'de. Sonra da onu buraya gönderdiklerini."

"Peki Dave muhabirlere ne diyecek?"

"Onlarla konuŐmamasını söylerim."

"Muhabirler bu işin peşini bırakmazlar Henry. Evin önünde dürbünlerle kamp kurarlar; tepemizde helikopterlerle turlarlar. Çin'e

veya Kore'ye giden ilk uçağa atlayıp bu işi yapan kişinin peşine düşerler. Peki... o kişiyi bulamadıklarında ne olacak?"

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

Henry'ye bir süre baktıktan sonra kapıya yürüdü. Arka bahçeye göz atınca, Dave'in Jamie'yle oynadığını gördü. Birlikte bağırarak ağaçlarda sallanıyorlardı. Lynn bir an sustu. Sonra "Cildi cidden epey solgun," dedi.

"Biliyorum."

"Yüzü de basık, neredeyse insan gibi. Saçı kesilse nasıl görünür acaba?"

Böylece maymunu bir görünüş veren kısa boyluluğa, aşırı tüylenmeye ve yüz deformasyonlarına yol açan nadir bir genetik mutasyon olan Gandler-Kreukheim sendromu doğmuş oldu. Bu sendrom o kadar nadirdi ki, son yüzyılda ancak dört kere saptanmıştı. Birincisi 1923'te Budapeşte'de yaşayan aristokrat bir Bulgar ailesinde görülmüştü. Avusturyalı bir doktor olan Emil Kreukheim, iki çocuğun bu sendromla doğduklarını tıp literatüründe belirtmişti. Sendroma ikinci kez 1944'te, kuzey Alaska'da doğan bir Eskimo çocukta rastlanmıştı. 1957'de São Paulo'da üçüncü bir çocuk, bir kız doğmuş, ancak doğumdan birkaç hafta sonra enfeksiyon sebebiyle ölmüştü. 1988'de Bruges, Belçika'da doğan dördüncü bir çocuk medyaya kısa

sürelğine gösterildikten sonra ortadan kalbolmuştu. Şu anda yeri bilinmiyordu.

"Bunu sevdim," dedi Lynn. Laptopuna yazıyordu. "Şu kılıklık sendromunun adı neydi? Kalıtsal aşırı tüylenme mi?"

"Hipertrikozis," dedi Henry.

"Tamam." Lynn yazmayı sürdürdü. "Yani Gandler-Kreukheim... hipertrikozisle bağlantılıdır. Daha doğrusu... konjenital hipertrikozis lanuginozayla. Son dört yüz yılda böyle sadece elli vakaya rastlanmıştır."

"Bunları yazıyor musun yoksa okuyor musun?"

"İkisi de." Lynn sırtına yaslandı. "Tamam," dedi, "şimdilik bu kadar yeter. Gidip Dave'e söyleyen iyi olacak."

"Neyi söyleyeyim?"

"Onun insan olduğunu. Gerçi zaten öyle düşünüyordur herhalde."

"Tamam." Henry kapıya yürürken "Bunun işe yarayacağına ciddi inanıyor musun?" dedi.

"İşe yarayacağımı biliyorum," dedi Lynn. "California'da özel çocukların mahremiyetinin ihlalini yasaklayan kanunlar var. Böyle çocukların çoğunda ciddi deformasyonlar oluyor. Zaten büyürken ve okula giderken yeterince güçlük çekiyorlar, bir de medyada çıkmanın baskısını yaşamaları istenmiyor. Medya bunu yaparsa ağır tazminatlar ödüyor. Bu yüzden yapmayacaklardır."

"Olabilir," dedi Henry.

"Şimdilik yapabileceğimiz en iyi şey bu," dedi Lynn. Tekrar yazmaya başlamıştı.

Henry kapıda duraksadı. "Dave insansa," dedi, "onu sirke gönderemeyiz."

"Ah, evet," dedi Lynn. "Evet, evet. Dave bizimle kalacak. O artık ailemizin parçası... sayende. Seçeneğimiz yok."

Henry dışarı çıktı. Tracy ile arkadaşları ağacın dibinde durmuş, dalları göstermekteydiler. "Maymuna bakın! Şuna bakın!"

"Hayır," dedi Henry. "O maymun değil. Ayrıca lütfen onu utandırmayın. Dave çok nadir bir genetik sendromdan muzdarip..." Böylece durumu açıkladı, kendisini faltaşı gibi açık gözlerle dinleyen çocuklara.

Jamie'nin yatıya kalan arkadaşları için kullandığı bir katlanır yatağı vardı. Lynn bu yatağı açtı ve Dave üstünde, Jamie'nin yanında uyudu. "Yumuşacık," dedikten hemen sonra uykuya daldı, Lynn

onun tüyelerini usulca okŖarken. "Bu harika bir Ŗey anne," dedi Jamie.
"Erkek kardeŖ sahibi olmak gibi."

"Cidden yle, değil mi?" dedi Lynn.

Işığı ve kapıyı kapadı. Sonradan gelip baktığında, Dave'in örtülerini kıvrarak etrafında çember şekline getirdiğini, böylece yatağın ortasında bir çeşit yuva kurduğunu gördü.

"Hayır," dedi Tracy mutfakta, ellerini beline dayamış halde ayakta durarak. "Hayır, evimizde kalmaz. Bana bunu nasıl yaparsın baba?"

"Neyi?"

"Diğer çocuklar ne diyecekler biliyorsun. O insana benzeyen bir maymun, baba. Sesi de senin burnunun tıkalı olduğun zamanlar konuğuğundaki gibi çıkıyor." Ağlamak üzereydi. "Senin akrabaları o, değil mi? Genlerini taşıyor."

"Yapma Tracy..."

"Öyle *utanıyorum* ki." Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Daha birinci sınıftayken pon pon kızkk şansını yakalamıştım."

"Tracy," dedi Henry. "Eminim yine de..."

"Bu benim senemdi baba!"

"Hâlâ senin senen."

"Evimde maymun varken olmaz!"

Kola almak için buzdolabına gitti, ağlamayı sürdürerek geri döndü. Tam o sırada annesi içeri girdi. "O maymun değil," dedi Lynn sertçe. "Ağır bir hastaktan muzdarip talihsiz bir küçük çocuk."

"Hi hi, eminim öyledir anne."

"Git kendin bak. Google'dan."

"Bakacağım!" Tracy ağlamayı sürdürerek bilgisayarın başına gitti. Lynn'e göz atan Henry, kızının gitti ve omzunun üzerinden ekrana baktı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Hipertikozis Varyant Bozukluğu Bildirildi 1923 (Macaristan)

Gandler-Kreukheim Sendromu Pazar 01/öcak/06@5:05pm Bu hirsutizmin QT/TD'den sonra en ağırı olduğu kesindir. Macar vakalarında hissizlemeye rastlanmamıştır, 1923'teki...

Dot.gks.org/9872767/9877676/490056 - 22K - Önbellek ■ Benzer Sayfalar

Gandler-Kreukheim Sendromu - Eskimo Davası (1944)

2. Dünya Savaşının çalkantılı günlerinde, kuzey Alaska şehri Sanduk'da

Gandler-Kreukheim dan muzdarip küçük bir Eskimo çocuk yerli bir...
dot.gks.org/FAQ_G-K_S/7844908Inuit - 41K - Önbellek - Benzer Sayfa-

Jft

Pekin'de Fahişe Maymun Çocuk Poğurd"

New China Post'ta çıkan bir habere göre, para karşılığında bir Rus maymun-
la çiftleştiğini öne süren Moğol bir fahişe sempanzelerinkini andıran tüylere
ve iri ellerle ayaklara sahip bir bebek doğurdu. Bunun son derece nadir rastlanan **Gandler-Kreukheim Sendromu olup** olmadığı...
Dot.gks.org/4577878/9877676/490056 - 66K - Önbellek - Benzer Sayfalar

Delhili "Maymun Adam" - Yeni Bir Gandler-Kreukheim Vakası mı?

Hinduistan Times'ın bir haberine göre, bir maymunun görünüşüne ve çevik-
liğine sahip, çatıdan çatıya atlayabilen bir adam bölge sakinlerini

korkuttu.

Çağrılan 3,000 polis... Dot.gks.org/4577878/9877676/490056 - 66K
- Önbellek - Benzer Sayfalar

Gandler-Kreukheim Sendromu - Belçika'dan

Maymuna benzeyen küçük çocuğun fotoğrafı hem Brüksel'deki çok sayıda

basın organında, hem de Paris ve Bonn'daki gazetelerde yayınlandı.

Adı

Gilles olan çocuk 1989'da ortadan kayboldu... (Çeviri]

Dot.gks.org/4577878/9877676/490056 - 52K - Önbellek - Benzer Sayfalar

Syndrome Gandler-Kreukheim - De la Belgique

Ressemblant à un singe, l'image du jeune garçon est apparue partout dans la presse de Bruxelles comme les publications dispersées à Paris et à Bonn.

Après 1989, l'enfant dont le nom était Gilles, est disparu de la
vue publi-
que...

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

SIRADAKİ | 234

Dot.gks.fr/4577878/77676/9923.shtml - 36K - Önbellek -
Benzer Say-
falar

"Bilmiyordum," dedi Tracy ekrana bakarak. "Koca tarihte sadece dört beş benzer vakaya rastlanmış. Zavallı çocuk!"

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

"O çok özel bir insan," dedi Henry. "Umarım artık ona daha iyi davranırsın." Elini Tracy'nin omzuna koydu ve dönüp kansına baktı.
"Bütün bunları iki saatte mi hallettin?"
"Çok çakştım," dedi kansı.

ANGAY'DAKİ HUE TING OTELİ'nin konferans salonundaki sıra sıra

S dizili yeşil çuha kaplı masalarda elli tane muhabir oturmaktay-
j dı. Bütün TV kameraları salonun en gerisindeydiler ve en önde,
yerde kameramanlar iri telefoto lensleriyle oturuyorlardı.

Şangay'daki Biyokimya ve Hücre Biyolojisi Enstitüsü'nün başka-
nı Profesör Shen Zhihong mikrofonların önüne çıkarken stroboskop-
lar patladı. Siyah bir takım elbise giymiş olan Shen saygın görünümlü
bir adamdı ve İngilizcesi mükemmeldi. IBCB'nin¹¹ başkanı olmadan
önce Cambridge, Massachusetts'teki MIT'de on yıl hücre biyolojisi
profesörlüğü yapmıştı.

11 IBCB: Institute of Biochemistry and Cell Biology. Biyokimya ve Hücre Biyolojisi Enstitüsü.

"Sizi vereceğim haber iyi mi kötü mü bilmiyorum," dedi. "Ama hayal kırıklığı uyandırabilir. Yine de bazı söylentilere nihayet son noktayı koyacağım."

Zhejiang Eyaleti'ndeki Shaoxing şehrinde düzenlenen Biyomedik Araştırmalar konulu 12. Doğu Asya Ortak Sempozyumu'ndan sonra nedense Çin'de etik dışı araştırmalar yapıldığı söylentilerinin yayılmaya başladığını açıkladı. "Bunun sebebi konusunda hiçbir

fikrim yok," dedi Shen. "Konferans oldukça sıradan ve teknik geçmişti." Ancak Seul'da düzenlenen bir sonraki konferansta Tayvanlı ve Tokyolu gazeteciler imak sorular sormuşlardı.

"Dolayısıyla Seoul National Üniversitesi'ndeki moleküler biyoloji bölümünün başkanı Byeong Jae Lee bana bu konuyu doğrudan ele almamı tavsiye etti. Kendisinin dedikoduların gücü hakkında az çok deneyimi vardır da."

Dinleyiciler arasında çok bilmişçe kıkırdayanlar oldu. Shen, ünlü Koreli genetisyen Hwang Woo-Suk'la ilgili dünya çapında patlak veren skandak kast ediyordu elbette.

"Bu yüzden hemen sadede geleceğim," dedi. "Çink bilim adamlarının bir insan ve şempanze melezi yaratmaya çalıştıkları dedikodusu yıllardır yayılmakta. Söylenenlere göre 1967'de Ji Yongxian adk bir cerrah, dişi bir şempanzeyi insan spermiyle döllemiş. Şempanze üç aykk hamileyken öfke vatandaşlar bu cerrahın laboratuvarını basıp deneye son vermişler. Şempanze daha sonra ölmüş, ama Çin Bilim Akademisi'ndeki araştırmacılar güya araştırmayı sürdüreceklerini söylemişler."

Shen duraksadı. "Bu birinci söylenti. Tamamen yankş. Çin'de ne Dr. Yongxiang ne de başka herhangi bir insan bir şempanzeyi döllemiş değil. Dünyanın herhangi bir yerinde de bir şempanze döllemedi. Böyle bir şey olsa öğrenirdiniz.

"Sonra, 1980lerde yeni bir hikâye ortaya çıktı; italyan araştırmacıların bir Pekin laboratuvarında insan-şempanze embriyoları gördükleri söylendi. Bu hikâyeyi MIT'te profesörken duymuştum. Söz konusu İtalyan araştırmacılarla tanışmak istedim. Ama ortada yoktular. Hepsi de arkadaşların arkadaşlarıydılar."

Stroboskoplar tekrar patlarken Shen bekledi. Ayaklarının dibinde sürünen kameramanlar sinir bozucuydu. Bir dakika sonra devam etti: "Sonra, birkaç sene önce, bir Moğol fahişenin şempanzeyi andıran yüz hatlarına sahip bir bebek doğurduğu haberi çıktı. Bu

şempanze-insan güya insan gibi görünüyormuş, ama çok kılıymış; iri elleri ve ayakları varmış. Şempanze-insan viski içiyormuş ve cümleler kurarak konuşuyormuş. Bu şempanze güya şimdi Chao Yong ilçesindeki Çin Uzay Dairesi merkezinde tutuluyormuş. Bazen pencerelerin yanında gazete okuyup puro içtiği görülebiliyormuş. Güya aya gönderilecekmış, çünkü oraya insan göndermek çok tehlikeliymiş.

"Bu hikâye de yalan. Bütün hikâyeler yalan. Bu hikâyelerin boş umutlar uyandırdığını ve ilginç olduğunu biliyorum. Ama doğru değil. Neden hep Çin'le ilgililer, emin değilim. Oysa genetik deneylere en az sınırlama getiren ülke Birleşik Devletler. Orada neredeyse her şeyi yapabilirsiniz. Orada bir şebekle bir siamang başarıyla çiftleştirildiler... oysa bu iki primat genetik açıdan bir insanla bir şempanzeden daha uzak akrabadırlar. Pek çok yavruları oldu. Bu olay Georgia State Üniversitesi'nde gerçekleşti. Yaklaşık otuz yıl önce."

Sonra soruları yanıtlayabileceğim söyledi. Kayıtlardan alıntılar:

SORU: Dr. Shen, yani A.B.D. bir melez şempanze üstünde mi çalışıyor?

DR. SHEN: Böyle düşünmek için bir sebebim yok. A.B.D.nin daha az kurallar koyduğunu söylüyorum o kadar.

SORU: Bir şempanzeyi insan spermisiyle dölemek mümkün mü?

DR. SHEN: Bence hayır. Bu neredeyse bir asırdır deniyor. Ta 1920lerde Stalin, Rusya'deki en ünlü hayvan yetiştiricisini bu işle görevlendirmişti, yeni bir asker ırkı yaratmak için. Yetiştiricinin ismi Ivanov'du ve başarısız olunca hapse

atıldı. Birkaç yıl sonra Hitler'in bilim adamları aynı şeyi denediler ve onlar da başaramadılar. Günümüzde insan ve şempanze genomlarının çok yakın olduğunu ama rahim koşullarının büyük farklılıklar gösterdiğini biliyoruz. Bu yüzden hayır diyeceğim.

SORU: Peki genetik mühendislikle mümkün olur mu?

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

DR. SHEN: Bunu bilmek güç. Teknik açıdan çok zor olacağı kesin. Etik açıdan da olanaksız bence.

SORU: Ama bir Amerikalı bilim adamı bir melez insan için patent başvurusunda bulundu bile.

DR. SHEN: New Yorklu Profesör Stuart Newman'a kısmen insan bir melez için patent verilmedi. Ama o bir melez üretmemiştir zaten. Dr. Newman patent başvurusu yapma sebebinin etik meselelere dikkat çekmek olduğunu söyledi. Etik meseleler henüz çözülmüş değil.

SORU: Dr. Shen, sizce eninde sonunda bir melez yaratılacak mı?

DR. SHEN: Bu basın toplantısı spekülasyonlara son vermek için düzenledim, onları arttırmak için değil. Ama kişisel fikrimi soruyorsanız, bence evet... eninde sonunda yarata-

240

ARK SANGER O anıyı unutamıyordu... gece vakti Costa Rica sahilinde kalakalmış o zavallı dişi hayvanın üstüne atlayan jaguar karşısındaki acizliği, kafasının ısırılarak koparılışı ve bacakları hafifçe çırpınırken etinin yenişi aklından çıkmıyordu. Ve bütün bunlar olurken kırılan kemiklerin sesi. Kafasının kemikleri.

Mark Sanger bu kadar korkunç bir sahneye tanık olacağını tahmin etmemiştir. Tortuguero'ya, geceleri kumlarda yumurtlamak için okyanustan sürünerek çıkan dev deri sırtlı kaplumbağaları izlemeye gelmişti. Gezegenin, ezelden beri, sayısız asırlar boyu, bu muazzam göçe şahit olduğunu bir biyolog olarak biliyordu. Anne şefkatinin en muhteşem örneklerinden birini sergileyen dişi kaplumbağalar, sahile sürünerek çıkıp yumurtalarını derinlere gömüyor, bitkin yüzgeçlerini kullanarak üzerlerini örtüyor, sonra kumu özenle süpürerek alttaki yumurtalara dair tüm izleri yok ediyorlardı. Binlerce yıl önceden gelme genlerin yönettiği yavaş, zarif bir seremoniydi bu.

Sonra gecenin içinden o kara jaguar şimşek gibi çıkagelmişti. Geçen yaz o zaman ansızın Mark Singer için her şey değişivermişti. Saldırının vahşiliği, hayvanın hızı ve zalimliği onu derinden sarsmıştı. Doğal dünyada her şeyin çok kötüye gittiğine yönelik şüphesini kanıt-

lamıştı. İnsanoğlunun gezegende yaptığı her şey doğanın hassas dengesini bozmuştu. Kirlilik, başıboş sanayileşme, doğal ortamların yok oluşu... hayvanlar köşeye sıkışınca sağ kalmak için vahşileşiyorlardı.

Tanık olduğu o korkunç saldırıya bulduğu açıklama buydu. Doğal dünya çöküşteydi. Bunu yanındaki oldukça yakışıklı doğacıya, Ramon Valdez'e söylemişti. Valdez kafa sallamıştı. "Hayır, Senyör Sanger, ta babamın, büyük babamın ve büyük büyük babamın zamanından beri hep böyleydi. Jaguarların geceleri saldırdığından hep bahsederlerdi. Yaşam çemberinin parçası bu."

"Ama artık daha çok saldırı oluyor," demişti Sanger. "Kirlilik yüzünden..."

"Hayır senyör. Değişiklik yok. Jaguarlar her ay ikiyle dört arası kaplumbağayı yiyor. Bunun yıllardır sürdüğünü gösteren kayıtlar

»
var.

"Burada gördüğümüz vahşet doğal değil!"

Biraz ötede jaguar hâlâ anneyi yemekteydi. Kemik çatırtıları hâlâ sürüyordu.

"Hayır, *normal*," demişti Ramon Valdez. "Düzen böyle."

Sanger bu konuda daha fazla konuşmak istememişti. Valdez'in Kosta Rika'yı ve diğer Latin Amerika ülkelerini yöneten büyük Amerikan şirketlerinin, doğayı kirleten o sanayicilerin yalakası olduğu belliydi. Burada böyle bir insanla karşılaşmak şaşırtıcı değildi, çünkü CIA, Kosta Rika'yı on yıllar boyu kontrol etmişti. Burası bir ülke değildi; Amerikan iş dünyasının çıkarlarını koruyan bir yardımcı kuruluşu o kadar. Amerikan iş dünyasındakiler de doğayı hiç umursamazlardı.

"Jaguarlar da beslenmek zorunda," demişti Ramon Valdez. "Bence insan bebekleri yiyeceklerine kaplumbağa yesinler daha iyi."

Mark Sanger bunun bir bakış açısı meselesi olduğunu düşünmüştü.

• **Berkeley'deki evine** dönen Sanger çatı katında oturmuş ne yapacağını düşünmekteydi. Sanger insanlara biyolog olduğunu söylese de aslında bu konuda resmi bir eğitim almış değildi. Üniversitede bir sene okuduktan sonra ayrılıp kısa süreliğine Cather & Holly adlı bir peyzaj mimarisi şirketinde çalışmıştı; sadece lisedeyken biyoloji dersi almıştı o kadar. Bir bankerin oğlu olan Sanger'ın bankada epey parası bulunduğundan çakşması gerekmiyordu. Ancak hayatta bir gayeye ihtiyacı vardı. Deneyimlerine göre zenginlik, kendi kimliğini bulma arayışını iyice zorlaştırmaktaydı. Yaşlandıkça da geri dönüp üniversiteyi bitirmeyi düşünmek iyice zorlaşıyordu.

Son zamanlarda kendini bir sanatçı olarak tanımlamaya başlamıştı ve sanatçıların resmi eğitime ihtiyaçları yoktu. Hatta resmi eğitim, sanatçının çağın ruhunu hissetmesini, toplumdaki değişim dalgalarını sürmesini ve onlarla ilgili yorum yapmasını engellerdi. Berkeley gazetelerini, bazen *Mother Jones* gibi dergileri ve bir kaç çevreci dergiyi okurdu. Her ay olmasa da arada sırada. Gerçi genellikle sadece fotoğraflara bakar, yazıları es geçerd. Ama çağın ruhunu yakalamak için o kadarı yeterliydi.

Sanat *hissetmekle* ilgiliydi. Şatafatlı lükslerle, sahte vaatlerle ve derin hayal kırıklıklarıyla dolu bu materyalist dünyada yaşamının *hissettirdikleriyle* ilgiliydi. Günümüzün insanların sorunu, hislerini göz ardı etmeleriydi.

Sanatın görevi gerçek hisleri canlandırmaktı. İnsanları afallattıp farkındalıklarını arttırmaktı. Pek çok genç sanatçının sanat yapmak için genetik teknikler ve canlı materyaller kullanmalarının sebebi buydu. Buna ıslak sanat diyorlardı. Doku sanatı. Artık çoğu sanatçı bilim laboratuvarlarına kapanıyor ve kesinlikle bilimsel sanat eserleri üretiyorlardı. Bir sanatçı bir petri kabında ürettiği biftikleri milletin gözü önünde yemişti. (Tadlarının iğrenç olduğu söyleniyordu. Sonuçta genetik olarak modifiye edilmişlerdi. İyy.) Fransa'da bir sanatçı, galiba bir ateş böceğinden aldığı genleri kullanarak ııldayan bir tav-

şan üretmişti. Hayvanların tüy rengini değiştiren, onlara gökkuşağı renkleri katan sanatçılar da vardı ve bir tanesi sevimli bir köpek yavrusunun kafasında kirpi okları çıkarmıştı.

Bu sanat eserleri şiddetle tepkilere yol açıyordu. Çoğu insan tiksinti duyuyordu. Ama tiksintileri gerek zaten, diye düşündü Sanger. Kendisinin Kosta Rika'da bir sahilde bir anne kaplumbağanın katledildiğini izlerken kapıldığı tiksintinin aynısını hissetmekydiler. Doğanın o korkunç sapkınlığını, o iç bulandırıcı vahşeti akından çıkaramıyordu.

Sanat yapmanın sebebi de buydu elbette.

Sanat için sanat yapmak değil. Dünyaya, çevreye yararlı olmak için sanat yapmak. Mark Sanger'ın hedefi buydu ve ulaşmak için çalışmaya başlamıştı.

YEREL DOKTOR
ORGAN
HIRSIZLIĞINDAN
TUTUKLANDI

Long Beach Memorial
Hastanesi
Personeli, Hırsızların
Kemik, Kan,

Organ Sattıklarım ima
Etti

Long Beach'in önde gelen doktorlarından biri, Long Beach Memorial Hastanesi'ndeki cesetlerden kanunsuzca aldığı organları satmaktan tutuklandı. Hastanede otopsilerin yapıldığı patoloji laboratuvarının baş müdürü olan Dr. Martin Roberts'a, 143 ka-
davradan kanunsuzca vücut parçaları almak ve bunları doku bankalarına satmak suçlamasıyla dava açıldı.

Long Beach bölge başsavcısı
Barbara Bates, "Bu

iddianame insana B sınıfı korku filmlerini anımsatıyor," dedi. Bates iddianamesinde ayrıca Dr. Roberts'ın sahte ölüm sertifikaları düzenlediğini, laboratuvar sonuçlarını değiştirdiğini ve suçlarını örtbas etmek için yerel cenaze evleri ile mezarlıklarla işbirliği yaptığını öne sürdü.

Bu vaka tüm ülkede yaygınlaşan çağdaş vücut hırsızlığı furiasının en yeni örneği o kadar. Diğer vakalardan bazılarında göz atacak olursak: Brooklyn, N.Y.'lu milyoner dişçi, "Dr. Mike" Mastromarino'nun beş yıldan uzun bir süre boyunca binlerce kadavradan organ çaldığı iddia ediliyor, ki aralarında 95 yaşındaki Alastair Cooke da var; N.J.'deki bir biyotıp firması olan Fort Lee, Mastromarino'dan elde ettiği vücut parçalarını Birleşik Devletlerdeki

doku bankalarına sattı; San Diego'daki bir krematoryumun teslim edilen kadavralardan vücut parçaları çaldığı öne sürülüyor; Lake Elsinore, California'daki bir başka krematoryumdaysa, satılacak

vücut parçaları dev dondurucularda tutuluyordu; UCLA Tıp Merkezi'nde 500 ceset parçalandı ve \$700,000 karşılığında saüldü, ki alıcılar arasında Johnson & Johnson da vardı.

"Dünya çapında bir problem bu," dedi BB Bates. "Organ hırsızlığı vakalarına İngiltere, Kanada, Avusturya, Rusya, Almanya ve Fransa'da rastlandı. Artık böyle hırsızlıkların dünyanın her yerinde yapıldığına inanıyoruz," diye ekledi Bates. "Hastalar oldukça kaygılılar."

Masum olduğunu söyleyerek temyiz mahkemesine başvuran Dr. Roberts, \$1 milyon kefaletle

serbest bırakıldı. Long Beach Memorial Hastanesi personelinin, aralarında hastanenin genetik laboratuvarının müdürü Marilee Hunter'ın da bulunduğu dört personel hakkında daha dava açıldı.

Davalar karşısında afalladığını belirten Long Beach Memorial müdürü Kevin McCormick, "Dr. Roberts'ın yaptıkları kurumumuzun temsil ettiği her şeyle çelişiyor," dedi. Hastane profesörlerinin tamamen gözden geçirilmesini emrettiğini ve hazırlanan raporu kamuya sunacağını söyledi.

Savcılar olaylardan Raza Rashad sayesinde haberdar olduklarını söylüyorlar. San Francisco'da birinci sınıf tıp öğrencisi olan Bay Rashad, daha önce çalıştığı Dr. Roberts'ın patoloji laboratuvarında çeşitli kanunsuz faaliyetlere tanık olmuş.

"Bay Rashad'ın
tanıklığı savcının dava
açmasında çok
etkili oldu," dedi Bates.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

J"Dokuz."

I WINKLER, Tom Weller'in neyden bahsettiğini anlama telaşına ayvan tesisine daldı. "Kaç fare öldü?" diye sordu.

Yan yana duran dokuz kafesin içindeki dokuz ölü farenin yan yatan kaskatı kesilmiş leşleri Josh Winkler'm terlemeye başlamasına yol açtı. "Onları incelememiz gerekecek," dedi. "Ne zaman öldüler?"

"Herhalde geceleyin," dedi Tom. "Altıda beslendiler; o zaman herhangi bir sorun görülmemiş." Tom bir dosyaya bakıyordu.

"Hangi çakşma grubundaydılar?" dedi Josh. Yanıtı zaten bildiğinden korkuyordu.

"A-7," dedi Tom. "Olgunluk geni çakşması."

Tanrım.

Josh sakin olmaya çalıştı. "Peki kaç yaşındaydılar?"

"Şey... düşünüyüm. Otuz sekiz hafta dört günlüktüler."

42

Aman Tanrım.

Bir laboratuvar faresinin ortalama ömrü 160 haftaydı... yani üç yıldan biraz fazla. Bu farelerse o sürenin dörtte birinde ölmüşlerdi. Derin bir nefes aldı. "Peki ya gruptaki diğerleri?"

"Çakşma grubunda başta yirmi tane vardı," dedi Tom. "Hepsi

birbirine benziyordu, yaştıtlar. İkisi birkaç gün önce solunum yolları iltihabından öldü. O sırada önemli gelmemişti. Diğerlerine gelince... şey, kendin baksan iyi olur." Josh'u kafeslerin arasından geçirerek diğer farelere götürdü. Durumları ilk bakışta anlaşıkıyordu.

"Sertleşmiş tüyler, faaliyetsizlik, aşırı uyku, arka bacaklar üstünde durma güçlüğü, kas erimesi, dört tanesinde arka bacak felci..."

Josh bakakaldı. "*Yaşlanmışlar*," dedi. "*Hepsi yaşlanmış*"

"Evet," dedi Tom. "Erken yaşlanma belirtileri bariz. Gidip iki gün önce ölen fareleri kontrol ettim. Birinde hipofiz adenomu, diğerrindeyse omurikk dejenerasyonu vardı."

"Yaşlanma bekrtileri..."

"Evet," dedi Tom. "Yaşlanma bekrtileri. Belki de bu gen, Rick'in sandığı kadar muhteşem bir ürün olmayacak. Erken ölüme yol açıyor. Bir felaket olacak."

"Kendimi nasıl mı hissediyorum?" dedi Adam, birkkte ögle yemeğine otururlarken. "Sayende kendimi gayet iyi hissediyorum Josh. Bazen biraz halsizlik oluyor. Bir de cildim kuruyor. Biraz kırsıldık oldu. Ama kendimi iyi hissediyorum. Neden sordun?"

"Hiç, öylesine," dedi Josh, elinden geldiğince fütursuzca. Ağabeyine bakmamaya çakşıyordu. Asknda Adam'ın görünüşü epey değişmişti. Eskiden şakaklarına çok hafif kır düşmüşken, şimdi saçının her tarafında beyazklar görülüyordu. Alın kırış kırıştı. Çok daha yaşk görünüyordu.

Adam otuz iki yaşındaydı.

Tanrım.

"Eee, uyuşturucu kullanmıyor musun?" diye sordu Tom.

"Hayır, hayır. O defter kapandı, Tanrı'ya şükür," dedi Adam. Bir hamburger söylemişti, ama birkaç ısırdktan sonra bıraktı.

"Tadını mı beğenmedin?"

"Çürük bir dişim var da. Dişçiye gitmem gerek." Adam yana-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ğına dokundu. "Sızlanmaktan nefret ederim. Asknda biraz egzersiz yapsam iyi olur diye düşünüyordum. Egzersize ihtiyacım var. Bazen kabızkk çekiyorum."

"Eski basketbol grubuna mı katılacaksın?" dedi Josh neşeyle. Ağabeyi eskiden haftada iki kez yatırımcı bankerlerle basketbol oynardı.

"Şey, hayır," dedi Adam. "Eşli tenis veya belki golf oynarım diye düşünüyordum."

"İyi fikir," dedi Josh.

Masaya bir sessizkk çöktü. Adam tabağını kenara itti. "Yaşlanmış görüdüğümü bikiyorum," dedi. "Fark etmemiş gibi yapmana gerek yok. Herkes farkında. Anneme sordum, baban da öyleydi dedi; otuzlarındayken birden yaşk görünmeye başlamış. Neredeyse bir gecede. Yani belki de genetikdir."

"Hi hı, olabıkr."

"Neden?" dedi Adam. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Benim mi? Yoo."

"Neden durup dururken bugün benimle acilen öğle yemeğine çıkmak istedin? Bekleyemez miydi?"

"Seni epeydir görmüyordum da ondan."

"Kes şunu Josh," dedi Adam. "Sen her zaman boktan bir yalancı oldun."

Josh iç geçirdi. "Adam," dedi, "bence bazı testler yapmaktayız."

"Ne testi?"

"Kemik yoğunluğu, akciğer kapasitesi. Bir de MRI."

"Neden? Bu testler ne için?" Josh'a bakakaldı. "Yaşlanma için

mi?"

"Evet."

"Çok mu çabuk yaşlanıyorum? O gen spreyi yüzünden mi?"

"Bunu öğrenmekyiz," dedi Josh. "Ernie'yi aramak istiyorum."
Ernie Lawrence aile doktoruydu.

"Tamam, randevu ayarla."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

43

ASHINGTON'DA ÖĞLEYİN bir kongre üyeleri brifinginde konuşan, Minnesota Üniversitesinden Profesör Wilkam Garfield "Duyduklarınız ne olursa olsun, herhangi bir insan davranışı özeliğine tek bir genin yol açtığını kimse kanıtlayamadı," dedi. "Bazı meslektaşlarım bu yönde kanıtların zamanla bulunacağına inanıyorlar. Geri kalanlarsa bunun asla olmayacağını, genlerle çevre arasındaki etkileşimin fazla karmaşık olduğunu düşünüyorlar. Ama her halükârda, gazetelerde her gün 'falanca geni, filanca geni' diye haberler görüyoruz ve bu haberlerin hiçbirinin doğruluğu kanıtlanamadı."

"Ne diyorsun sen?" dedi Senatör Wilson'ın asistanı. "Peki ya ibneliğe yol açan ibnelik geni?"

"İstatistiki bir ikşkilendirme. Nedensel değil. Cinsel eğikmleri belirleyen bir gen yok."

"Peki ya şiddet geni?"

"Son araştırmalarda kanıtlanamadı."

"Bir uyku geninden bahsedilmişti..."

44

"Farelerde."

"Alkokzm geni?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Yanlışmış."

"Peki ya diyabet geni?"

"Şimdikk," dedi profesör, "diyabetle ilgisi olan doksana altı gen saptadık. Daha da fazlasını bulacağımız kesin."

Şaşkın bir sessizlik oldu. Sonunda asistanlardan biri "Peki herhangi bir genin davranışlara yol açtığı kanıtlanmadıysa, bu hengâmenin sebebi nedir?" dedi.

Profesör Garfield omuz silkti. "Şehir efsanesi diyebikriz. Medya miti diyebikriz. Halka verilen bıkmsel eğitimi suçlayabikriz. Çünkü halk, genlerin davranışlara yol açtığına kesinlikle inanıyor. Onlara mantıkk geliyor. Oysa asknda saç rengi ve boy bile genlerle bekrlenen basit özelkklr değil. Alkolizm gibi durumlarmsa kesinkkle ilgisi yok."

"Bir saniye. Boy genetik değil mi?"

"Bireyler için genetik. Arkadaşınızdan uzun boylusanız, sebebi muhtemelen ebeveyninizin uzun boylu olmasıdır. Ama popülasyonlarda boy, çevrenin bir fonksiyonudur. Son elk yılda Avrupalılar her on yıl içinde iki buçuk santim uzadılar. Japonlar da öyle. Bu bir genetik değişimle açıklanmayacak kadar hızlı. Tamamen çevrenin etkisi... daha iyi doğum öncesi bakımın, beslenmenin, sağkk hizmetlerinin filan. Bu arada Amerikalıların boyları bu süre içinde hiç uzamadı. Hatta biraz kıaldılar, muhtemelen doğum öncesindeki yetersiz ve sonrasındaki sağlıksız beslenme sebebiyle. Mesele şu ki, genlerle çevre arasındaki ilişki asknda çok karmaşık. Bilim adamları genlerin nasıl işlediğini henüz tam olarak çözebilmiş değiller. Asknda bir genin *ne olduğu* konusunda bile ortak bir kanı yok."

"Nasıl yani?"

"Bilim adamları arasında," dedi Garfield, "bir genin ne olduğuna dair fikir birkği yok. Dört beş değişik tanım var."

"Genin genomun bir parçası olduğunu sanıyordum," dedi biri.
"Protein kodlaması yapan bir baz çiftleri, ATGC dizisi."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Bu tanımlardan biri," dedi Garfield. "Ama yetersiz. Çünkü bir ATGC dizisi birden fazla proteini kodlayabilir. Kodun bazı bölümleri diğer bölümleri açıp kapatan şalterlerdir temelde. Bazı bölümler belirli çevresel stimülasyonlarla faaliyete geçirilmedikleri sürece eylemsiz duruyor. Bazı bölümler ancak bir gelişme döneminde faal oluyor ve sonra bir daha asla faal olmuyor. Bazılarıysa bir insanın hayatı boyunca sürekli açıp kapanıyor. Dediğim gibi, karmaşık bir mesele."

Bir el kalktı. İlaç şirketlerinden yüklü bağışlar almış olan Senatör Mooney'nin bir asistanının bir sorusu vardı. "Profesör, anladığım kadarıyla sizinki azıncığın fikri. Çoğu bilim adamı sizin genlerle ilgili bakış açımıza katılmaz."

"Aslında çoğu bilim adamı katılıyor," dedi Garfield. "Hem de oldukça geçerli bir sebeple."

İnsan genomunun şifresi çözüldüğünde, bilim adamları içinde sadece otuz beş bin gen bulunduğunu görünce şaşırmışlardı. Çok

daha fazlasını beklemişlerdi. Sonuçta adi bir toprak solucanında bile yirmi bin gen vardı. Bu da, bir insanla bir solucan arasındaki farkk-
kğa yol açan yalnızca on beş bin gen demektir. Peki iki tür arasındaki büyük farkkkk nasıl açıklanabilir?

Bilm adamları genler arasındaki etkileşimi incelemeye başlayınca bu sorun çözüldü. Örneğin bir gen bir protein üretebilir, başka bir gense bu proteinin bir kısmını kesmek yoluyla onu değiştiren bir enzim üretebilir. Bazı genlerde anlamsız kod bölgeleriyle birbirinden ayrılan çoklu kodlama dizileri bulunuyordu. Bu gen bir protein üretmek için çoklu dizilerinden herhangi birini kullanabiliyordu. Bazı genler ancak bazı başka genler faaliyete geçtiğinde ya da bir dizi çevresel değişim gerçekleştiğinde faaliyete geçiyordu. Bu da, genlerin iç ve dış çevreye tahmin edilenden çok daha fazla duyarlı olduğunu

gösteriyordu. Çoklu gen etkileşimleri de milyarlarca muhtemel sonuç anlamına gelmekteydi.

"Araştırmacıların," dedi Garfield, "genlerin gördüğümüz bireyleri üretmek için çevreyle tam olarak nasıl etkileşim kuduklarını inceleyen 'epigenetik çakşmalara' yönelmesi şaşırtıcı değil." Ayrıntıları açıklamaya başladı.

Kongre üyelerinin asistanları yemeklerini bitirip gittiler birer birer. Geride sadece bir avuç kaldı, ki onlar da cep telefonlarındaki mesajlara bakmaktaydılar.

NEANDERTHALLER İLK SARIŞINLARDI

Bizden Daha Güçlü, Daha Büyük Beyinli, Daha Zekiydiler

Saç rengiyle ilgili genetik mutasyonlar, ilk sarışınların Homo sapiensler değil, Neanderthaller olduğunu gösteriyor, ilk sarışınlık geni Würm buzullaşması döneminde, belki de buzul çağındaki göreceli gün ışığı yoksunluğuna tepki olarak gerçekleşti. Araştırmacıların söylediğine göre bu gen, çoğunluğu sarışın olan Neanderthallerde yaygınlaştı.

"Neanderthallerin beyinleri bizimkilerden beşte bir oranında büyüktü. Onlar bizden daha uzun boylu ve güçlüydüler. Daha zeki oldukları da kesin," diyor, Helsinki Genetikbilim Enstitüsü'nden Marco Svabo.

"Aslında çağdaş insanın Neanderthal'in evcilleşmiş bir versiyonu olduğu kesin, tıpkı çağdaş köpeğin ondan daha güçlü ve akıllı olan kurdun evcilleşmiş bir versiyonu olması gibi. Çağdaş insan gerilemiş, daha düşük seviyede bir yaratık. Neanderthaller zihinsel açıdan daha gelişkindiler ve görünüşleri daha güzeldi. Sarı saçları, çıkık elmacık kemikleri ve sağlam vücut hatlarıyla, bir süpermodeller ırkı gibiydiler.

"Homo sapiensler -Neanderthallerden daha cılız ve çirkindiler- sarışınların güzelliğini, gücünü ve zekâsını çekici buluyorlardı

doğal olarak.
Anlaşılan az sayıda Neanderthal kadını, zavallı
Cro-Magnonlara acıyıp
onlarla çiftleşmişler. Bu bizim için iyi bir şey. Türümüzün
tamamen aptal
olmasını engelleyen sarışın Neanderthal genleri taşıdığımız
için şanslı-
yız. Gerçi hâlâ bol bol aptallık yapıyoruz." Svabo
sarışınların aptal oldu-
ğu iddiasının, "dikkatleri dünyanın asıl probleminden, yani
esmerlerin
yetersizliklerinden uzaklaştırmak için tasarlanmış bir
önyargı" olduğunu
söyledi. "Tarihteki en aptal kişilerin listesini yapm,
hepsinin koyu renk
saçları olduğunu göreceksiniz," diye ekledi.

Neanderthal genomunun tamamının sıralamasını yapan,
Alman-
ya'daki Marburg Enstitüsü'nün bir sözcüsü olan Dr. Evard
Nilsson, sarı-
şınlık teorisinin ilginç olduğunu söyledi. "Eşim sarışındır,"
dedi Nilsson,
"ve ben onun her dediğini yaparım, ayrıca çocuklarımız da
sarışındır ve
çok zekiler. Yani bu teoride doğruluk payı bulunduğu
kanlıyorum."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

256

A VE'İN KENDALLARIN evindeki ilk birkaç günü şaşılacak kadar

Diyi geçti. Dışarı çıkınca taktığı beyzbol kepi görünüşünü epey değiştiriyordu. Tüyleri kesiknce, kot pantolonla spor ayakkabısı ve bir Quicksilver tişörtü giyince, sıradan çocuklara epey benziyordu. Ayrıca çabuk öğreniyordu. Koordinasyonu iyiydi ve ismini yazmayı Lynn'den kolayca öğrendi. Okumayı sökmesiye daha zor oldu.

Dave hafta sonu sporlarında başarılıydı, ama bazen rahatsız edici olaylar yaşanabiliyordu. Bir beyzbol Küçükler Ligi oyununda, top havalanarak sahadan çıkıp iki kat okul binasına doğru uçtu. Dave koştu, duvara tırmandı ve topu ikinci kat penceresinde yakaladı. Çocuklar bu başarıyı hayranlık ve hasetle seyrettiler. Bu haksızlık ve camın kırıldığını görmek istemişlerdi. Öte yandan herkes Dave'i kendi takımında istiyordu.

Bu yüzden bir Cumartesi ikindisinde Dave eve erken gelince Lynn şaşırды. Dave üzgün görünüyordu.

"Ne oldu?" dedi Lynn.

"Uyum sağlayamıyorum."

"Bazen herkes böyle hisseder," dedi Lynn.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Dave hayır anlamında kafa salladı. "Bana gözlerini dikip bakıyorlar."

Lynn duraksadı. "Sen diğer çocuklar gibi değilsin ki."

"Evet."

"Seninle alay mı ediyorlar?"

Dave başıyla evetledi. "Bazen."

"Ne yapıyorlar?"

"Bir şeyler fırlatıyorlar. Lakap takıyorlar."

"Nasıl lakaplar?"

Dave geniş dudağını ısırđı. "Maymun çocuk." Ağlamak üzereydi.

"Kötüymüş," dedi Lynn. "Üzgünüm." Dave'in beyzbol kepini çıkarıp kafasını, ensesini okşamaya başladı. "Çocuklar zakk olabiyorlar."

"Bazen hislerim inciniyor," dedi Dave. Üzüntüyle Lynn'e sırtını döndü. Tişörtünü çıkardı. Lynn parmaklarını onun tüylerinde gezdirerek morluk gibi yarananma belirtileri aradı. Bunu yaparken Dave'in gevşediğini hissetti. Solunumu yavaşkyordu. Keyfi yerine gelmeye başkyor gibiydi.

Lynn asknda Dave'i tıpkı vahşi doğadaki maymunlar gibi temizlemekte olduğunu ancak sonradan fark edecekti. Doğada maymunlardan biri sırtını döner, diğeriye tüylerin arasını karıştırdı.

Lynn bunu her gün yapmaya karar vardı. Sırf Dave'i rahatlatmak

için.

Dave'in gelişinden beri Lynn'in hayatındaki her şey değişmişti. Her ne kadar Dave açıkça Henry'nin sorumluluğunda olsa da, şempanze onunla pek ilgilenmiyordu. Kendini Lynn'e yakın hissetmişti hemen ve tavırlarındaki ya da görünüşündeki bir şeyler -o ruh dolu gözleri? çocuksu çehresi?- Lynn'in yüreğine dokunuyordu. Şempanzeler hakkında okumaya başlamıştı ve dişi şempanzelerin birden fazla

cinsel partnerleri olduğundan, çocuklarının babasını bilmediklerini ve böylece şempanzelerde babalık ya da babalar kavramının bulunmadığını öğrenmişti. Şempanzelerin sadece anneleri vardı. Dave asıl şempanze annesi tarafından bakılmamış, kötü davranılmış bir şempanzeydi anlaşılan. Lynn'e bariz bir özlemle bakıyordu ve Lynn ona karşılık veriyordu. Bütün bunlar son derece derin bir duygusal taşıyordu ve tamamen beklenmedikti.

"Anne, o senin çocuğun değil ki," demişti Tracy öfkeyle. Tracy ebeveyninden ilgi bekleyecek yaştıydı. Dikkatlerinin başka herhangi bir tarafa yönelmesi kıskançlığa kapılmasına yol açıyordu.

"Bikyorum Trace," dedi Lynn. "Ama bana ihtiyacı var."

"Anne! O senin sorumluluğunda değil ki!" Tracy teatral bir edayla kollarını kaldırdı.

"Bikyorum."

"Eee, onu rahat bırakamaz mısın?"

"Fazla mı ilgi görüyor?"

"Ee, herhalde! Evet."

"Üzgünüm, fark etmemiştim." Kızına kolunu atıp ona sarıldı.

"*Bana* maymun gibi davranma," dedi Tracy onu iterek.

Ama onlar sonuçta primattılar. İnsanlar maymundular. Lynn'in Dave'le yaşadıkları, insanların diğer maymunlarla paylaştığı şeylerin farkına rahatsız edici bir şekilde varmasını sağlıyordu: Temizlenmenin, dokunulmanın, fiziksel ilginin verdiği rahatlık. Tehdit altındayken, hoşnutsuzken ya da boyun eğme beklentisi olarak gözlerin indirilmesi. (Tracy erkek arkadaşlarıyla flört ederken gözlerini indiriyordu.) Doğrudan göz teması gözdağı beklentisi, bir öfke alametiydi. Korkunca ve kızınca dikilen tüyler... bir primatın tüyelerinin kabarmasına, bir tehdit karşısında daha iri görünmesine yol açan deri kasları aynıydı. Birlikte uyumak, bir çeşit yuvada kıvrılmak...

SIRADAKİ | 263

Böyle bir sürü şey.

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

Maymunlar.

Hepsi maymundu.

En büyük fark tüyler gibi görünüyordu giderek. Dave tüylüydü; çevresindekilerse değildi. Lynn'in okuduklarına bakırsa, tüy kaybı insanların şempanzelerden ayrılmasından sonra başlamıştı. Yapılan genel açıklama, insanların bir süreğine batakkk ya da su yaratıkları olduklarıydı. Çünkü memeklerin çoğu tüylüydü... vücutlarını kaplayan tüyler, iç ısılarını korumaları için gerekkydi. Oysa yunus ve balina gibi su memekleri aerodinamik açıısından gelişmek sebebiyle tüylerini kaybetmişlerdi. İnsanlar da tüylerini kaybetmişlerdi.

Ancak Lynn'e en tuhaf gelen şey, Dave'in hem insan olduğunu, hem de olmadığını hissetmesiydi sürekk. Bu hisle nasıl başa çıkacağı-nı bilemiyordu. Günler geçtikçe de durumu kolaylaşmıyordu.

KANAVAN GENİ DAVASI SONUÇLANDI GEN PATENTLEMENİN ETİĞİ TARTIŞILDI

anavan hastalığı, hayatlarının ilk yıllarındaki çocuklar için ölümcül olan kalıtsal bir genetik bozukluktur. 1987'de Dan Greenberg ile eşi, dokuz aylık oğullarında bu hastalığın bulunduğunu öğrendiler. Bu hastalığı saptayan genetik bir test olmadığından, Greenbergler bir çocuk daha yaptılar ve bu kıza da aynı hastalığın teşhisi kondu.

Greenbergler başka ailelerin bu yürek acısını çekmelerini istemediklerinden bir genetisyen olan Reuben Matalon'u Kanavan hastalığını saptayacak bir doğum öncesi testi üstünde çalışmaya ikna ettiler. Greenbergler kendi dokularını ve ölen çocuklarının dokularını bağışladılar; ayrıca dünyanın her yanından Kanavan hastalığı olan başka ailelerin de dokularını bağışlamaları için çalıştılar. Nihayet 1993'te Kanavan hasta-

lığıyla ilgili gen keşfedildi. Sonunda tüm dünyadaki ailelerin faydalanabileceği parasız bir doğum öncesi testi hazırlandı.

Dr. Matalon, Greenberglerden habersiz bu genin patentini aldı ve ardın-

dan daha başka testler için yüksek meblağlar talep etti. Genin keşfedilmesine katkıda bulunmak için doku ve para bağışında bulunmuş olan pek çok aile, artık o testi yaptıranın maliyetini karşılayamaz hale geldiler. 2003'te Greenbergler ve konuyla ilişkili diğer aileler, Matalon'la Miami Çocuk Hastanesi'ne, bilgilendirilerek verilmiş onayın ihlali, haksız kazanç, sahtekârca gizleme ve ticari sırların suistimali iddialarıyla dava açtılar. Dava mahkeme dışında halledildi. Neticede, bu test daha uygun koşullarda ve daha geniş çapta halkın hizmetine sunuldu fakat Miami Çocuk Hastanesine halen ücret ödeme zorunluluğu devam ediyor. Bu vakadaki

doktorlarla kurumların
davranışının etiği hâlâ
hararetle tartışılmakta.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Psikoloji Haberleri

YETİŞKİNLER ARTIK BÜYÜMÜYOR

*İngiliz Araştırmacı Resmi Eğitimi Suçlıyor
Profesörler, Bilim Adamları Şaşılacak Kadar "Çocukça"
Davranıyorlar*

Çevrenizdeki yetişkinlerin çocukça davrandıklarına inanıyorsanız muhtemelen haklısınız. Buna teknik açıdan "psikolojik neoteni" adı veriliyor; anlamı, çocuksu davranışların yetişkinlikte sürmesi. Ve bu olgu giderek yaygınlaşmakta.

Newscastle Upon Tyreli evrimbilimci psikiyatrist Dr. Bruce Charlton'a göre, insanların zihinsel olgunluğa ulaşmaları artık daha çok zaman alıyor... ve bazıları hiç ulaşamıyorlar.

Charlton bunun yirmi yaşlarına kadar devam eden resmi eğitimin istemsiz bir yan etkisi olduğu kanısında. "Resmi eğitim çocuksu bir kavrayış ve kabullenme tarzı gerektiriyor," ve bu normalde yirmi yaşma doğru ya da yirmili yaşların başında görülen "psikolojik olgunluğa ulaşılmasını engelliyor."

Charlton "akademisyenlerin, öğretmenlerin, bilim adamlarının ve başka pek çok profesyonelin şaşılacak kadar çocukça davrandığını" belirtiyor. Onları "sağı solu belli olmayan, öncelikler konusunda dengesiz ve aşırı tepkiler vermeye meyilli" insanlar olarak tanımlıyor.

Eskiden insan toplulukları, örneğin avcı-toplayıcı toplumlar daha dengeliydi ve bu yüzden olgunluğa ergenlik döneminde erişiliyordu. Oysa şimdi, hızlı

sosyal değişimler ve fiziksel gücün öneminin azalmasıyla birlikte, olgunluk genellikle gecikiyor. Charlton üniversiteden mezunluk, evlilik ve ilk çocuk gibi olgunluk belirtisi olayların eskiden belirli yaşlarda gerçekleştiğini, şimdiyse onlarca yıla yayılabildiğini belirtiyor.

Bu yüzden "önemli bir psikolojik açıdan bakıldığında, bazı çağdaş insanlar asla yetişkin olamıyorlar" diyor.

Charlton bunun uyum sağlamayla ilgili olabileceğini düşünüyor. "Tavırlarda, davranışlarda ve bilgilenmede çocuksu bir esneklik" insanların iş değiştirme, yeni beceriler edinme, yeni yerlere taşınma olasılıklarının yükseldiği çağdaş dünyanın giderek artan dengesizliğinde var olmakta faydalı olabilir diyor. Ancak bunun bedeli olarak "dikkat süresi azalıyor, çılgınca bir yenilik arayışı başlıyor, geçici modalar çemberi giderek daralıyor ve... duygusal ve ruhsal yüzeysellik yaygınlaşıyor." Charlton çağdaş insanların, "geçmişte daha yaygın görünen karakter derinliğinden yoksun olduklarını," ekledi.

fğ LU5," DEDİ BAYAN Levine, "o tüpte ne var?"

■■■ Oğlu, üstünde küçük bir plastik kap bulunan gümüş bir ■■■ kutuyu tutmaktaydı. Bayan Levine'in Scarsdale'deki evinin oturma odasındaydılar. Dışarıda, garajda işçiler çekiç kullanmaktaydılar. Tamirat yapıyor, evi satılmaya hazır hale getiriyorlardı.

"Tüpte ne var?" dedi Bayan Levine tekrar.

"Bu yeni bir genetik tedavi anne."

"İhtiyacım yok."

"Cildini yeniyor. Gençleştiriyor."

"Babana öyle demedin ama," dedi kadın. "Babana bunun cinsel hayatını renklendireceğini söyledin."

a r* »

Şey...

"Sana bunu yaptıran o, değil mi?"

"Hayır anne."

"Dinle beni," dedi kadın. "Ben cinsel hayatımın renklenmesini filan istemiyorum. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum şimdi."

"Ayrı odalarda yatıyorsunuz."

"Çünkü o horluyor."

"Anne, bu sprej sana yardım edecek."

"Yardım istemiyorum."

"Daha mutlu olmanı sağlayacak, söz veriyorum..."

"Çocukken de beni hiç dinlemezdin zaten."

"Yapma anne..."

"Koca adam oldun, hâlâ düzelmedin."

"Anne, lütfen..." Elks sinirlenmeye başlamıştı. Zaten bu işi yapması gereken kendisi değildi. Kardeşi Aaron'un işiydi. Aaron, an-

nesinin gözdesiydi. Ama Aaron duruşması olduğunu söylemişti. Bu yüzden iş Elks'in başına kalmıştı.

Eknde kutuyla annesine yaklaştı.

"Uzak dur benden EHis."

Elks yaklaşmayı sürdürdü.

"Ben *senin annem* Elks."

Elks'in ayağına bastı. Acıyla uluyan Ellis, annesini ensesinden tuttuğu gibi kutuyu burnuna dayadı ve sıktı. Kadın kıvrandı.

" İstemiyorum! İstemiyorum!"

Ama içine çekiyordu. İtiraz ederken bile.

"Hayır, hayır, *hayır*!"

Elks kutuyu bir süre orada tuttu. Sanki kadını boğuyordu; o kıvranırların verdiği his buydu. Elks'in kendini inanılmaz kötü hissetmesine yol açıyordu. Annesinin kıvranarak itiraz ederken Elks'in parmaklarına değen yanakları. Ellis onun makyajının kokusunu akıyordu.

Elks nihayet ondan uzaklaştı.

"Bu ne cüret!" dedi kadın. "Bu *ne* cüret!" Odadan hışımla, küfrederek çıktı.

Elks duvara yaslandı, Annesine öyle fiziksel baskı uygulamak başının dönmesine yol açmıştı. Ama yapılması gerekiyordu, dedi kendine. *Yapılması gerekiyordu.*

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

? ŞLER İYİ GİTMİYOR, diye düşündü Rick Diehl, yüzündeki bezelye I püresini sıkıp gözlüğünü temizlerken. Saat öğleden sonra beşti. I Mutfak sıcaktı. Üç çocuğu mutfak masasına oturmuş, başıra çağıra birbirlerine vuruyorlardı. Turşu ezmesi ve hardal fırlatıyorlardı. Hardal her yere bulaşıyordu.

Yüksek sandalyedeki bebek karnım doyurmayı reddediyor, ağzındakileri tükürüyordu. Asknda onu Conchita'nın doyurması gerekirdi, ama Conchita o gün öğleden sonra ortadan kaybolmuştu. Rick'in karısının gidişinden beri giderek daha güvenilmez olmuştu kadın. Kadınlar birbirini kollardı. Rick'in bu kadar sorun çıkaran Conchita'nın yerine yeni birini bulması gerekecekti muhtemelen ve o zaman da Conchita ona dava açacaktı tabii. Belki de mahkemeye gitmeden ona vereceği tazminat üzerinde aralarında anlaşabıkları.

"istiyor musun? Al sana!" Rick'in en büyük çocuğu Jason, sosisli sandviçi Sam'in yüzüne bastırdı. Sam boğuluyormuşçasına uludu. Şimdi yerde yuvarlanıyorlardı.

"Babacığım! Babacığım! Durdur onu! Beni boğuyor."

"Jason, kardeğini boğma bakayım."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Jason ona aldırmadı. Rick onu yakasından tutup Sam'in üstünden kaldırdı. "Sana onu boğma dedim."

"Boğmuyordum ki. Hem kendi kaşındı."

"Bu gece televizyon seyretmenin yasaklanmasını mı istiyorsun? Hayır mı? Öyleyse sosisk sandviçini ye, kardeşini de rahat bırak ki kendisinininkini yesin."

Rick bebeği beslemek için ekne kaşığı aldı, ama kız dik kafaklıkla ağzını kapadı ve ona minicik, boncuk gibi gözleriyle düşmanca baktı. Rick iç geçirdi. Yüksek sandalyelerdeki çocukların yemeyi reddetmelerinin ve oyuncaklarını yere atmalarının sebebi neydi? Belki de karının gitmesi iyi fikir değildi, diye düşündü.

Ofise geknce, oradaki durum daha da beterdı. Eski güvenlik görevlisi, Lisa'yı düzmekteydi ve şimdi hapisten çıktığına göre buna devam ediyordu mutlaka. Kızda hiç mide yoktu. Brad reşit olmayan kıza tecavüzden hüküm giyerse bu şirket için kötü reklam olacaktı,

ama yine de Rick sevinecekti. Josh Winkler'in mucize ilacı insanları öldürüyordu anlaşılın. Josh insanlar üstünde kendi başına, izinsiz deneyler yaparak çok ileri gitmişti, ama kodese düşerse bu da şirketin itibarını zedelerdi.

Telefon çaldığında Rick, kızını kaşıkla dürtmekteydi. Sonra işler çok, çok daha kötüleşti.

"Vay orospu çocuğu!"

Rick Diehl sıra sıra dizili olan güvenkk monitörlerine sırtını döndü. "Buna inanamıyorum," dedi. Monitörlerde o nefret ettiği Brad Gordon laboratuvarlarını açmakta, her yerde petri kaplarına dokunmakta ve ilerlemekteydi. Brad'in binadaki bütün laboratuvarları sistematik bir şekilde gezmesi kaydedilmişti. Rick yumruklarını sıktı.

"Binaya gecenin birinde geldi," dedi geçici güvenkk görevlisi. "Bilmediğimiz bir yönetici kartı vardı herhalde, çünkü onunki iptal

edilmişti. Bütün depolara gidip Burnet hücre dizisindeki bütün kültürlere hastakk bulaştırmış."

"Herif piçin teki, ama sorun yok," dedi Rick Diehl. "San Jose, Londra ve Singapur'da biyo-depolarımız var."

"Aslında o numuneler dün alındı," dedi geçici güvenkk görevkisi. "Birileri hücre dizilerim akp gitti. Yetkileri vardı. Güvenlik kodları internetten geldi."

"Yetkiyi kim vermiş?"

"Siz vermişsiniz. Sizin güvenk hesabınızdan geldi."

"Aman Tanrım." Rick birden döndü. "Bu nasıl olmuş?"

"Araştırıyoruz."

"Ama hücre dizisi," dedi Rick, "ekmizde başka yerlerde de..."

"Ne yazık ki anlaşılan..."

"Neyse, en azından onları kiralayan müşterilerimiz..."

"Korkarım yok."

"Ne diyorsun sen?" dedi Rick. Bağırmaya başlamıştı. "O canına yandığının Burnet kültürlerinden hiç kalmadı mı yani? Canına yandığının koca dünyasında? Hepsi gitti mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla. Evet."

"Bu tam bir *felaket*."

"Öyle görünüyor."

"Şirketimin sonu olabilir bu! O hücreler bizim sigortamızda UCLA'ya onlar için servet ödedik. Sen de kalkmış bana gittiler diyorsun?" Rick durumu anlayınca öfkeyle kaşlarını çattı. "Bu şirketime yapılmış organize, koordinasyonlu bir saldırı. Londra'da ve Singapur'da adamları vardı; her şeyi ayarlamışlar."

"Evet. Biz de öyle düşünüyoruz."

"Şirketimi batırmak için."

"Olabilir."

"O hücre dizilerini geri almalıyım. Hemen."

"Kimsede yok ki. Frank Burnet hariç tabii."
"Öyleyse Burnet'i bulakm."

"Ne yazık ki Bay Burnet de ortalarda yok. Kendisini bulamıyo-

n

ruz.

"Harika," dedi Rick. "işte bu harika." Dönüp asistanına bağırdı:
"Kahrolası avukatları getir, kahrolası UCLA'yı buraya getir ve herkes
bu gece sekizde burada olsun!"

"Bunu yapabikr miyim bilmi..."

"Getir dedim!"

AIL BOND bir rutine girmişti. Geceleri Yoshi'yle geçiriyor, sonra sabahın altısında eve gelip Evan'ı uyandırıyor, ona **G** kahvaltı hazırlıyor ve okula gönderiyordu. Bir sabah kapıyı açar açmaz Gerard'ın ortadan kaybolduğunu gördü. Kafesi holde örtüsüz halde duruyordu ve tüneği boştu, Gail küfrü bastı. Yatak odasına girdi; Richard hâlâ uyuyordu. Gail onu sarsarak uyandırdı.

"Richard. Gerard nerede?"

Richard esnedi. "Ne?"

"Gerard. Gerard nerede?"

"Korkarım bir kaza oldu."

"Ne kazası? Ne yaptın?"

"Kafes mutfakta temizleniyordu ve pencere açıldı. Uçup gitti."

"Hayır uçmadı. Kanatları kısaltılmıştı."

"Bikyorum," dedi Richard, tekrar esneyerek.

"Uçup gitmedi."

"Sana tek söyleyebileceğim şu ki, Nadezhda'nın çıkkım duyup mutfağa girince pencereyi gösterdiğini gördüm ve gidip baktığımda kuş zorlukla kanat çırparak yere iniyordu. Hemen sokağa indim tabii ama gitmişti."

Piç kuruşu sırtmamaya çakşıyordu.

"Richard, durum çok ciddi. O transgenik bir hayvandı. Kaçarsa genlerini başka papağanlara aktarabilir."

"Sana kazaydı diyorum."

"Nadezhda nerede?"

"Artık öğlenleri gekyor. Çakşma saatlerini azaltayım dedim de."

"Cebi var mı?"

"Onu işe alan sendin yavrum."

265

"Bana yavrum deme. O gri papağana ne yaptın bilmiyorum ama bu çok ciddi bir mesele Richard."

Richard omuz silkti. "Sana ne desem bilemiyorum."

Gail'in bütün planları alt üst olmuştu tabii. Çalışmalarının sonuçlarını gelecek ay internette yayınlamayı planlamışlardı ve dünyanın her yerinden sahtekârkk suçlamaları gelecekti elbette. Bıkm adamları Zeki Hans efektinden, basit bir takktçikk olduğunu ve daha kim bıkr nelerden dem vuracaklardı. Herkes o kuşu görmek isteyecekti. Ama kuş gitmişti.

"Richard'ı öldürebikrim," dedi laboratuvar müdürü Maurice'e.

"Ben de sana en iyi *avocatu* tutarım," dedi adam ciddiyetle. "Kuşun yerini bıkyor mu sence?"

"Olabıkr. Ama bana hayatta söylemez. Gerard'dan nefret ediyordu."

"Bir kuş için aranız açıldı ha."

"Nadezhda'yla konuşurum. Ama Richard ona rüşvet vermiştir herhalde."

"Kuş senin adını biliyor muydu? Laboratuvarın adını? Telefon numaralarını?"

"Hayır, ama cep telefonum evden aranırken, sabit telefondan çıkan sesleri ezberlemişti. Onları bir dizi ses olarak takit ediyordu."

"Öyleyse belki bir gün bizi arar."

Gail iç geçirdi. "Belki."

A

LEX BURNET kariyerinin en güç davasının, Makbu'da iki yaşında bir erkek çocuğa yapılan cinsel tacizle ilgili bir davanın ortasındaydı. Washington'da oturan bir siyasi köşe yazarı olan sanık, otuz yaşındaki Mick Crowley, baldızını ziyarete giderken birdenbire kadının hâlâ altı bağk olan küçük oğluyula anal seks yapma ihtiyacı duymuştu. Crowley zengin, şımarık bir Yale mezunuydu ve büyük bir ilaç şirketinin vârisiydi. Kendine Washington D.C.'k kötü şöhretk bir avukatı, "Ortada Yok" lakapı Abe Ganzler'i tutmuştu.

Anlaşılan Crowley'nin aşk nesnelere konusundaki zevki Washington' da çok iyi bilmekteydi, ama Ganzler -her zamanki gibi— duruşmadan aylar öncesinden başlayarak davayı basında gündemde tutmuştu, Alex'le çocuğun annesini, "hasta, sapıkça hayal güçlerini kullanarak yalanlar uyduran fanteziye düşkün azık feministler" olarak tekrar tekrar tanıtmıştı. Hem de ortada çocuğun muayenesinden sonra hastaneden alınmış ayrıntık bir belge varken. (Crowley'nin penisi küçüktü, ama yine de çocuğun makatında ciddi yarıklar açmıştı.)

Duruşmanın üçüncü gününde, hummak hazırlıkların ortasında Alex'in asistanı Amy gelerek, babasının telefonda olduğunu söyledi. Alex telefonu açtı. "Çok meşgulüm baba."

"Fazla vaktini almayacağım. Birkaç haftakğına gidiyorum."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Tamam, güzel." Diğer avukatlardan biri gekp masasına en yeni gazeteleri bıraktı. *Star* da tecavüze uğramış çocuğun, Makbu'daki hastanenin ve Alex'le çocuğun annesinin gün ışığında gözlerini kısmış haldeki hiç de hoş olmayan fotoğrafları yayınlanmıştı. "Nereye gidiyorsun baba?"

"Henüz bilmiyorum," dedi babası, "ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Cebim çekmez herhalde. Gidince sana mektup yazarım. Bir kutunun içinde de bazı şeyler gönderirim. İhtiyacın olabikr diye."

"Tamam baba, iyi eğlenceler." Gail onunla konuşurken *LA Times*'ı karıştırıyordu. *Times* duruşma öncesinde, mahrem ya da spekülatif de olsalar bütün mahkeme belgelerinin yayınlanabilmesi hakkı için yıllarca mücadele etmişti. Cakifornia yargıçları sapıklarca taciz edilen kadınların ev adreslerini ya da tecavüze uğramış çocukların anatomik detaylarını gizlemeyi bile istemiyorlardı. *Times*' in her şeyi yayınlama pohtikası, avukatların duruşma öncesi dosyalarına iğrenç ve asılsız iddialar ekleyebilecekleri anlamına gekyordu, çünkü *Times*'ın bunları yayınlayacağını biliyorlardı. Her seferinde de yayınlıyordu gerçekten. Kamunun bilgilenme hakkıymış. Evet, kamunun gerçekten bilmeye ihtiyaç duyduğu şey, o zavalk çocuğun makatında ki yarığın tam uzunluğuydu...

"Sen iyi misin?" dedi babası.

"Hi hı, iyiyim baba."

"Sinirini bozmuyorlar, değil mi?"

"Hayır. Çocuklara yardım derneklerinden yardım bekliyorum, ama hiçbir açıklama yapmıyorlar. Tuhaf bir şekilde sus puslar."

"Bu seni çok şaşırtmıştır, eminim," dedi babası. "O sansar herifin politikacı tanıdıkları var, değil mi? Piç kurusu. Gitmekyim Lexie."

"Görüşürüz baba."

Alex koltuğunda döndü. DNA karşılaştırmasının sonucu bugün gelecekti, ama henüz ortada yoktu. Alınan numuneler küçüktü, bu yüzden Alex sonuçtan kaygılanıyordu.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

bir Amerikan akşveriş merkezi görülüyor, arabalar bir grup eski trafik işaretinin yanından vızır vızır geçiyordu. Gavin Koss bu görüntünün hemen empati uyandıracığını deneyimlerinden biliyordu. Amerika'yı eleştiren her şeyin tutacağı kesindi.

"Amerikan şirketleri dünyada reklama en çok para harcayan şirketler," dedi Koss. "Bunu yapmak zorundalar tabii, Amerikan ürünlerinin kalitesi göz önüne alındığında..."

Karankkta kıkırtılar duyuldu.

"Bir de Amerikan hedef kitlesinin zekâ düzeyi..."

Hafif, kısık kahkahalar.

"Köşe yazarlarımızdan birinin geçenlerde bekrttiği gibi, Amerikalıların çoğu elleriyle kendi kıçlarını bile bulamayan insanlar."

65

Yüksek kahkahalar, insanlar ona ısınmaya başlamışlardı.

"Boğazlarına kadar borca batarken birbirlerinin sırtına şaplak atan basit, kültürsüz insanlar." Bu kadarı yeter, diye düşündü. Tazını değiştirdi: "Ama dikkatinizi çekmek istediğim Şey, burada gördüğünüz, Şu otoyolun kenarına konulmuş ticari mesajların sayıca fazlalığı.

L

DRA'NIN EN ÖNDE gelen reklam ajansı Selat, Anney, Koss
'nin lüks tanıtım odasının ışıkları yavaşça azaldı. Ekranda

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Geçip giden her arabanın radyosundan da ticari mesajlar geliyor. Aslında Amerikalılar günde tahminen üç bin kadar mesaj dinkyorlar... daha doğrusu dinlemiyorlar büyük ihtimalle. Psikologlar mesaj sayısının yükseldiğinin bir çeşit anesteziye yol açtığını ve bunun zamanla kök saldığını saptadılar. Doymuş bir medya ortamında bütün mesajlar etkisini yitiriyor."

Görüntü değişerek yerini gece vakti Times Meydanına, sonra Tokyo'daki Shinjuku'ya, ardından da Londra'daki Picadilly'ye bıraktı. "Günümüzde bu doygunluk global. Kamusal meydanlarda, otoyollarda, metro ve tren istasyonlarında dev mesajlar gösteriyor, bazıları büyük ekranlarda. Perakendecilere ekranlar yerleştiriyoruz. Tuvaletlere. Bekleme odalarına, barlara ve restoranlara. Havaalanlarına ve uçaklara.

"Ayrıca kişisel mekânları da fethettik. Bıçaklardan sofa takımlarına ve bilgisayarlara dek, sıradan nesnelere logolar, markalar ve sloganlar konuluyor. Bütün eşyalarımızda yer akyorlar. Tüketicilerin giysilerinde, el çantalarında, ayakkabılarında, mücevherlerinde logolar bulunuyor. Hatta dışarıda logosuz insana rastlamak güç. Otuz yıl önce bir insan, bütün dünya halklarının reklam yaftalarına, yürüyen ürün tanıtımlarına dönüşeceğini söylese kimse inanmazdı. Oysa bu gerçekleşti.

"Sonuç bir imge bolluğu, duygusal tükenmişkk ve etkide azalma. Peki şimdi ne yapabiliriz? Yeni teknoloji çağında nasıl ilerleyebikriz? Yanıt kâfirce gelebikr, ama işte *budur*."

Ekranda bir orman belirdi. Göğe yükselen dev ağaçların dipleri gölgeydi. Sonra kark bir dağ zirvesi. Tropik bir ada, bir kum arkı, berrak deniz, palmyeler. Son olarak da bir sualtı resifi, mercan başlarıyla süngerlerin çevresinde yüzen bakkıar.

"Doğa dünyasında," dedi Koss, "hiç reklam yok. Doğa dünyası henüz evcilleştirilmedi. Ticaret tarafında kolonize edilmedi. Hâlâ bakire."

Karanlıktan bir ses: "Öyle kalması gerekmiyor mu?"

"Geleneksel sağduyu açısından evet. Ama geleneksel sağduyunun modası geçti artık. Çünkü geleneksel olma -herkesin inandığı şeyi dönüşme- süreci içinde dünya ilerledi. Aynı şey bu durum için de geçerli."

Ekrandaki resif görüntüsünde birden markalar bekrdi. Mercan dallarında BP TEMİZLEME yazıyordu. Kıvrıla kıvrıla geçen bir grup küçük bakğın üstünde VODAFONE, VODAFONE yazıları becrip kayboluyordu. Kayakğın etrafından üstünde CADBURY yazan bir köpek -bakğı dolandı. Üstünde siyah harflerle LLYODS TSB GRUBU yazık bir kirpi balığı, kenarlarında turuncu harflerle SCOTTISH POWER yazılı beyin mercanlarının kıvrık kafalarının tepesinden yüzdü. Son olarak da bir murana kafasını bir dekkten çıkardı. Yeşilimsi teninde MARKS & SPENCER yazılıydı.

"Olasıkları bir düşünün," dedi Koss.

Dinleyiciler afallamaldı... beklenildiği gibi. Koss fikri sa-
vunmayı sürdürdü.

Şimdiki slaytta bir çöl manzarası, parçalı bulutlu mavi göğe yükselen kırmızı kaya spiralleri görülüyordu. Bir dakika sonra bulutlar toplanarak daha büyük, pussu bir buluta dönüştüler ve bu seferinde şu yazılıydı:

BP TEMİZ GÜÇ DEMEKTİR.

"Bu harfler," dedi Koss, "iki yüz yetmiş dört metre boyundalar. Manzaranın dört yüz metre tepesinde duruyordu. Çıplak gözle net görülebiliyor ve fotoğraflarda iyi çıkıyorlar. Günbatımında çok hoş görünüyorlar." Görüntü değişti. "Burada güneş batarkenki hallerini görüyorsunuz... harflerin rengi beyazdan pembeye, sonra kırmızıya ve nihayet koyu çivit mavisine dönüşüyor. Yani bir doğa manzarasındaki doğal bir öğeymiş hissi uyandırıyor."

Gün ışığındaki ilk bulut görüntüsüne geri döndü. "Bu harfler,

nanopartiküllerle genetik olarak değiştirilmiş klostridyum perfringens bakterilerinin birleştirilmesinden elde ediliyor. Sonuçta bir nanosürü ortaya çıkıyor ve koşullara bağlı olarak havada bir süre görünür halde kalıyor... herhangi bir bulut gibi. Sadece birkaç dakikalığına görülebiliyor. Bazense bir saatliğine. Birden fazla görülebiliyor..."

Ekrandaki parçak bulutlarda BP sloganı bekrdi, bütün bulutlarda, ufka dek. "Sanırım bu yeni aracın önemini herkes kabul edecektir. *Doğa* aracının."

Bu dramatik görüntüden sonra alkış kopmasını beklemişti, ama karardıkta hâlâ sessizlik vardı. Oysa şimdiye kadar bir tür tepki vermeydiler. Gökyüzünde sonsuza dek yinelenen bir reklam? Onlara cazip gelmekydi mutlaka.

"Ama bu bulutlar özel bir durum," dedi.

Resifin (evresinde) hareket eden balıkları gösteren sualtı görüntüsüne geri döndü. "Bu durumdaysa," dedi, "işaretler ve yazılar canlı yaratıklarca taşınıyor, her türe doğrudan genetik müdahale sayesinde. Buna genomik reklam adını veriyoruz. Bu yeni aracı yakalamak için acele etmek şart. Turistik sularda bol bulunan mercan ba-

lıklarının sayısı sınırlı. Bazı balıklar diğerlerinden daha parlak. Çoğu biraz donuk. Bu yüzden en iyisini seçmek istiyoruz. Ayrıca genetik değişiklik için her deniz cansının tek tek patentini almak gerekecek. Bu yüzden Cadbury palyaço bakğının, British Petroleum erkek mercanının, Marks & Spencer mürnasının, Royal Bank of Scotland melek bakğının, British Airways mantasının patentlerini alacağız."

Koss genzini temizledi. "Acele etmeyiz çünkü bir rekabet ortamına giriyoruz. Cadbury palyaço bakğımızın patentini Hershey's'den ya da McDonald's'tan önce almak istiyoruz. Ayrıca güçlü bir yaratık istiyoruz, çünkü doğal ortamda Cadbury palyaço bakğı sıradan palyaço bakklarıyla mücadele edecek ve umarım onları yenecektir. Patentk

balığımız ne kadar başarılı olursa, mesajımız o kadar çok görülecektir ve mesajsız bakkların soyu tükenecektir. Darwinci reklamcılık çağma giriyoruz! En iyi reklam kazansın!"

Dinleyicilerden biri öksürdü. "Gavin, kusura bakma ama," dedi bir ses, "bu bir çevre kâbusu gibi görünüyor. Bakkların üstünde markalar? Bulutlarda sloganlar? Başka ne olacak peki? Afrika'da Land Rover logosunu taşıyan gergedanlar? Hayvan türlerinin üstüne markalar koyarsan dünyadaki bütün çevrecileri karşına akrsın."

"Aslında hayır," dedi Koss, "çünkü şirketlerin türlerin üstüne *marka koymaları* söylemiyoruz. Şirketlerden türlere *sponsor olmaları* istiyoruz. Bir kamu hizmeti olarak." Duraksadı. "Kaç tane müzenin, tiyatrunun ve senfoni orkestrasının şirket sponsorluklarına tamamen muhtaç olduğunu düşünün. Günümüzde yolların bir kısmı bile sponsorluk sayesinde yapıyor. Aynı iyikkseverkk ruhu neden doğa dünyasına da yönelmesin ki (doğanın buna yollarımızdan daha çok ihtiyacı olduğu kesinken)? Soyları tükenmekte olan cinslere gayet güzel sponsor olunabilir. Şirketler nasıl bir zamanlar şöhretlerini sıkıcı televizyon programlarının kalitesine borçlu idiyse, şimdi de hayvan türlerinin devamlığına borçlu olabilirler. Aynı şey henüz soyları tükenme tehkkesiyle karşı karşıya olmayan hayvanlar için de geçerli. Denizdeki bütün balıklar için. Muhteşem bir şirket hayırseverliği döneminden bahsediyoruz... küresel boyutta."

"Yani, işte Land Rover'ın sunduğu siyah gergedan mı diyeceğiz? İşte Jaguar'm sunduğu jaguar mı diyeceğiz?"

"Biraz fazla basit ifade ettin ama evet, önerimiz bu. Önemk olan," diye devam etti, "herkesin kârlı çıkacak oluşu. Çevrenin çıkarmaya olacak. Şirketlerin de. Reklamcıkğm da."

Gavin Koss kariyeri boyunca yüzlerce tanıtım yapmıştı ve dinleyicilerine dair sezileri onu hiç yanıltmamıştı. Şimdi karşısındaki gru-

bu ikna edemediğini seziyordu. Işıkları yakıp sorular almanın vakti gelmişti.

Sıra sıra dizili, çatık' kaşlı suratlara baktı. "Fikrimin radikal olduğunu kabul ediyorum," dedi. "Ama dünya hızla değişiyor. Birileri bunu yapacak. Doğanın bu şekilde kolonizasyonu *eninde sonunda* gerçekleşecek... tüm mesele ilk kimin yapacağı. Sizden bu fırsatı çok dikkatli değerlendirmenizi ve sonra katılmayı isteyip istemediğinize karar vermenizi rica ediyorum."

Arkalardan, Midlands Media Associates Ltd.'nin sahibi Garth Baker ayağa kalktı. "Bu oldukça ilginç bir fikir Gavin," dedi. "Ama işe yaramayacağını rahatlıkla söyleyebilirim."

"Ya? Neden peki?"

"Çünkü zaten yapıldı."

70

E AY VARDI, ne de karanlıkta dalgaların gürleyişiyle nemli rüzgârın uğultusu dışında ses. Tortuguero kumsalı Kosta Rika'nın engebek Atlantik sahilinde neredeyse bir buçuk kilometre uzanıyordu, ama bu gece kara, yıldız bir gökle kaynaşan siyah bir şeritten başka bir şey değildi. Juko Manarez duraksayıp, gözlerinin karankğa akşmasını bekledi. İnsan yeterince beklerse yıldızların ışığında görebilir.

Kısa süre sonra karanlık kumsala saçık palmiye gövdeleriyle, dö-küntüleri ve rüzgârın okyanustan akıp getirdiği bodur, çakmsı bitkileri seçebilmeye başladı. Dalgak denizdeki beyaz köpükleri görebiliyordu. Okyanusun köpekbaklarıyla dolu olduğunu biliyordu. Atlantik sahilinin bu bölümü rüzgâra açık ve vahşiydi.

Kumsalın yarım kilometre kadar ötesinde, mangrovların dibine çömelmiş karankk bir şekk, Manuel'i gördü. Manuel rüzgârdan korunuyordu. Kumsalda başka kimseler yoktu.

Juko ona doğru yürümeye başlayarak önceki günlerde kaplumbağaların kazdığı derin çukurların arasından geçti. Bu kumsal, karanlıkta yumurtlamak için okyanustan çıkan deri sırtk kaplumbağaların

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

üreme alanlarından biriydi. Bu iş gece boyunca sürüyordu ve kaplumbağalar savunmasızdılar... eskiden kaçak avcılar tarafından avlanıyorlardı, şimdiyse genellikle kumsalda gezinen, gece kadar kara olan jaguarlar tarafından. Bölgenin yeni atanmış koruma müdürü olan Julio, bu sahilde her hafta kaplumbağaların öldürüldüğünün farkındaydı.

Turistler bunun önlenmesine yardımcı oluyordu; kumsalda yürüyen turist varsa jaguarlar gelmiyordu. Ama jaguarlar genellikle geceyarısından sonra, turistler otellerine gidince gekyorlardı.

Bir evrimsel ayıklama baskısının jaguarlara karşı bir savunma geçtireceğini hayal etmek mümkündü. San Juan'da master yaparken, diğer öğrencilerle birlikte bu konuda şakalaşmıştı. Turistler evrimin araçları mıydılar? Turistler bir ülkenin her şeyini değiştiriyorlarsa, neden vahşi hayvanlarını da değiştirmesinlerdi ki? Çünkü bir kaplumbağanın bir özelliği varsa -örneğin fener ışıklarına tahammül etme ya da yalvaran, ıstıraplı bir anne sesi çıkarma yeteneği-, geceleri turistleri çeken ve yanında kalmalarını sağlayan bir özelkge sahipse, o zaman bu kaplumbağanın hayatta kalma şansı artacaktı ve aynı şey yumurtaları ve çocukları için de geçerkydi.

Turistlerin ilgisini çekmekten doğan bir ayrımsal sağ kalış. Okulda bunun şakasını yaparlardı. Ama teorik açıdan mümkündü elbette. Hem Manuel'in kendisine söylediği şey doğruysa...

Manuel onu görünce el salladı. Juko yaklaşırken ayağa kalktı.
"Bu taraftan," diyerek kumsalda yürümeye başladı.

"Bu gece bir taneden fazla mı buldun Juko?"

"Sadece bir tane. Bahsettiğim türden."

"Muy bien."

Kumsalda sessizce yürüdüler. Ama henüz çok ilerlememişlerdi ki -belki yüz metre kadar-, Julio kumların arasında hafifçe nabız gibi atarak parlayan mor ışığı gördü.

"Bu mu?"

"Bu," dedi Manuel.

Yüz kilo civarında, bir ve çeyrek metre uzunluğunda bir dişiydi. Julio'nun avcu büyüklüğünde karakteristik petekleri vardı. Rengi kahverengiye yakındı, petekleri ayıran şeritlerse siyahtı. Hayvan yarısına kadar kuma gömülmüş, yüzgeçleriyle arkasında bir çukur açmaktaydı.

Juko onun tepesinde durup izledi.

"Başlıyor ve kesiyor," dedi Manuel.

Sonra tekrar başladı. Sanki her bir peteğin altından, birbirinden bağımsız aydınlanan mor ışıklar gekyordu. Bazı petekler ışıldamıyordu ve karanktılar. Bazıları sadece bazen ışıldıyordu. Bazılarıysa her seferinde ışıldıyordu. Her ışıldaış bir saniye kadar sürüyor, ansızın başlayıp yavaşça bitiyordu.

"Peki böyle kaç kaplumbağa gördün?" diye sordu Julio.

"Bu üçüncü."

"Bu ışık jaguarları uzak tutuyor, öyle mi?" O hafif, nabız gibi atan ışığa bakmayı sürdürdü. Ona tuhaf bir şekilde tanıdık gekeyordu. Sanki bir ateş böceği gibi. Veya köpüklü dalgalardaki parlayan bir bakteri. Daha önce gördüğü bir şey.

"Evet, jaguarlar yaklaşmıyorlar."

"Dur bir dakika," dedi Juko. "Bu da nesi?" Kabuktaki kararıp aydınlanan yaprakları gösterdi.

"Sadece bazen oluyor."

"Ama görüyor musun?"

"Evet, görüyorum."

"Bir altıgene benziyor."

"Bilmem..."

"Ama bir sembol gibi değil mi? Bir şirketin sembolü?"

"Olabilir, evet. Mümkündür."

"Peki ya diğer kaplumbağalar? Onlarda da aynı şekil çıkıyor mu?"

"Hayır, her birinde farkk."

"Yani bu tesadüfen altıgen gibi görünüyor olabır?"

"Evet. Juko, bence öyle. Çünkü görüyorsun ya, kabuktaki görüntü simetrik değil..." O konuşurken görüntü soldu. Kaplumbağa tekrar karardı.

"O görüntünün fotoğrafını çekebilir misin?"

"Çektim bile. Flaşsız çektiğim için biraz karankk çıktı. Ama evet, fotoğrafı elimde var."

"Güzel," dedi Juko. "Çünkü bu genetik bir değişim. Ziyaretçi kayıtlarını inceleyekm de, bu kimin işi olabıkr görekm bakalım."

www.cizgiliiforum.com
By Tekhizuz

"Bilmen gerektiğini düşündüm de. Lois Graham'ın şu eroin bağımsız oğlu Eric'i hatırlıyor musun? Korkunç bir felaket oldu. Çocuk öldü."

Josh uzun uzun iç geçirdi. Koltuğuna yaslanıp gözlerini kapadı.
"Nasıl öldü?"

JOSH. » Arayan "Bir araba kazasında. Ama sonra otopsi filan yaptılar. Eric ölümcül bir kalp krizi geçirmiş. Daha yirmi bir yaşındaydı Josh."
"Evet anne."
"Kaktımsal mıymış? Doğuştan mı gekyormuş?"
"Hayır. Eric'in babası İsviçre'de yaşıyor; altmış dört yaşında. Dağlara tırmanıyor. Lois de gayet sağlıklı. Ama yıkıldı tabii. Hepimiz

yıkıldık.

Josh bir şey demedi.

75

"Eric için her şey o kadar güzel gidiyordu ki. Uyuşturucuyu bırakmıştı, yeni bir işi vardı, sonbaharda okula geri dönmek için başvuru yapmıştı... tek sorunu kelleşmeye başlamasıydı. İnsanlar kemoterapi gördüğünü sanıyorlardı. Saçı o kadar çok dökülmüştü ki. Ayrıca kambur yürüyordu. Josh? Orada mısın?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Buradayım."

"Onu geçen hafta gördüm. Yaşlı bir adam gibiydi."

Josh bir şey demedi.

"Ailesi toplanıyor. Sen de gitmelisin."

"Çalışırım."

"Josh. Ağabeyin de yaşlanmış görünüyor."

"Biliyorum."

"Ona babası gibi olduğunu söyledim. Keyfi yerine gelsin diye. Ama Adam *o kadar yaşlı* görünüyor ki."

"Bikyorum."

"Neler oluyor?" dedi kadın. "Ona ne yaptın?"

"Ben mi ne yaptım?"

"Evet Josh. Bu insanlara bir gen verdin. Veya o sprey her ne haltsa. Şimdi de yaşlanıyorlar."

"Anne. Adam bunu kendine yaptı. O spreyi kafayı bulmak için içine çekti. O sırada yanında bile değildim ben. Ayrıca spreyi Lois Graham'ın oğluna sıkmamı isteyen sendin."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin bilmiyorum."

"Beni aramıştın ya."

"Josh, saçmalıyorsun. Seni neden arayayım? İşinle ilgik hiçbir bilgim yok. *Sen beni* arayıp Eric'in oturduğu yeri sordun. Ayrıca anesine söylemememi tembihledin. Hatırladığım bu."

Josh bir şey demedi. Parmak uçlarını gözlerine bastırdı, parlak şekiller bekrene kadar. Kaçmak istiyordu. Bu ofisi, bu şirketi terk etmek istiyordu. Bu olanlardan hiçbirinin gerçek olmamasını istiyordu.

"Anne," dedi sonunda. "Bu çok ciddi bir durum olabilir." Hapse düşebileceğini düşünmekteydi.

"Tabii ki ciddi. Şu an çok korkuyorum Josh. Neler olacak? Öğlumu kaybedecek miyim?"

"Bilmiyorum anne. Umarım öyle bir şey olmaz."

"Bence bir şans var," dedi kadın. "Çünkü Scardale'deki Levilerin neleri aradım. İkisi de zaten yaşlılar. Altmıştan fazlalar. Sesleri gayet iyi gekyordu. Helen kendini hiç bu kadar iyi hissetmediğini söyledi. George sık sık golf oynuyormuş."

"Çok güzel," dedi Josh.

"Yani onlarda sorun yoktur belki."

"Sanırım."

"Öyleyse belki Adam'da da sorun çıkmaz."

"Umarım çıkmaz anne. Gerçekten."

Telefonu kapadı. Levineler tabii ki iyi olacaktı. Onlara sprey tüpleri içinde steril tuz solüsyonu göndermişti. Onlar geni almamışlardı. Deneysel genlerini New York'taki tanımadığı insanlara gönderecek değildi ya.

Eğer bu annesini umutlandırıyorsa iyiydi. Umutlansındı.

Çünkü şu anda Josh'un pek umudu yoktu. Ağabeyi için. Kendisi için de.

Rick Diehl'e durumu anlatması gerekecekti. Ama şimdi değil. Hemen şimdi değil.

AIL BONDun kocası olan yatırımcı banker Richard, genellikle geç saatlere kadar çakşır, önemk müşterileri eğlendirirdi. **G** Şu anda masada karşısında oturan Amerikakysa hepsinin en önemlisiydi: **ünlü** Cleveland'k yatırımcı Barton Wilkams.

" Karına sürpriz yapmak ister misin Barton?" dedi Richard Bond. "Ekleme sana göre bir şey var."

Yemek masasına eğilmiş olan Wilkams çok az bir ilgiyle adama baktı. Barton Wilkams yetmiş beş yaşındaydı ve kurbağaya çok benziyordu. Pörtlek gözleri, geniş basık burnu, cildinde kocaman gözenekler ve öne doğru eğik duran bir yüzü vardı. Çenesinin altından sarkan gerdanı boynunu kapkyordu. Kollarını masaya yatırma ve çenesini parmaklarına dayama akşkanlığı yüzünden iyice kurbağaya benziyordu. Asknda artritik boynunu dinlendiriyordu, çünkü boyunluk takmayı sevmiyordu. Kendisini yaşk gösterdiğini düşünüyordu.

Masaya boylu boyunca uzansa bile Richard Bond için fark etmezdi. Wilkams istediği her Şeyi yapabilecek kadar yaşk ve zengindi ve hayatı boyunca istediği Şey hep kadınlar olmuştu. YaŐına ve görünüşüne karşın günün her vakti bir sürü kadınlı birkkte olmayı sürdürüyordu. Richard yemekten sonra masaya bir sürü kadının gelmesini ayarlamıŐtı. Yanında akŐan kadınlar gekp belgeler bırakacaklardı. Veya eski kız arkadaşları öpmek ve tanışmak için uğrayacaklardı. Bir-

kaç tane kadınsa büyük yatırımcının orada yemek yiyen hayranları olacak ve onunla tanışmaya geleceklerdi hevesle.

Barton Williams bunların hiçbirine kanmasa da eğleniyordu ve zaten iş ortaklarının kendisi için biraz zahmete girmelerini beklerdi. On milyar dolarlık adamsanız insanlar sizi mutlu etmeye çakşırlardı. Düzen böyleydi. Bunu övgü olarak görüyordu.

Ancak Barton Wilkams'in şu anda en çok istediği şey kırk yıllık karısının gönlünü almaktı. Nedense Evelyn altmış yaşındayken birdenbire evkkğinden ve kendi tabiriyle Barton'un sonu gelmez kaçamaklarından bıkıvermişti.

Bir armağan işe yarardı. "Ama çok iyi bir şey olmak," dedi Barton. "Onun zaten her şeyi var. Fransa'da villalar, Sardinya'da yatlar, Winston'dan mücevherler, köpeğinin doğumgünü için Roma'dan uçakla gelen aşçıbaşılar. Sorun da bu ya. Artık ona rüşvet veremiyorum. Kadın altmış yaşında ve her şeyi kanıksadı."

"Sana yemin ederim ki bu armağanın dünyada eşi benzeri yok," dedi Richard. "Eşin hayvanlara bayıkr, değd mi?"

"Kendi hayvanat bahçesi var evde."

"Kuş beskyor mu peki?"

"Tanrım. Hem de yüzlerce. Güneşlenme odasında ispinozlar var, lanet olasıcalar. Bütün gün car car ötüp duruyorlar. Onları besliyor."

"Ya papağanlar?"

"Her çeşit. Tanrı'ya şükür ki hiçbiri konuşmuyor. Papağanlar konusunda şans pek yaver gitmedi."

"Şansı değişmek üzere."

Barton iç geçirdi. "Bir papağan daha istemiyor."

"Bu seferkini isteyecek," dedi Richard. "Dünyada eşi benzeri rok."

SIRADAKİ | 284

"Yarın sabah altıda gidiyorum," diye homurdandı Barton.

"Seni uçağında bekkyor olacak," dedi Richard.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

79

OB BELLARMINO rahatlatıcı bir edayla gülümsedi. "Kameralara aldırmayın," dedi çocuklara. Silver Spring, Maryland'deki **R** George Washinton Lisesi'nin kütüphanesindeydiler. Sandalyesinin etrafına üç yarım daire şekknde sandalyeler dizilmiş olan Dr. Bellarmino oturmuş, öğrencilere genetikbikmin etik meselelerinden bahsetmekteydi.

Televizyon ekibinin üç kamerası çakşmaktaydı, biri odanın arka tarafında, biri yan tarafta ve Bellarmino'nun yakınında, biriye NIH'de çakşan bir genetisyenin hayatını dinleyen çocukların yüzlerindeki hayret ve ilgiyi çekmek için onların tam karşısında. Programın prodüktörüne göre, Bellarmino'nun halkla iletişim kurabildiğini göstermek önemkydi ve Bellarmino kesinkkle hemfikirdi. Çocuklar zeki ve bilgik olanlar arasından seçilmişlerdi.

Bellarmino bu işin keyifk olacağını düşünüyordu.

Birkaç dakikakğına geçmişinden ve aldığı eğitimden bahsettikten sonra soruları yanıtlamaya geçti. İlki duraksamasına yol açtı. "Dr. Bellarmino," diye sordu genç bir Asyak kız, "Texas'taki şu ölü kedisini klonlayan kadınla ilgili fikriniz nedir?"

Aslında Bellarmino o ölü kedi meselesini gülünç bulmaktaydı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Kendisinin ve başkalarının yaptığı önem çalışmaların değerini gölgelediği kanısındaydı. Ama bunu söyleyemezdi.

"Bu oldukça zor, duygusal bir durum tabii," dedi Bellarmino diplomatça. "Hepimiz evcil hayvanlarımızı severiz ama..." Duraksadı. "O işi yapan Genetic Savings and Clone adında Cakforniak bir şirketti ve maliyetinin elk bin dolar olduğu söylenmişti."

"Sizce bir evcil kedinin klonlanması etik midir?" diye sordu kız.

"Bildığınız gibi," dedi Bellarmino, "şimdiye kadar koyun, fare, köpek ve kedi gibi bir sürü hayvan klonlandı. Yani sıradan bir durum hakne geldi... Meselelerden biri şu ki, klonlanan hayvanlar normal hayvanlar kadar uzun yaşamıyor."

Bir başka öğrenci "Dünyada açkk çeken bir sürü insan varken bir evcil hayvanın klonlanması için elk bin dolar ödemek etik midir?" dedi.

Bellarmino içinden homurdandı. Konuyu nasıl değiştirecekti? "Bu prosedürün ateşk bir destekleyicisi değikm," dedi. "Ama etik olmadığım söyleyecek kadar da ileri gitmem."

"İnsanların klonlanmasına zemin hazırlaması açısından etik dışı değil mi?"

"Bence bir evcil hayvanın klonlanmasının insan klonlanması meselesine bir etkisi yok."

"Bir insan klonlanması etik olur mu?"

"Neyse ki," dedi Bellarmino, "henüz bunun yapılabileceği düzeye gelmesine seneler var. Günümüzdeki asıl önemli meselelere geçebikriz umarım. Genetik açıdan değiştirilmiş yiyeceklerden kaygılandıklarını bekrten insanlar var; gen terapisinden ve kök hücrelerden kaygılanan insanlar var; ve bunlar gerçek meseleler. Aramızda bu kaygıyı paylaşanlar var mı?" Arkalardaki bir dekkank ekni kaldırdı. "Evet?"

"Sizce bir insanın klonlanması mümkün mü?" diye sordu çocuk.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Evet, bence mümkün. Henüz değil ama ileride."

"Ne zaman?"

"Bir tahminde bulunmak istemem. Başka bir konuda sorusu olan var mı?" Başka bir el. "Evet?"

"Sizce insan klonlanması etik dışı mı?"

Bellarmino yine duraksadı. Vereceği yanıtın televizyonda yayınlanacağına farkındaydı. Kanakın hangi sözlerini yayınlayacağını kim bilebilirdi? Onu olabildiğince kötü göstermek için ellerinden geleni yapacaklardı herhalde. Muhabirler ünlülere karşı önyargık olurlardı kesinlikle. Ayrıca NIH'in bir bölümünü yönettiği için sözleri ağırkk taşıyordu.

"Klonlama hakkında bir sürü şey duymuşsunuzdur herhalde ve duyduklarınızdan çoğu yankş şeyler. Bir bikm adamı olarak konuşsam, açıkçası klonlamada temelde bir terslik görmediğimi itiraf etmeyim. Ortada ahlâki bir mesele görmüyorum. Bir genetik işlem o ka-

dar. Dediğim gibi çeşitk hayvanlarda uyguladık bile. Ancak klonlama işleminde başarısızlık oranının epey yüksek olduğunu da bikiyorum. Pek çok hayvan başarıyla klonlanamadan ölüyorlar. Böyle bir durumun insanlar için kabul edilemez olacağı ortada. Bu yüzden şimdikk klonlamayı bir sorun olarak görmüyorum."

"Klonlamak Tanrı rolüne soyunmak değil mi?"

"Şahsen meseleye o açıdan bakmıyorum," dedi Bellarmino. "Tanrı insanları yarattıysa, dünyanın geri kalanını da yarattıysa, demek ki genetik mühendiskğin araçlarını da Tanrı yarattı. Yani bu açıdan Tanrı zaten genetik modifikasyon imkânını sundu. Bu insanın değil Tanrı'nın yaptığı bir şey. Tanrı'nın verdiklerini bilgece kullanmaksa her zamanki gibi bizlere düşüyor." Bunları söyleyince kendini daha iyi hissetti; basmakalıp yanıtlarından biriydi.

"Yani klonlama, Tanrı'nın bize verdiklerini kullanmanın akıllıca bir yolu mudur?"

Bellarmino kendini tutamayıp alnını ceketinin koluyla sildi. Çe-

kimlerin bu kısmını kullanmayacaklarını umuyordu, ama kullanacaklarına emindi. NIH'in başkanını terleten küçük çocuklar. "Bazı insanlar Tanrı'nın niyetini bildiklerini sanırlar," dedi. "Ama ben bildiğime inanmıyorum. Bence Tanrı'dan başka bilen olduğuna inanmıyorum. Bence Tanrı'nın niyetini bildiğini söyleyen herkes, insani egosunu bol bol sergikiyordur."

Saatine bakmak istediye de yapmadı. Çocuklar beklediğinin aksine büyülenmiş değil, sorgulayıcı bir tavırla bakıyorlardı ona.

"Çeşitk genetik meseleler var," dedi. "Başkalarına geçelim."

"Dr. Bellarmino," dedi soldaki bir çocuk. "Antisosyal kişilik bozukluğu hakkında soru sormak istiyorum. Okuduğum kadarıyla buna yol açan bir gen varmış ve şiddetle, suçlarla, sosyopatik davranışlarla ikşkilendiriliyormuş..."

"Evet, bu doğru. O gen dünya nüfusunun aşağı yukarı yüzde ikisinde bulunuyor."

1

"Peki ya Yeni Zelanda'da? Oradaki beyaz Yeni Zelandakların

yüzde otuzunda, Maori nüfusunsa yüzde altmışında rastlanan bir
»

gen...

"Böyle bir rapor var, ama dikkat etmen gereken mesele..."

"Ama bu, şiddetin kalıtsal olduğu anlamına gelmiyor mu? Yani, nasıl çiçek hastalığından kurtulduysak, bu genden de kurtulmaya çalışmamız gerekmez mi?"

Bellarmino duraksadı. Bu çocuklardan kaçının ebeveynlerinin Bethesda'da çakştığını merak etmeye başlamıştı. Çocukların isimlerini baştan sormak aklına gelmemişti. Ama soru soran bu çocuklar fazlasıyla bilgik ve amansızdılar. Acaba sürüyle düşmanından biri bu çocukları kullanarak onu rezil etmeye mi çakşıyordu? Bütün bu televizyon programı meselesi asknda onu kötü göstermek için kurulmuş bir tuzak mıydı? Onu NIH'ten uzaklaştırmanın ilk adımı mıydı? Bilgi çağındaydılar; işler artık böyle yürüyordu. İnsanı rezil ediyor, zayıf gösteriyorlardı. Salakça bir şeyler söylemeye zorluyorlardı, sonra da

söylediklerinizin kırk sekiz saat boyunca bütün kablolu televizyon programlarında ve gazete sütunlarında yinelenişini seyrediyordunuz. Ardından da kongra üyeleri sırasıyla lafınızı geri almanızı söylüyorlardı. Cık cık yapıyor, kafa sallıyorlardı... İnsan nasıl bu kadar duyar-sız olabirdi ki? Bu kişi o işe ciddiye uygun muydu acaba? Görevinde kalması riskli değil miydi?

Sonra da tekme yi yiyordunuz.

İşler aruk böyle yürüyordu.

Bellarmino şimdi Maorilerin genleri konusunda maksatk, teh-kkeek bir soruyla yüzleşmekteydi. İçinden geleni söyleyip ezilmiş bir etnik azınlığa hakaret etmekle suçlanma riskine mi girmeydi? Fikir-lerini hafifleterek söyleyip yine de insan ırkının kontrollü ve selektif eşleşme yoluyla geliştirilmesini savunmakla eleştirilmeyi göze mi al-makydı? Ne diyebilirdi ki?

Hiçbir şey diyemeyeceğine karar verdi. "Asknda," dedi, "bu ol-dukça ilginç bir araştırma sahası, ancak ekmizde yanıt verecek kadar bilgi yok henüz. Sıradaki soru?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

84

ÜNEY SUMATRA'da gün boyunca yağmur yağıyordu. Ormanın zemini ıslaktı. Yapraklar ıslaktı. Her şey ıslaktı. Dünyanın dört bir yanından gelen çekim ekipleri çoktan başka görevlere gitmişlerdi. Hagar'm bu seferki geğşinde yanında tek bir müşteri vardı: Gorevitch diye bir adam. Tanzanya'dan uçakla gelmiş olan ünlü bir vahşî hayvan fotoğrafçısı.

Gorevitch büyük bir fikus ağacının dibine oturmuş, spor çantasının fermuarını açmış ve içinden hamağa benzeyen bir naylon ağa çıkarmıştı. Bunu yere dikkatle bıraktı. Sonra metal bir kutu çıkardı, kapağı açtı ve bir tüfeğı birleştirdi.

"Bunun yasak olduğunu bikiyorsun," dedi Hagar. "Burası koruma altında bir bölge."

"Hadi ya."

"Korucular geğirse o boku hemen sakla."

"Sorun değıl." Gorevich kompresörü doldurup bölmeyi açtı. "Bu herifin büyüklüğü nedir?"

85

"Çocuk, iki üç yaşında. Otuz kilo kadar. O kadar bile yoktur herhalde."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Tamam. 10 cc." Gorevich kutudan bir enjektörlü fişek çıkardı,

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

seviyesini kontrol etti, sonra bölmeye soktu. Ardından bir tane daha. Bir tane daha. Bölmeyi kapadı. "Onu en son ne zaman gördün?" dedi Hagar'a.

"On gün önce."

"Nerede?"

"Bu civarda."

"Geri döner mi? Yuvası buralarda mı?"

"Öyle görünüyor."

Gorevitch gözünü kısarak tüfeğin dürbününden baktı. Tüfekte etrafında yarım çember çizdi, sonra göğe doğru, sonra ilk pozisyona çevirdi. Tatmin olmuş bir halde tüfeği bıraktı.

"Dozajı fazla gelmesin?"

"Merak etme," dedi Gorevitch.

"Ayrıca çok yüksekse onu vuramazsın çünkü..."

"Merak etme dedim ya." Gorevitch, Hagar'a baktı. "Ne yaptığımı biliyorum. Dozajı tam onu sersemletmeye yetecek kadar. Düşmeyecek, bayılmadan çok önce kendikğinden ağır ağır aşağı gelecek. Onu yerde bir süre takip etmek zorunda kalabiliriz."

"Bu işi daha önce yaptın mı?"

Gorevitch başıyla evetledi.

"Orangutanlarla denedin mi?"

"Şempanzelerle."

"Şempanzeler farklıdır."

"Sahi mi?" Alaycı.

İki adam gergin bir sessizliğe gömüldüler. Gorevitch bir video kamerayla tripod çıkardı ve kurdu. Sonra başı otuz santimlik bir uzun menzilk mikrofonu bir çubuğa geçirerek kameranın tepesine taktı. Hagar bu aparatın çirkin görünse de etkili olduğunu düşündü.

Gorevich çömek ormana baktı. Yağmurun sesini dinlediler ve bekletiler.

Konuşan orangutan son haftalarda medyadan kaybolmuştu giderrek. Şu hakkında kanıt bulunamayan diğer haberlerinki gibi olmuştu sonu: bir daha kimsenin görmediği Arkansas ağaçkakanı, yerlilerin ısrak öykülerine karşın kimsenin bulamadığı bir metre seksen santimlik Kongo maymunu, güya Yeni Gine ormanlarında rastlanan şu kanat genişği üç buçuk metrekk dev yarasa haberlerinki gibi.

Gorevitch ilginin azalmasından memnundu. Çünkü o maymun sonunda yeniden keşfedildiğinde medyanın ilgisi normalden on misk fazla olacaktı.

Özellikle fazla olacaktı çünkü Gorevitch o konuşan maymunu kaydetmekten fazlasını yapmak niyetindeyken. Onu canlı yakalayıp geri götürmek istiyordu.

Çiseleyen yağmurda ceketinin fermuarını kapatıp bekledi.

İkindinin sonlarıydı ve hava kararmaya başlamıştı. Gorevitch uyuklarken kısık, boğuk bir sesin "*Allors. Merde,*" dediğini işitti.

Gözlerini açtı. Yakınında oturan Hagar'a baktı.

Hagar hayır anlamında kafa salladı.

"Allors. Comment ça vas?"

"Merde. Pislik. Espece de con." Bir bardaki bir sarhoşunki gibi alçak, boğuk bir sestti. *"Fungele a usted."*

Gorevitch kamerayı çalıştırdı. Sesin nereden geldiğini anlayamıyordu, ama en azından kaydedebikrdi. Lensi ağır ağır yan döndürürken mikrofön düzeylerini izledi. Mikrofön yöne duyarlı olduğundan, sesin... güneyden geldiğini saptayabildi.

Bulunduğu yerin tam solundan. Vizöre gözlerini kısarak bakıp zum yaptı. Hiçbir şey göremiyordu. Orman hızla kararmaktaydı.

SIRADAKİ | 294

Hagar yanında hareketsiz duruyor, sadece seyrediyordu.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Dallar çatırdayınca Gorevitch lensin önünden bir gölgenin bir anda geçtiğini gördü. Başını kaldırıncı o şekkn dallarda sallana sallana

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

na yukarıya, tepedeki yaprak tentesine çıktığını fark etti. Birkaç dakika sonra orangutan yirmi metreden fazla tepelerindeydi.

"Gods vloek het. Göt ivijkje. Vloek."

Kamerayı tripoddan çıkarıp kayıt yapmaya çalıştı. Ortak karanlık görüntü alamadı. Gece görüşü modunu açtı. Hayvan sık yaprakların arasında hareket ederken yeşil çizgilerden başka bir şey görülüyordu. Orangutan yatay ve yukarıya doğru hareket ediyordu.

"Vloek bet. Orospu çocuğu."

"Amma küfürbazmış." Ama ses giderek hafifliyordu.

Gorevitch çabucak bir karar vermesi gerektiğini fark etti. Kamerayı bırakıp tüfeğe uzandı. Tüfeği kaldırıp gözünü dürbüne dayadı. Asker dürbünü, gece görüşlü, parlak yeşil, gayet net. Maymunu gördü, beyaz noktalar halinde parlayan gözlerini gördü...

Hagar "Hayır!" dedi.

Orangutan başka bir ağaca sıçrarken havada bir an asık kaldı.

Gorevitch ateş etti.

Gaz tıslamasını ve enjektörlü fişegin yapraklara çarpışını işitti.

"Iskaladım." Tüfeği yeniden kaldırdı.

"Bunu yapma."

"Kapa çeneni." Gorevitch nişan aldı, ateş etti.

- Yukarıdaki ağaçlardan gelen seslerde arıkk bir kesinti oldu.

"Vurdun onu," dedi Hagar.

Gorevitch bekledi.

Yapraklarla dallardan yine sesler gelmeye başladı. Orangutan şimdi neredeyse tam tepelerinde hareket ediyordu.

034

"Hayır, vurmadım." Gorevitch tüfeğini bir kez daha kaldırdı.

"Evet, vurdun. Bir daha ateş edersen..."

Gorevitch ateş etti.

Kulağının yanında bir tıslama, sonra sessizlik. Gorevitch tüfeği indirdi ve yeniden doldurmaya girişti, gözlerini yukarıdaki yaprak ör-

tüsünden ayırmadan. Çömeldi, metal kutusunu açtı ve el yordamıyla fişek aradı. Gözlerini yukarıdan hiç ayırmıyordu.

Sessizkk.

"Vurdun onu," dedi Hagar.

"Olabikr."

"Vurduğuna eminim."

"Hayır, değilsin." Gorevitch silaha üç fişek daha taktı. "Bunu bilmiyorsun."

"Hareket etmiyor. Vurdun onu."

Gorevitch pozisyon aldı, tüfeği kaldırdı ve tam o sırada tepeden karanlık bir Şekil düştü. Orangutan tepelerindeki yaprak örtüsünden, kırk beş metreden fazla yüksekten düşmüştü.

Hayvan Gorevitch'in ayaklarının dibine düşünce çevreye çamur saçıldı. Orangutan kımıldamıyordu. Hagar bir el feneri yaktı.

034

Orangutanın vücuduna üç enjektör saplanmıştı. Bir tanesi bacağında, ikisiyse göğsündeydi. Kımıldamıyordu. Hayvanın açık gözleri yukarı bakmaktaydı.

"Harika," dedi Hagar. "Bravo sana."

Gorevitch çamura diz çöküp ağzını orangutanın iri dudaklarına dayayarak ciğerlerine hava üfleyip onu yaşama döndürmeye çakştı.

M

ASADA OTURAN altı avukatın hepsi de hışır hışır kâğıt karıştırıyorlardı. Sanki bir kasırga kopmuştu. Rick Diehl dudaklarını ısırarak sabırsızca beklemekteydi. Sonunda avukatı Albert Rodriguez başını kaldırıp baktı.

"Durum şu," dedi Rodriguez. "Frank Burnet'in sahip olduğunuz hücre dizilerini, onları başka bir şirkete tekrar satmak amacıyla, birileriyle işbirliği yaparak yok ettiğine inanmak için makul -en azından ye terk- sebepleriniz var."

"Evet," dedi Rick. "Kesinlikle var."

"Uç mahkeme, Burnet'in hücrelerinin sizin olduğuna hükmettiler. Bu yüzden onları almak hakkınız."

"Yani *tekrar* almak."

"Doğru."

"Ama bu adam Şimdi saklanıyor."

"Bu bir pürüz. Ama durumun somut gerçeklerini deęiŐtirmiyor. Burnet hücre dizisinin sahibi sizsiniz," dedi Rodriguez. "O hücreler nerede olursa olsun."

034

"Yani..."

"Çocukları. Torunları. Muhtemelen aynı hücreleri taşıyorlar."

"Yani çocuklarından hücre alabilir miyim?"

"O hücreler sizin maknız," dedi Rodriguez.

"Ya çocuklar almama izin vermezlerse?"

"Elbette izin vermeyebilirler. Ama o hücreler sizin maknız olduğuna göre, çocukların bu konuda söz sahibi olmaya hakları yok."

"Karaciğerle dalağın punch biyopsisinden bahsediyoruz," dedi Diehl. "Ufak tefek prosedürlerden değil."

"Büyük de sayılmazlar," dedi Rodriguez. "Hastanede yatmaya gerek olmayan, sıradan prosedürler sanırım. Hücrelerin işini bilen bir doktor tarafından alınmasını sağlamak göreviniz tabii. Bunu da yaparsınız herhalde."

Diehl kaşlarını çatı. "Durumu anlamış mıyım, bir bakayım. Bana o çocukları sokaktan kaptığım gibi sürükleye sürükleye bir doktora götürebileceğimi ve hücrelerini alabileceğimi mi söylüyorsunuz? İsteseler de istemeseler de?"

"Evet. Öyle diyorum."

"Peki," dedi Rick Diehl, "bu nasıl yasal olabikyor?"

034 ü onlar kanunen size ait olan hücrelerle, yani çakntı mal-
larla ortakta dolanıyorlar. Bu ikinci dereceden bir suç. Kanunen,
bir suçun işlenmesine tanıklık ederseniz, bir vatandaş olarak tutukla-
ma yapma ve suçluyu göz altına alma yetkisine sahipsiniz. Yani eğer
Burnet'in çocuklarının sokakta yürüdüğünü görürseniz, onları tutuk-
lama yetkiniz var."

"Bizzat mı?"

"Hayır, hayır," dedi Rodriguez. "Bu koşullar altında eğitindi bir
profesyonelden... kaçakları yakalayan bir ajandan yardım alabikrsi-
niz."

"Yani bir kelle avcısından mı?"

"Onlar bu terimden hoşlanmazlar, biz de hoşlanmayız."

"Tamam. Kaçakları yakalayan iyi bir ajan tanıyor musunuz?"

"Tanıyoruz," dedi Rodriguez.

"Öyleyse onunla telefonda konuşmak istiyorum," dedi Diehl.
"Hemen şimdi."

034

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

91

ASCO BORDEN keçi sakalının ak düşmüş kenarlarına maskara sürerken aynada kendisini profesyonel bir gözle inceleyordu.

VVasco iri yarı bir adamdı, bir doksan üç boyunda ve yüz dokuz kilo ağırlığındaydı, tam bir kas yığınıydı ve yağ oranı yüzde dokuzdu. Traşlı kafası ve bakımk, siyah keçi sakakyla şeytana benziyordu. Oldukça iri bir şeytana. Ürkütücü görünmek istiyor ve bunu başarıyordu.

Yataktaki vakze döndü. Vakzde, göğsünde Con Ed logosu bulunan düzgünce katlanmış tulumlar, göze çarpan bir ekose mont, siyah, şık bir italyan takım elbise, arkasında CEHENNEMDE GEBER yazık bir motosikletçi cekedi, kadife bir eşofman, kırdabilen imitasyon bir bacak alçısı, kısa namlulu bir Mossberg 590 ve iki tane siyah 0,45 'kk Para silahı vardı. Bugün tüvit bir spor ceket, rahat bir pantolon ve bağcikk, kahverengi ayakkabılar giymişti.

Son olarak yatağa üç tane fotoğraf serdi.

Birincisinde o adam, Frank Burnet vardı. Elk bir yaşında, zinde, eski bir bahriyek.

Adamın kızı Alex, otuzların başlarında bir avukat.

92

Adamın torunu Jamie, Şimdi sekizinde.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Yaşlı adam ortadan kaybolmuştu ve Vasco onu bulma zahmetine girmek için sebep göremiyordu. Burnet dünyanın herhangi bir yerinde olabirdi... Meksika'da, Kosta Rika'da, Avustralya'da. Hücreleri diğer aile mensuplarından temin etmek çok daha kolaydı.

Kızın, Alex'in fotoğrafına baktı. Bir avukat... asla iyi bir hedef seçimi olmazdı. Onlara kusursuz davransanız bile dava açarlardı. Bu kız sarışındı ve fiziksel durumu fena değil gibiydi. Öyle tiplerden hoşlanıyorsanız çekici sayırdı. Vasco içinse fazla siskaydı. Ayrıca hafta sonları bir israil savunma kursuna gidiyordu muhtemelen. Hiç belli olmazdı. Neyse, sonuçta bela olma potansiyeli taşıyordu.

Geriye çocuk kakyordu.

Jamie. Sekiz yaşında, ikinci sınıfta, yerel okulda. Vasco bu ikindiye kadar oraya gidip çocuğu alabilir, numuneleri elde edebilir ve işini halledebirdi. Bu iyi olurdu. Vasco hücreleri ilk hafta içinde teslim ederse ilk bin dolar prim alacaktı. Oysa bu meblağ dört hafta sonra on bin dolara inecekti. Yani işi bir an önce bitirmek için gayet makul bir sebebi vardı.

Çocuğu hallet, diye düşündü. Son derece basit ve net.

Dolly elinde kâğıtla içeri girdi. Bugün üstünde lacivert bir takım, alçak tabanlı ayakkabılar, beyaz bir gömlek vardı. Kahverengi bir deri çanta taşıyordu. Sıradan görünüşü her zamanki gibi dikkat çekmeden ortakta dolanmasını sağkyordu. "Bu nasıl görünüyor?" deyip ona kâğıdı uzattı.

Vasco kâğıda çabucak göz attı. Üstünde "Yetkili Makama" yazılıydı ve Alex Burnet'in imzasını taşıyordu. Belgeyi taşıyan kişiye oğlu famie'yi okuldan akp aile doktoruna muayene için götürme hakkını tanıyordu.

"Doktorun muayenehanesini aradın mı?" dedi Vasco.

"Hi hı. Jamie'nin ateşi çıktı ve boğazı ağrıyor dedim, getirin dediler."

"Yani okuldakiler doktoru ararsa..."

"Mazeretimiz hazır."

"Seni de annesinin ofisinden gönderdiler?"

"Evet."

"Kartvizitin yanında mı?"

Dolly üstünde o avukatlık bürosunun logosunu taşıyan bir kartvizit çıkardı.

"Peki ya anneyi ararlarsa?"

"Cep numarası belgede yazık, gördüğün gibi."

"Bu Cindy'nin numarası mı?"

"Evet." Cindy, Playa del Rey'deki ofis akşanlarıydı.

"Tamam, hadi Şu işi halledekm," dedi Vasco. Kolunu onun omzuna attı. "Halledebilecek misin?"

"Elbette, niye halledemeyeyim ki?"

"Bikyorsun." Dolly'nin çocuklara zaafı vardı. Ne zaman onların gözlerine baksa erirdi. Kanada'da bir kaçağın peşine düŐmüŐler ve adamı Vancouver'de bulmuŐlardı, kapıyı ocuk açmıştı ve Dolly kızı babasının evde olup olmadığını sormuştu. Sekiz yaşlarında olan kız hayır, evde yok demişti. Dolly tamam deyip gitmişti. Bu arada herif sokakta arabayla evine gelmekteydi. Sevgikızı telefona gidip babasını aramış ve ona yola devam etmesini söylemişti. ocuk deneyimkydi. Babasıyla birkkte beş yaşından beri kamaktaydı. O herifin bir daha izini bulamamışlardı.

"Sadece bir kere oldu," dedi Dolly.

"Birden fazla oldu."

"Vasco," dedi Dolly. "Bugün her şey yolunda gidecek."

"Tamam," dedi Vasco. Sonra kadının onu yanağından öpmesine izin verdi.

Dışarıdaki garaj yoluna park edilmiş olan ambulansın arka kapıları açıldı. Vasco sigara dumam kokusu aldı. Arka tarafa gitti.

Nick orada üstünde beyaz bir laboratuvar önlüğüyle oturmuş sigara tütürmekteydi.

"Tanrım, Nick. Ne yapıyorsun?"

"Bir tanecik," dedi Nick.

"Söndür şunu," dedi Vasco. "Yola çıkıyoruz. Mallar yanında

mı?"

"Evet." Nick Ramsey, doktora ihtiyaç duyduklarında kullandıkları kişiydi. Uyuşturucu ve alkol problemi yüzünden artık acil servislerde çakşımıyordu. Rehabitasyondan çıkmıştı, ama düzenli iş bulmakta zorlanıyordu.

"Karaciğer ve dalak punch biyopsileriyle kan istiyorlar..."

"Okudum. İnce iğne aspirasyonları. Hazırım."

Vasco duraksadı. "İçtin mi yoksa Nick?"

"Hayır. Hiç içmedim."

"Nefesin kokuyor da."

"Yok, yok. Hadi ama Vasco, böyle bir şey yapmam bıkrısın..."

"Burnum keskindir Nick."

"İçmedim."

"Ağzımı aç." Vasco eğikp kokladı.

"Bir yudum içtim o kadar," dedi Nick.

Vasco elini uzattı. "Şişe."

Nick sedyenin altından çıkardığı yarım ktrekk Jack Daniel's şişesini ona verdi.

"Harika." Vasco sokulup yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Şimdi beni iyi dinle," dedi usulca. "Bugün tek bir numaraya daha kalkışırsan seni bizzat bu ambulansın arka kapısından 405'e atarım. Hayatını mahvetmek istiyorsan bunu yapabikrim. Anladın mı beni?"

"Evet Vasco."

"Güzel. Anlaştığımızı sevindim." Geri çekildi. "Ellerini kaldır."

SIRADAKİ | 303

"Ben iyiyim..."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Ellerini kaldır." Vasco gerildiğinde sesini asla yükseltmezdi. Alçaltırdı. Onlara kendini dinlet. Kaygılıdır. "Çabuk ellerini kaldır Nick."

Nick Ramsey ellerini kaldırdı. Titremiyorlardı.

"Tamam. Arabaya bin."

"Ben sadece..."

"Arabaya bin dedim Nick. Daha fazla konuşmayacağım." Dolly ile birlikte ön tarafa geçen Vasco, ambulansı kullanmaya başladı. "O arkada iyi mi?" dedi Dolly. "Sayıkr."

"Çocuğa zarar vermez, değil mi?"

"Yok," dedi Vasco. "Altı üstü iki tane iğne yapacak. Birkaç saniyede biter."

"O çocuğa zarar vermese iyi olur."

"Hey," dedi Vasco. "Bu işle ilgili bir problemin yok, değil mi?"
"Yok."

"Tamam öyleyse. Hadi işimizi yapalım."
Ambülansı sürdü.

ENTURA BULVARI'ndaki Border Kafe'ye girip bölmelere göz atan Brad Gordon'un içinde kötü bir his vardı. İçerisi akıttörlerle doluydu. Arkadaki bir bölmeden bir adam el salladı. Brad geri dönüp ona doğru yürüdü.

Adamın üstünde açık gri bir takım vardı. Kısa boyluydu, kelleşmeye başlamıştı ve kendinden emin değil gibiydi. Tokalaşırken ek gevşekti. "Willy Johnson," dedi, "duruşmada sizi savunacak olan yeni avukatınızım."

"Avukatı amcam Jack Watson tutacak sanıyordum."

"Öyle oldu zaten," dedi Johnson. "Beni o tuttu. Uzmankk alanın pederastidir."

"Ne demek bu?"

"Oğlancikk. Ama reşit olmayan her türlü partnerlerle ilgili tecrübeliyim."

97

"Ben kimseyle seks yapmadım," dedi Brad. "Reşit olsun olmasın."

"Dosyanızı ve poks raporlarını inceledim," dedi Johnson, bir klasör çıkararak. "Sizi çeşitk açılardan savunabikriz sanırım."

"Peki ya kız ne olacak?"

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Ortada yok; ülkeyi terk etmiş. Annesi Filipinlerde hastaymış. Ama duruşma için geri döneceğini öğrendim."

"Duruşma filan olmayacak sanıyordum," dedi Brad. Garson kız geldi. Brad onu ekyle kovdu. "Neden burada buluştuk?"

"Onda Van Nuys'ta mahkemede olmakım. Burası rahat olur diye düşündüm."

Brad huzursuzca çevreye bakındı. "Burası epey kalabakk. Aktörler. Çok konuşuyorlar."

"Davanın ayrıntılarına girmeyeceğiz," dedi Johnson. "Ama savunmanızın temellerini özetlemek istiyorum. Sizin için bir genetik savunma hazırlayacağım."

"Genetik savunma mı? Nasıl yani?"

"Çeşitli genetik anormalliklere sahip insanlar bazı dürtülerini engelleyemezler," dedi Johnson. "Yani teknik açıdan masumdurlar. Sizin durumunuzda böyle bir açıklama yapacağız."

"Hangi genetik bozukluktan bahsediyorsun? Bende genetik bozukluk filan yok."

"Hey, bu kötü bir şey değil," dedi Johnson. "Bir çeşit şeker hastakğı olarak düşünün. Sorumlusu siz değilsiniz. Öyle doğdunuz. Siz çekici genç kadınlarla seks yapma dürtünüze karşı koyamıyorsunuz." Gülümsedi. "Yetişkin erkek nüfusunun yüzde doksanyla paylaştığınız bir dürtü bu."

"Bu ne biçim savunma yahu?" dedi Brad Gordon.

"Gayet etkili bir savunma." Johnson bir klasördeki kâğıtları karıştırdı. "Son günlerde gazetelerde çıkan çeşitk haberler..."

"Yani," dedi Brad, "genç kızlarla seks yapma geni mi var diyorsun?"

Johnson iç geçirdi. "Keşke o kadar basit olsaydı. Ne yazık ki hayır."

"Savunma nasıl olacak peki?"

"D4DR"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Yani?"

"Yenilik geni deniyor. Bizi risk almaya, heyecan verici davranışlara yönelten gen. Vücudunuzdaki yenikk geninin sizi riskle davranışlara sevk ettiğini söyleyeceğiz."

"Bana saçmakk gibi geldi."

"Öyle mi? Bir bakakm. Uçaktan atladığınız oldu mu hiç?"

"Hi hi, ordudayken. Nefret ettim."

"Aletli dakş?"

305 MICHAEL CRICHTON

"Birkaç kez. Bundan hoşlanan seksi bir kız arkadaşım vardı
da."

"Dağcık?"

"Hayır."

"Sahi mi? Lisedeyken sınıfça Rainer Dağı'na tırmanmamış mıydınız?"

"Evet ama o..."

"Yüksek bir Amerikan zirvesine tırmandınız," dedi Johnson kafa sallayarak. "Spor arabaları hız sürer misiniz?"

306 MICHAEL CRICHTON

"Aslında hayır."

"Son üç sene içinde Porsche'nizle aşırı hız yapmaktan beş kez ceza almışsınız. Cakifornia yasalarına göre ehkyetinizi kaybetme riskiyle karşı karşıya olmanıza rağmen."

"Aslında normal hızda gidiyordum..."

"Hiç sanmam. Peki ya patronunuzun kız arkadaşıyla seks yapmanız?"

"Şey..."

"Ve patronunuzun karısıyla yatmanız?"

"O sadece bir kere oldu, sondan ikinci işimdeyken. Ama bana asılan oydu..."

307 MICHAEL CRICHTON

"Bunlar riskk seks partnerleri, Bay Gordon. Herhangi bir jüri buna katılacaktır. Peki ya korunmasız seks? Zührevi hastakklar?"

www.cizgiliiforum.com
By Tekhizuz

"Bir dakika," dedi Brad, "böyle ayrıntıları girmek istemiyorum..."

"İstemezsiniz tabü," dedi Johnson, "çünkü size üç kere *pediculosis pubis*, yani kasık biti bulaşmış. İki kere belsoğukluğuna, bir kere klamidyaya, iki kere de kondiloma -yani cinsel organlarda siğil çıkma hastalığına- yakalanmışsınız, ki bunlardan birinde siğiller... hummm, anüs çevresinde çıkmış. Ustekk bunlar sırf son beş senede geçirdiğiniz hastalıklar, Güney California'daki doktorunuzun kayıtlarına bakırsa."

"Bunları nereden buldun?"

Johnson omuz silkti. "Paraşütçülük, aletk dakş, arabayla aşırı hız yapmak, yüksek riskk seks partnerleri, korunmasız seks. Bütün bunlar yüksek risklerin, heyecanın peşinde koştuğunuzu göstermiyorsa ne gösterir bilemem."

Brad Gordon sustu. Karşısındaki ufak tefek herifin iyi tartışabildiğim kabullenmek zorundaydı. Hayatına hiç bu açıdan bakmamıştı. Örneğin patronunun karışım düzerken, amcası bu konuda fırça çekmişti. Neden, demişti amcası, öyle salakça bir karar verdin ki? Aletini pantolonunun içinde tutsana serseri! Brad o sırada verecek yanıt bulamamıştı. Amcasının öfkeli bakışları karşısında, yaptıkları sahiden epey salakça gelmişti. O sarışın güzel bile sayılmazdı. Ama artık Brad amcasının sorusunun yanıtını bulmuş gibiydi: Eknde değildi. Davranışlarını genetik mirası yönlendiriyordu.

Johnson açıklamaya devam ederek pek çok ayrıntıya indi. Söylediğine göre Brad, beyindeki kimyasal seviyelerini kontrol eden bu D4DR geninin insafına kalmış haldeydi. Dopamin denen bir şey, Brad'i riske atılmaktan hoşlanmaya, bunu arzulamaya yönlendiriyordu. Brad gibi insanların risk alma arzusunu kontrol edemedikleri beyin taramaları gibi testlerle kanıtlanmıştı.

"Bunun sebebi yenikk geni," dedi Johnson, "ve Amerika'nın en önde gelen genetsiyeni Dr. Robert Bellarmino tarafından adlandırıldı. Dr. Bellarmino, Ulusal Sağlık Enstitülerindeki en önde gelen genetik araştırmacısıdır. Dev bir laboratuvarı var. Senede elk makale yayınlıyor. Araştırmalarını hiçbir jüri göz ardı edemez."

"Tamam, diyekm ki bende o gen var. Bu cidden işe yarar mı sence?"

310 MICHAEL CRICHTON

"Evet, ama duruşmaya çıkmadan önce bazı ayrıntıları halletmek istiyorum."

"Ne gibi?"

"Duruşma öncesinde kaygık, streslisiniz doğal olarak."

"Hı hı..."

"Bu yüzden kafanızı dağıtmak için seyahat etmenizi istiyorum. Ülkeyi gezmenizi ve gittiğiniz her yerde riske atılmanızı istiyorum."

Johnson istediklerini sıraladı: Aşırı hız cezaları, lunaparklar, kavgalar, lunaparklardaki sürat trenleri, ulusal parklarda dağcılık... her seferinde mutlaka bir tartışma çıkarmak, güvenkk konusunda tartışmak, teçhizatta kusur bulmakydı. İsmi bir şekilde bir belgeye kaydettirmeydi, sonradan duruşmada kullanılabilsin diye.

"Hepsi bu," dedi Johnson. "Hadi iş başına. Birkaç hafta sonra görüşürüz." Ona bir kâğıt verdi.

"Bu nedir?"

" ABD'deki en büyük lunapark sürat trenlerinin kstesisi. İlk üçüne mutlaka binin."

"Tanrım. Ohio... Indiana... Texas..."

"Duymak istemiyorum," dedi Johnson. "Bak dostum, kodeste yirmi yıl geçirirsen dövmeli iri kıyım herifler sana anal sigillerden çok daha kötüsünü yaşatırlar. O yüzden sözümü dinle. Hemen bugün şehirden ayrıl."

Brad, Sherman Oaks'taki dairesine dönünce çantasını doldurdu. Dövmek iri kıyım herif fikri bir süreliğine zihnini meşgul etti.

Tabancasını alıp almaması gerektiğini düşündü. Ohio gibi manyakça yerlere gidecekti... nelerle karşılaşacağını kim bilebilirdi? Çantasına bir kutu mermiyi ve bacak kılıfının içindeki tabancasını koydu.

Brad arabasına yürürken kendini her açıdan daha iyi hissetti. Güneşli bir gündü, Porsche'si ıslıl ıslıl parlıyordu ve Brad'in bir planı vardı.

313 MICHAEL CRICHTON

Yolculuk!

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

315

A JOLLA okuluna koşarak dalan Lynn Kendall, müdürün ofisine soluk soluğa girdi. "Olabildiğince çabuk geldim," dedi. "Sorun nedir?"

"David," dedi müdür. Kırk yaşlarında bir kadındı. "Evde okutduğunuz çocuk. Dün oğlunuz Jamie onu okula getirdi."
"Evet, okula uyum sağlayacak mı görelim dedik..."
"Korkarım pek uyum sağlayamadı. Oyun bahçesinde başka bir çocuğu ısırıldı."

"Aman Tanrım."

"Az kalsın kan çıkaracaktı."

"Korkunç bir şey bu."

"Evde okutulan çocuklarda karşılaştığımız bir durum bu Bayan Kendall. Sosyalleşme becerileri ve içsel kontrolleri çok zayıf oluyor. Her gün yaşlılarla okul ortamında bulunmak gibisi yoktur."
"Bu olaya çok üzgünüm..."

316 MICHAEL CRICHTON

» "Onunla konuşmalısınız," dedi müdür. "Yan odada alıkonu-

yor.

Lynn daha küçük bir odaya geçti, içerisi yüksek, yeşil, metal dos-

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

ya dolaplarıyla doluydu. Ahşap bir sandalyede kıvrılmış olan Dave minicik ve kahverengi görünüyordu.

"Dave. Ne oldu?"

"Jamie'yi incitti," dedi Dave.

"Kim incitti?"

"Adını bilmiyorum. Altıncı sınıfta okuyor."

Altıncı sınıf mı? diye düşündü Lynn. Demek ki çok daha büyük bir çocuktü.

"Ne oldu peki Dave?"

"Jamie'yi itip yere düşürdü. İncitti."

318 MICHAEL CRICHTON

"Sen ne yaptın peki?"

"Sırtına atladım."

"Jamie'yi korumak istediğin için mi?"

Dave başıyla evetledi.

"Ama ısırılmamalıydın Dave."

"Önce o beni ısırıldı."

"Öyle mi? Nereni ısırıldı?"

"Burayı." Dave kısa, kaslı bir parmağını kaldırdı. Derisi soluk ve kalındı. Isırık izleri var gibiydi, ama Lynn emin olamadı.

"Müdüre söyledin mi?"

"O annemin yanında değil." Lynn, Dave'in müdürün kendisinden hoşlanmadığını söylemek istediğini anladı. Genç şempanzelerin yaşadığı anaerkil toplumda dişilerin sadakatleri çok önemliydi ve sürekli gözlenirdi.

"Ona parmağını gösterdin mi?"

Dave kafa salladı. Hayır.

"Onunla konuşacağım," dedi Lynn.

"**Demek öyle diyor?**" dedi müdür. "Doğrusu hiç şaşırmadım. Çocuğun sırtına atlamış. Ne olmasını bekliyordu ki?"

"Yani önce öbür çocuk ısırılmış?"

"Isırmak yasaktır Bayan Kendall."

"Önce öbür çocuk ısırması mı?"

"Dediğine göre hayır."

"O çocuk altıncı sınıfta mı?"

"Evet. Bayan Fromkin'in sınıfında."

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Lynn.

"Buna izin veremeyiz," dedi müdür. "O sizin çocuğunuz değil."

"Ama Dave'i suçladı. Hem bu çok ciddi bir durum. Dave'e uygun şekilde davranmak için ikisinin arasında olanları bilmeliyim."

"Size olanları anlattım."

"Bizzat gördünüz mü?"

"Hayır, ama oyun bahçesi gözetmeni Bay Arthur anlattı. Sizi temin ederim ki kendisi uzlaşmazlıklar konusunda olanları son derece doğru aktarır. Mesele şu ki bizler ısırmaya göz yummayız Bayan Kendall."

Lynn üstünde görünmez bir elin baskısını hissediyordu. Bu konuşma kesinlikle çıkmaz sokaktı. "Belki de oğlum Jamie'yle konuşsam iyi olacak," dedi Lynn.

"Jamie eminim ki Dave'in söylediklerini destekleyecektir. Mesele şu ki Bay Arthur öyle olmadığını söylüyor."

"Yani önce o daha büyük olan çocuk Jamie'ye saldırmamış

mi?"

Müdür kaskatı kesildi. "Bayan Kendall," dedi, "disiplin cezası gerektiren kavgalarda oyun bahçesindeki güvenlik kamerasına başvuru yapabiliriz. Gerekirse bunu yapabiliriz... şimdi ya da daha sonra. Ama size ısırma meselesinde odaklanmanızı tavsiye ederim. Yani David'de. Bu ne kadar rahatsız edici olursa olsun."

"Anlıyorum," dedi Lynn. Durum ortadaydı. "Pekâlâ, Dave okuldan dönünce onunla ilgileneceğim."

"Bence onu yanınızda götürmelisiniz."

"Günün kalanını burada geçirmesini yeğlerim," dedi Lynn, "sonra da Jamie'yle birlikte eve dönebilir."

"Bence bu hiç..."

"Açıkladığımız gibi, Dave'in sınıf ortamıyla kaynaşmakla ilgili bir problemi var," dedi Lynn. "Onu şimdi sınıftan çıkarırsak bunun kaynaşmasına faydalı olacağını sanmıyorum. Eve geldiğinde onunla ilgilenirim."

Müdür gönülsüzce kafa sallayıp onay verdi. "Şey..."

"Onunla şimdi konuşacağım," dedi Lynn, "ve günün geri kalanını burada geçireceğini söyleyeceğim."

6

LEX BURNET taksiden fırlayıp okula doğru koştı. Ambulansı görünce kalbi küt küt atmaya başladı.

^ABirkaç dakika önce ağlayan bir müşterinin yanındayken, resepsiyonist arayıp Jamie'nin öğretmeninin aradığını söylemişti. Öğretmen, oğlunun doktora götüreceğini bildirdi. Alex meseleyi tam olarak anlayamasa da beklememişti. Müşteriye bir paket kâğıt peçete verip koşmaya başlamıştı. Aşağıda bir taksiye atlayıp adama kırmızı ışıklarda durmamasını söylemişti.

Ambulans kaldırımında duruyordu, kapıları açıktı, arkada beyaz önlüklü bir doktor bekliyordu... Alex çılglık atmak istedi. Kendini hiç böyle hissetmemişti. Gözleri karardı; korkudan midesi bulandı. Ambulansın yanından koşarak geçip okul avlusuna girdi. Ön masadaki anne "Yardımcı olabilir miyim..." dediyse de Alex Jamie'nin sınıfının zemin katta olduğunu, arka bahçeye baktığını zaten biliyordu. Doğru oraya yöneldi.

Cep telefonu çaldı. Arayan Jamie'nin öğretmeni Bayan Holloway'di. "O kadın sınıfın önünde bekliyor," diye fısıldadı. "Bana üstünde telefon numaranız yazılı olan bir mektup verdi, ama güvenmedim. Okul dosyanızdaki numaradan sizi aradım..."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"İyi yapmışsınız," dedi Alex. "Sınıfa varmak üzereyim."

"Kadın sınıfın önünde."

Alex köşeyi dönünce, sınıf kapısının önünde ayakta duran mavi döpiyes giyinmiş bir kadın gördü. Alex hemen onun yanına gitti. "Sen de kimsin?"

Kadın sakince gülümseyip elini uzattı. "Merhaba Bayan Burnet. Ben Casey Rogers, onca yoldan gelmek zorunda kalmanıza üzül-
düm."

Kadın öyle rahat, öyle sakindi ki Alex afalladı. Ellerini beline dayayıp derin soluklar alarak nefesini topladı. "Sorun nedir Casey?"

"Sorun yok Bayan Burnet."

"Büromda mı çalışıyorsun?"

"Yok canım. Dr. Hughes'un muayenehanesinde çalışıyorum. Dr. Hughes, Jamie'yi alıp tetanoz aşısı için getirmemi istedi. Acil bir durum olmasa da yapılması gerekiyor. Jamie bir hafta önce ayak bileğini kesmişti, değil mi?"

"Hayır..."

"Hayır mı? Şey, bu çok tuhaf... Acaba beni yanlış çocuğa mı gönderdiler? Dr. Hughes'u arayayım bakayım..." Cep telefonunu çıkardı.

"Evet, ara."

Sınıftaki çocuklar camın ardından onlara bakıyorlardı. Alex, Jamie'ye el sallayınca çocuk gülümsedi.

"Biraz uzaklaşsak iyi olur belki," dedi Casey Rogers. "Onları rahatsız etmeyelim." Sonra telefona konuştu: "Dr. Hughes lütfen. Evet. Ben Casey."

Birlikte okulun ön kapısına doğru yürüdüler. Kemerli girişten geçerken Alex ambulansı gördü. "Ambulans mı getirdiniz?" dedi.

"Yok canım. Burada ne işi var bilmiyorum." Ön camı gösterdi. "Şoför öğle yemeği yiyor görünüşe bakılırsa."

Alex ön camın ardındaki siyah keçi sakallı, iri yarı bir adamın

uzun bir sandviçi kemirdiğini gördü. Adam sırf öğle yemeği yemek için mi okula uğramıştı? Bunda bir terslik var gibiydi. Alex tam olarak ne olduğunu bulamasa da.

"Dr. Hughes? Ben Casey. Evet. Şu an Bayan Burnet'le birlikteyim ve kendisi Jamie'nin ayağının kesilmediğini söylüyor."

"Kesilmedi," diye tekrarladı Alex. Kemerin altından dışarı çıkıp ambulansa yaklaştılar. Şoför sandviçini gösterge paneline bırakıp kapıyı açtı. Dışarı çıkıyordu.

"Evet Dr. Hughes," dedi Casey, "şu an okuldan çıkıyoruz." Telefonu Alex'e uzattı. "Dr. Hughes'la konuşmak ister misiniz?"

"Evet," dedi Alex. Telefonu kulağına dayarken tiz bir elektronik ses işitti... sersemledi... telefonu düşürürken Casey Rogers dirseklerini tutup kollarını geriye çekti. Şoför şimdi ambulansın önünden dolanarak yaklaşmaktaydı.

"Çocuğa ihtiyacımız yok," dedi şoför. "Kadın işimizi görür."

Alex'in olanları anlaması bir an sürdü: Onu kaçııyorlardı. Sonra içgüdüleri harekete geçti. Kafasını geriye savurarak Casey'nin burnuna vurdu. Casey çığlık atarak onu bıraktı. Burnundan kan boşalıyordu. Alex, Casey'yi kolundan tuttuğu gibi iri yarı adamın üstüne savurdu. Adam zarifçe yana çekilince Casey betona düşüp yuvarlandı ve acıyla uludu.

Alex cebini karıştırdı. "Geri çekil," diye uyardı adamı.

"Size zarar vermeyeceğiz Bayan Burnet," dedi adam. Alex'ten en az bir buçuk kafa boyu daha uzundu ve iriydi, kaslıydı. Tam Alex'i tutacakken Alex parmağını düğmeye basıp adamın yüzüne göz yaşartıcı sprey sıktı.

"Lanet olsun! Kahretsin!" Adam gözlerini korumak için kolunu kaldırdı ve biraz yan döndü. Alex bunun tek şansı olduğunu biliyordu... ayağını hızla savurarak yüksek topuğuyla adamın boynuna sert bir darbe indirdi. Adam acıyla haykırdı ve dengesini koruyamayan Alex betona sırt üstü düştü. Hemen ayağa fırladı. Kadın ayağa kal-

kıyor, kanı kaldırıma akıyordu. Alex'e aldırmadan, iki büküm halde ambulansa yaslanmış, boğazını tutan ve acıyla inleyen adamın yanına gitti.

Alex uzaktan gelen siren sesleri duydu -birileri polisi aramıştı- ve kadının iri yarı adamın ambulansın yan koltuğuna oturmasına yardım ettiğini gördü. Her şey öyle çabucak gerçekleşiyordu ki. Alex bu ikisinin polisler gelmeden kaçabileceğinden kaygılanmaya başladı. Ama yapabileceği pek bir şey yoktu. Kadın ambulansa binerken Alex'e haykırdı: "Seni tutuklayacağız!"

"Ne yapacaksınız?" dedi Alex. Olanların tuhaflığını yeni kavramaya başlamıştı. "Ne yapacaksınız?"

"Geri döneceğiz kaltak!" diye haykırdı kadın motoru çalıştırırken. "Kurtulamayacaksın!" Hem siren, hem de kırmızı sinyal lambası çalıştı. Kadın ambulansı geri vitese aldı.

"Neden?" diye seslendi Alex yine. Tek düşünebildiği, bu olanların korkunç bir hata olduğuydu. Ama Vern Hughes *gerçekten* onun doktoruydu. Kadının ismini kullanmışlardı. Jamie'yi almaya gelmişlerdi...

Hayır. Hata filan yoktu.
"Seni tutuklayacağız."

Bu ne demek olabilirdi? Dönüp koşarak okula geri döndü. Şimdi aklında sadece Jamie vardı.

Beslenme saatiydi. Bütün çocuklar masalarında oturmuş, meyve dilimleri yiyorlardı. Bazılarında yoğurt vardı. Epey şamataçıydılar. Bayan Holloway ona kadının getirdiği kâğıdı verdi. Alex'in avukatlık bürosunun mektup kâğıtlarından birinin fotokopisi gibi görünüyordu ve onun imzasını taşıyordu. Doktorun muayenehanesinden gelme bir not değildi.

Yani o mavi takımlı kadın bir profesyoneldi. Planı suya düşüncce hemen hikâyesini değiştirmişti. Gülümsemiş, Alex'le el sıkışmış-

tı. Birlikte tekrar dışarı çıkabilmeleri için bir yalan uydurmuştu...
Alex'e telefonunu vermişti ki telefonu alınca...

" Çocuğa ihtiyacımız yok. Kadın işimizi görür."

Jamie'yi kaçırmaya gelmişlerdi. Ama onun yerine kendisini kaçırmaya da hazırđılar. Neden? Fidyeye için mi? Parası yoktu ki. Yoksa bulaştığı bir dava yüzünden mi? Geçmişte tehlikeli davalara baktığı olmuştu, ama şu anda öyle bir durum yoktu.

Kadın işimizi görür.

Ya oğlu ya da kendisi.

Bayan Holloway "Bilmem gereken bir şey var mı?" dedi. "Veya okulun bilmesi gereken?"

"Hayır," dedi Alex. "Ama Jamie'yi eve götüreceğim."

"Yemeklerini bitirmek üzereler."

Jamie'ye kafa sallayan Alex, el sallayarak gelmesini işaret etti. Jamie gönülsüzce geldi.

"Ne var anne?" dedi.

"Gitmeliyiz."

"Burada kalmak istiyorum."

Alex iç geçirdi. Çocuk her zamanki gibi dikkafalıydı. "Jamie..." diye söze başladı Alex.

"Hasta oldum diye bir sürü şeyi kaçırdım. Bayan Holloway'e sor. Arkadaşlarımı da göremedim. Kalmak istiyorum. Hem öğleyin sosisli sandviç verecekler."

» "Üzgünüm," dedi Alex. "Masana gidip eşyalarımı al. Gitmeli-

yız.

Okulun önünde iki polisi arabası ve kaldırımını inceleyen dört polis vardı. Bir tanesi "Bayan Burnet misiniz?" dedi.

"Evet, benim."

"Müdürün ofisinden bütün olayı gören bir kadın bizi aradı," dedi polis, yakındaki bir pencereyi göstererek. "Ama burada epey kan var Bayan Burnet."

"Evet, kadın düşerken burnunu incitmişti."

"Dul musunuz Bayan Burnet?"

"Evet, dulum."

"Ne kadar zamandır?"

"Beş yıldır."

"Yani yeni değil."

"Hiç değil."

"Eski eşinizle aranız..."

"Gayet iyi."

Polisle birkaç dakika daha konuşurken Jamie sabırsızlıkla bekledi. Alex'e polis sanki tuhaf bir şekilde meseleye karışmak istemezmiş gibi geldi; ilgisizdiler ve ailevi bir konu gibi özel bir meseleyle karşı karşıya olduklarını düşünüyorlardı sanki.

"Şikayetçi olacak mısınız?"

"Evet," dedi Alex, "ama şimdi oğlumu eve götürmeliyim."

"Evde doldurabileceğiniz formları size verebiliriz."

"İyi olur," dedi Alex.

Polislerden biri ona kartvizitini verdi ve başka bir şeye ihtiyaç duyarsa aramasını söyledi. Alex olur dedi. Sonra Jamie'yle birlikte eve doğru yola koyuldu.

Dışarıya, sokağa çıkınca çevresindeki dünya birden bambaşka göründü. Beverly Hills'in güneşli halinden daha iç açıcı bir şey olamazdı. Oysa Alex şimdi sadece tehdit algılıyordu.

Bu tehdidin nereden veya neden kaynaklandığını bilmiyordu. Jamie'nin elini tuttu. "Eve yürüyerek mi gideceğiz?" dedi Jamie iç geçirerek.

"Evet, yürüyoruz." Ama Jamie bunu sorarken bile Alex sorgulamaya başlamıştı. Okuldan sadece birkaç sokak ötede oturuyorlardı. Ama eve gitmek güvenli miydi? O ambulanslı insanlar pusuda mıydılar? Veya bir sonraki seferde kendilerini daha mı iyi gizleyeceklerdi?

"O kadar yolu yürümeyelim," dedi Jamie yorgun adımlarla.
"Hem hava çok sıcak."

"Yürüyoruz. O kadar." Yürürlerken cep telefonunu çıkarıp büroyu aradı. Asistanı Amy açtı.

"Dinle, son zamanlardaki il dosyalarını araştır, ismim herhangi bir yerde davalı olarak geçiyor mu bak bakalım."

"Bilmem gereken bir şey mi var?" diye sordu Amy gülerek. Kaygılı bir gülüşü. Bir avukatın yoldan çıkması, asistanlarının kodese düşmesine yol açabilirdi. Son zamanlarda birkaç kez olmuştu.

"Hayır," dedi Alex. "Ama galiba peşimde kelle avcıları var."

324 MICHAEL CRICHTON

"Bir yere kefalet filan mı ödemedin?"

"Hayır," dedi Alex. "Mesele de bu ya. Bu insanlar ne yaptıklarını sanıyorlar bilmiyorum."

Asistan araştıracağını söyledi. Alex'in yanında yürüyen Jamie "Köle avcısı nedir?" diye sordu. "Neden senin peşinde anneciğim?"

"Öğrenmeye çalışıyorum Jamie. Galiba bir hata olmuş."

"*Canını yakmaya* mı çalışıyorlardı?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil." Jamie'yi kaygılandırmanın anlamı yoktu.

Asistan geri aradı.

"Tamam, hakkında ciddi bir şikayet var. Ventura ilçesi Üst Mahkemesi'nde."

Orası Los Angeles'tan ta bir saat uzakta, Oxnard'in ilerisindeydi. "Şikayet neymiş?"

"Westview Köyü'ndeki BioGen Araştırma Anonim Şirketi tarafından yapılmış. Şikayeti internette okuyamıyorum. Ama gelmemiş gözüküyorsun."

"Ne zaman gelmemişim?"

"Dün."

"Bana bildiri yapılmış mı?"

"Öyle deniyor."

"Yapılmadı," dedi Alex.

"Öyle yazıyor."

"Peki saygısızlık hükmü mü verilmiş? Tutuklama emri mi çıkarılmış?"

"Hiçbir şey yok. Ama kayıtların internete geçmesi bir günü bulur, o yüzden çıkarılmışsa da burda göremiyoruz."

Alex telefonu kapadı.

"Tutuklanacak mısınız?" dedi Jamie.

"Hayır tatlım. Tutuklanmayacağım."

"Öyleyse öğle yemeğinden sonra okula geri dönebilir miyim?"

"Bakarız."

Roxbury Parkı'ndaki apartmanın kuzey cephesi öğlen güneşinde sessiz görünüyordu. Alex parkın öbür tarafından bir süre seyretti.

"Neden bekliyoruz?" dedi Jamie.

"Sadece bir dakika."

"Bir dakika oldu bile."

"Hayır, olmadı."

Binanın yan tarafından yürüyen tulumlu adama bakıyordu. Adam kamu hizmetleri kuruluşlarının ölçüm görevlilerine benziyordu. Ama iri yarıydı, kötü bir peruğu ve Alex'in daha önce bir yerlerde gördüğü kısa bir keçi sakalı vardı. Ayrıca ölçüm görevlileri asla ön tarafa gitmezlerdi. Hep arka bahçeden girerlerdi.

Alex, eğer bu adam bir kelle avcısıysa, kendisinin mülküne habersiz ve izinsiz girme hakkına sahip olduğunu düşünmekteydi. İsterse kapıyı kırabilirdi. Alex'in dairesini aramaya, eşyalarını karıştırmaya, bilgisayarını alıp sabit diskini incelemeye hakkı vardı. Bir kaçağı yakalamak için ne isterse yapabilirdi. Ama Alex bir kaçak değildi ki...

"Eve gidebilir miyiz anne?" diye sızlandı Jamie. "N'olur?"

Oğlu bir konuda haklıydı. Orada öylece duramazlardı. Parkın ortasında bir kum havuzu, bir sürü çocuk, bakıcılar ve etrafta oturan anneler vardı.

"Hadi kum havuzunda oynayalım."

"İstemiyorum."

"Evet."

"O bebekler için."

"Sadece biraz Jamie."

330 MICHAEL CRICHTON

Jamie tepinerek kum havuzunun kenarına oturdu. Öfkeyle kumu tekmelerken Alex asistanını aradı.

"Amy, aklıma babamın hücre dizisini satın olan BioGen şirketi geldi. Hakkımızda verilmiş bir hüküm yok, değil mi?"

» "Hayır. California temyiz mahkemesinin duruşmasına bir sene

var.

Eee, neler oluyor peki? diye merak etti Alex. BioGen bu sefer nasıl bir dava açıyordu? "Ventura'daki yargıcın kâtibini ara. Mesele neymiş öğren."

"Tamam."

"Babamdan haber aldık mı?"

"Bir süredir hayır."

"İyi." Aslında iyi değildi, çünkü Alex bütün bunların aslında babasıyla ilgili olduğunu yoğun bir şekilde hissetmeye başlamıştı. Veya en azından babasının hücreleriyle ilgiliydiler. Kelle avcılar bir ambulans getirmişlerdi -arka tarafında bir doktorla birlikte-, çünkü bir numune alacak ya da cerrahi bir operasyon yapacaklardı. Uzun iğneler. Ambulansın arka tarafında doktor bir şeyleri karıştırırken Alex plastiğe sarılı uzun iğnelerin gün ışığıyla parladığını görmüştü.

Birden durumu anladı: Hücrelerini almak istiyorlardı.

Kendisinden ya da oğlundan hücre istiyorlardı. Sebebini bilemiyordu. Ama onları almayı kendilerine hak gördükleri kesindi. Polisi aramalı mıydı? Şimdilik hayır, diye karar verdi. Gelmediği için tutuk-

lama emri çıkardılarsa onu göz altına alırlardı. O zaman Jamie'yi nasıl koruyacaktı? Hayır dercesine kafa salladı.

Şu anda olanları anlayabilmek için zamana ihtiyacı vardı. Her şeyi açıklığa kavuşturma zamanıydı. Ne yapmalıydı? Babasını aramak istiyordu, ama adam günlerdir telefonunu açmıyordu. Bu herifler kendisinin nerede oturduğunu biliyorlarsa arabasının markasını da biliyor olmalıydılar ve...

"Amy," dedi, "birkaç günlüğüne arabamı kullanmaya ne dersin?"

"BMW'yi mi? Elbette. Ama..."

"Ben de seninkini kullanırım," dedi Alex. "Ama bana getirmen gerekecek. Kes şunu Jamie. Kumu tekmelemeyi kes."

"Emin misin? Birkaç göçüğü olan bir Toyota."

"Aslında tam aradığım gibi. Roxbury Park'ının güneybatı tarafına gel ve dökme demirden bahçe kapıları olan beyaz bir İspanyol stili apartmanın önüne park et."

Alex şimdi kendini içinde bulunduğu duruma gerek doğası, gerekse tecrübeleri açısından hazırlıklı değildi. Tüm hayatı gün ışığında geçmişti. Kurallara uymuştu. Bir hukuk görevlisiydi. Adil ve onurlu davranırdı. San ışıktaki ve kırmızı ışıktaki geçmiyordu; vergi kaçakçılığı yapmıyordu. Şirkette kural düşkün, sıkıcı biri olarak tanınırdı. Müşterilere "Kurallar uyulmak içindir, bozulmak için değil," derdi. Bunu inanarak söylerdi.

Beş yıl önce, kocasının kendisini aldattığını öğrenince, adamı bir saatte kapı dışarı etmişti. Adamın bavulunu toplayıp kapının önüne bırakmış ve kilitleri değiştirmişti. Adam "balık avından" döndüğünde Alex onunla kapı aralığından konuşmuş ve kaybolmasını söylemişti. Matt aslında Alex'in en yakın arkadaşlarından birini düziyordu -Mart'ın tarzı buydu- ve Alex o kadınla bir daha hiç konuşmamıştı.

Jamie'nin babasını görmesi gerekiyordu elbette ve Alex bunun

olmasını sağlamıştı. Kararlaştırılan saatlerde oğlunu Matt'e hiç gecikmeden götürmüştü. Gerçi Matt çocuğu hiçbir zaman tam vaktinde geri getirmemişti. Ama Alex, dünyanın bireysel çabalarla düzeleceğine inanırdı. Kendisi üstüne düşeni yaparsa, zamanla başkalarının da aynısını yapabileceği kanısındaydı.

İşyerindekiler ona idealist, mantıksız, hayalci diyordu. Onlara tam bir avukat gibi karşılık veriyor, *gerçekçi* kelimesinin *sahtekâr*la eşanlamlı olduğunu söylüyordu. Taviz vermiyordu.

Ama bazen kendini hayallerine meydan okumayan davalarla sınırladığını hissettiği doğrudu. Şirketin başı Robert A. Koch da bunu söylemişti. "Sen vicdanlı bir protestocu gibisin Alex. Kavgayı başkalarına bırakıyorsun. Ama bazen kavga etmek zorunda kalırız. Bazen çatışmadan kaçamayız."

Koch, Alex'in babası gibi eskiden bahriyeliydi. O da sert konuşmayı sevdi. Bununla gurur duyardı. Alex böyle tavırlara boşvermişti hep. Şimdiyse hiçbir şeye boşvermiyordu. Neler olduğunu bilmiyordu, ama kaçmakla bu işten paçayı sıyıramayacağına emindi.

Ayrıca kimsenin kendisinin ya da oğlunun vücuduna iğne batırmayacağına da emindi. Bunu önlemek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ne gerekiyorsa.

Okuldaki sahneyi gözünde canlandırdı. Tabancası yoktu. Tabanca sahibi değildi. Ama keşke olsaydı. *Oğluma bir şey yapmaya kalksalar onları öldürebilir miydim?* diye düşündü.

Evet, diye düşündü ardından. Onları öldürebilirdim.

Bunun doğru olduğunu biliyordu.

On tamponu yamulmuş beyaz bir Toyota Highlander yanaşıp park etti. Alex arabada Amy'nin oturduğunu gördü. "Jamie? Hadi gidelim," dedi.

"Sonunda!"

Jamie binalarına doğru yürüyecek oldu, ama Alex onu başka tarafa çekti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kısa bir yolculuğa çıkıyoruz," dedi Alex.

"Nereye?" Jamie şüphelenmişti. "Yolculuğa çıkmak istemiyorum."

Alex hiç tereddütsüz "Sana bir PSP alacağım," dedi. Oğluna o elektronik oyun aletlerinden almayı bir yıldır ısrarla reddetmekteydi. Ama artık aklına ne gelirse söylüyordu.

"Sahi mi? Hey, sağol!" Çocuk yine kaşlarını çattı. "Ama hangi oyunları? Tony Hawk Three'yi istiyorum, bir de Shrek..."

"Ne istersen," dedi Alex. "Şu arabaya binelim de. Amy'yi işyeri-
ne geri götüreceğiz."

"Sonra? Sonra nereye gidiyoruz?"

"Legoland'e," dedi Amy.

Aklına ilk gelen buydu.

Arabıyla büroya geri dönerlerken Amy "Aklıma babanın pa-
keti geldi," dedi. "İsteyebilirsin diye düşündüm."

"Ne paketi?"

"Geçen hafta ofise geldi. Açmadın. Mick Crowley tecavüz dava-
sı için mahkemedeydin. Hani şu küçük oğlanlardan hoşlanan siyaset
muhabiri var ya."

338 MICHAEL CRICHTON

Küçük bir FedEx kutusuydu. Alex yırtarak açıp içindekileri kucağına döktü.

Ucuz bir cep telefonu, satın alınıp kart takılan türden.

İki tane telefon kartı.

Alüminyum folyoya sarılmış bir tomar para: yüzerlik banknotlar halinde beş bin dolar.

Bir de gizemli bir not: "Başın Belaya Girerse. Kredi kartlarını kullanma. Cep telefonunu kapat. Nereye gittiğini kimseye söyleme.

Başkasının arabasını ödünç al. Bir motele yerleşince beni ara. Jamie'yi yanından ayırma."

Alex iç geçirdi. "Vay orospu çocuğu."

"Ne oldu?"

"Babam bazen sinirimi bozuyor," dedi Alex. Amy'nin ayrıntıları duyması gereksizdi. "Dinle, bugün Perşembe. Neden uzun bir haftasonu tatili yapmıyorsun?"

"Erkek arkadaşım da bunu istiyor," dedi Amy. "Pebble Beach'e gidip eski araba şenliğini izlemek istiyor."

"Harika bir fikir," dedi Alex. "Arabamı al."

340 MICHAEL CRICHTON

"Sahi mi? Bilmem ki... ya bir şey olursa? Ya kaza filan yaparsam?"

"Merak etme," dedi Alex. "Al işte."

Amy kaşlarını çattı. Uzun bir sessizlik oldu. "Güvenli mi?"

"Tabii ki güvenli."

"Neye bulaştığını bilmiyorum," dedi kız.

"Hiçbir şeye bulaşmadım. Beni başkasıyla karıştırıyorlar. Pazartesi'ye kadar hallolur, sana söz veriyorum. Arabayı Pazar gecesi getirirsin, Pazartesi de ofiste görüşürüz."

"Emin misin?"

SIRADAKİ I 341

"Kesinlikle."

"Erkek arkadaşım kullansa olur mu?" dedi Amy.

"Kesinlikle."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

19

ISIR GEVREĞI kutusu olmasa Georgia Bellarmino durumu asla öğrenemeyecekti.

M

Georgia telefonda New York'taki bir müşteriyle, DOE'de" yeni görev almış bir yatırımcı bankerle konuşuyordu; adamın Rockville, Maryland'de satın aldığı ve ailesiyle birlikte taşınacağı evden bahsediyorlardı. Rockville'de son üç yıldır Yılın En Çok Satış Yapan Emlakçısı ödülünü alan Georgia, satış koşullarını konuşurken on altı yaşındaki kızı Jennifer mutfaktan seslendi: "Anne, okula geç kalıyorum. Mısır gevreği nerede?"

"Mutfak masasında."

"Hayır, orada yok."

"Tekrar bak."

"Anne, bunun içi boş! Jimmy yedi herhalde."

20

Bayan Bellarmino eliyle ahizeyi kapadı. "Öyleyse yeni bir kutu aç Jen," dedi. "On altı yaşındasın; aciz değilsin ya."

"Nerede?" dedi Jennifer.

Mutfakta dolap kapakları çarpıldı.

"Fırının üstüne bak," dedi Bayan Bellarmino.

13 DOE: Department of Energy. Enerji Bakanlığı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Baktım. Orada yok."

Bayan Bellarmino müşterisine tekrar arayacağını söyledikten sonra mutfağa girdi. Kızının üstünde düşük belli bir kotla, göbeğini açık bırakan ve onu işe çıkmış bir fahişeye benzeten bir tişört vardı. Bugünlerde bacak kadar liseli kızlar bile böyle giyiniyorlardı. Bayan Bellarmino iç geçirdi.

"Fırının üstüne baksana Jen."

"Dedim ya. Baktım."

"Tekrar bak."

"Anne, sen alsan olmaz mı? Geç kaldım."

Bayan Bellarmino taviz vermedi. "Fırının üstüne bak."

Jennifer uzanıp kapakları açtı ve tabii ki orada olan mısır gevreği kutusuna elini uzattı. Ama Bayan Bellarmino kutuya bakmıyordu. Kızının açıktaki karnına bakıyordu.

"Jen... sende yine o morluklardan var."

Kızı kutuyu indirdi, tişörtünü aşağı çekip karnını örttü. "Önemli bir şey değil."

"Geçen gün de vardı."

"Anne, geç kaldım." Masaya yürüyor, oturuyordu.
"Jennifer. Şunları göster bakayım."

Kızı bezgince iç geçirerek ayaklanıp tişörtünü kaldırarak karnını sergiledi. Bayan Bellarmino bikini çizgisinin hemen üstünde iki üç santim uzunluğunda yatay bir morluk gördü. Kızın göbeğinin diğer tarafında da daha soluk bir tane vardı.

"Önemli bir şey değil anne. Sıranın kenarına çarpıp duruyorum

da."

"Ama böyle morarmaman gerekirdi..."

"Önemli değil."

"Vitaminlerini alıyor musun?"

"Anne? Karnımı doyurabilir miyim lütfen?"

"Bana her şeyi anlatabilirsin biliyorsun..."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Anne, senin yüzünden okula geç kalacağım! Fransızca testim

var!"

Kızı şimdi sıkıştırmak anlamsızdı. Zaten telefon çalmaya başlamıştı... New Yorklu müşteri arıyordu mutlaka. Müşteriler sabırsız olurdu. Emlakçıların günün her dakikası emirlerine amade olmalarını beklerlerdi. Bayan Bellarmino telefonu açmak için diğer odaya geçti ve sayılara göz atmak için belgelerini açtı.

Beş dakika sonra kızı "Hoşçakal anne!" diye seslendi ve Georgia ön kapının çarpıldığını işitti.

İçinde kesinlikle bir huzursuzluk vardı.

Bir *his* vardı. Kocasının Bethesda'daki laboratuvarını aradı. İlk kez Rob toplantıda değildi ve hemen bağlandı. Bayan Bellarmino ona durumu anlattı.

"Sence ur yapmalıyız? " diye sordu.

"Odasını ara,

"Tamam,"

soylerim."

"Bugün uç

dedi kocası hemen. "Sorumluluğumuz var."

dedi Bayan Bellarmino. "Ofisi arayıp gecikeceğimi

E bineceğim," dedi kocası, "ama arayıp durumu

ARTON WILLIAMS'in Boeing 737'si Cleveland, Ohio'daki özel Hopkins havaalanında durdu ve motor sesleri giderek dindi.

^B Uçağın iç dekorasyonu son derece lükstü. İki yatak odası, duşlu iki banyosu, ve sekiz kişilik bir yemek odası vardı. Ancak Barton uçuşun çoğunu uçağın üçte birlik arka kısmının tamamını kaplayan büyük yatak odasında geçirmişti. Devasa boyuttaki yatağın üzerinde kürk örtü vardı ve odanın aydınlatma düzeni romantikti. Sadece bir hostese ihtiyacı olsa da her zaman üç tane bulundururdu. Yanında birilerinin olmasından hoşlanıyordu. Kahkahaları ve gevezeliği seviyordu. Loş, ılık, kırmızımtırak, duyuları harekete geçiren ışıktaki postun üstündeki genç, pürüzsüz tenlerden hoşlanıyordu. Hem karısından gizli kaçamak yapabileceği tek yer on iki bin metre yukarıydı.

Karısını düşününce keyfi kaçtı. Uçağın salonundaki tünekte duran papağana baktı. Papağan "Beni kaçırdın," dedi.

"Adın neydi demiştin?" dedi Barton.

"Riley. Doghouse Riley." Komik bir sesle konuşmuştu.

"Benimle kafa bulma."

"Adım Gerard."

"Tamam. Gerard. Pek hoşuma gitmedi. Yabancı ismi gibi. Jerry nasıl? Sana uyar mı?"

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Hayır," dedi papağan. "Uymaz."

"Neden?"

"Salakça. Salakça bir fikir."

Gergin bir sessizlik oldu. "Öyle mi?" dedi Barton Williams, biraz tehditkâr bir sesle. Williams karşısındakinin sadece bir hayvan olduğunu biliyordu, ama kendisine salak denmesine alışık değildi -hele bir kuş tarafından- ve çok, çok uzun yıllardır kimsenin kendisine söylemediği bir sözdü. Bu armağana beslediği heveste azalma hissetti.

"Jerry," dedi, "benimle iyi geçersen iyi olur, çünkü artık sahibin benim."

"İnsanların sahibi olmaz."

"Sen insan değilsin Jerry. Kahrolası bir kuşsun." Barton tüneğe yaklaştı. "Şimdi sana neler olacağını söyleyeyim. Seni karıma vereceğim ve terbiyeli olmanı istiyorum, eğlenceli olmanı istiyorum. Ona iltifat etmeni, yalakalık yapmanı, iyi hissetmesini sağlamanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Başka herkes yapıyor," dedi Gerard. Pilotun sesini taklit ediyordu ve bunu kokpitten işiten pilot birden başını çevirip baktı. "Tanrım, o moruktan bıkiyorum bazen," diye devam etti Gerard.

Barton Williams kaşlarını çatdı.

Sonra uçağın jet motorlarının mükemmel bir taklidini işitti ve bununla birlikte bir kızın, hosteslerden birinin sesini duydu: "Jenny, onu sen mi emeceksin, ben mi emeyim?"

"Sıra sende."

İç geçirme sesi. "Tamam..."

SIRADAKİ I 333

"İçkisini götürmeyi unutma."

Bir kapının açılıp kapanma sesi.

Barton Williams kızarmaya başladı. Kuş devam etti:

"Oh, Barton! Oh, ver onu bana! Oh, öyle kocamansın ki! Oh, Barton! Evet bebeğim. Evet koca çocuk! Ooh ona bayılıyorum! Kocaman, kocaman, aaaaaah!"

Barton Williams kuşa bakakaldı. "Sanırım," dedi, "evime uyum sağlayamayacaksın."

"Çocuklarımızın çirkin olmasının sebebi sensin, minik sevgilim," dedi Gerard.

"Yeter," dedi Barton sırtını dönerek.

"Oh Barton! Oh, ver onu bana! Oh, öyle kocamansın ki! Oh..."

Barton Williams kuşun kafesinin üstüne örtüsünü attı.

"Jenny, güzelim, ailen Dayton'da oturuyor, değil mi?"

SIRADAKİ I 335

"Evet Bay Williams."

"Ailende konuşan bir kuştan hoşlanacak biri var mıdır sence?"

"Eee, şey, aslında... evet Bay Williams, eminim bayılırlar."

"Güzel, güzel. Kuşu bugün oraya götürürsen sevinirim."

"Elbette Bay Williams."

"Bu arada," dedi Barton Williams, "ailen telekli arkadaşlardan hazzetmiyorsa, hayvanın bacaklarına epey ağır bir şeyler bağlayıp onu nehre atsınlar. Çünkü bu kuşu bir daha görmek istemiyorum."

"Peki Bay Williams."

"Bunu duydum," dedi kuş.

"Güzel," dedi Barton Williams.

Yaşlı adamın limuzini uzaklaşırken Jenny kucağında örtülü kafesi tutarak asfaltta durdu. "Bunu ne yapacağım ki?" dedi. "Babam kuşlardan nefret eder. Onları vurur."

"Evcil hayvan dükkânına götür," dedi pilot. "Veya Utah'a ya da Meksika'ya filan gönderecek birine ver."

Refreshing Paws¹², Shaker Heights'ta lüks bir dükkândı. İçerideki hayvanların çoğu yavru köpeklerdi. Tezgâhın ardındaki çocuk hoştu, Jenny'den belki biraz daha gençti. Vücudu iyiydi. Jenny kuca-

¹² Refreshing Paws: İç Açıcı Patiler.

ğında örtülü kafesin içindeki Gerard'ı taşıyarak içeri girdi. "Papağımız var mı?" dedi.

"Hayır. Sadece köpeklerimiz var." Jenny'ye gülümsedi. "Sizde ne var? Adım Stan." İsim kartında STAN MILGRAM yazılıydı.

"Selam Stan. Ben Jenny. Bu da Gerard. Bir gri Afrika papağı." "

"Bir bakalım," dedi Stan. "Satmak mı istiyorsun?"

"Bedavaya da verebilirim."

"Neden? Sorun nedir?"

"Sahibi sevmeydi."

Jenny örtüyü açtı. Gerard göz kırptırdı, kanatlarını çırdı. "Kaçıldım," dedi.

"Hey," dedi Stan, "gayet iyi konuşuyor."

"Ah, ağzı iyi laf yapar," dedi Jenny.

"Ah, ağzı iyi laf yapar," dedi Gerard, kızın sesini taklit ederek. Sonra: "Bana küstahlık etmeyi kes."

Stan kaşlarını çattı: "Ne demek istiyor?"

"Etrafım salaklarla çevrili," dedi Gerard.

"Öyle vır vır konuşur işte," dedi Jenny omuz silkerek.

"Herhangi bir sağlık sorunu var mı?"

"Hayır, yok."

Gerard Stan'e doğru döndü.

"Sana söyledim," dedi vurgulayarak.

"Kaçırıldım. Bu kız da işin içinde. Kaçıranlardan birisi de o."

"Çalıntı mı?" diye sordu Stan.

"Çalıntı değil," dedi Gerard. "*Kaçırıldım*"

"Bu nerenin şivesi?" diye sordu Stan. Jenny'ye gülümsüyordu. Jenny memelerini ona profilden göstermek için yan döndü.

340 MICHAEL CRICHTON

"Fransız."

"İngiliz gibi geldi de."

"Tek bildiğim Fransa'dan geldiği."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Ooh lala," dedi Gerard. "Beni dinler misiniz lütfen?"

"Kendini insan sanıyor," dedi Jenny.

"insanın zaten gerzek," dedi Gerard. "Hem bu herifle yatmak istiyorsan, hadi durma. Mallarını onun karşısında sallarken beni burada bekletme yeter."

Jenny kıpkırmızı kesildi. Çocuk gözlerini kaçırdı, sonra ona tekrar bakıp gülümsedi.

"Hazır cevaptır," dedi Jenny hâlâ kızarak.

"Küfür eder mi?"

342 MICHAEL CRICHTON

"Ettiğini hiç duymadım, hayır."

"Ondan hoşlanabilecek birini biliyorum da," dedi Stan, "küfür etmediği sürece."

"Ne demek istiyorsun?"

"California'daki teyzem. Mission Viejo'da oturuyor. Orange İlçesi'nde. Duldur, tek başına yaşıyor. Hayvanları sever ve yalnızlık çekiyor."

"Ah, tamam. Olur herhâlde."

"Beni veriyor musun?" dedi Gerard dehşetle. "Kölelik bu! Verilecek bir şey değilim ben!"

"İki gün sonra," dedi Stan Milgram, "oraya arabayla gitmem gerekiyor. Kuşu yanıma alabilirim. Teyzemin onu seveceğine eminim. Ama, şey, bu gece ne yapıyorsun?"

SIRADAKİ I 343

"Boş olabilirim," dedi Jenny.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

27

EPO MEDAN havaalanına yakındı. Çatı penceresi bulunduğu dan içerisi aydınlıktı ve kafesteki genç orangutan epey sağlıklı- D lı, parlak gözlü ve dikkatli görünüyordu. Ama Gorevitch ileri geri yürüyüp duruyordu, canı çok sıkkındı, saatine bakıp duruyordu. Yakında masada video kamerası yan du- ruyordu, üstü çatlamıştı, içinden çamurlu su sızıyordu. Gorevitch kamerayı kurutmak için parçalarına ayırabilirdi, ama gerekli aletleri yoktu. Yoktu... yoktu...

Kanal temsilcisi Zanger yan taraftan "Şimdi ne yapacaksınız?"

dedi.

"Yeni bir kamera gelmesini bekliyoruz," dedi Gorevitch. Parlak sarı üniformalı genç bir Malezyalı olan DHL temsilcisine döndü. "Ne kadar kaldı?"

"Bir saatte gelir dediler efendim."

Gorevitch öfkeyle burnundan soludu. "Bunu iki saat önce söy- lemişlerdi."

28

"Evet efendim. Ama uçak Bekasi'den havalandı ve buraya geli-

yy

yor.

Bekasi, Java'nın kuzey sahilindeydi. Bin iki yüz seksen kilometre uzakta. "Kamera uçakta mıymış peki?"

www.cizgiliticim.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Sanırım evet."

Gorevitch, Zanger'in suçlayıcı gözlerine bakmamaya özen göstererek yürüdü. Tam bir yanlışlıklar komedyasıydı bütün bunlar. Gorevitch ormanda maymunu diriltmek için neredeyse bir saat didinmişti. Sonra hayvanı bağlamakla ve tekrar bayılmakla uğraşmıştı -bu sefer fazla sakinleştirici vermemişti- ve ardından, havaalanı en yakın büyük şehir olan Medan'a götürürken yarattığın adrenalin şokuna girmesini önlemek için sürekli ilgilenmişti.

Yolculuk olaysız geçmişti ve sonunda kendini depoda bulan maymun, Hollandalı denizciler gibi küfretmeye başlamıştı. Gorevitch'in aradığı Zanger, New York'tan apar topar gelmişti.

Ama Zanger gelene kadar maymun larenjit olmuştu ve boğuk bir sesle fisıldamak dışında artık konuşmuyordu.

"Ne işe yarayacak ki?" demişti Zanger. "Sesi duyulmuyor."

332¹ MICHAEL CRICHTON

"Fark etmez," demişti Gorevitch. "Sesini kaydedip sonradan dublaj yaparız. Dudak hareketlerine uygun şekilde."

"Dublaj mı?"

"Kimse anlamaz."

"Delirdin mi sen? *Herkes* anlar. Dünyadaki bütün laboratuvarlar gelişmiş cihazlarla bu videoyu inceleyecek. Dublajı beş dakikada fark ederler."

"Pekâlâ," demişti Gorevitch, "öyleyse iyileşmesini bekleriz."

Zanger bundan da hoşlanmamıştı. "Sesine bakılırsa çok hasta. Bir yerlerde soğuk mu aldı?"

"Olabilir," demişti Gorevitch. Aslında maymunun soğuğu kendisinden, suni teneffüs sırasında aldığına emindi. Gorevitch için hafif

333 MICHAEL CRICHTON

bir nezleydi, ama Şimdi iki büklüm olmuş ksren orangutan işin ağır bir hastalık gibiydi.

"Veterinere ihtiyağı var."

"Mümkün değil," demişti Gorevitch. "O koruma altındaki bir hayvandı ve biz aldık, unuttun mu?"

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Sen çaldın," demişti Zanger. "Dikkat etmezsen onu öldürecek-
sin de."

"Daha genç. Düzeler."

Sahiden de ertesi gün maymun yine konuşmaya başlamıştı, ama kesik kesik öksürüyor ve çirkin, sarılı yeşilli balgam tükürüyordu. Gorevitch hayvanı hemen filme çekmeye karar vermişti, bu yüzden arabadan ekipmanını getirmeye gitmişti, ama tökezleyince kamerayı çamurlu bir çukura düşürmüştü. Kamera çatlamıştı. Hem de depounun kapısına üç metre kala.

Üstüne üstlük koca Medan şehrinde bir tane bile doğru dürüst kamera bulamamışlardı tabii. Bu yüzden Java'dan uçakla bir tane getirtmek zorunda kalmışlardı. Şimdi kamerayı beklemekteydiler, maymun kafesin içinden öksürürken, onlara küfrederken, el kol hareketleri yaparken ve tükürürken.

Zanger tam hayvanın ulaşamayacağı kadar uzakta durarak kafa salladı. "Tanrım, ne rezil bir durum."

335 MICHAEL CRICHTON

Gorevitch tekrar dönüp Malezyalı çocuğa bakarak "Daha ne kadar var?" dedi. Çocuk yine kafa sallayıp omuz silkmekle yetindi.

Kafesin içindeki orangutan öksürerek küfretti.

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

GEORGIA BELLARMINO kızının yatak odasının kapısını açıp hızla içeriye araştırmaya başladı. Oda dağınmıktı elbette. Burada ruş buruş yatak örtülerinin arasındaki kırıntılar, yerde çizik CDler, yatağın altında yan yatan kola kutuları ve kirli bir saç fırçası, bir saç maşası ve boş bir bronzlaştırıcı tübü. Georgia yatağın yanındaki sehpanın çekmecelerini açınca bir çiklet kâğıdı topağı, top şekline getirilmiş iç çamaşırları, nane şekerleri, maskaralar, geçen yılki öğrenci balosundan fotoğraflar, kibritler, bir hesap makinesi, kirli çoraplar, *Teen Vogue* ve *People* dergilerinin eski sayılarını gördü. *Bir de bir paket sigara görmek biç hoşuna gitmedi.*

Sonra şifoniyer çekmecelerini açıp onları çabucak karıştırdı, elimden geçen arkalarına kadar soktu; sonra gardıroba geçti, ki orası epey vaktini aldı. Dipte karmakarışık normal ve spor ayakkabılar vardı. Banyo lavabosunun altındaki dolaba ve hatta kapaklı kirli çamaşır sepetine bile baktı.

O morlukları açıklayacak hiçbir şeye rastlamadı.

334 MICHAEL CRICHTON

Odaya amaşır sepeti koymak anlamsızdı aslında, çünkü Jenni-fer bütün çamaşırlarını banyoda yere atıyordu. Georgia Bellarmino

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

335 MICHAEL CRICHTON

otomatikman eğilip onları topladı. O zaman banyo zemininin fayanslarındaki çizgileri fark etti. Lastik izleri. Hafif. Paralel.

O çizgilere neyin yol açtığını biliyordu: bir portatif merdiven. Başını kaldırıp tavana bakınca tavan arasına açılan bir panel gördü. O panelde parmak izi lekeleri vardı.

Georgia bir portatif merdiven getirmeye gitti. Paneli yana çekince yere iğneler ve şırıngalar düştü. *Aman Tanrım*, diye düşündü. Elini tavan arasına uzatıp etrafı yokladı. Eli akla dış macununu getiren karton tüplere temas etti. Onları çıkardı; hepsinin de üstünde tıbbi isimler vardı: LUPRON, GONAL-F, FOLLETISM. *Doğurganlık hapları.* Kızı ne dolaplar çeviriyordu?

Kocasını aramamaya karar verdi; yoksa adam küplere binerdi. Bunun yerine cep telefonunu çıkarıp okulu aradı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

32

R. MARTIN BENNETT'in Chicago'daki muayenehanesinde interkom vızıldıyordu, ama Dr. Bennett umursamıyordu.

^D Biyopsi raporu tahmin ettiğinden çok daha kötüydü. Parmasını kâğıdın kenarında gezdirirken, bunu hastasına nasıl söyleyebileceğini merak etti.

Martin Bennett elli beş yaşındaydı; bir asrın neredeyse üçte biri boyunca uzman dahiliyecilik yapmış ve pek çok hastaya kötü haber vermişti. Ama buna bir türlü alışmamıştı. Özellikle de gençlere, küçük çocukları olanlara söylemeye. Oğullarının masadaki fotoğraflarına göz attı. Artık ikisi de üniversitedeydiler. Tad, Stanford'da son sınıftaydı; Bili ise Columbia'daydı. Ayrıca Bili tıp okuluna hazırlık dersleri alıyordu.

Kapı çalındı ve hemşiresi Beverly kafasını içeri uzattı. "Affedersiniz Dr. Bennett, ama interkoma cevap vermiyordunuz. Ben de önemli bir mesele olduğunu düşündüm."

"Biliyorum. Ban sadece... bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum." Masanın ardında ayaklandı. "Andrea'yla şimdi görüşeceğim."

33

Beverly hayır anlamında kafa salladı. "Andrea gelmedi," dedi.
"Öbür kadından bahsediyorum."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Hangi öbür kadından?"

Beverly usulca muayenehaneye girdi ve kapıyı ardından kapadı. Sesini alçaktı. "Kızınızdán," dedi.

"Ne diyorsun sen? Kızım yok benim."

"Şey, bekleme odasında kızınız olduğunu söyleyen genç bir bayan var."

"Bu imkânsız," dedi Bennett. "Kimmiş?"

Beverly elindeki nota baktı. "Adı Murphy imiş. Seattle'da yaşıyor. Annesi üniversitede çalışıyor. Yirmi sekiz yaşında ve yanında bir buçuk yaşlarında bir çocuk var. Küçük bir kız."

"Murphy mi? Seattle mi?" Bennett geçmişi düşünüyordu. "Yirmi sekiz mi demiştin? Hayır, hayır. İmkânsız." Üniversitedeyken, hatta tıp okulundayken bile bazı ilişkileri olmuştu. Ama neredeyse otuz sene önce Emily ile evlenmişti ve o zamandan beri sadece tıp konferanslarında ihanet etmişti. Evet, bunu senede en az iki kez yapıyordu, Cancûn'da, İsviçre'de, egzotik yerlerde. Ama buna başlayalı sadece on-on beş sene olmuştu. O yaşta bir çocuğunun olması mümkün gelmiyordu.

"Hiç belli olmaz herhâlde..." dedi Beverly. "Onunla görüşecek misiniz?"

"Hayır."

"Söylerim," dedi Beverly. Sesini iyice alçaltıp fısıltıyla konuştu. "Ama hastaların önünde rezalet çıksın istemeyiz. Kadın biraz, şey, dengesiz görünüyor da. Hem sizin kızınız değilse belki ona gerçeği baş başayken bizzat söylemeniz daha iyi olur."

Bennett yavaşça kafa sallayıp onayladı. Tekrar koltuğuna yığıldı. "Tamam," dedi. "Gelsin."

338 MICHAEL CRICHTON

"Büyük sürpriz ha?" Kapı eşiğinde duran, kucığındaki çocuğu hoplatan kadın orta boylu, çekici olmayan bir sarışındı. Üzerindeki kot pantolon ve tişört moda karşıtı akıma uygun döküntü tarzday-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

di. Bebeğinin suratı kirliydi ve burnundan sümük damlıyordu. "Şık giyinmedim, kusura bakma, ama... bilirsin işte."

Bennett masasının ardında ayaklandı. "Lütfen girin Bayan...
»

şey...

"Murhpy. Elizabeth Murphy." Başıyla bebeği gösterdi. "Bu da Bess."

"Ben Dr. Bennett." Kadına masanın diğer tarafındaki koltuğa oturmasını işaret etti. Oturan kadına dikkatle baktı. Aralarında en ufak benzerlik göremedi. Kendisi esmer, açık tenli, biraz kiloluydu. Kadınsa zeytuni tenli, incecik, narin, sımsıkıydı.

"Hi hı, biliyorum," dedi kadın. "Sana hiç benzemediğimi düşünüyorsun. Ama saçım doğal renginde olsa, biraz da kilo alsam akraba olduğumuzu görebilirsin."

340 MICHAEL CRICHTON

"Üzgünüm," dedi Bennett oturarak, "ama kesinlikle öyle bir şey gördüğüm yok."

"Sorun değil," dedi kadın omuz silkerek. "Şoke oldun herhalde. Muayenehanene böyle gelivermeme."
"Şaşırdığım kesin."

"Önceden arayıp haber verecektim, ama sonra vazgeçtim. Benimle görüşmek istemezsin diye."

"Anlıyorum. Bayan Murphy, kızım olduğunuzu düşünmenizin sebebi nedir?"

"Ah, kızın olduğum kesin. Ona şüphe yok." Tuhaf bir özgüvenle konuşuyordu.

"Anneniz beni tanıdığını mı söylüyor?" dedi Bennett.
"Hayır."

"Benimle daha önce tanıştınız mı?"

"Tanrım, hayır."

Rahatlayan Bennett iç geçirdi. "Öyleyse korkarım durumu anlamıyorum..."

"Sadede geleceğim. İhtisasını Dallas'ta yapmıştın. Southern Memorial'da."

Bennett kaşlarını çattı. "Evet..."

"Orada çalışan herkesin kan grubu belirlenirdi, acil durumlarda kan verebilsinler diye."

"Bu çok eskidendi." Bennett geçmişi düşünüyordu. Otuz yıl kadar öncesini.

"Hi hi, şey. O kanları sakladılar baba."

Bennett yine kadının sesindeki özgüveni işitti. "Yani?"

Kadın koltuğunda kııldı. "Torununu tutmak ister misin?"

"Şimdi değil, teşekkürler."

Kadın çarpıkça gülümsedi. "Beklediğim gibi değilsin. Bir doktor daha... samimi davranır sanmışım. Bellevue'daki methadone kliniğinde daha samimi insanlar var."

"Bayan Murphy," dedi Bennett, "izninizle..."

"Ama uyuşturucuyu bırakınca ve bu güzel kızı doğurunca, hayatıma anlam katmak istedim. Bebeğimin dedesiyle ninesini tanınmasını çok istedim. Ayrıca seninle en nihayet tanışmak istedim."

Bennett bu konuşmayı bitirmenin vaktinin geldiğine karar verdi. Ayağa kalktı. "Bayan Murphy, genetik testler yaptırabileceğimi biliyorsunuz ve bunlar gerçeği..."

"Evet," dedi kadın, "bunun farkındayım." Masasına katlı bir kâğıdı attı. Bennett kâğıdı yavaşça açtı. Dallas'taki bir genetik laboratuvarının raporuydu. Paragrafları taradı. Başının döndüğünü hissetti.

"Kesinlikle babam olduğunu söylüyor," dedi kadın. "Olmama ihtimalin dört milyarda birmiş. Genetik materyalimle senin kanını karşılaştırdılar."

344 MICHAEL CRICHTON

"Bu çok saçma," dedi Bennett, tekrar koltuğuna çökerek.

"Beni kutlarsın sanmıştım," dedi kadın. "Bunu öğrenmek kolay olmadı. Annem yirmi sekiz yıl önce St. Louis'de yaşamış; o sıralar evliymiş..."

Bennett, St. Louis'te tıp okumuştu. "Peki beni tanımıyor mu?"

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

"Anonim bir bağışçının spermleriyle yapay döllemiş. Yani seninkilerle."

Bennett başının döndüğünü hissetti.

"O bağışçının bir tıp öğrencisi olduğunu tatmin ettim," diye devam etti kadın, "çünkü annem tıp okulunun kliniğine gitmiş. Onların kendi sperm bankaları var. Tıp öğrencileri o zamanlar para karşılığı sperm bağışında bulunuyorlardı, değil mi?"

"Evet. Yirmi beş dolara."

"Bak, işte. O zamanlar için iyi harçlık. Haftada bir kere filan mı yapabiliyordun? Oraya gidip boşalma işini?"

"Onun gibi bir şey."

"Klinik on beş yıl önce yanınca bütün kayıtlar kaybolmuş. Ama öğrenci yıllıklarımı bulup inceledim. Sınıfta her sene yüz yirmi öğrenci oluyormuş ve bunların yarısı kızmış. Bu da altmış erkek eder. Asyalıları ve diğer azınlıkları çıkarınca geriye senede otuz beş civarı kalıyor. Sonunda elimde kontrol edilecek yüz kırk kadar isim kaldı. Tahminimden daha kısa sürdü."

Bennett koltuğuna iyice gömüldü.

"Ama gerçeği bilmek ister misin? Tıp okulunun yıllığında resmini görünce hemen anladım. Saçmdan, gözlerinden..." Kadın omuz silkti. "Neyse işte, sonuçta buradayım."

"Ama böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu," dedi Bennett. "Hepimiz anonim bağışçıldık. İkimiz bulunamazdı. Çocuğumuz olup olmadığım kimse asla bilemeyecekti. O zamanlar anonimliğimiz normal kabul ediliyordu."

"Hi hi, şey. O günler geride kaldı."

SIRADAKİ I 347

"Ama senin baban olmayı kabul etmedim ki hiç. Söylemek istediğim bu."

Kadın omuz silkti. "Ne diyebilirim ki?"

"Çocuk sahibi olmuyordum. Kısır çiftlerin çocuk sahibi olmalarına yardım ediyordum."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Ama ben çocuğunum."

"Ama ailen..."

"Ben sizin çocuğunuzum Dr. Bennett. Bunu mahkemede kanıtlayabilirim."

Bir sessizlik oldu. Bakıştılar. Tükürüğü akan çocuk kımıldandı. Bennett sonunda "Buraya neden geldin?" dedi.

"Biyolojik babamla tanışmak istedim..."

"Eee, tanıştın işte."

"Ayrıca onun sorumluluklarını ve vazifelerini yerine getirmesini istedim. Bana yaptıkları yüzünden."

İşte meselenin özüne gelmişlerdi. Nihayet.

"Bayan Murphy," dedi Bennett yavaşça, "benden zırnık koparamazsınız."

Ayağa kalktı.

"Keş olmamın sebebi," dedi kadın, "senin genlerin."

"Saçmalama."

"Baban alkolikti, senin de uyuşturucu sorunların oldu. Bağımlılık genleri taşıyorsun."

"Ne genleri?"

350 MICHAEL CRICHTON

"AGS3. Eroin bağımlılığı. DAT1. Kokain bağımlılığı. Sende de bende de bu genlerden var. Bana bu genleri sen verdin. Kusurlu spermelerini hiç bağışlamaman gerekiyordu."

"Ne diyorsun sen?" dedi Bennett birden sinirlenerek. Bu kadının ezberden konuştuğu ortadaydı. Bennett tehlike seziniyordu. "Spermelerimi otuz yıl önce bağışladım. O zamanlar testler filan yoktu... şimdi de bir yükümlülüğüm yok."

"Biliyordun," dedi kadın öfkeyle. "Kokain problemin olduğunu biliyordun, irsi olduğunu biliyordun. Yine de spermelerini sattın. Hasarlı, kusurlu spermelerini pazara sürdün. Kime bulaştırdığına aldırmadan."

"Bulaştırmak mı?"

"Öyle davranmaya hakkın yoktu. Tıp mesleğinin yüz karası sen. Genetik hastalıklarını başka insanların sırtına yıkıyorsun. Hiç umursamadan hem de."

Bennett her nasdsa öfkesini zaptetmeyi başardı. Kapıya gitti. "Bayan Murphy," dedi, "size söyleyecek başka sözüm yok."

"Beni kovuyor musun? Buna pişman olacaksın," dedi kadın. "Buna çok ama çok pişman olacaksın."

Muayenehaneden hışımla çıktı.

Kendini ansızın bitkin hissedene Bennett, masasının ardındaki koltuğa çöktü. Şoktaydı. Masasına, bekleyen hastalarının dosyalarına bakakaldı. Artık hiçbir önemli gelmiyordu. Avukatını arayıp durumu bir çırpıda açıkladı.

"Para istiyor mu?" dedi avukat.

"Sanırım."

"Miktarını söyledi mi?"

"Jeff," dedi Bennett, "bunu ciddiye almıyorsun, değil mi?"

"Ne yazık ki ciddiye almak zorundayız," dedi avukat. "Aynı şey Missouri'de de oldu ve o zamanlar Missouri'de yapay dölleme-ki babalık durumuyla ilgili net kanunlar yoktu. Seninki gibi vakalar ancak çok yakın zamanlarda problem olarak başgöstermeye başladı. Ama babalık meselelerinde mahkeme her zaman çocuğa bakılmasına hükmeder."

"Kadın yirmi sekiz yaşında."

"Evet ve ebeveyni var. Yine de dava açabilir. Bu gen meselesine dayanarak fütursuzca tehlikeye atıldığını, bir çocuk olarak kötü muameleye uğradığını filan iddia edebilir. Bir yargıçtan bir şeyler koparabilir de, koparamayabilir de. Unutma ki babalık davalarında genellikle erkeklerin aleyhine kararlar çıkar. Diyelim ki bir kadını ham-

SIRADAKİ I 353

le bıraktın ve kürtaj yaptırmaya karar verdi. Bunu sana danışmadan yapabilir. Ama doğurmaya karar verirse nafaka ödemek zorundasın,

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ondan çocuk sahibi olmayı hiçbir zaman kabul etmemiş olsan bile. Mahkeme onu hamile bırakmamanın senin sorumluluğun olduğunu söyler. Veya diyelim ki çocuklarına genetik testler yaptırdın ve senden olmadıkları... karının seni aldattığı ortaya çıktı. Mahkeme yine de senin olmayan o çocuklara bakmanı emreder."

"Ama kadın yirmi sekiz yaşında. Çocuk değil ki..."

"Mesele şu: Ünlü bir doktor, öz kızına bakmamak için mahkemeye gitmek ister mi?"

"Hayır," dedi Bennett.

"Doğru, istemezsin. O bunu biliyor. Missouri kanunlarını da biliyor sanırım. Bu yüzden seni tekrar aramasını bekle, bir görüşme ayarlayın ve beni ara. Avukatı varsa daha da iyi. Onun da gelmesini söyle. Bu arada sana verdiği genetik raporu bana faksla."

"Ona para vermek zorunda mı kalacağım?"

SIRADAKİ I 355

"Kesinlikle," diyen avukat telefonu kapadı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

OCKVILLE KARAKOLU'nun başvuru masasındaki kadın yirmi beş yaşında, çekici, pürüzsüz tenli bir zenciydi. Masasındaki levhada **POLİS J. LOWRY** yazılıydı. Üniforması tertemizdi. Georgia Bellarmino kızını masanın diğer tarafına doğru itti. İçinde şırıngalar bulunan kâğıt poşeti kadın polisin önüne koyup "Polis Lowry, kızımda neden bunların bulunduğunu bilmek istiyorum, ama bana söylemeyi reddediyor," dedi.

Kızı ona öfkeyle baktı. "Senden nefret ediyorum anne," dedi. Polis Lowry şaşırılmış görünmüyordu. Şırıngalara baktı. Gorgia'nın kızına döndü. "Bunları sana bir doktor mu yazdı?" "Evet."

"Doğurganlıkla mı ilgililer?"
"Evet."

"Kaç yaşındasın?"
"On altı."

"Kimliğini görebilir miyim?"

I

"Evet, on altı yaşında," dedi Georgia Bellarmino öne eğilerek.
"Ayrıca bilmek istediğim şey..."

"Üzgünüm madam," dedi kadın polis. "On altı yaşındaysa ve bu ilaçlar doğurganlıkla ilgiliyseler, bilgilendirilme hakkınız yok."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

I

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

344 MICHAEL CRICHTON

"Ne demek bilgilendirilme hakkım yok? O benim *kızım*. Daha *on altı* yaşında."

"Kanun böyle madam."

"Ama o kanun kürtajlar için. Kızım kürtaj yaptırmıyor ki. Ne haltlar karıştırıyor bilmiyorum. Bunlar doğurganlık ilaçları. Kendine *doğurganlık ilaçları enjekte ediyor.*"

"Üzgünüm, bu konuda size yardımcı olamam."

"Yani kızımın vücuduna ilaçlar enjekte etmeye hakkı var, ama benim olanları öğrenmeye hakkım yok, öyle mi?"

"Size söylemiyorsa yok, evet."

"Peki ya doktoru?"

Polis Lowry hayır anlamında kafa salladı. "O da size söyleyemez.
Doktor-hasta mahremiyeti." SIRADAKI 1345

Georgia Bellarmino şırıngaları saydıktan sonra torbanın içine gerisingeri attı. "Bu çok saçma."

"Kanunları ben koymuyorum," dedi kadın polis. "Uygulanmalarını sağlıyorum o kadar."

Arabayla eve gidiyorlardı. "Tatlım," dedi Georgia. "Hamile kalmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Kız kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Hiddetliydi.

"Bak, sen on altı yaşındasın, yani bu bir sorun olmaz herhalde... Peki ama ne yapıyorsun?"

"Kendimi *salak* gibi hissetmeme yol açtın."

"Tatlım, kaygılanıyorum, hepsi bu."

"Hayır, kaygılanmıyorsun. Başkalarının işine burnunu sokan, fesat bir kaltaksın. Senden nefret ediyorum, bu arabadan da nefret ediyorum."

Bir süre daha böyle devam ettikten sonra Ge orgia nihayet kızını okula geri götürdü. Jennifer arabadan inince kapıyı küt diye kapadı. "Üstelik senin yüzünden Fransızca testine geç kaldım!"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Yorucu bir sabah ve Georgia iki randevusunu iptal etmişti. Şimdi müşterilerinden yeni randevular koparmaya çakşması gerekiyordu. Georgia ofise girip iğne torbasını yere bıraktı ve telefonu eline aldı.

Oradan geçen ofis müdürü Florence torbayı gördü. "Vay," dedi. "Bu işler için biraz yaşlı değil misin?"

"Ben kullanmıyorum," dedi Georgia sinirle.

"Öyleyse... kızın olamaz, değil mi?"

Georgia kafa salladı, "Hi hı, o."

"Dr. Vandickien yüzünden," dedi Florence.

"Kim?"

"Miami'de. Genç kızlar yumurtalıklarına hormon pompalayıp sonra da yumurtalarını ona satıyor, parayı da cebine atıyorlar."

"Sonra ne yapıyorlar?" dedi Georgia.

"Silikonlu meme yaptırıyorlar."

Georgia iç geçirdi. "Harika," dedi. "Cidden harika."

Kocasının Jennifer'la konuşmasını istiyordu, ama ne yazık ki Rob, Ohio'ya giden bir uçaktaydı; orada kendisi hakkında bir TV programı çekeceklerdi. Bu meselenin tartışılmasının -ki oldukça şiddetli geçeceği kesindi- ertelenmesi gerekecekti.

ENATO OFİS BİNASI'ndan Senato Yemekhanesi'ne yer altı tramvayıyla giden Senatör Robert Wilson (Vermont'tan), Senatör^S Dianne Feinstein'a (California'dan) dönerek "Bence bu genetik meselesinde daha proaktif olmamız gerekiyor," dedi. "Mesela genç kızların yumurtalarını kâr amacıyla satmalarına önleyecek bir kanun çıkarmayı düşünmeliyiz."

"Genç kızlar bunu zaten yapıyorlar Bob," dedi Feinstein. "Şu an yumurtalarını satıyorlar."

"Neden, üniversite masrafları yüzünden mi?"

"Belki birkaçı o yüzden yapıyordur. Çoğu erkek arkadaşlarına yeni bir araba almak ya da estetik ameliyat için yapıyorlar."

Senatör Wilson şaşkın görünüyordu. "*Bu* ne kadar zamandır sürüyor?" dedi.

"İki yıldır," dedi Feinstein.

"Belki California'da..."

"Her yerde Bob. New Hampshire'daki bir genç kız, erkek arkadaşının kefaletini ödemek için yaptı."

"Peki bu senin canını sıkıyor mu?"

"Hoşuma gitmiyor," dedi Feinstein. "Yanlış bir şey bence. Tıb-

SIRADAKİ I 347

ben tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Bu kızlar gelecekteki doğur-

www.cizgiliiforum.com
By Tekhizuz

ganlıklarını tehlikeye atıyor olabilirler diye düşünüyorum. Ama hangi sebeple yasaklayacağız ki? Vücutları onların, yumurtaları onların." Feinstein omuz silkti. "Her halükârda iş işten geçti Bob. Çoktan geçti."

45 İNEMİ?

Y

Ellis Levine annesini Madison'la Yetmiş Yedinci Caddenin köşesindeki Polo Ralph Lauren mağazasının ikinci katında buldu. Kadın aynanın önünde, üstünde krem rengi bir keten takım ve yeşil bir eşarpla durmaktaydı. Sağa sola dönüyordu.

"Selam canım," dedi kadın onu görünce. "Yine olay mı çıkarcaksın?"

"Anne," dedi Ellis, "ne yapıyorsun?"

"Yazkk bir iki şey akyorum canım."

"Bu konuyu konuşmuştuk," dedi Elks.

"Sadece bir iki şey," dedi annesi. "Yazkk. Bu pantolonun paçalarını beğendin mi?"

46

"Anne, bunu daha önce de yaşamıştık."

Kadın kaşlarını çattı ve beyaz saçını dalgınca kabarttı. "Eşarba beğendin mi?" dedi. "Bence biraz fazla abartık."

"Konuşmakyız," dedi Ellis.

"Öğle yemeğine mi çıkıyoruz?"

"Sprey işe yaramadı," dedi Ellis.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Ah, bilmem ki." Kadın yanağını okşadı. "Biraz nemlenme hissettim. Bir hafta kadar. Ama şimdi pek bir etkisi yok, evet."

"Alışveriş yapmayı sürdürdün."

"Artık çok az alışveriş yapıyorum."

"Geçen hafta üç bin dolar harcadın."

"Ah, merak etme, onların çoğunu geri götürdüm." Eşarbi çekiştirirdi. "Bence yeşil renk cildimi tuhaf gösteriyor. Hasta gibi gösteriyor. Ama pembe bir eşarp hoş durabilir. Ellerinde bunun pembesi var mı acaba?"

Ellis ona dikkatle, içinde giderek artan kötü bir önseziyle bakmaktaydı. Annesinde bir terslik olduğuna karar verdi. Kadın aynanın

karşısında, aynen haftalarca önce durduğu yerde durmaktaydı; o zamanki görüşmelerinde Ellis'e, söylediklerine, ailevi durumuna, mali durumuna tamamen kayıtsızlık sergilemişti. Tavrı çok tersti.

Bir muhasebeci olan Ellis, müsrif insanlardan dehşet duyardı. Para gerçektir, somuttur, somut gerçekler ve hesap çizelgelerindeki rakamlar demektir. O gerçekler ve sayılar yoruma bağlı değildir. Onlara hangi açıdan baktığınız fark etmezdi. Annesi, içinde bulunduğu mali durumun acı gerçeklerinin farkında değildi.

Onun gülümseyerek satış görevlisi kıza eşarabın pambesinin olup olmadığını sormasını izledi. Hayır, dedi kız, bu sene pambesini yapmamışlardı. Sadece yeşil ve beyaz vardı. Ellis'in annesi beyazı demek istediğini söyledi. Kız yürüyerek uzaklaştı. Annesi Ellis'e gülümsedi.

Tamamen müsriflik. Sanki...

Belki de erken bunamadır, diye düşündü Ellis. İlk belirtiler olabilir.

"Bana neden öyle bakıyorsun?"

SIRADAKİ I 351

"Nasıl bakıyorum anne?"

"Deli değilim. Beni bir yaşlılar yurduna kapatamazsın."

"Bu nereden çıktı şimdi?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Siz çocuklar para istiyorsunuz biliyorum. Vail'deki ve Virgin Adalarındaki daireleri bu yüzden satıyorsunuz. Para için. Hepiniz açgözlüsünüz. Ebeveyninizin ölmesini bekleyen akbabalar gibisiniz. Ölmezsek işi çabuklaştırmak istiyorsunuz. Bizi bir yurda kapatmak. Ayak altından çekmek. Dek raporu aldirmek. Planınız bu, değil mi?"

Satış görevlisi kız beyaz bir eşarpla geri döndü. Ellis'in annesi eşarbi boynuna doladı ve ucunu abartılı bir edayla omzundan geriye attı. "Ama beni bir yurda filan kapatamazsın Bay Çokbilmiş. Bunu kafana sok." Kıza döndü. "Bunu akyorum," dedi. Hâlâ gülümsüyordu.

Erkek kardeşler o akşam buluştular. Şehirdeki bütün restoranlarda tanıdıkları olan yakışıklı Jeff onlara Sushi Hana'da şelaleye bakan bir masa buldu. O erken saatte bile içerisi mankenlerle ve aktirislerle doluydu ve Jeff bir sürü kadınla kesişiyordu. Sinirlenen Elks "Evde işler nasıl?" dedi.

Jeff omuz silkti. "İyi. Bazen geç saatlere kadar çakışmam gerekiyor. Bikrsin."

"Hayır, bilmiyorum. Büyük bir yatırımcı banker olmadığımından kızlar bana sana yaptıkları gibi göz kırpmıyorlar."

En küçük kardeş olan avukat Aaron cep telefonu ile konuşmaktaydı. Konuşmasını bitirip telefonu kapadı. "İkiniz de kesin şunu. Lisesiden beri aynı muhabbet. Annemin durumu nedir?"

"Telefonda söylediğim gibi," dedi Elks. "Tuhaf. Mutlu mutlu gülümsüyor. Umurunda değil."

"Geçen hafta üç bin papel harcamış."

"Umurunda değil. Eskisinden de fazla akşveriş yapıyor."

"O gen spreyi işe yaramadı desenize," dedi Aaron. "Onu nereden bulmuştun ki?"

354 MICHAEL CRICHTON

"California'da bir şirkette çalışın bir adam var. BioGen'de."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Jeff arkaya bakıyordu. Tekrar masaya döndü. "Hey, BioGen hakkında bir şeyler duymuştum. Sorunları varmış."

"Nasıl sorunlar?" dedi Aaron.

"Bir ürünlerine hastalık bulaşmış, kârları düşmüş. Gevşek davranmışlar, hata yapmışlar. Hatırlayamıyorum. Yakında hisseleri kamuya arz edilecek, ama çuvalalayacakları kesin."

Aaron, Ellis'e döndü. "Senin o spreyden anneme hastalık bulaşmış olmasın?"

"Hayır, sanmam. Bence o kahrolası şey işe yaramadı o kadar."

"Ama bulaşıcı hastalık varsa..." dedi Aaron.

356 MICHAEL CRICHTON

"Avukatlık taslamayı kes. Annemin bir kuzeninin oğlu kıyak olsun diye gönderdi."

"Ama gen terapisi tehlikelidir," dedi Aaron. "Gen terapisi yüzünden ölenler oldu. Bir sürü kişi."

Ellis iç geçirdi. "Aaron," dedi. "kimseye dava açmayacağız. Ben-
ce, şey, zihinsel gerilemenin başlangıcıyla karşı karşıyayız. Alzheimer
filan gibi bir şeyle."

"Annem daha altmış iki yaşında."

"O yaşlarda başlayabiliyor."

Aaron hayır anlamında kafa salladı. "Yapma Ellie. Annem gayet
sağlıklıydı. Aklı başındaydı. Şimdi bana kafayı yemeye başladı diyor-
sun. O sprej yüzünden olabilir."

"Bulaşıcı hastalık," diye anımsattı Jeff. Bir kıza gülümsüyordu.

"Jeff, dikkatini biraz toplar mısın?"

"Topluyorum. Şu memelere bak."

"Silikon."

"Sen de her şeyin içine etmeye bayılırsın."

"Burnunu da düzeltirmiş."

"Güzel kız."

"Paranoyak," dedi Ellis.

358 MICHAEL CRICHTON

"Bunu bilemezsin."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Annemden bahsediyorum," dedi Ellis. "Kendisini bir yaşlılar yurduna kapatacağımızı sanıyor."

"Bunu ciddi yapmamız gerekebilir," dedi Aaron. "Epey masraflı iş. Ama yaparsak o genetik şirketinin yüzünden olacak. Halkın bu biyotek şirketlerine sempatisi yoktur bıkrsiniz. Anketlere göre yüzde doksan ikisi onlara karşı. İnsan hayatına önem vermeyen vicdansızlar, şerefsizler olarak görülüyorlar. GM ürünleri doğayı mahvediyor. Genlerin patentlerini alıp, ortak mirasımıza sessiz sedasız el koyuyorlar. Birkaç penikk ilaçları birkaç bin dolara satıyorlar. Araştırma yapıyormuş gibi görünüp asknda yapmıyorlar; başka insanların çakşmalarını satın akyorlar o kadar. Yüksek araştırma giderleri varmış gibi yapıyorlar, oysa paralarının çoğunu reklama harcıyorlar. Reklamlarda da yalan söylüyorlar. Sinsi, ahlaksız, tembel, paragöz piskkler. Havada karada kazanırız."

"Dava açmaktan bahsetmiyoruz," dedi Elks. "Annemden bahsediyoruz."

360 MICHAEL CRICHTON

"Babamın durumu iyi," dedi Jeff. "Anneme o göz kulak olsun."
Masadan kalkıp, şortlu ve uzun bacaklı üç kızın yanına oturdu.

"Taş çatlasa on beş yaşındadır şunlar," dedi Elks burun kıvrarak.

"Masada içkiler var," dedi Aaron.

"Jeff in okula giden iki çocuğu var."

"Evde işler nasıl?" Aaron.

"Hassiktir oradan."

"Konuyu dağıtmayakm," dedi Aaron. "Annem kafayı yiyor ya da yemiyor olabilir. Ama bir yurda yerleştirilecekse epey paraya ihtiyacımız olacak. Altından kalkabileceğimizi sanmıyorum."

"Ne yapakm peki?"

"BioGen ve bize gönderdikleri Őu sprej hakkında daha çok Őey renmek istiyorum. Bir sŪrŪ Őey."

"Dava açmayı kafaya koymuŐ gibisin."

"İleriyi dŪŐŪnŪyorum o kadar," dedi Aaron.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

50

örürsünüz SIZI

G

Kaykayımı süren sinirli altıncı sınıf öğrencisi Billy Cleever, oyun bahçesinden klasik bir uçuşla geçip havada üç yüz altmış derece dönerken kaykayın arka tarafını kavrayıp kaldırırma indi. Bunu kusursuzca yapması iyiydi, çünkü o gün havasının biraz söndürüldüğünü hissediyordu. Peşinden gelen dört çocuk her zamanki gibi bağırıp çağırmak yerine sus pustular. Üstelik San Diego'daki Market Sokağı'na yokuş aşağı yaptıkları büyük geziydi bu. Amma sessizdiler. Sanki ona inançlarını yitirmiş gibiydiler.

Billy Cleever bugün küçük düşürülmüştü. Eli çok acıyordu. Saklak hemşireye sadece yara bandı yapıştırmasını söylemişti, ama kadın kocaman bandajlamakta ısrar etmişti. Billy okuldan çıkar çıkmaz bandajı parçalayıp çıkarmıştı, ama yine de. İğrenç görünüyordu. Sakat gibi görünüyordu. Hasta gibi.

Küçük düşürülmüştü. Billy Cleever on bir yaşında olmasına karşın bir yetmiş beş boyunda ve elli beş kiloydu, yaşlarına göre kas yığınıydı ve okuldaki diğer herkesten en az otuz santim uzundu. Hatta öğretmenlerin bile çoğundan uzundu. Kimse ona bulaşmazdı.

354 MICHAEL CRICHTON

O bodur ve sıska Jamie, tavşan dişli o geri zekâlı, Billy'nin yoluna

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

çıkmalıydı. Billy, Baş Belası Markie Lester'm attığı futbol topunu yakalamak için geri geri giderken Koca Dişli Kunduz'a çarpmıştı ve birlikte yere düşmüşlerdi. Billy herkesin ortasında öyle yere düşünce sinirlenmiş ve utanmıştı, çünkü Sarah Hardy filan kıkırdamışlardı. Çocuk hâlâ yerde yattığından Billy ona iki tekme atmıştı -fazla bir şey yapmamıştı aslında, uyarmıştı o kadar-, sonra da çocuk yerden kalkıp ona hafif bir yumruk atmıştı. Önemsiz bir meseleydi.

Sonra birden Maymun Çocuk sırtına atlamış, saçını çekmiş, kulağına kahrolası bir maymun gibi homurdanmıştı ve Billy elini geriye uzatıp da onu tutunca Maymun Çocuk ısırılmıştı... ama ne ısırık! Billy'nin acayip canı yanmıştı! Yıldızlar uçmuştu.

Gözetmen Bay Sümüklü hiçbir şey yapmamıştı tabii, "Ayrılın çocuklar. Ayrılın çocuklar," diye sızlanmıştı. Maymun Çocuğu gözaltına almış ve annesini gelip onu götürsün diye çağırmışlardı, ama annesi onu götürmemişti anlaşılabilir ve bu Maymun Çocuğun talihsizliği idi. Çünkü işte şimdi oradaydılar, tepenin dibindeydiler, beyzbol sahasından geçmek üzereydiler.

Jamie'yle Maymun Çocuk.

Görürsünüz siz!

Billy hızla giderken onlara yandan saldırıp çarpıyor, iki çocuk bowling lobutları gibi devriliyorlar, sahanın yanındaki oyuncu sıralarının üstüne düşüyorlar. Jamie'nin yerde sürtünen çenesi kahverengi bir toz bulutunu havalandırıyor, Maymun Çocuk'sa başlangıç plakasının ardındaki ağa çarpıyor. Billy'nin arkadaşları yandan sesleniyorlar: *Kan! Kan istiyoruz!*

Bacaksız Jamie toz toprak içinde inliyor, bu yüzden Billy doğru Maymun Çocuğun üstüne yürüyor. Kaykayıyla saldırıyor, yandan var gücüyle savurarak o küçük kara piç kurusunun kulağının arkasına vuruyor, bunun ona dersini vereceğini düşünerek. Maymun Çocuğun bacakları havalanıyor, yere bir bez bebek gibi düşüyor, Billy

ona tekmeyi geçiriyor, çenesinin tam altına vuruyor, kıcını tozlardan biraz havalandırıyor o tekmeyle. Ama Billy ayakkabılarına o maymunun kanı bulaşın istemiyor, bu yüzden yine kaykayını savuruyor, bu kez maymunun tam suratının ortasına, belki burnuyla çenesini kırıp onu daha da çirkinleştirir diye.

Ama Maymun Çocuk kenara sıçrıyor, kaykayın parmaklığına çarpmasıyla sesler yankılanıyor, *kavang-kavang-kavang* diye, sonra Maymun Çocuk dişlerini Billy'nin bileğine geçirip *çok sert ısınıyor* Billy çığkğı basıp kaykayını düşürüyor, Maymun Çocuk bırakmıyor. Billy'nin ek hissizleşmeye başlıyor, kolundan ve Maymun Çocuğun çenesinden aşağı kan boşanıyor, Maymun Çocuk köpek gibi hırkyor, gözleri pörtlüyor, Billy'ye bakıyor. Sanki tüyleri filan kabarıyor ve Billy bir an tamamen dehşetle şöyle düşünüyor: *Has.iktir, bu kara piç kurusu beni yiyecek.*

Artık kaykay arkadaşları koşup geldiler, hepsi maymuna kaykaylarıyla vuruyorlar, dört kaykay kafasına inip duruyor, Billy ise çığlık atıyor ve maymun hırkyor... Maymun Çocuğun sonunda Billy'nin ekni bırakması epey sürüyor, sonra Markie Lester'ın üstüne atkyor, tam göğsünün ortasına çarpıyor, Baş Belası yere düşüyor, onlar toz toprakta yuvarlanırken öbürleri peşlerinden gidiyor, Billy ise kanayan koluna bakıyor.

358 MICHAEL CRICHTON

Birkaç saniye sonra, acı katlanıkr hale geknce Billy başını kaldırıyor ve maymunun arkadaki ağa tırmandığını ve şimdi beş metre kadar tepelerinde ağın bağlı olduğu çerçevenin üstünde durduğunu görüyor. Billy'nin arkadaşlarıysa aşağıda toplanmış, ona bağırıyor ve kaykaylarını salkyorlar. Ama hiçbir şey olmuyor. Billy güçlükle ayağa kalkıyor ve "Hepiniz maymun gibi görünüyorsunuz," diyor.

"Aşağı gelmesini istiyoruz!"

"Gelmez ki," dedi Billy. "Salak değil ya. Gekirse tekmeleye tekmeleye canına okuyacağımızı biliyor. En azından ben öyle yapacağım."

"Eee, nasıl indireceğiz peki?"

Billy şimdi kendini epey gaddar hissediyor, gözü dönmüşçesine gaddar, bir şeylerin canını yakmak istiyor, bu yüzden Jamie'nin yanına gidip çocuğu tekmelemeye başlıyor, minicik taşaklarına vurmaya çalışıyor, ama çocuk kahrolası bir bebek gibi yuvarlanıp yardım çığlıkları atıyor. Billy'nin bazı arkadaşları bundan hoşlanmıyor, "Hey onu rahat bıraksana, hey, bacak kadar çocuk o," ama Billy şöyle düşünüyor, *.iktir et, o maymunun aşağı inmesini istiyorum*. Bu salak çocuğu tozlarda tekmelemek iş görür. Durmadan tekmelemek... durmadan... çocuğun yardım çağırması...

Sonra birden Billy'nin arkadaşları çığlığı basıyorlar. "Ah, *lanet olsun!*"

"Lanet olsun! Lanet olsun!"

"Lanet olsun!"

Kaçıyorlar ve sonra Billy'nin ensesine yumuşak ve sıcak bir şey çarpıyor, burnuna tuhaf bir koku gelince inanamıyor, elini arkaya uzatıyor ve... Tanrım. Buna inanamıyor.

"Bok! Bok atıyor!"

Maymun Çocuk yukarıda pantolonunu indirmiş, aşağıya, onlara dışkı atıyor. Hiç ıska geçmeden. Hedefini hiç şaşırıyor, çocukların üstü başı bok içinde kalıyor, sonra bir tanesi Billy'nin suratının ortasına yapışıyor. Billy'nin ağız aralık.

"Oğğğ!" Tükürüp duruyor, suratını siliyor, tekrar tükürüyor, ağızındaki o tattan kurtulmaya çalışıyor. Maymun boku! Lanet olsun! Kahretsin! Billy yumruğunu kaldırıyor. "Seni pis hayvan!"

Sonra alnının ortasına bir tane daha yiyor. *Şlaak!*

Kaykayını kaptığı gibi tabanları yağıyor. Arkadaşlarının yanına gidiyor. Onlar da tükürmekteler. İğrenç. Giysilerine, suratlarına bulamış. Bok. Hepsi Billy'ye bakıyorlar, suratlarından şu okunuyor: *Bu*

SIRADAKİ I 361

işe senin yüzünden bulaştık. Harekete geçmenin zamanı. Billy nasıl yapacağını biliyor.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"O herif hayvanın teki," diyor Billy. "Hayvanlara tek bir şey yapılır. Babamın tabancası var. Yerini bikiyorum."

"Cesaret edemezsin," diyor Markie.

"Palavra sıkıyorsun," diyor Hurley.

"Öyle mi? Bekleyin de görün. Maymun Çocuk yarın okula gele-meyecek. Bekleyin de görün."

Billy ayaklarını sürüye sürüye eve gidiyor, kaykayını taşıyarak, diğerleri de aynı şekilde peşinden gekyorlar. Billy şöyle düşünüyor: *Ah, lanet olsun, demin neye söz verdim ben?*

55 **MILGRAM**, California'daki teyzesine gitmek için uzun bir yolculuğa çıkmıştı, ama daha bir saat araba kullanmışken Gerard şikayete başladı.

"Burası kokuyor," dedi arka koltuğa tünemiş olan Gerard. "İğrenç kokuyor." Pençeden dışarı baktı. "Ne biçim bir yerdeyiz?"

"Columbus, Ohio'dayız," dedi Stan.

"İğrenç," dedi Gerard.

"Ne derler bilirsin," dedi Stan. "Columbus, Cleveland'ın ihtişamsız haktır derler."

Kuş bir şey demedi.

"İhtişam nedir biker misin?"

56Evet. Kapa çeneni de arabayı sür."

Gerard sinirli gibiydi. Oysa Stan'e göre öyle olmamalıydı, çünkü son iki gündür kendisine çok iyi davranıyordu. Stan gri papağanların ne yediğini öğrenmek için internete bakmış ve Gerard'a nefis elmalarla özel sebzeler vermişti. Geceleri hayvan dükkanındaki televizyonu açık bırakmıştı, Gerard seyretsin diye. Bir gün sonra Gerard ısırmayı kesmişti. Hatta Stan'in onu omzuna koymasına izin vermişti, kulağını ısırmadan.

www.cizgilibitforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Yaklaştık mı?" dedi Gerard.

"Hayır. Daha bir saattir yoldayız."

"Ne kadar kaldı?"

"Üç gün gitmemiz gerekiyor Gerard."

"Üç gün. Bu demektir ki yirmi dört çarpı üç, yani yetmiş iki saat."

Stan kaşlarını çatı. Aritmetikten anlayan bir kuş hiç duymamıştı. "Bunu nereden öğrendin?" dedi.

"Ben çok yetenekli bir adamım."

360 MICHAEL CRICHTON

"Sen adam filan değilsin." Stan güldü. "Bu sözü bir filmde mi kaptın?" Kuşun bazen film repliklerini tekrarladığına emindi.

"Dave," dedi Gerard monoton bir sesle, "bu sohbet artık hiçbir amaca hizmet edemez. Hoşçakal."

"Ah, dursana, bunu biliyorum. *Star Wars*' tan."

"Kemerlerinizi bağlayın, hoplamak bir gece olacak." Bir kadın sesiydi.

Stan kaşlarını çatı. "Bir uçak filminden..."

"Orada arıyorlar, burada arıyorlar, şu Fransızlar onu her yerde arıyorlar..."

"Bunu biliyorum, film filan değil, şiir."

"Batır beni!" Şimdi sesi bir İngiliz'inki gibiydi.

"Pes ediyorum," dedi Stan.

"Ben de," dedi Gerard, imalı bir iç geçirişle. "Ne kadar kaldı?"

"Üç gün," dedi Stan.

Papağan pencereden dışarıya, geçip giden şehre baktı. "Uygarlı-
ğın lütuflarından kurtulmuşlar," dedi kovboy aksarıyla. Sonra banjo
sesi çıkarmaya başladı.

Papağan o gün daha sonra Fransızca veya belki de Arapça
şarkılar söylemeye başladı; Stan emin olamadı. Sonuçta yabancı dildi
işte. Papağan bir konsere gitmiş veya en azından kaydını dinlemişti

362 MICHAEL CRICHTON

anlaşılan, çünkü kalabakğın ve akort edilen enstrümanların, müzisyenler sahneye çıkınca kopan alkışların seslerini takkt ediyor, şarkıya sonra geçiyordu. "Didi" gibi bir şeyi söylüyor gibiydi.

Başta ilginçti, yabancı bir ülkenin radyosunu dinlemek gibiydi, ama Gerard hep aynı şarkıları söylüyordu. Dar bir yan yolda, bir kadının sürücünün arkasında kaldılar. Stan bir iki kez kadını sollamayı denediyse de başaramadı.

Bir süre sonra Gerard "*Le soleil c'est beau,*" demeye ve ardından tabanca sesine benzer bir gürültü çıkarmaya başladı.

"Fransızca mı?" diye sordu Stan.

Yine tabanca sesleri. "Le soleil c'est beau." Dan! "Le soleil c'est beau." Ban! "Le soleil c'est beau." Dan!

"Gerard..."

"Le femmes au volant c'est la lachete personifie," dedi kuş.

Bir

gürleme sesi çıkardı. "Pourquoi elle ne depassepas?... Oh, oui, merde, des travaux."

Bayan sürücü nihayet sağa saptı, ama biraz yavaş davranınca Stan onun yanından geçerken hafifçe frene basmak zorunda kaldı.

"Il ne faut jamais freiner... Comme disait le vieux pere Bugatti, les voitures sont faites pour rouler, pas pour s'arreter."

Stan iç geçirdi. "Söylediklerinin tek kekmesini anlamıyorum Gerard."

"Merde, le flics arrivent!"

Papağan poks sireni sesi çıkarmaya başladı.

"Yeter artık," dedi Stan. Radyoyu açtı. Vakit artık akşama geliyordu. Maryville'i geçmiş, St. Louis'e doğru ilerlemekteydiler. Trafik yoğunlaşıyordu.

"Yaklaştık mı?" dedi Gerard.

Stan iç geçirdi. "Neyse. Boş ver." Uzun bir yolculuk olacaktı.

LYNN LAVABONUN yanına oturmuş, el beziyle Dave'in kulağının

L

arkasındaki yarığı hafif hafif temizliyordu. "Dave," dedi Lynn.

"Bana olanları anlat." Yaranın derin olduğunu görebiliyordu, ama Dave sızlanmıyordu.

"Peşimize düştüler anne!" Jamie kollarını heyecanla salkyordu. Üstü tozla kapkydı ve karnıyla omuzlarında morluklar vardı, ama bunun dışında kötü yaralanmış değildi. "Biz hiçbir şey yapmadık! Altıncı sınıftakiler! Kötü adamlar!"

"Jamie," dedi Lynn, "bırak Dave anlatsın. Bu yarık nasıl oldu?"

"Billy ona kaykayıyla vurdu," dedi Jamie. "Biz hiçbir şey yapmadık!"

"Hiçbir şey yapmadınız mı?" dedi Lynn, tek kaşını kaldırarak.
"Yani bu durup dururken mi oldu?"

"Evet anne! Yemin ederim! Biz sadece eve doğru yürüyorduk!
Peşimizden geldiler!"

"Bayan Lester aradı," dedi Lynn usulca. "Oğlu eve dışkıya bu-
lanmış halde gelmiş."

"Hayır, kakaydı."

"Bu nasıl..."

"Dave fırlattı! Muhteşemdi! Bizi dövüyorlardı, sonra Dave fir-
latmaya başlayınca kaçtılar! Hiç ıskalamadı!"

Lynn yarığı özenle temizlemeyi sürdürdü. "Bu doğru mu Dave?"

"Jamie'yi incittiler. Onu dövüp tekmelediler."

"Sen de onlara... kaka mı attın?"

"Jamie'yi incittiler," dedi Dave tekrar, bu her şeyi açıklarmışça-

sına.

"**Hadi ya,**" dedi Henry, daha sonra eve gelince. "Dışkı mı fırlatmış? Bu klasik şempanze davranışdır."

"Olabilir, ama bir problem," dedi Lynn. "Sınıfta düzeni bozduğunu söylüyorlar. Oyun bahçesinde kavgalara karışıyor. Başka çocuk-

ları ısırdı. Şimdi de dışkı fırlatmış..." Kafasını salladı. "Bir şempanze-ye nasıl annelik yapabikrim bilemiyorum."

"Yarı şempanze."

"Çeyrek şempanze bile olsa fark etmez Henry. Böyle davranamayacağını bir türlü anlatamıyorum ona."

"Ama ona kabadayık taslamışlar, değil mi?" dedi Henry. "Bu büyük çocuklar, altıncı sınıftan mıymış? Kaykaycı mıymış? Öyle çocuklar ıslahevine girip çıkarlar. Hem altıncı sınıftakilerin ikinci sınıftakilerle ne akp veremediği varmış ki?"

"Jamie'nin dediğine göre çocuklar Dave'le alay ediyorlarmış. Ona Maymun Çocuk diyorlarmış."

"Sence bu kavgayı Dave mi başlattı?"

"Bilmiyorum. Saldırgan."

368 MICHAEL CRICHTON

"Bu oyun bahçesinde olmuş. Orada bir güvenlik kamerası vardır eminim."

"Henry," dedi Lynn, "sana söylediğim şeyi anlamıyorsun."

"Anlıyorum. Bunu Dave'in başlattığını düşünüyorsun. Ben ise salak bir kabadayı çocuğum..."

O sırada arka bahçeden gelen silah sesini işittiler.

www.cizgilerforum.com
By Teknizuz

60

nında oturan Jamie "Daha ne kadar var?" dedi.

"Epey var Jamie."

"Yoruldu."

"Arkaya biraz uzan."

"Olmaz. Çok sıkıcı."

"Epey var," dedi Jamie tekrar. Yeni cep telefonunun kapağını açtı, eski çocukluk arkadaşının numarasını buldu. Başka kimi arayabileceğini bilmiyordu. Lynn ona hep destek olmuştu. Alex'le kocası boşanırlarken Alex yanına bebeği akp Lynn'le Henry'yi görmeye gitmişti. İkisinin de adı Jamie olan çocuklar birlikte oynamışlardı.

611 MICHAEL CRICHTON

Alex orada bir hafta kalmıştı.

Ama şimdi Lynn'e telefonla ulaşmakta zorlanıyordu. Bařta yankş numarayı aradığım dűřündü. Sonra ucuz cep telefonunda sorun olabileceği geldi akkna. Ama sonra telesekreter çıktı ve ardından...

"Alo? Kimsiniz?"

T

RAFIK ÇOK YAVA5 akıyordu. 405 Otoyolu gecenin içinde kırmızı ışıklardan oluşma bir nehir gibiydi. Alex Burnet iç geçirdi. Ya-

"Lynn, ben Alex. Dinle, ben..."

"Ah, Alex! Çok üzgünüm, şimdi konuşamam..."

62| MICHAEL CRICHTON

"Ne?"

"Şimdi olmaz. Kusura bakma. Sonra konuşuruz."

"Ama neler..."

Çevir sesi işitti.

Lynn kapamıştı.

Alex ileriye, otoyolda azar azar ilerleyen arabaların kırmızı ışıklarına baktı.

"Kimdi o?" diye sordu oğlu.

63| MICHAEL CRICHTON

"Lynn teyzen," dedi Alex. "Ama konuşamazmış. Meşgul gibiydiler."

"Eee, hâlâ oraya mı gidiyoruz?"

"Belki yarın."

San Clemente'de otoyoldan çıkıp motel aramaya başladı. Nedense Lynn'i göremeyecek olması tuhaf bir şekilde afallatmıştı. Buna o kadar bel bağladığım fark etmemişti.

"Nereye gidiyoruz anne?" Jamie kaygık gibiydi.

"Bir motelde kalacağız."

"Hangi motelde?"

64| MICHAEL CRICHTON

"Bakmıyorum."

Jamie ona dik dik baktı. "Yerini biliyor musun?"

"Hayır Jamie. Arıyorum."

Holiday Inn diye bir moteln önünden geçtiler, ama fazla büyük ve ortadaydı. Lynn, Camino Real'da, Best Western adk gözlerden uzak bir motel bulunca önüne park etti. Jamie'ye arabada kalmasını söyleyip lobiye girdi.

Resepsiyonda sivilcek, sırık gibi bir çocuk duruyordu. Parmaklarını cilak granit yüzeye vurarak hafifçe bir şarkı mırıldanıyordu. Huzursuz görünüyordu. "Selam," dedi Alex. "Bu gece için odanız var mı?"

"Evet madam."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Bir tane istiyorum."

"Sıf kendiniz için mi?"

"Hayır, ben ve oğlum için."

Çocuk kapının ardına, Jamie'ye baktı. "On iki yaşından küçük mü?" Hâlâ tırnaklarını tıkladıyordu.

"Evet, neden sordunuz?"

"Havuzda giderse yanında gitmeniz gerekiyor da."

"Olur."

366 MICHAEL CRICHTON

Çocuk hâlâ resepsiyon masasına parmaklarıyla vuruyordu. Alex'in verdiği kredi kartını makineden geçirirken diğer ekyle tempo tutmayı sürdürdü. Lynn'in sinirini bozmaya başlamıştı. "Şunu niye yapıyorsunuz, sorabikr miyim?"

Çocuk monoton bir sesle şarkı söylemeye başladı. "Bela gittiğim yerdir, bela geldiğim yerdir." Masaya vurdu. "Çünkü bela göbek adımdır ve bela göbek adımdır." Gülümsedi. "Bir şarkı."

"Tuhafmış," dedi Alex.

"Babam söylerdi."

"Ankyorum."

"Kendisi öldü."

"Ankyorum."

367| MICHAEL CRICHTON

"İntihar etti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Av tüfeğiyle."

"Üzüldüm."

"Görmek ister misin?"

Alex gözlerini kırıştırdı. "Belki başka zaman."

"Burada tutuyorum," dedi çocuk, kafasıyla masanın altını göstererek. "Dolu değil tabii." Tık tık vurarak şarkı söylemeye başladı. "Bela şimdiye kadar bulunduğum tek yerdir..."

368 MICHAEL CRICHTON

"Şunu imzalayayım," dedi Alex. Çocuktan kartını geri alıp formu doldurdu. O tık tık sesleri hiç kesilmiyordu. Alex başka yere git-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

369 MICHAEL CRICHTON

meyi düşündü, ama yorulmuştu. Jamie bekliyordu. Jamie'nin karnını doymas, yeni giysiler ve diş fırçası filan alması gerekiyordu.

"İşte," diyen çocuk oda anahtarlarını verdi.

Alex kredi kartını kullanmaması gerektiğini ancak arabasına geri dönüp de odaya yakın bir park yerine doğru sürerken akıl etti.
Artık çok geç.

"Anne, acıktım."

"Bikyorum tatkm. Bir şeyler akrız."

"Burger istiyorum."

"Tamam, alabikriz."

370 MICHAEL CRICHTON

Arabayı otoparktan geçirip tekrar sokağa sürdü. Odaya girmeden önce Jamie'yi doyurmak daha iyi olacaktı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

LYNN KOŞARAK ARKA bahçeye dalarken iki silah sesi daha duydu.

L

Kızı Tracy çığlık atıyor, Dave ağaçta bağırarak dalları sarsıyor,

Jamie ise yerde kafasından kan boşanır halde yatıyordu. Lynn'in midesi kalktı. One atıldı ama Tracy "Anne! Yere yat!" diye haykırdı.

Silah sesleri sokaktan gelmişti sanki. Her kimse, ahşap çitin panellerinin arasından ateş ediyordu. Uzaktan siren sesleri gekyordu. Lynn gözlerini Jamie'den ayıramıyordu. Ona yaklaşmaya başladı.

Yine silah sesleri ve ağaçtan gelen yaprak hışırtıları duydu. Dave'e ateş ediyorlardı. Dave haykırıyor ve hırkyor, dalları öfkeyle sarsıyordu. "Öldün sen! Öldün sen oğlum!" diye bağırdı.

"Sus Dave," diye bağırdı Lynn. Jamie'ye doğru sürünmeye başladı. Tracy cep telefonuna haykırarak 911'e adresi veriyordu. Jamie çimlerde inliyordu. Lynn'in tek gördüğü oydu. Henry'nin ön kapıdan

65

çıkıldım ve ateş edeni göreceğini ve vurulmayacağını umdu. Birilerinin Dave'i öldürmeye çalıştığı kesindi.

Siren sesleri yüksekyordu. Lynn sokaktan gelen bağırmalar ve koşuşturma sesleri işitti. Bir araba park etmişti, çitin araklarından parlak ışıklar gekeyor, yere düz gölgeler düşürüyordu.

www.cizgilerforumu.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Dave tepeden bir savaş çığlığı atıp gözden kayboldu. Tracy haykırıyordu. Lynn, Jamie'ye ulaştı. Çocuğun kafası koyu kıvamk kana bulanmıştı.

"Jamie, Jamie..."

Alex dizlerinin üstünde doğrulup Jamie'yi yavaşça döndürdü. Jamie'nin alnında büyük bir yarık vardı. Yüzünün bir tarafına kırmızı kan boşanıyordu.

Dermansızca gülümsedi. "Selam anne."

"Jamie, nerenden vuruldun?"

"Hayır..."

"Nerenden, Jamie?"

"Düştüm. Ağaçtan."

Lynn eteğinin ucunu tutmuş, yarayı ihtiyatla sikiyordu. Kurşun yarası görmedi, içinden kan boşanan koca bir yara vardı o kadar.

"Tadım, vurulmadın mı?"

"Hayır anne." Jamie hayır anlamında kafa salladı. "En azından ben vurulmadım. Hedefi Dave'di."

"Kimin?"

"Billy'nin."

Lynn tepedeki ağaca baktı. Farların ışığında dallar hafifçe sallanıyordu.

Dave gitmişti.

Dave bir sıçrayıştı kaldırıma indi ve sokakta eve doğru kaçan Billy Cleever'm peşinden koşmaya başladı. Dave istediği zaman dört ayak üstünde çok hız koşabikrdi. Kaldırıma paralel olarak çimlerde koşmaya başladı, çünkü beton el ve ayak eklemlerini acıtıyordu. Billy'ye yaklaştıkça durmadan hırkyordu.

Sokağın sonunda Billy dönünce Dave'in yaklaştığını gördü. Tabancasını titreyen elleriyle tutup ateş etti, sonra bir daha. Dave hâlâ gekyordu. Sokakta insanlar pencerelerden bakıyordu. Bütün pencerelerin ardından mavi televizyon ışıkları gekyordu.

Billy kaçmak için dönünce Dave onu yakalayıp kafasını bir trafik levhasına vurdu. Darmenin etkisiyle levhadan çınlama sesi yankılandı. Billy dönmeye çakıştı, ama ödü patlamıştı. Dave onu sımsıkı tutup kafasını betona vurdu. Onu öldüreceği kesindi, ama yaklaşan siren sesleri duraksayıp gözlerini kaldırmasına yol açtı.

Tam o anda Billy tekme vurdu, apar topar ayağa kalktı ve en yakındaki evin garaj yoluna doğru koştu. Yola park etmiş bir arabaya bindi. Dave peşine düştü. Billy kapıyı kapatıp kiktlerken Dave ön cama atladı. Kaputtan kayarken içeri baktı.

Billy tabancasını doğrulttu, ama ateş edemeyecek kadar titriyordu, dehşet içindeydi. Dave yolcu tarafına inip kapıyı açmayı denedi, kolu tekrar tekrar çaktı. Billy onu nefes nefese seyrediyordu.

Sonra Dave eğilerek tamamen gözden kayboldu.

Siren sesleri yaklaşıyordu.

Billy düştüğü zor durumu giderek fark etti. Paks gekyordu. Billy eknde bir tabancayla bir arabanın içinde kilitkydi; kanı ve parmak izleri arabanın her tarafmdaydı. Horozun etini sıkıştırdığı yerde barut izleriyle kırmızı bir kesik vardı. Asknda ateş etmeyi pek bilmiyordu. Onları korkutmak istemişti o kadar.

Polis onu burada bulacaktı. Bu arabada kısık kalmış halde.

Yolcu penceresine yaklaşp ihtiyatla dışarı bakarak Dave'i aradı.

Dave kapkara bir şekilde, çığkk çığkğa sıçrayıp cama çarptı. Billy haykırarak geriye sıçradı. Ateş alan tabancadan çıkan mermi kontrol panekne saplanınca etrafa fırlayan plastik parçaları koluna saplandı, arabanın içine duman doldu. Billy tabancayı zemine düşürüp koltukta geriye yaslandı. Nefes almaya çakşıyordu.

Sirenler. Yaklaşıyordu.

SIRADAKİ I 373

Belki de onu burada bulurlardı, ama nefsi müdafaaydı. Bu barizdi. Maymun Çocuk tehkeek bir hayvandı. Poks ona bakar bakmaz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Billy'nin yaptığı her şeyin nefsi müdafaa olduğunu anlayacaktı. Billy kendini korumak zorundaydı. Maymun Çocuk tehkekydi. Maymuna benziyor ve maymun gibi davranıyordu. Bir katildi. Bir hayvanat bahçesine götürölüp kafese tıklımkaydı...

Dönen kırmızı ışıklar arabanın tavanından geçti. Sirenler kesildi. Billy bir megafonu işitti. "Polis konuşuyor. Arabadan hemen çık. Çok yavaş hareket et, ellerini de başının arkasına görebileceğimiz şekilde koy."

"Yapamam!" diye seslendi Billy. "O dışarıda!"

"Arabadan hemen çık!" diye gürledi ses. "Ellerini kaldırarak."

Billy bir süre bekledikten sonra ellerini iyice kaldırarak, polis arabalarının parlak farları yüzünden gözlerini kırıştıarak çıktı. Bir poks gelip onu yere yapıştırdı. Billy'ye kelepçe taktı.

"Benim suçum değildi," dedi Billy, suratı çimlere bastırırken.
"O Dave denen çocuğun suçuydu. Arabanın altında."

"Arabanın altında kimse yok evlat," dedi poks onu çekip ayağa kaldırarak. "Bir tek sen varsın. Başka kimse yok. Şimdi: Bize olanları anlatacak mısın?"

Babası geldi. Billy dayak yiyeceğini bikiyordu. Ama babası bunu hiç belk etmedi. Tabancayı görmek istedi. Billy'ye kurşunların yerini sordu. Billy kendisine saldıran tehlikek bir çocuğa ateş ettiğini söyledi.

Billy'nin babası ifadesiz bir şekilde kafa sallamakla yetindi. Ama pokslerle birkkte karakola, Billy'nin götürüldüğü yere gideceğini söyledi.

"**Bence böyle** yürümeyeceğini kabullenmemiz gerekiyor," dedi Henry.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Lynn, parmaklarını Dave'in saçında gezdirerek. "Bu Dave'i suçu değil ki, sen söyledin."

"Biliyorum. Ama sürekli sorun çıkıyor. Isırmalar, kavgalar... şimdi de tabancalar, Tanrı aşkına. Hepimizi tehlikeye atıyor."

"Ama onun suçu yok Henry."

"Sırada ne var diye kaygılanıyorum."

"Bunu baştan düşünecektin," dedi Lynn birden sinirlenerek.
"Dört yıl önce, deneyini yapmaya karar verdiğinde. Çünkü artık pişman olmak için biraz geç değil mi sence? O bizim sorumluluğumuzda ve bizimle kalacak."

"Ama..."

"Biz onun ailesiyiz."

"Jamie'ye ateş ediyorlardı."

"Jamie'nin bir şeyi yok."

"Ama ateş edildi..."

"Çılgın çocuğun tekiydi. Altıncı sınıftan. Poks onu tutukladı."

"Lynn, dinlemiyorsun."

Lynn ona öfkeyle baktı. "Ne yani, uygun sonucu vermeyen bir Petri kabı gibi ondan sessiz sedasız kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Dave'i biyoçöplüğe atamazsın. Asıl dinlemeyen sensin. Dave yaşayan, düşünen bir cank varkk ve onu sen yarattın. Bu dünyada bulunmasının sebebi sensin. Sırf yük oluyor ya da okulda sorun yaşıyor diye onu terk etmeye hakkın yok." Nefes almak için duraksadı. Çok sinirlenmişti. "Her neyse, ondan vazgeçmeyeceğim," dedi. "Bu konuyu da daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Ama..."

378 MICHAEL CRICHTON

"Şimdi olmaz Henry."

Henry bu ses tonunu tanıyordu. Omuz silkip gitti.

"Sağol," dedi Dave, Lynn boynunu okşasın diye başını eğerek.
"Sağol anne."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

SIRADAKI I 379

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

69

LEX OĞLUNU arabalara servisli bir burgerciye götürdü ve burgerlerle kızarmış patates ve çilekk milk shake aldılar. Artık dışarıyı kararmıştı. Alex yeniden Lynn'i aramayı düşündü, ama Lynn'in sesi biraz sıkıntık gelmişti. Aramamaya karar verdi.

Burgerlerin parasını nakit ödedi. Sonra bir Walston's marketine, şu içinde her şey bulunan, bir sokağı kaplayan marketlerden birine gittiler. Alex, Jamie'ye iç çamaşırları ve başka giysiler aldı; kendisi için de aynı şeyi yaptı. Bir kaç tane diş fırçası ve diş macunu aldı.

Kasaya giderken kameralarla kol saatlerinin yanında tabancaların satıldığını gördü. Bakmaya gitti. Babasıyla yıllarca atış pokgonlarına gitmişti. Tabanca kullanmasını bilyordu. Jamie'ye gidip oyuncak reyonuna bakmasını söyleyip tabanca rafına gitti.

"Yardımcı olabir miyim?" Konuşan bıyıklı, cıkz bir adamdı.

"Şu çift hareketli Mossberg'e bakmak istiyorum." Başıyla duvarı gösterdi.

70

"Bu on ikikk 590 modelimizdir, ev savunması için mükemmeldir. Bu hafta indirimde."

Alex silahı eknde tarttı. "Tamam, akyorum."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Kimlik kartınız ve depozito bırakmanız gerekiyor."

"Hayır," dedi Alex, "yani şimdi akyorum."

"Üzgünüm madam, California'da on gün bekleme süresi vardır."

Alex tabancayı iade etti. "Biraz düşüneyim," dedi.

Jamie'nin yanına döndü, onun oynadığı Örümcek Adam oyuncağını satın aldı ve dışarı çıkıp otoparka doğru yürüdü.

Arabasının arkasında bir adam durmuş, eğik plakaya bakmaktaydı. Numarayı yazıyordu. Bir çeşit üniforma giymiş, yaşka bir adamdı. Mağazanın bir güvenk görevksine benziyordu.

Kaç. Hemen git, diye düşündü Alex.

Ama bu anlamsızdı; arabaya ihtiyacı vardı. Çabuk düşünmenin zamanıydı. Jamie'ye arabaya binmesini söyleyip arka tarafa yürüdü. "O adi yalancının tekidir," dedi.

"Kim?" dedi güvenkk görevlisi.

"Eski kocam. Bu araba kendisininmiş gibi davranıyor, oysa değil. Beni taciz ediyor o kadar. Onu durdurmak için mahkemeden emir çıkarttım ve Wal-Mart'taki güvenkk görevksinin canına okuyacağım."

"Nasıl?" dedi adam.

"Salak numarası yapma," dedi Alex. "Kocamın seni aradığını biliyorum. Avukat, kefalet kefik ya da mahkeme ajanı rolü yapmıştır ve arabamın otoparkta olup olmadığına bakmanı istiyordur. Adk bir mesele yüzünden olduğunu söylemiştir."

" c »

Şey, evet...

"Yalan söylüyor ve şimdi sen de bu işe bulaştın. Avukat olduğumu söylemiş miydi sana?"

"Hayır, o sadece..."

"Ama avukatım. Sen de onun mahkemenin emrine karşı gelmesine suç ortaklığı yapıyorsun. Bu da seni dava açdabır konuma düşürüyor. Mahremiyet ihlali ve taciz suçlarından."

"Sorun çıksın istemiyorum madam..."

SIRADAKI I 376

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Öyleyse plakamı yazdığın şu kâğıt parçasını bana ver de git," dedi Alex. "Ayrıca kocam seni bir daha ararsa, beni hiç görmediğini söyle, yoksa seninle mahkemede görüşürüz ve seni temin ederim ki o zaman şansın varsa sadece işini kaybedersin."

Adam başıyla pekileyip ona kâğıdı verdi. Elleri titriyordu. Alex arabaya binip uzaklaştı.

Belki işe yarar, diye düşündü otoparktan çıkarken. Ama yaramayabilirdi de. En çok da bu kelle avcısının kendisini bu kadar çabucak buluvermesine şaşırmişti.

Onun kuzeye giden arabasını bir iki saat takip etmişti herhâlde, sonra da asistanıyla arabasını değiştirdiğini fark etmişti. O ve işbirlikçileri Alex'in asistanının adını ve arabasının plakasını biliyorlardı. Demek ki artık Alex'in kullandığı arabayı bikiyorlardı.

Alex'in kredi kartını kullanmasından birkaç dakika sonra o kelle avcısı bunu öğrenip, San Juan Capistrano'da bir motelde kaldığını anlamıştı. Alex'in akşveriş yapması gerektiğini tahmin eden avcı muhtemelen motekn yedi-sekiz kilometre civarındaki bütün dükkânları arayıp güvenkk görevlerine masal okumuştı. Beyaz bir Toyota görürseniz haber verin, plakası şu, falan filan.

Bu adam da Alex'i bulmuştu.

Hemen.

Alex'in tahminince kelle avcısı şu anda Capistrano'ya gelmekteydi. Arabayla geyorsa bu üç saat sürerdi. Ama helikopteri varsa çoktan oraya varmış olabilirdi.

Ç o k t a n .

"Anneciğim, motele döndüğümüzde televizyon seyredebilir miyim?"

SIRADAKİ I 379

"Elbette tatlım."

Ama motele dönmeyeceklerdi tabii.

Arabayı motelin sokağının köşesine park etti. Bulduğu yer-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

den lobiyi ve içerideki çocuğu görebiliyordu. Çocuk etrafına bakınarak telefonla konuşuyordu.

380 | MICHAEL CRICHTON

Alex cep telefonunu çıkarıp motek aradı.

Çocuk telefonu beklemeye aldı ve diğer hattan konuştu.

"Best Western."

"Evet, ben Bayan Colson. Kayıt yaptırmıştım."

"Evet Bayan Colson."

Çocuk heyecanlanmış gibiydi. Şimdi hararetle dört bir yana bakmıyordu.

SIRADAKİ I 381

"Bana 204 numaralı odayı vermişsiniz."

"Evet."

"Sanırım odamda biri var."

"Bayan Colson, bence böyle bir şey mümkün..."

"Buraya gelip benim için kapıyı açmanızı istiyorum."

"Biri varsa bile hizmetçi kadındır herhalde..."

"Bence bir adam."

"Yo hayır, bu olamaz..."

"Buraya gel ve kapıyı aç. Yoksa poks mi çağırمام gerekecek?"

382 | MICHAEL CRICHTON

"Hayır, eminim ki... hemen gekeyorum."

"Teşekkürler."

Çocuk diğer telefonu aldı, hızlıca bir şeyler söyledi ve lobiden çıktıktan sonra arka taraftaki odalara doğru koştu.

Alex arabadan inip sokağın karşı tarafındaki lobiye doğru koştu, içeri dakp masamın arkasına geçti, av tüfeğini aldı ve yürüyerek dışarı çıktı. Tüfek, namlusu kesilmiş on ikilik bir Remington'du. Alex'in ilk tercihi olmazdı, ama şimdilik idare etmekteydi. Mermileri daha sonra alırdı.

Arabaya geri döndü. "Tüfek ne için?" dedi Jamie.

"Ne olur ne olmaz," dedi Alex. Arabayı çakıştırıp Camino Real'e girdi. Dikiz aynasından çocuğun lobiye şaşkın bir halde geri döndüğünü gördü.

"Bu gece televizyon seyretmek istiyorum," dedi Jamie.

"Bu gece olmaz," dedi Alex. "Bu gece bir macera yaşayacağız."

"Nasıl bir macera?"

"Görürsün."

Arabayı doğuya, ışıklardan uzağa, dağların karankına doğru sürdü.

TAN MILGRAM sonsuz karanlıkta kaybolmuştu. Önündeki yol bir ışık şeridiydi, ama iki tarafta en ufak bir hayat beklentisi görül-
S müyordu; göz alabildiğine uzanan zifiri karankk çölden başka bir şey yoktu. Kuzeyde sıradağları hayal meyal, iki siyahkk arasındaki hafif bir çizgi şekknde seçebikiyordu. Ama başka bir şey yoktu... ne ışıklar, ne kasabalar, ne de evler, hiçbir şey.

Bir saattir böyleydi.

Neredeydi yahu?

Arka koltuktaki kuş tiz bir çığkk attı. Stan sıçradı; o ses kulak zarlarını sızlatmıştı. Arabayla batıya gitmeye niyetin olursa, diye düşün-
şündü, otoyola lanet olasıca bir kuşla çıkma, en iyisi budur unutma. Kafesin üstünü saatler önce bir kumaşla örtmüştü, ama kumaş artık kuşu susturmuyordu. Ta St. Louis'ten Missouri'ye ve oradan Gallup, New Mexico'ya dek. Kuş hiç susmamıştl. Stan, Gallup'ta bir motele yerleşmiş ve geceyarısı civan kuş sağır edici çığkklar atmaya başlamıştı.

386 Stanın otoban arka -diğer bütün müşteriler ona bağıırken-
tekrar yola koyulmaktan başka çaresi kalmamıştı. Yola çıktıklarında
kuş sustu. Ama Stan gündüz uyumak için birkaç saatkğine yol kenarı-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

na park etti ve daha sonra Flagstaff, Arizona'da durduğunda kuş yine çığlıklara başladı. Daha motele girmeden başladı.

Stan araba kullanmayı sürdürdü. Winona, Kingman, Barstow'dan geçip San Bernardino'ya -teyzesinin deyişiyile San Berdoo'ya- giderken akındaki tek düşünce bu yolculuğun bitmesine az kaldığıydı. N'olur Tanrım. O kuşu gebertmeden bitsindi şu yolculuk.

Ama Stan bitkindi ve üç bin kilometreden fazla araba sürdükten sonra tuhaf bir şekilde yolunu şaşırmişti. Ya San Berdoo sapağını kaçırmıştı ya da... ya da neydi, emin değildi.

Kaybolmuştu.

Kuş hâlâ çığkk atıyordu. "Kalbin terkyor, vücudun titriyor, bir öpücük daha yeter..."

Stan arabayı kenara çekti. Arka kapıyı açtı. Kumaşı aldı. "Gerard," dedi. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Uyuyamazsın, yemek yiyemezsin..."

388 "Gerçekten mi? Neden?"

"Korkuyorum."

"Neden?"

"Eviden fazla uzaktayım." Kuş gözlerini kırpıştırıp dışarıdaki karanlığa baktı. "Burası nasıl bir cehennem böyle?"

"Burası çöl."

"Buz gibi."

"Çöl geceleri soğuk olur."

"Burada ne işimiz var?"

"Seni yeni yuvana götürüyorum." Stan kışa baktı. "Kafesini örtmezsem sessiz olur musun?"

"Evet."

"Hiç konuşmayacaksın, tamam mı?"

"Evet."

"Söz mü?"

"Evet."

"Tamam. Yerimizi bulabilmem için sessizliğe ihtiyacım var."

"Neden bilmiyorum ama, seni böyle seviyorum, onca değişiklikten sonra..."

"Bana yardımcı olmaya akş Gerard. Lütfen." Stan gidip sürücü koltuğuna oturdu. Arabayı akştırtıp yola koyuldu. Kuş sessizdi. Kilometreleri peş peşe kat ettiler. Sonra Stan beş kilometre ileride Earp diye bir kasaba bulunduğunu bekrten bir tabela gördü.

"Selam ahbap," dedi Gerard.

Stan iç geçirdi.

Arabayı gecenin içine sürdü.

"Bana bir adamı hatırlatıyorsun," dedi Gerard.

"Söz vermiştin," dedi Stan.

"Hayır, 'hangi adamı' demen gerekiyor."

"Gerard, kapa eneni."

"Bana bir adamı hatırlatıyorsun," dedi Gerard.

"Hangi adamı?"

"Güç sahibi adamı."

"Nasıl bir güç?"

SIRADAKİ I 391

"Hudu gücü."

"Hudu mu?" dedi Stan.

"Hatırlatıyorsun."

"Neyi?"

"Bana bir adamı hatırlatıyorsun."

"Hangi adamı?" dedi Stan. Sonra ne yaptığını fark etti. "Gerard, çeneni kapamazsan seni hemen şimdi dışarı bırakırım."

"Aah, ne sapık bir tavşancıkımsın sen öyle."

Stan kol saatine göz attı.

Bir saat kaldı, diye düşündü. Bir saat sonra kuştan kurtulacaktı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ARON'UN avukatlık firmasındaki ofisinde Elks ağabeyinin karşısına oturdu. Ofisin penceresi şehrin güney tarafına tepeden bakıyordu, Empire State Building aşağılarda kakıyordu. Puslu bir gün olmasına rağmen manzara yine de göz akıcı ve güçlüydü.

"Tamam," dedi Elks, "Cakfomia'daki o herifle, Josh Winkler'la konuştum."
"Hi hi."

"Anneme bir şey vermediğini söylüyor."
"Hi hi."

"Gönderdiği şeyin su olduğunu söylüyor."

"Eh, herhalde öyle diyecekti."

"Aaron," dedi Elks, "ona su verdiler. Winkler eyalet sınırları ötesine bir şey gönderemeyeceğini söyledi. Annesi ondan bunu yapmasını istemiş, onun için de su yollamış, placebo etkisini, yani tesirsiz madde etkisini test etmek için."

"Sen de ona inandın," dedi Aaron başım sallayarak.

"Belgeleri olduğunu sanıyorum."

"Elbette belgeleri vardır," dedi Aaron.

060

"İrsaliyeler, laboratuvar raporları, şirketinin tuttuğu diğer kayıtlar."

"Sahte belgeler," dedi Aaron.

"O evrakları FDA'ya gönderiyorlar. Onlarda tahrifat yapmak federal suçtur."

"Gen terapisini eşe dosta dağıtmak da öyle." Aaron bir tomar kâğıt çıkardı. "Gen terapisinin tarihçesini biliyor musun sen? Tam bir korku hikayesi, EÜie. 1980'lerin sonuna doğru başladı, biyoteknik sektörü hazırlıksız işe girişti, her yerde insanları öldürdüler. En az altı yüz kişinin öldüğü bıkıyor. Ve daha bilmediğimiz neler. Neden bilmediğimizi bıkıyor musun?"

"Yoo, neden?"

"Çünkü, iddia ettiler ki, burasını iyi dinle, ölümler rapor edilemezmiş, bu bilginin özel mülkiyet olduğunu savundular. Hastalarım öldürmek meslek sırrıymış."

"Gerçekten öyle mi dediler?"

"Böyle bir saçmakğı uydurabılır mıyim? Ve sonra da hastanın ölümüne yol açan deneyin masraflarını Medicare'e fatura ederler. Onlar öldürür, biz öderiz. Ve üniversiteler yakalanırlarsa, kar amacı gütmeyen kuruluşlar olduklarından soruşturmaları belgeli bilgiyle desteklemek zorunda olmadıklarını iddia ediyorlar. Duke, Penn, Minnesota Üniversiteleri - büyük kuruluşlar yakalandılar Akademisyenler kendilerini yasaların üstünde farz ediyorlar. Altı yüz ölüm!"

Elks, "Bütün bunların annemle ilgisini göremiyorum..." diyecek oldu.

"Gen terapisi insanları nasıl öldürüyor sen biliyor musun? Her şekilde. Ne olacağını bilmiyorlar. İnsanlara gen aşıyorlar, ve o gen

383

kanser genlerini devreye sokuyor. Ya da anormal alerjik tepki veriyor vücutları ve ölüyorlar. Bu salaklar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Hem dikkatsizler hem de kurallara uymuyorlar. Ve biz," dedi, "onları popolarının üstüne oturtacağız."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Ellis koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Ya Winkler doğru söylüyorsa? Ya biz yanıhyorsak?"

"Kuralları biz bozmadık," dedi Aaron, "Onlar bozdu. Şimdi anem Alzheimer oldu, onların da başları belada, hem de fena halde belada."

385

RAD GORDON, Jackson Hole, Wyoming'teki Pearl Soka-đı'nda bulunan Lucky Lucy Saloon barında kavga çıkarırken, hasta-
B nekk olmayı planlamamıştı. Puank inci düğmek cepk, daracık ekose gömlekler giymiş o iki adamı, kolayca alt edebileceği hanımevları olarak görmüşü. Onların sevgik değil kardeş olduklarını ve haklarında söyledeği şeylere bozulacaklarını bilemezdi.

Heriflerden küçük olanının Wyoming eyaletinde karate öğretmenkeği yaptığını ve Hong Kong'daki bir Bruce Lee dövüş sanatları turnuvasında bir çeşit şampiyonluk kazandığını bilmesi de olanaksızdı.

Sivri burunlu kovboy çizmeleriyle yapılan kickbox. Brad tam otuz saniye dayanabilmişti. Bir sürü dişi gevşemişti. Bu lanet olası hastanede tam üç saattir yatmaktaydı, dişlerini iterek yerlerine oturtmaya akşırlarken. Arayıp durdukları bir periodontist vardı, ama adam telefonunu açmıyordu, (stajyerin dediğine göre) herhalde haftasonunda ava çıktığı için.... geyik severmiş de. Tatlarına bayıkyormuş.

Geyik ha! Brad'in kahrolası ağzı felaket ağrıyordu.

Neticede yüzüne buz torbaları koyarak, çenesine de Novocain enjekte ederek onu bırakıp gitmişlerdi ve her nasılsa uyuyakalmıştı

ve ertesi sabah şişlik telefonda konuşabileceği kadar indiğinden Los Angeles'taki avukatı Willy Johnson'ı aramıştı, kartviziti incinmiş baş parmağıyla işaret parmağının arasında tutarak.

Resepsiyonist neşekydi: "Johnson, Baker ve Halloran."

"Will Johnson lütfen."

"Hattan ayrılmayın lütfen." Telefon tıkırdadı, ama Brad beklemeye akınmamıştı ve sonra kadının "Faber, Ellis ve Condon," dediğini işitti.

Brad elindeki kartvizite tekrar baktı. Üstünde Encino'daki bir ofis binasının adresi vardı. Brad orayı biliyordu. Tek başına çakşan avukatların küçücük bir ofis kiralayabildikleri ve müşteriler avukatlarının yapayalnız olduğunu anlamasınlar diye telefona sanki büyük bir hukuk firmasında çalışıyormuş gibi cevap veren bir resepsiyonisti paylaştıkları bir binaydı. O binada ancak en başarısız avukatlar kaldı. Küçük torbacılarla ilgilenenler. Veya kendileri de hapse girmiş olanlar.

"Pardon..." dedi telefona.

"Üzgünüm bayım, size Bay Johnson'ı bulmaya çalışıyorum." Kadının ekyle telefonu örttü. "Willy Johnson'ı gören var mı?"
388 | MICHAEL CRICHTON

Brad geriden boğuk bir sesin bağırdığını işitti: "Willy Johnson piçin tekidir!"

Acil servisin girişinde oturan, dermansız ve acı içinde olan, çenesi felaket sızlayan Brad, duyduğu şeyden hoşlanmadı. "Bay Johnson'ı buldunuz mu?"

"Bir dakika efendim, arıyoruz..."

Brad telefonu kapadı.

Ağlamak istiyordu.

Kahvaltı için dışarı çıktı, ama ağzının acısı yemesini engelliyordu ve kafedekiler ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Camda yansımalarını görünce bütün çenesinin mavi ve şişkin olduğunu fark etti. Yine de

dün gecekinden iyiydi. Brad'in tek kaygısı bu Johnson denen avukattı. Adamla ilgili baştaki bütün şüpheleri doğrulanmıştı. Neden adamın avukatkk bürosunda değil de bir restoranda buluşmuşlardı? Çünkü Johnson bir avukatkk bürosunda çakşmıyordu.

Jack amcasını aramaktan başka yapacak şey yoktu.

"John B. Watson Yatırım Grubu."

"Bay Watson lütfen."

Onu sekretere bağladılar, sekreter de amcasına bağladı.

"Hey, Jack Amca."

"Neredesin sen be?" dedi Watson. Sesinde kesinlikle düşmanlık vardı.

"Wyoming' deyim."

390 | MICHAEL CRICHTON

"Beladan uzak duruyorsundur umarım."

"Asknda beni buraya avukatım gönderdi," dedi Brad, "seni aramamın sebebi de bu. Biraz kaygıyım, yani bu herif..."

"Bak," dedi Watson, "cinsel tacizle suçlanıyorsun ve davanla bir cinsel taciz uzmanı ilgileniyor. Onu sevmek zorunda değilsin. Şahsen sinir bozucu bir herif olduğunu duydum."

« c »

Şey...

"Ama davaları kazanıyor. Ne derse yap. Neden sesin öyle tuhaf çıkıyor?"
;;Hiç...»

"Meşgulüm Brad. Ayrıca asla aramaman söylenmişti."

Klik.

Brad kendini iyice kötü hissetti. Motel odasına dönünce resepsiyonist polisin gelip onu aradığını söyledi. Bir sosyal zümreye karşı bir nefret suçu yüzünden. Brad bu güzelim Jackson Çukuru'nu terk etme vaktinin geldiğine karar verdi.

Bavullarını toplamak için odasına çıktı, poksın tehkkeli bir kaçağı televizyona çıkarma numarasıyla yakalamasını gösteren gerçek ha-

yattan alınma görüntüleri izledi. Sahte bir televizyon röportajı sahnesi hazırlamışlar ve adam gevşer gevşemez kelepçeleri takmışlardı. Adam
399 MICHAEL CRICHTON
şimdi adamın mankeniydi.

Poksler kurnazlaşıyordu. Brad bavullarını çabucak topladı, hesabı ödedi ve arabasına binmek üzere apar topar dışarı çıktı.

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

84

ENDINE ÇEVRE sanatçısı diyen ve yakın zamanda Kosta Riko'ya yaptığı bir geziden dönmüş olan Mark Sanger, Berkeley'deki Kdaresinin kapısını kırarak içeri dalan dört adama başını bilgisayarından kaldırıp hayretle baktı. Adamlar tepeden tırnağa mavi lastikten yapılma tehlikek materyal elbiseleri giymişlerdi; iri lastik kasketleri ve iri yüz plakları, lastik eldivenleri ve çizmeleri vardı ve habis görünüşlü iri tüfekler taşıyorlardı.

Sanger daha şoku adatamadan üstüne atlayıp onu lastik elleriyle kavradılar ve sürükleyerek klavyeden uzaklaştırdılar.

"Domuzlar! Faşistler!" diye haykırdı Sanger, ama birden sanki odadaki herkes bağırıp çığlıklar atıyormuş gibi gelmeye başladı. "Bu bir rezalet! Faşist domuzlar!" diye bağırdı ona kelepçe takarlarken, ama adamların maskelerinin ardındaki suratlarını görebikiyordu ve korkuyorlardı. "Tanrım, burada ne yaptığımı sanıyorsunuz ki?" deyince adamlardan biri "Ne yaptığınızı bikiyoruz Bay Sanger," diyerek onu çevirip götürdü.

"Hey! Hey!" Onu -kabaca- çekerek merdivenlerden indirip so-kağa çıkardılar. Sanger'ın tek umudu medyanın bu güpegündüz kopa-rezaleti filme almak için kameralarıyla hazır bekliyor olmasıydı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Ancak basının sokağa girmesi kordonla engellenmişti. Sanger'ın bağırışlarını duyabiyor ve onu filme çekiyorlardı, ama uzakta olduklarından Sanger'ın umduğu yakın yüz çekimlerini yapamıyorlardı. Sanger birden bu sahnenin o lenslerin ardından nasıl görüldüğünü fark etti... ürkütücü tehkkeli materyal elbiseleri giymiş poksler, kollarının arasında küfürler savurarak bağıran otuzlarında, sakalk, kot pantolonlu ve Che Guevara tişörtlü bir adamı götürüyorlar.

Sanger kaçığın teki gibi görüldüğünü biliyordu. Tedlerden biri gibi: Ted Bundy, Ted Kaczynski, o heriflerden biri gibi. Poksler onun dairesinde mikrobiyoloji ekipmanları bulunduğunu, genetik mühendislik araçlarına sahip olduğunu, bir salgın hastalık, bir virüs... korkunç bir şey yaratmakla meşgul olduğunu söyleyeceklerdi. Bir zırdek.

"İndirin beni," dedi kendini sakinleşmeye zorlayarak. "Yürüyebikrim. Bırakın da yürüyeyim."

"Tamam bayım," dedi bir tanesi. Ayakta durup yürümesine izin verdiler.

Sanger kendisini bekleyen bir arabaya götürürlerken elinden geldiğince vakarla yürüdü, omuzlarını kaldırdı, uzun saçını savurdu. Araba yazısızdı tabii. Singer bunu tahmin etmeliydi. Lanet olası FBI ya da CIA filan. Gizli devlet kuruluşları, derin devlet. Siyah hekkopterler. Ortadan kaybolmalar... gizli Naziler aramızdaydı.

Öfkeden köpüren Sanger, binasının ikinci katında oturan zenci Bayan Malouf'un dışarıda yanında iki küçük çocuğuyla durduğunu görmeyi beklemiyordu. Kadının yanından geçerken kadın öne eğilip ona bağırmağa başladı. "Seni piç kurusu! Ailemi tehlikeye attın! Çocuklarımın canlarını tehlikeye attın! Seni Frankenstein! Frankenstein!"

Sanger bu anın akşam haberlerinde nasıl görüneceğinin gayet iyi farkındaydı. Zenci bir anne ona bağırıyor, Frankenstein diyor. Üstelik çocukları yanında ağkyorlardı, çevrelerinde olup biten her şeyden korkmuşlardı.

Sonra polisler Sanger'ı o yazısız arabaya soktular; kafasına lastik eldivenk bir el bastırđı ve arka koltuğa oturtuldu. Kapı kapanırken *Boku yedim*, diye düşündü.

Hapishane hücreesinde oturmuş, koridordaki televizyonu seyrediyor, hücredeki diğer adamların tartışmalarının gürültüsünde haberleri dinlemeye çakşıyor, hafif kusmuk kokusuna ve izledikçe içine yerleşen derin umutsuzluk hissine aldırılmamaya uğraşıyordu.

Once Sanger gösterilmişti, saçı uzundu, serseri gibi giyinmişti, tehkkek materyal elbiseleri giymiş iki adamın arasında yürüyordu. Korktuğundan da kötü görünüyordu. Haberleri okuyan şirket yalakaşı bütün anahtar kekmeleri söylüyordu: *Sanger işsizdi. Eğitimsiz bir avareydi. Küçük, kirli dairesinde genetik mühendislik materyalleri bulunduran yapayalnız bir fanatikti ve klasik biyoterörist profiline uyduğu için tehlikeli görülüyordu.*

Sonra bir çevreyi koruma derneğinin San Franciscolu, sakalk bir avukatı Sanger'a kanunlar çerçevesinde en ağır cezamn verilmesini istedi. Sanger nesik tükenmekte olan bir türe telafisi olanaksız şekilde zarar vermişti ve o türün varlığını tehlikeye sokmuştu.

Sanger kaşlarını çattı: Ne diyordu bu herif?

Sonra televizyonda bir deri sırtk kaplumbağanın resmiyle Kosta Rika haritası belirdi. Anlaşılın yetkililer Sanger'ın faaliyetlerini bir süre önce Kosta Rika'nın Atlantik sahikndeki Tortuguero'ya gittiği için keşfetmişlerdi. Bir de deri sırtk kaplumbağalar konusunda *çevreye dair ağır tehditler* savurduğu için.

Sanger bunlara anlam veremiyordu. Tehdit filan savurmamıştı. Yardım etmek istemişti o kadar. Ayrıca dairesine geri dönünce planlarını uygulayamamıştı. Genetik üstüne bir sürü ders kitabı satın almıştı, ama fazla karmaşık bir konuydu. Kitapların en incisini açıp bazı grafiklerin alt yazılarına göz atmıştı: "Normal bir LoxP'yi barındıran bir plasmidin benzer bir LoxP bölgesindeki bir genoma

entegre halde kalması olasığđ düşüktür, çünkü Cre rekombinazı entegre olmuş DNA parçasını yok edecektir..." "Tek hücrek embriyonlara enjekte edilen veya zona pellucidaları alınmış embriyonlarla inkübe edilen lentiviral vektörler özellikle..." "Bir genin yerine başkasını koymanın daha etkilik bir yolu, HPRT (hipoksantin fosforibosil transferaz) geninden yoksun mutant ES hücreleri kullanmaktır. Bu hücreler hipoksantin, aminopterin ve timidin içeren HAT ortamında sağ kalamazlar. HPRT geni hedef bölgeye çifte bir homolog rekombinasyonla yerleştirilir..."

Sanger okumayı kesmişti.

Şimdi televizyon ekranında gece vakti sahilde tuhaf bir şekilde mor mor parlayan kaplumbağalar gösteriyordu... bunu kendisinin yaptığını mı sanıyorlardı? Gülünç bir fikirdi. Ama faşist bir devlet gerçek ya da yalan bütün ihlaller için kan isterdi. Sanger işlemediği... nasıl işlenebileceğini bile bilmediği bir suç için kodese tıklacağı tahmin edebiyordu.

"gerçi
havlamayacaklar tabii."

Ufukta Yeni
Transgenetik Evcil
Hayvanlar Var

Dev
Karafatmalar,
Büyümeyen Köpek
Yavruları

Sanatçılar,
Endüstri Harıl
Harıl Çalışıyor

Yale'de eğitim almış
sanatçı Lisa Hensley, genetik şirketi
Borger & Snodd Ltd. ile evcil
hayvanlar olarak satılacak dev
karafatmalar üretmek üzere
işbirliği yaptı. GM karafatmaları bir
metre uzunluğunda ve yerden otuz
beş santimetre kadar yükseklikte
olacak. "iri bir dakılın
boyutlarında
olacaklar," diyor Hensley,

Hensley bu evcil
hayvanlara,
insanları böcekler hakkında
bilgilendirmek üzere tasarlanmış
sanat eserleri gözüyle bakıyor.
"Gezenimizdeki canlıların büyük
çokgunluğunu böcekler
oluşturuyor,"
dedi. "Oysa bizler onlara karşı
mantıksız bir önyargı
besliyoruz.
Böcek kardeşlerimizi
kucaklamayıp
onları öpmeliyiz.
Sevmeliyiz."

"Küresel ısınmanın asıl
tehlikesi şu ki, pek çok böceğin
soyunun tükenmesine yol
açabiliriz,"
dedi. Hensley, Amerikan
Karafatması projesiyle karafatmaları
ilk

kez büyük bir çağdaş sanat
teması
haline getiren sanatçı
Catherine
Chalmers'm (Stanford
Üniversi-
tesi Fen Mühendisliği mezunu)
çalışmalarından ilham aldığı
belirtti.

Bu arada New Jersey'nin
banliyösündeki Kumnick
Geno-
mics şirketindekiler, köpek
sahip-
lerinin çok istediğine
inandıkları
bir hayvanı yaratmak için hani
hani çalışıyorlar: büyümeyen
yav-
ru köpekler. "Kumnick'in
Perma-
Yavruları asla
büyümeyecekler,"
diyor şirket sözcüsü Lyn
Kumnick.
"Bir PermaYavru satın
aldığınızda
hep yavru olarak kalacak."
Şirket
yavrulardaki ayakkabı
çiğnemek
gibi köpek sahiplerinin sinirini
bozan alışkanlıkları ortadan
kal-

dırmaya çalışıyor. "Dişleri
çıkınca
bu davranışları sona eriyor,"
dedi
Kumnick. "Ne yazık ki bu
aşamada
genetik müdahalelerimiz
dişlerin
çıkmasını tamamen engelledi,
ama bu sorunu halledeceğiz."
Pi-
yasaya GummyDog adlı dişsiz
bir
hayvan süreceklere
söylentilerini
yalanladı.

Kumnick, insanlardaki
yetiş-
kinliğin yerini kalıcı bir
ergenliğin
aldığından, insanların
hayatları
boyunca kendilerine aynı
şekilde
genç köpeklerin eşlik etmesini
is-
temelerini doğal buluyor.
"Peter
Pan gibi asla büyümek
istemiyö-
ruz," diyor. "Genetik bilimi
bunu
mümkün kılıyor!"

89

OLUNU HÂLÂ bulamamış olan ve şimdi son derece tepelik bir arazide araba kullanan Stan Milgram ilerideki karanlıkta bek-
Y ren yol levhasına gözlerini kısarak baktı. PALOMAR DAĞI 60 KİLOMETRE. BU neresiydi ki? Cakformia'nın bu kadar büyük olduğunu hiç fark etmemiști, iki kasabanın içinden geçmişti, ama sabahın üçünde benzinciler dahil her yer kapakydı. Şimdiyse yine karankk, boş kırsal bölgedeydi.

Keşke yanına harita alsaydı.

Stan bitkindi, sinirkydi ve kenara park edip uyumaya ihtiyacı vardı. Ama arabayı durdurur durdurmaz o kahrolası kuş çığlığı basıyordu.

Gerard son bir saattir sessizdi, ama şimdi durup dururken telefonda numara çevirme sesleri çıkarmaya başlamıştı. Sanki birini arıyormuş gibi.

"Kes şunu Gerard," dedi Stan.

90

Kuş sustu. En azından bir anğına. Stan sessizkk içinde araba kullanabildi. Ama sessizkk kakçı olmadı elbette.

"Acıktım," dedi Gerard.

"Ben de acıktım."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Cips var mı?"

"Cipsler bitti." Earp kasabasında bitirmişlerdi. Bir saat önce miydi? İki saat?

"Gördüğüm belaları kimse bilmez," diye şarkı söyledi Gerard.

"Yapma," diye uyardı Stan.

"Kimse bilmez İsa dışında..."

"Gerard..."

Sessizlik.

394 | MICHAEL CMCHTON

Çocukla seyahat etmek gibi, diye düşündü Stan. Kuş bir çocuk kadar dik kafak ve şaşırtıcıydı. Yorucuydu.

Sağa saparak raylardan geçtiler.

Gerard tren sesleri ve kederk bir düdük sesi çıkardı. "Bilmem ki ne kadar oldu, güneşi görmeyek..."

Stan bir şey dememeye karar verdi. Direksiyonu sınımsız kavrayıp gecenin içinde arabayı sürdü. Arkasında göğün hafifçe aydınlandığını görebiliyordu. Demek ki batıya doğru gitmekteydi. Gitmek istediği yön de orasıydı zaten. Aşağı yukarı.

Sonra gergin sessizlikte Gerard yine başladı.

"Bayanlar baylar, mesdames et messieurs, damen und herren, bir zamanlar karmakarışık, cansız bir doku yığını olan şeyi şimdi sizinle kasabamıza gelmiş kültürlü, görmüş geçirmiş bir adam olarak takdim etmek istiyorum! Ona asılabırsınız!"

"Şansım zorluyorsun," dedi Stan. "Seni uyarıyorum."

"Bu benim hayatım... unutma sakın!" diye şarkı şarkı söyledi kuş avaz avaz. Sanki bütün araba titremişti. Stan camların kırılabileceğini düşündü.

Yüzünü ekşiterek direksiyonu daha da sıkı kavradı.

Sonra çığklar kesildi.

"Bu gece karşımızda sizleri, bunca harika insanı görmekten çok mutluyuz," dedi Gerard bir spiker gibi.

Stan kafa salladı. "Ulu Tanrım."

"Mutlu, mutlu, mutlu olakm haydi, bu sözcüğü söyleyin şimdi.

Mutlu mutlu mutlu olmayı, bir şekilde denemek..."

"Kes," dedi Stan.

Gerard aldırmadan devam etti:

"Mutlu, mutlu, mutlu, mutlu, ah bebeğim evet, mutlu, mutlu..."

"Yeter!" diye haykıran Stan arabayı yol kenarına çekti. Arabadan çıkarken kapıyı sertçe kapadı.

"Beni korkutmuyorsun ulan," dedi Gerard.

Stan küfrü basıp arka kapıyı açtı.

Gerard yine şarkı söylüyordu: "Sana haberlerim var ve doğru söylediğimi yakında anlayacaksın, öğle yemeğini tek başına yemek zordurunda kalacaksın..."

"Sorun değil," dedi Stan, "çünkü *buradan defolup gidiyorsun* dostum!" Kuşu sertçe tuttu -Gerard onu vahşice gagaladı, ama aldırmadı- ve Gerard'ı yol kenarına, tozların üstüne bıraktı.

"Beni bırakıyor gibisin ve bu doğruysa bilmek istemi..."

"Doğru," dedi Stan öfkeyle.

Gerard kanat çırpı. "Bana bunu yapamazsın," dedi.

398 | MICHAEL CMCHTON

"Ya, öyle mi? Bak bakakm." Stan arabanın ön tarafına geri dönüp kapıyı açtı.

"Tüneğimi istiyorum," dedi Gerard. "En azından tüneğimi..."

"Tüneğine başlatma şimdi!"

"Sinirk ayrdma, kötü olur sonra, gitme..."

"Hoşçakal Gerard." Stan kapıyı hışımla kapatıp pedala bastı ve hızla uzaklaştı, büyük bir toz bulutu kaldırmaya özen göstererek. Geriye baktı ama kuşu göremedi. Ama arka koltuğun kuş piskığıyle kapk olduğunu gördü. Tanrım, hepsini temizlemek günler sürecekti.

Ama artık sessizlik vardı.

Muhteşem bir sessizkk.

SIRADAKİ I 399

Sonunda.

Gerard'ın maceraları sona ermişti.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Arabaya sessizlik çökünce birikmiş yorgunluğunu hisseder oldu. Stan uyuklamaya başladı. Radyoyu açtı, camı indirdi, başım dışarıdaki serin esintiye çıkardı. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Uyuyakalacağımı ve yol kenarına park etmesi gerektiğini fark etti.

O kuş onu uyanık tutmuştu. Kuşu öylece yol kenarına bıraktığı için kendini biraz kötü hissetti. Onu öldürmekten farksızdı yaptığı. Öyle bir kuş çölde fazla sağ kalamazdı. Bir çingirakk yılan ya da kır kurdu işini bitiriverirdi. Hatta kuş çoktan ölmüştü muhtemelen. Geri dönmek anlamsızdı.

Stan arabayı yol kenarına, bir çam korusunun içine park etti. Motoru kapattı ve ağaçların kokusunu içine çekti. Hemen uykuya daldı.

Gerard karanlıkta tozlu zeminde bir süre ileri geri yürüdü. Havalanmak istiyordu ve etrafındaki bodur çakların üstüne sıçramayı defalarca denedi. Ama o kokulu çaklar ağırlığını taşımadığından her seferinde yere düştü. Sonunda uçarcasına zıplayarak bir metre kadar boyundaki bir ardıç çaksına kondu. O doğal tünekte uyuyabilirdi,

ama hava bir tropik kuş için fazlasıyla soğuktu. Ayrıca çöldeki bir hayvan sürüsünün sesleri uyumasını engelkyordu.

Sesler giderek yaklaşıyordu.

Gerard huzursuzca tüyelerini kabarttı. Seslerin geldiği tarafa baktı. Çöl çaklarmın arasından çok sayıda karanlık şekkn geçtiğini gördü. Parlayan yeşil gözler seçti.

Tüyelerini yine kabarttı.

Ve sürünün üstüne gelmesini seyretti.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

403

OBINSON R44 helikopteri bir toz bulutu havalandırarak indi ve Vasco Borden pervanelerin altından eğilerek çıktı. Bekleyen siyah Hummer'a bindi. "Konuş benimle," dedi arabayı kullanan Dolly'ye. Dolly daha önceden gelmişti, Vasco o yankş hedefin peşinden Pebble Beach'e giderken.

"Kadın bu gece yedi buçukta Best Western'a yerleşti, sonra da Walston's'a gitti ve oradaki bir güvenlik görevlisi arabasını tanıdı," dedi Dolly. "Kadın onu eski kocasıyla ilgili bir mesele olduğunu söyleyerek kandırdı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Sekize az kala. Sonra otele geri döndü, resepsiyonist çocuğa odasında birinin olduğu masaknı uydurdu. Çocuk bakmaya gidince de masanın altından av tüfeğini akp kaçtı."

"Öyle mi?" dedi Borden. "O minicik kadın epey cesurmuş."

404| MICHAEL CRICHTON

"Anlaşılan marketten bir tabanca almaya çakşmış, ama on günlük bekleme süresi yüzünden vazgeçmiş."

"Ya şimdi?"

"Yerini cep telefonundan saptıyorduk ama kapattı. En son doğruya, Ortego Otoyolu'na doğru gidiyordu."

www.cizgilitirgum.com
By Tekhizuz

"Çöle," dedi Vasco kafa sallayarak. "Arabasında uyuyup ertesi sabah yola devam edecek."

"Sabah sekizde uydu görüntülerini yükleyebiliriz. En erken bu."

"Sabah sekize kadar gitmiş olur," dedi Vasco. Hummer'da arkasına yaslandı. "Şafakta yola çıkar. Bu durumda, bir bakakm." Duraksayıp düşündü. "Bütün öğleden sonrayı güneye giderek geçirdi. Bu işin başından beri güneye gidiyor."

"Sence Meksika'ya mı?" dedi Dolly.

Vasco hayır anlamında kafa salladı. "Sicikne işlenecek şeyler yapmak istemiyor ve sınırı geçerse siciline işlenir."

406 MICHAEL CRICHTON

"Belki de doğuya gidip sınırı Brown Field'dan ya da Calexico'dan geçmeye çakşır," dedi Dolly.

"Olabikr." Vasco düşüncek bir edayla sakalını sıvazladı. Çok geçti, parmaklarına maskara bulaştığını hissetmişti. Lanet olsun, bunu hatırlaması gerekecekti. "Korkuyor. Bence yardım alabileceğini düşündüğü bir yere gidiyor. Belki de babasıyla orada buluşacak. Veya tamdığı biriyle. Eski bir erkek arkadaşıyla? Okul arkadaşıyla? Üniversite derneğinden bir kızla? Eski öğretmeniyle? Eski hukuk partneriyle? Bunun gibi bir şey işte."

"Son iki saattir bütün net veri tabanlarını araştırıyoruz," dedi Dolly. "Şimdiye kadar bir şey bulamadık."
"Peki ya eski telefon kayıtları?"
"San Diego alan koduna bir arama yapılmamış."
"Ne kadar geriye gittiniz?"

"Bir sene. Özel izin almadan ancak o kadar geriye gidebikyo-
»

ruz.

SIRADAKİ I 407

"Yani bu kişi her kimse, onu bir senedir aramamış." Vasco i geçirdi. "Onu beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok." Dolly'ye döndü. "şu Best Western'e gidelim. Minik bayanın nasıl bir silah aldığım öğrenmek istiyorum. Hem şafağa kadar birkaç saat

www.cizgiliiforum.com
By Tekhizuz

dinlenebiliriz. Onu yarın yakalayacağımıza eminim. Hissediyorum."
Göğsüne pat pat vurdu. "Asla yanılmam."

"Tatkm, güzel gömleğine maskara bulaşmış."
"Ah, lanet olsun." Vasco iç geçirdi.
"Çıkar," dedi Dolly. "Ben çıkarırım."

GERARD KARANLIK şekillerin yaklaşmasını izledi.

Yaylanarak yürüyorlar ve burunlarından solur ya da burunlarını çeker gibi sesler çıkıyor, bazen de inkyorlardı.

Boyları kısaydı. Andıç çaklannın arasında sırtlan ancak görülüyordu. Gerard'ın tüneğinin etrafında turladılar, yaklaşıyor ve sonra usulca uzaklaşıyorlardı.

Ama onun kokusunu aldıkları belkydi, çünkü giderek yaklaşıyorlardı. Toplam altı hayvan vardı. Gerard kısmen vücudunu ısıtma çabasıyla tüyelerini kabarttı.

Hayvanların uzun burunları vardı. Gözleri parlak yeşildi. Kokuları pis ve kesifti. Uzun ve tüylü kuyruklara sahiptiler. Gerard onların siyah değil kahverengimtrak olduklarını görebikyordu.

Yaklaşıyorlardı. "Tir tir titriyorum, titriyorum şimdi."

Giderek yaklaşıyorlardı. Artık epey yakındaydılar.

97

En irileri bir metre kadar ötede durup Gerard'a baktı. Gerard kıılmıdamadı.

Birkaç saniye sonra iri hayvan azar azar yaklaştı.

"Olduğun yerde kal bayım!"

www.cizgilibforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Hayvan hemen durdu, hatta birkaç adım geriledi. Gruptaki diğer hayvanlar da gerilediler. O ses hepsim şaşırtmış gibiydi.

Ama fazla sürmedi. İri hayvan tekrar yaklaşmaya başladı.

"Dur dedim!"

Bu sefer sadece anlık bir duraksama oldu. Sonra hayvan ilerlemeyi sürdürdü.

"Kendini şansk mı hissediyorsun serseri? Şansk mı hissediyorsun? Ha?"

Hayvan artık çok yavaşça yaklaşıyordu. Gerard'ın kokusunu alıyor, giderek yakınlaşıyordu... Snif, snif... Yaratığım kokusu iğrençti. Burnu sadece beş-on santim ötedeydi....

Gerard eğikp hayvanın yumuşak burnunu var gücüyle ısırđı. Yaratık çığlığı basıp geriye sıçrarken az kalsın Gerard'ı tüneğinden düşürecekti. Gerard dengesini tekrar kazandı.

"Ne tarafa dönsen beni görmeye hazır ol," dedi Gerard. "Çünkü eninde sonunda beni göreceksin ve seni öldüreceğim Matt."

Hayvan yere yatmış ön pençeleriyle incinmiş burnunu ovuşturuyordu. Bunu bir süre yaptı. Sonra hırlayarak ayağa kalktı.

"Hayat zor, ama aptalsan daha zordur."

Şimdi bütün sürü hırlamaktaydı. Yarım daire şekknde yaklaşıyorlardı. Ortak hareket eder gibiydiler. Gerard tüyelerini kabarttı, sonra tekrar kabarttı. Hatta kendini olabildiğince iri ve hareketk göstermek için kanat bile çırpı. Bu yaratıklar aldırılmıyor gibiydiler.

"Bakın salaklar, tehkkedesiniz, görmüyor musunuz? Peşinizde-ler, hepimizin peşindeler!"

Ama seslerin hiçbir etkisi yok gibiydi. Hayvanlar yavaşça ilerlemeyi sürdürmekteydiler. Bir tanesi Gerard'ın arkasından dolanıyordu. Gerard başını çevirip baktı. Hayra alamet değildi, hiç değildi.

"Bir zamanlar ait olduğun yere dön!" Gerard yine kaygıyla karnat çıırttı, ama huzursuzluğu ona taze kuvvet vermiş gibiydi, çünkü

üstünde durduğu daldan biraz havalandı. Hırlayan hayvanlar yaklaştılar...

Gerard kanatlarını var gücüyle çırpınca havalandığını hissetti. Tüyleri kesilmeyek haftalar oluyordu ve kesilmelerinin sebebi buydu. Uçabıyordu! Epey yüksekte uçtu ve isterse biraz süzülebildiğini fark etti. Fazla değil, birazcık. O pis kokulu hayvanlar çok aşağısında kalmış, ona uluyorlardı, ama Gerard batıya dönüp Stan'ın gittiği yoldan gitmeye başladı. Gündoğumundan karankğa doğru uçuyordu. Keskin burnu sayesinde yiyecek kokusu aldı ve o tarafa uçtu.

99

RABASININ ÖN koltuğunda uyuyan Alex Burnet gözlerini açınca etrafının adamlarla çevrik olduğunu gördü. Üçü arabasının altına bakmaktaydılar. Kovboy şapkakydılar ve üzerleri halkak iri, çatalk sopalar taşıyorlardı. Alex hemen doğruldu. Adamlardan bir tanesini el sallayarak kımıldamamasını işaret etti.

"Bi saniye hanfendi."

Alex oğluna baktı ve Jamie'nin yanındaki koltukta mışıl mışıl uyumakta olduğunu gördü. Jamie uyanmamıştı. Jamie'yi hiçbir şey uyandıramazdı.

Alex tekrar dışarı bakınca inledi. Kovboylardan biri sopasını kaldırdı. Bir buçuk metre boyunda ve ön kol kaknğında dev bir çingiraklı yılan sopanın ucunda tıslayarak kıvrılmaktaydı.

"İsterseniz artık çıkabirsiniz." Adam yılanı uzağa fırlattı.

Alex kapıyı ihtiyatla açtı.

100

"Motorunuzun ısısı yüzünden," dedi adamlardan biri. "Sabahları arabaların altına gelmelerine yol açıyor."

Alex toplam altı kişi olduklarını gördü. Hepsinde de sopalar ve içlerinde kımıl kımıl şeyler bulunan çuvallar vardı. "Ne yapıyorsunuz?"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Çıngıraklı yılan topluyoruz."

"Neden?" dedi Alex.

"Gelecek haftaki Çıngıraklı Yılan toplama yarışması için.
Yuma'da."
"Hi hi..."

"Her sene düzenlenir. Bir yarışma. En çok yılan getiren kaza-

nır.

"Ankyorum."

"Ağırkk hesabı yapıldığından irileri daha makbuldür. Sizi korkutmak istememiştik."

"Teşekkürler."

Adamlar uzaklaşıyorlardı. Alex'le konuşan adam geride kaldı. "Madam, burada tek başınıza olmanız doğru değil," dedi. "Gerçi gördüğüm kadarıyla silahınız var." Başıyla arabanın arka koltuğunu gösterdi.

"Evet," dedi Alex, "ama cephanem yok."

"şey, o zaman işinize yaramaz," dedi adam. Yolun karşı tarafına park edilmiş olan kendi arabasına doğru yürümeye başladı. "Sizdeki on ikilik mi?"

"Evet, öyle."

"Bunlar işinizi görür." Alex'e bir avuç kırmızı mermi verdi. Alex onları cebine tıktırdı.

"Sağolun. Borcum ne kadar?"

Adam hayır anlamında kafa salladı. "Kendinize iyi bakın yeter madam." Diğerlerine katılmak üzere döndü. "Bir saat kadar önce bu yoldan siyah bir Hummer geçti. Sakalk iri yarı bir adam, küçük çocuklu bir kadını aradığını söyledi. Onların amcasıymış ve kayıpmışlar."

"Hı hı. Ona ne dediniz?"

"Sizi henüz görmemiştik. O yüzden görmedik dedik."

"Ne tarafa gitti?" dedi Alex.

"Elsinore'ye doğru. Ama her an geri dönebilir bence."
"Sağol," dedi Alex.

Adam el salladı. "Benzin almak için durma sakın," dedi. "Ve iyi şanslar."

Suçlanan Biyoterörist Bugün Serbest Bırakıldı

(CBS 5) Terör zanlısı Mark Singer, tehlikeli biyolojik materyaller bulundurma suçlamasıyla yattığı Alameda İlçesi hapishanesinden bugün iki yıllık şartlı tahliyeyle serbest bırakıldı. İlgili kaynakların verdiği bilgiye göre, devletin Sanger'a yönelttiği suçlamaların teknik karmaşıklığı savcılarının şüpheliyi hapse mahkum ettirme ihtimallerinin düşüklüğünü ister istemez kabullenmelerine yol açtı. Özellikle de Sanger'ın Orta Amerika'daki kaplumbağaları genetik açıdan değiştirdiği suçlaması artık şüpheyle karşılanıyor. Kosta Rika'daki Julio Manarez'le konuştuk.

(Manarez) Atlantik kaplumbağalarının, kabuklarının mor renge bürünmesine yol açan genetik bir modifikasyondan geçtikleri doğru. Bunun nasıl olduğuna dair henüz bir açıklama yok. Ancak kaplumbağaların yaşları, genetik manipülasyonun beş on sene önce gerçekleştirilmiş olabileceğini gösteriyor.

(CBS 5) Sanger'ın tutuklanmasından kısa süre sonra dedektifler Sanger'ın Kosta Rika'ya söz konusu genetik değişimi gerçekleştirebilecek kadar erken gitmediğine karar verdiler. Sanger oraya sadece geçen sene gitti. Dolayısıyla terör

zanlısı Mark Sanger beş yüz dolarlık para cezasıyla serbest bırakıldı.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

SIRADAKI I 409

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

103 NUMARALI KONGRE Duruşma Salonu'nda görüşmelerin başlamasını bekleyen Kongre Üyesi Marvin Min-⁴kowski (Wisconsin'den), Kongre Üyesi Henry Wexler'e (California'dan) dönerek "Rekombinan DNA teknolojisinin kullanımını sınırlamak için daha etkili kurallar koymamız gerekmez mi?" dedi.

"Sanger'ı mı kast ediyorsun?"

"Şey, o en son vaka. Materyalleri nereden bulmuş, bilyor musun?"

"İnternette," dedi Wexler. New Jersey ile North Carolina'daki şirketlerden rekombinan takımları satın alabiliyorsun. Birkaç yüz dolara."

"Bu belaya davetiye çıkarmak anlamına gelmiyor mu?"

"Dinle," dedi Wexler, "karım bahçecilikle ilgileniyor. Seninki bahçecikle ilgileniyor mu?"

104 "Çocuklar gittiğinden beri mi? Güllerine kafayı taktı."

"Yerel bahçecilik kulübü? Böyle yerlere üye oldu mu?"

"Şey, elbette."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

SIRADAKİ | 4Q407

"Köklere parçalar ekleyerek melezler üreten bir sürü bahçıvan

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

408 MICHAEL CRICHTON

artık DNA takımları kullanarak işi bir adım ileriye götürüyorlar," dedi Wexler. "Dünyanın her yerinde insanlar genetik modifikasyona uğramış güller üretiyor. Güya bir Japon şirketi GM yöntemlerini kullanarak mavi bir gül yaratmış. Mavi bir gül, asırlardır yetiştiricilerin rüyasıdır. Mesele şu ki, teknoloji her yerde Marv. Büyük şirketlerde ve arka bahçelerde. Her yerde."

"Bu konuda ne yapacağız?" dedi Minkowski.

"Hiçbir şey," dedi Wexler. "Karım sinirlendirecek hiçbir şey yapacak değilim. Veya benimkini." Çenesini avcuna dayadı; bu hareketi kameraların karşısında yapınca hep zeki görünürdü. "Ama belki de," dedi, "belki de bu çığnndan çıkmış teknolojinin tehkeleri hakkında-ki kaygılarımı bir konuşmayla dile getirmemin zamanı gelmiştir."

"İyi fikir," dedi Minkowski. "Sanırım ben de öyle bir konuşma yapacağım."

LİPOSÜKSİYON HABERLERİ

SIRADAKİ | 4Q409

Başbakanın Yağı 18,000 dolara satıldı.

Sıradaki: Ünlüler Hayır için Yağlarını Bağışlıyor

BBC NEWS, İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi'den liposüksiyonla alınan yağdan yapılan bir kalıp sabun özel bir koleksiyoncuya 18,000 dolara satıldı. "Mani Pulite" (Temiz Eller) adlı bir sanat eseri olan sabun, İsviçre'de yaşayan sanatçı Gianni Motti tarafından yapıldı. Motti yağı Lugarno'daki, Berlusconi'nin liposüksiyon yaptırdığı bir klinikten satın aldı. Motti daha sonra yağı bir kalıp sabun haline getirerek Basel sanat fuarında İsviçreli bir özel koleksiyoncuya sattı ve bu kişinin "artık ellerini Berlusconi'yle yıkayabileceğini" söyledi.

Yorumcular Berlusconi'nin Avrupa'da sevilmemesinden dolayı yağının fiyatının düşmüş olabileceğini belirttiler. Film yıldızlarının yağları çok daha pahalı olacaktır. "Brad Pitt'in ya da Pamela Anderson'ınkilerden yapılma yan ürünler tavan yapar," dedi bir yorumcu.

Ünlüler yağlarını satarlar mı? "Neden olmasın?" dedi bir Beverly Hills estetik cerrahı. "Hayır işi olarak yapabilirler. Sonuçta zaten liposüksiyon yaptırıyorlar. Şu anda yağları çöpe atıyoruz. Ama onlar yağlarını değerli amaçlar için kullanabilirler

1410 MICHAEL CRICHTON

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

LİPOSÜKSİYON HABERLERİ

SİRADAKİ | 4Q411
Sürat Teknesi Yarışçısı Kalçaları Sayesinde Geziyor
Tam Dalga Geçilecek Bir Durum

WIRED NEWS SERVICE. Yeni Zelandalı zengin Peter Bethuna kendi kalçalarından alınan yağlarla çalışan bir sürat teknesiyle dünya rekoru kırmayı deneyecek. Yirmi dört metrelik çevre dostu timaran yelkenli teknesi Earthrace, tamamen sebze yağı gibi yağlardan yapılmış biyodizel yakıtla çalışıyor. Aslında Bethune'un kalçaları dünya turuna çok az katkıda bulunacak. Kalçalarından yalnızca bir litrelik yakıt elde edilebildi. Ancak epey hırpalandığını belirten Bethune bunun yakıtı üretmek için "şahsi bir fedakârlık" olduğunu belirtti.

Sanatçı Kendi Vücut Yağını Pişirip Yiyor

Batı Toplumunun "Ziyankârlığını" Protesto Ediyor

REUTERS. New Yorklu kavramsal sanatçı Ricardo Vega liposüksiyonla elde ettiği yağlarını pişirip yedi. Amacının Batı toplumunun ziyankârlığına dikkat çekmek olduğunu söyledi. Ayrıca yağlarının bir kısmını satışa çıkararak, insanların böylece insan etini tadabileceklerini ve yamyamlığı deneyimleyebileceklerini belirtti. Vega yağına fiyat koymasa da bir sanat simsarı, Berlusconi'ninkinden çok daha ucuza gideceği tahmininde bulundu. "Berlusconi bir başbakan," dedi. "Vega'yı ise tanıyan yok. Hem bu zaten yapılmış bir şey; sanatçı Marcos Evaristta, kendi vücut yağıyla köfte yapmıştı."

412¹ MICHAEL CRICHTON ~~MARCO~~ Varistta, Danimarka'da yaşayan şili doğumlu bir sanatçı. Vücut yağıyla yapığı köftelerin New York'taki Christie's'de açık arttırmaya çıkarılacağı haberleri, Christie's temsilcileri telefonlara çıkmadıklarından doğrulanamadı.

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

SIRADAKI | 4Q413

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

414 MBULANS EKSPRES yolda güneye doğru hızla ilerliyordu. S-
zli koltuğunda oturan, yeni Bluetooth kulakęını takmış
olan Dolly, Vasco'yla konuşmaktaydı. Vasco sinirkydi, ama
Dolly'nin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Vasco ikinci kez yan-
kř yöne gitmişti. Suç sadece kendisindeydi.

"Bak," dedi Dolly. "şimdi ekimize son beş ykn telefon kayıtları
geçti. şimdi aldık. Alex bu alan kodundaki Henry ve Lynn Kendall
ismindeki kişileri aramış. Adam bir biyokimyager; kadının ne iş yap-
tığını bilmiyoruz. Ama Lynn'le Alex yaşıtlar. Birlikte büyümüş olabi-
leceklerini düşünüyoruz."

"Peki nerede oturuyorlar?" dedi Vasco. "Kendalllar."

"La Jolla'da. şeyin kuzeyinde..."

"Yerini bkyorum yahu," dedi Vasco.

"şimdi nereye gidiyorsun?" dedi Dolly.

"Elsinore'den dönüyorum. La Jolla'ya en az bir saatlik mesafedeyim. Yol kıvrık duruyor. Lanet olsun, kızın bu yolda bir yerlerde uyduğuna *eminim*."

"Nereden bikiyorsun?"

"Bikyorum işte. Burnum hassastır."

www.cizgiliborum.com
By Tekhizuz

"Tamam, şey, herhalde şu an La Jolla'ya gidiyordur. Hatta çoktan varmış olabilir."

"Sen neredesin peki?"

"Kendalların evine yirmi dakikakk mesafedeyim. Gidip onları almamızı ister misin?"

"Doktorun durumu nasıl?" dedi Vasco.

"Ayık."

"Emin misin?"

"Devlet işi yapacak kadar ayık," dedi Dolly. "Bir termostan kahve içiyor."

"Termosun içine baktın mı?"

SIRADAKİ I 417

"Evet. Elbette. Eee... onları alakm mı, yoksa seni mi bekleyelim?"

"Kızı, Alex'i grersen ikşme. Ama çocuğu grersen kap."

"Tamam," dedi Dolly.

www.cizgilitorum.com
By Tekhizuz

109

Ğ OB," DEDI ALEX, telefonunu kulağına yaslayarak.

Ahizeden bir inilti geldiğini işitti. "Saat kaç?"

\J "Sabahın yedisi Bob."

"Off, Tanrım." Başını yastığa bırakışının sesi geldi. "Umarım nemk bir meseledir Alex."

"şarap tatmaya mı gitmiştin?" Avukatkk bürosunun saygın başkanı Robert A. Koch şaraba epey zaman ayırırdı. Koleksiyonunu şehrin çeşitk yerlerindeki kikk dolaplarda saklardı. Christie's'teki açık arttırmalardan şarap satın akr, Napa, Avustralya ve Fransa'ya giderdi. Ama Alex bütün bunların sadece düzenli olarak sarhoş olabilirnek için bir bahane olduğunu düşünüyordu.

"Bekkyorum Alex," dedi Bob. "Umarım iyi bir bahanen vardır."

110 "Tamam, son yirmi dört saattir peşimde bir kelle avcısı var, yürüyen bir duvarı andıran zebellah gibi bir adam, benim ve çocuğumun peşinde, biyopsi iğneleri batırıp hücrelerimizi almaya çalışıyor."

"Çok komik. Bekyorum."

"Ciddiyim Bob. Beni ve oğlumu takip eden bir kelle avcısı var."

"Durup dururken mi?"

www.cizgilerforum.com
By Tekhizuz

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Hayır. Sanırım BioGen'le bağlantılı."

"BioGen'in sorunlar yaşadığını duymuştum," dedi Bob. "Hücrelerini almaya mı çalışıyorlar? Bunu yapamazlar herhalde."

"Herhalde duymak istediğim sözcük değil."

"Kanun bu konuda muğlaktır bikiyorsun."

"Bak," dedi Alex, "yanımda sekiz yaşındaki oğlum var; onu bir ambulansın arka tarafına sokup karaciğerine iğneler batırmayı planlıyorlar, *muğlak* lafını duymak istemiyorum. *Onu durduracağız* lafını duymak istiyorum."

"Elimizden geleni yaparız tabii," dedi Bob. "Babanın davasıyla miilgik?"

"Hıhı."

"Omu aradın mı?"
414 MICHAEL CRICHTON

"Açmıyor."

"Poksi aradın mı?"

"Tutuklanmam için emir çıkarılmış. Ovnard'da. Bugün
Ownard'da duruşma var. Benim yerime işini bilen birinin gitmesi ge-
rekiyor."

"Dennis'i gönderirim."

"İşini bilen biri gerekiyor dedim."

"Dennis işini bilir."

"Dennis bir ay zamanı varsa işini bkr. Duruşma bugün Bob."

"Eer ne istiyorsun?"
415 MICHAEL CRONIN

"Seni istiyorum," dedi Alex.

"Off, Tanrım. Oxnard mı? Orası dünyanın öbür ucu yahu... İğnelerimi de olmadım..."

"Arka koltukta namlusu kesik bir av tüfeği duruyor Bob. Orayı uzak bulman umurumda değil."

"Tamam, tamam, sakın ol," dedi Bob. "Bazı işleri halletmem gerekiyor."

"Gidecek misin?"

"Evet, gideceğim. Mesele nedir, biraz anlatmak ister misin?"

"Burnet dosyasından öğrenirsin. İstimlak hakkı ya da basit dönüşürme yoluyla akımlarla ilgili sanırım."

"Vücut hücrelerinin mi?"

"Onların sahibi olduklarını iddia ediyorlar."

"*Senin* hücrelerine nasıl sahip olabırlar ki? Onlar babanın hücrelerinin sahibiler. Ah, ankyorum. Aynı hücreler. Ama bu çok saçma Alex."

"Bunu yargıca söylersin."

"Senin ya da çocuğunun vücut bütünlüğünüze tecavüz edemezler, sadece..."

"Bu lafları yargıca sakla," dedi Alex. "Seni daha sonra arayıp nasd geçtiğini öğrenirim."

Telefonu kapadı.

Jamie'ye baktı. Jamie hâlâ mışd mışıl uyuyordu, melek gibi huzurluydu.

Koch sabahın sonuna doğru Oxnard'a varırsa öğleden sonrası için bir acil duruşma ayarlayabikrdi. Alex'in onu öğleden sonra dört civarı araması iyi olurdu herhâlde. Daha o kadar çok zaman var gibiydi ki.

Arabayı La Jolla'ya doğru sürdü.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

112 *IR BU EKSİKTİ*, diye düşündü Henry Kendall. Misafirler! Lynn'in Alex Burnet'a sarılmasını ve sonra eğilip Alex'in çocuğu Jamie'yi kucaklamasını can sıkıntısıyla seyretti. Alex'le Jamie demin haber vermeden pat diye gekvermişlerdi. Kadınlar heyecanla çene çakıyor, kollarını salkıyor, Alex'in Jamie'sine yiyecek getirmek için mutfağa giderlerken birbirlerini görmenin mutluluğunu yaşıyorlardı. Bu arada Henry'nin oğlu Jamie ile Dave, PlayStation'da Drive or Die! oynamaktaydılar. Odayı ezilen metal ve cırlayan tekerlek sesleri doldurmuştu.

Henry Kendall ne yapacağını şaşırılmıştı. Düşünmek için yatak odasına girdi. Karakoldan yeni dönmüş, orada önceki günkü oyun bahçesi güvenkk kamerası kayıtlarını seyretmişti. Tanrıya şükür ki görüntü kalitesi pek iyi değildi, çünkü Henry o Billy denen çocuğun kendi oğlunu tekmeleyip dövmesini görmekten öyle rahatsız olmuştu ki pek bakamamıştı. Defalarca gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı. Diğer çocuklar da, şu kaykaycı çetesi, hepsi hapse tıklılmakdy. Ama en fazla okuldan atıklardı.

Ama Henry işin o kadarla kalmayacağını biliyordu. Asla kalmazdı. Bugünlerde herkes dava açıyordu ve o kaykaycıların ebeveynle-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ri de çocuklarının okula geri alınması için dava açarlardı şüphesiz. Henry'nin ailesini, Jamie'yi ve Dave'i dava ederlerdi. O davalarda da Lynn'in uydurduğu Gandalf-Crikey sendromu gibi şeylerin asknda olmadığı ortaya çıkardı. Dave'in asknda transgenik bir şempanze olduğunun ortaya çıkacağı kesindi.

Sonra ne olacaktı peki? Akıl almaz bir medya sirki kurulacaktı. Muhabirler ön çimenlikte haftalarca kamp kuracaklardı. Nereye gitseler peşlerinden geleceklerdi. Onları gece gündüz casus kameralarla filme alacaklardı. Hayatlarını mahvedeceklerdi. Muhabirler sıkınca da bu sefer sofularla çevreciler devreye girecekti. Henry ile ailesine dinsiz denilecekti. Suçlu denilecekti. Tehkkek denilecekti, Amerika'nın yüz karası ve biyosferin düşmanı denilecekti. Henry'nin zihninde çeşitk dillerde -İngikzce, İspanyolca, Almanca, Japonca- hep bir ağızdan konuşan yorumcular ve arka planda kendisiyle Dave'in resimleri canlanıyordu.

Ustekk bunlar daha başlangıçtı.

Dave'i akp götüreceklerdi. Henry hapse düşebikrdi. (Gerçi bundan şüphedydi; bikm adamları genetik testler konusunda kanunları yirmi yıldır çiğnemektedirler ve hiçbiri, hastaları ölenler bile hapse girmemişti.) Ama araştırma yapmasının yasaklanacağı kesindi. Labo-ratuvardan bir senekğine veya daha uzun bir süreğine koyulabilirdi. Ailesini nasıl geçindirecekti? Lynn bunu tek başına yapamazdı ve

web işlerinin kesatlaşacağı kesindi. Peki ya Dave'e ne olacaktı? Ayrıca oğluna ne olacaktı? Tracy'ye? Ya sosyal ortamları? La Jolla epey kberal bir yerdi (en azından bazı bölümleri), ama insanlar bir insanzenin çocuklarıyla birkkte okula gitmesini hoş karşılamayabırlardı. İnsanlar buna hazır değildi. Liberalıkk de bir yere kadardı.

Taşınmak zorunda kalabırlardı. Evlerini satıp Montana gibi üçra bir yere gitmek zorunda kalabırlardı. Gerçi oradaki insanlar daha da anlayışsız çıkabırlardı.

Bu gibi düşünceler akkndan hızla geçiyordu, ciyaklayan ve çarpışan arabaların güürültüsüyle karısı ile arkadaşının mutfakta gülüş-

melerinin sesleri eşliğinde. Ne yapacağını bilemiyordu. Her şeyin ortasında, merkezindeyse derin bir suçluluk duygusu vardı.

Bir şey ortadaydı. Çocuklarına göz kulak olması gerekiyordu. Yerlerini bilmeliydi. Geçen günkü gibi bir olay daha yaşanması riskini göze alamazdı. Lynn çocukları bir saat fazladan evde tutmuştu, okula geç gitsinler de büyük çocuklarla problem çıkmasın diye. O Cleever denen çocuk başbelasının tekiydi ve muhtemelen tutuklanmamıştı. Herhalde onu korkutup babasına teslim etmekle yetinmişlerdi. Henry çocuğun babasının yerel bir beyin takımının savunma analisti ve tam bir silah manyağı olduğunu biliyordu. Ateş etmeyi seven entelektüellerdendi. Erkeksi bir entelektüel. Neler olabileceğini tahmin etmek olanaksızdı.

Laboratuvardan eve getirdiği pakete döndü. Üstünde Track-Tech Endüstrileri, Chiba Şehri, Japonya yazıyordu. İçinde pipetlerden biraz ince, on üç santimlik cilak gümüş tüpler vardı. Tüpleri çıkarıp baktı. Bu minyatürizasyon harikalarında GPS²⁸ teknolojisinin yanı sıra ısı, nabız, solunum ve kan basıncı ölçerler vardı. Bir uçtaki miknatısa dokunduğunuzda çalışıyorlardı. Uçta bir kereğine mavi bir ışık yanıyor, sonra hiçbir şey olmuyordu.

28 GPS: Global Positioning System. Küresel Yer Belirleme Sistemi.

Bunlar laboratuvar primatlarını, maymunları ve babunları gözetim altında tutmak için tasarlanmışlardı. Tüpler büyük bir şırıngayı andıran özel bir cerrahi aletle yerleştiriyorlardı. Boyun derisinin altına, köprücük kemiğinin hemen üstüne yerleştiriliyorlardı. Henry çocuklara bunu yapamazdı elbette. Öyleyse bu tüpleri nereye koyacaktı?

Salona, çocukların bulunduğu yere geri döndü. Sensörleri okul çantalarına atsa? Hayır. Gömlek yakalarının altına taksa? Hayır anlamında kafa salladı. Onları hissederlerdi.

Öyleyse nereye?

Cerrahi alet mükemmel iş gördü. Sensörü spor ayakkabının topuğuna kolayca yerleştirdi. Dave'in spor ayakkabısının ardından Jamie'ninkine de aynı şeyi yaptı ve sonra aklına gelen bir fikirle çıkıp Alex'in oğlu Jamie'nin spor ayakkabısını aldı.

"Ne yapacaksın?" dedi Jamie.

"Ölçmem gerekiyor da. Hemen dönerim."

Üçüncü spor ayakkabıya da sensör yerleştirdi.

Geride iki tane kalmıştı. Henry bir süre düşündü. Aklına çeşitli olasılıklar geliyordu.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

UMMER AMBULANSIN arkasında durdu ve Vasco indi. Ambulansa yürüdü.

H

Dolly yolcu koltuğuna kayd.

"Neler oluyor?" dedi Vasco içeri girince.

083

Dolly kafasıyla sokağın ucundaki evi gösterdi. "Şu Kendallların evi. Gördüğün gibi önünde Burnet'in arabası duruyor. Kadın bir saatir içeride."

Vasco kaşlarını çattı. "Ne oluyor?"

Dolly bilmiyorum dercesine kafa salladı. "Yönel mikrofonu kullanabilirim, ama tam pencerelere doğru tutmamız gerekir, ki fazla yaklaşmamızı istemediğini düşündüm."

"Haklısın, istemiyorum."

Vasco arkasına yaslandı. Uzun uzun iç geçirdi. Kol saatine baktı.

"İçeri de giremeyiz." Kelle avcılarını kaçakların evlerine arama izni olmadan bile girebilirlerdi, ama üçüncü şahısların evlerine adım atamazlardı, kaçağın orada olduğunu bilseler dahi. "Er geç," dedi, "dışarı çıkmak zorundalar. Çıktıklarında da burada olacağız."

083

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

G

GERARD YORGUNDU. Tam bir felaket olan son molasından beri bir saattir uçmaktaydı.

083

Şafaktan kısa süre sonra yiyecek kokusu aldığı bir bina kompleksine inmişti. Binalar boyası solmuş ahşaptan yapılmıydı. Çevrelerinde çimenler bitmiş eski arabalar vardı. Bir çitin ardında iri hayvanlar burunlarından soluyordu. Gerard bir çit direğinin üstünde durup, mavi tulumlu bir oğlanın elinde kovayla dışarı çıkmasını seyretti. Yiyecek kokusu almıştı. "Açım," dedi.

Oğlan döndü. Etrafa çabucak bakındıktan sonra yoluna devam

etti.

"Yemek istiyorum," dedi Gerard. "Acıktım."

Oğlan yine duraksadı. Yine etrafa bakındı.

"Sorun nedir, konuşmayı bilmiyor musun?" dedi Gerard.

"Biliyorum," dedi çocuk. "Neredesin?"

083

"Buradayım."

Çocuk gözlerini kıstı. Çite doğru yürüdü.

"Adım Gerard."

"Vay canına! Sen konuşabiliyorsun!"

083

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Senin için ne kadar heyecan verici," dedi Gerard. Kovanın kokusunu artık epey yoğun almaktaydı. Mısır ve başka tahılların kokusunu alıyordu. Pis bir koku da alıyordu. Ama karnı çok açtı.

"Yemek istiyorum."

"Ne yemek istiyorsun?" dedi çocuk. Kovasından bir avuç yem çıkardı. "Bundan ister misin?"

Gerard eğilip tattı. Hemen tükürdü. "Oğğ!"

"Tavuk yemi. Bir tersliği yok. *Onlar* yiyor."

"Taze sebzen var mı?"

Çocuk güldü. "Komiksin. İngilizler gibi konuşuyorsun. Adın

ne?"

"Gerard. Bir portakal? Portakalın var mı?" Çit direğinin üstünde ileri geri sabırsızca zıpladı. "Portakal severim."

"Nasıl bu kadar iyi konuşabiliyorsun?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

"Bak ne diyeceğim. Seni babama göstereceğim," dedi çocuk. Elini uzattı. "Evcilsin, değil mi?"

"Vay canına!" Gerard çocuğun avcuna yürüdü.

Çocuk Gerard'ı omzuna koydu. Ahşap binaya gerisingeri yürümeye başladı. "Seni çok paraya satabiliriz bence," dedi.

Gerard cıyaklayarak bir binanın çatısına uçtu.

"Hey! Geri dön!"

Evin içinden bir ses geldi: "Jared, işlerini yap!"

Gerard çocuğun gönülsüzce çamurlu bir bahçeye doğru dönüp, yere bıraktığı kovadan aldığı tahılları avuç avuç oraya serpmesini seyretti. Bir grup sarı kuş kendilerine yiyecek atılırken gıdaklayarak zıpladılar. İnanılmaz salak görünüyorlardı.

Gerard bir an düşündükten sonra o yiyeceği yemeye karar verdi. Aşağı uçup o salak kuşları korkutmak için cıyakladıktan sonra tahılı yemeye başladı. Tadı iğrençti, ama karnını doyurması gerekiyordu. Bu arada çocuk ellerini uzatarak onu yakalamaya çalıştı. Gerard ha-

valanarak çocuğun burnunu sertçe gagaladı -çocuk çığlığı bastı- ve ardından biraz öteye konarak yemeğine devam etti. Etrafı o iri sarı kuşlarla çevriliydi.

"Geri çekilin! Hepiniz geri çekilin!"

Sarı kuşlar pek aldırış etmediler. Gerard siren sesi çıkardı. Çocuk yine hamle yaptı ve Gerard'ı kılpayı kaçırdı. Salak bir çocuk olduğu belliydi.

"Saldırıyoruz! Saldırıyoruz! Altı bin metreden saldırıyoruz! Kolu iteçeğim..." Sonra havayı titreten bir patlama sesi. Tavuklar kaçıştı ve Gerard huzur içinde biraz yeme fırsatı buldu.

Çocuk elinde bir ağla geri döndü ve ağı aşığı attı. Bu kadar heyecanı fazla bulan ve o berbat yiyecek yüzünden midesi bulan Gerard hemen havalanıp çocuğun kafasına kusursuz bir nişanla dışkısını bıraktıktan sonra mavi göğe yükseldi ve yoluna gitti.

Yirmi dakika sonra, serinlemiş olan havada, sahile varıp orayı takip etmeye başladı. Burada uçmak daha kolaydı, çünkü yukarı

doğru esintiler yorgun kanatları için bir lütuftu. Süzölemese de işe yarıyorlardı. Kendini biraz huzurlu hissetti.

En azından dev bir beyaz kuş -çok iriydi, devasaydı- sessizce üstüne saldırıp yanından vınlayarak geçerek, dönen bir girdap oluşturup kontrolünü yitirmesine yol açana dek. Gerard kendini topladığında kuş devasa, düz kanatlarıyla süzölerek uzaklaşmıştı. Kafasının ortasında tek bir göz vardı; güneşte parlıyordu. Kanatları da hiç hareket etmiyorlardı; dümdüz durmaktaydılar.

Gerard bu kuşlardan bir sürü değil de sadece bir tane bulunmasına sevindi. Kuşun aşağıdaki yeryüzüne doğru ağır ağır dönerek inmesini seyretti. İşte o sırada kuru sahilin ortasındaki güzel, yeşil vahayı fark etti. Bir vaha! Dev kayaların bulunduğu bir yere yapılmıştı. Kayaların çevresinde palmye ağaçlarıyla yemyeşil bahçeler ve yeşilliklerin arasından yükselen güzel binalar vardı. Gerard orada yiyecek

bulacağına emindi. Öyle davetkâr bir manzaraydı ki, döne döne aşağı indi.

Bir çeşit rüyaydı. Beyaz cübbeli güzel insanlar, çiçekler ve çalılarla dolu bir bahçede, palmyelerin serin gölgelerinde sessizce yürüyorlardı ve etrafta bin bir çeşit kuş uçuşuyordu. Gerard burada yiyecek kokusu almasa da bulunduğuna emindi.

Sonra... portakal kokusu aldı! Kesilmiş portakal!

Parlak mavili ve kırmızılı bir başka kuşun bir tünekte durduğunu ve aşağısında, etrafında tepsiler içinde bir sürü portakalın dizili olduğunu fark etmesi sadece bir an sürdü. Portakallar ve avokado ve kıvırcık salata parçaları. Gerard ihtiyatla kuşun yanına kondu.

"Beni istemeni istiyorum," dedi.

"Se-lam," dedi mavili kırmızılı kuş.

"Bana ihtiyaç duymana ihtiyacım var."

"Se-lam."

"Burası güzelmiş. Adım Gerard."

"Aah, n'aber doktor?" dedi kuş.

"Bir portakal alabilir miyim?"

"Se-lam."

Gerard sabrını yitirdi. Portakala hamle yaptı. Mavili kırmızılı kuş onu vahşice gagaladı; Gerard sakınarak ağzında portakalla havalandı. Bir ağaç dalına konup geriye baktı. O zaman diğer kuşun tüneğe zincirli olduğunu fark etti. Gerard portakalı ağır ağır yedi. Sonra bir tane daha almak için tekrar kuşun yanına uçtu. Tüneğe önce arkadan,

daha sonra da yandan yaklaştı. Sadece "Se-lam!" diyebilen kuşu her seferinde gafil avlayıp ondan kurtulmayı başardı.

Yarım saat sonra tıka basa doymuştu.

Bu arada beyaz cübbeli insanların gelip giderek NyQuil ve Jell-O'dan bahsetmelerini dinledi. "Jell-O, bütün ailenin lezzetli tatlısı, şimdi kalsiyum takviyeli!" dedi. Cübbeli iki kişi yukarı baktılar. Biri

güldü. Sonra yollarına devam ettiler. Burası huzurlu bir yerdi; yol kenarında küçük dereler şırıldıyordu. Gerard burada çok, çok uzun bir süre kalacağına emindi.

ğğ "»"AMAM, EYLEM ZAMANI," dedi Vasco. Kendalların evinden
I iki küçük çocuk çıkıyordu. Biri beyzbol kepli, biraz çarpık
I bacaklı esmer bir çocuktı. Diğeriye sarışındı ve o da beyz-
bol kepliydi. Üstünde hakı bir pantolonla spor bir tişört vardı.

083 "Jamie'ye benziyor," dedi Vasco vites değıştirerek.

Yavaşça ilerlediler.

"Bilmem," dedi Dolly. "Pek benzemiyor aslında."

"Beyzbol şapkası yüzünden. İstersen kendisine sor," dedi Vas-
co.

Dolly camı indirdi. Dışan eğildi. "Jamie, tatlım?"

Çocuk döndü. "Evet?" dedi.

Dolly arabadan dışarı fırladı.

Henry Kendall bilgisayarının başında çalışıp TrackTech'i aktive ederken dışarıdan gelen tiz çığılığı işitti. Dave'in sesini hemen tanıdı. Yerinden fırladığı gibi kapıya atıldı. Mutfaktan çıkan Lynn peşinden koştu. Ama Henry, Alex'in mutfakta kaldığını, oğlu Jamie'ye sarıldığını fark etti. Kadın dehşete kapılmış gibiydi.

Dave gördükleri karşısında şaşkına döndü. Jamie büyük beyaz arabadaki kadınla konuştu, sonra kadın dışarı fırlayıp onu yakaladı. Dave dişilere saldırmaya meğilli değildi, bu yüzden kadının Jamie'yi kaptığı gibi beyaz arabanın arka tarafına götürüp arka kapıları açmasını seyretti. Dave içeride beyaz önlüklü bir adam ve ödünü patlatan bir sürü parlak alet gördü.

Jamie de korkmuş olmalıydı ki birden çığlık atmaya başladı ve sonra kadın arka kapıları kapattı.

Arabanın hareket etmeye başlamasından önce Dave haykırarak arka tarafa sıçradı ve kapının kollarını kavradı. Beyaz araba ileri doğru giderek hızlanmaya başladı. Dave dengesini korumaya çalışarak tutundu. Kavrayışını sağlamlaştırınca kendini çekerek arka pencere-lerden baktı. Önlüklü adamlarla kadının Jamie'yi bir yatağa yatırarak bağlamaya alıştiklarını gördü. Jamie haykırıyordu.

Dave vücuduna hiddet yayıldığını hissetti. Hırlayarak kapılara vurdu. Kadın panikle başını kaldırıp baktı. Dave'in görünce afallamış gibiydi. Sürücüye seslenip bir şeyler söyledi.

Sürücü beyaz arabayı yalpalatmaya başladı. Dave iki yana savruluyor, gömülü kapı kollarına tutunmakta zorlanıyordu. Araba yüzünden bir kez daha savrulunca elini yukarı uzatıp kapıların tepesindeki lambaya tutundu. Kendini ambulansın tepesine çekti. Rüzgâr sert esiyordu. Yüzey dümdüzdü. Dave yatarak santim santim ilerledi. Araba daha düzgün gitmeye başladı. Dave içeriden bağırmalar geldiğini işitti.

İleriye doğru süründü.

"Ondan kurtulduk!" diye seslendi Dolly, arka pencereden dışarı bakarak.

"Neydi ki?"

434 | MICHAEL CRICHTON

"Maymuna benziyordu!"

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"O maymun değil; benim arkadaşım!" diye bağırdı Jamie çırpınarak. "Benimle okula gidiyor."

Çocuğun beyzbol kepi düşünce Dolly onun saçının koyu kahverengi olduğunu gördü. "Adın ne senin?" dedi.

"Jamie. Jamie Kendall."

"Yo hayır," dedi Dolly.

"Ah, Tanrım," dedi Vasco ambulansı sürerken. "Yanlış çocuğu mu getirdin?"

"İsminin Jamie olduğunu söylemişti!"

"Yanlış çocuk bu. Ulu Tanrım, sen bir geri zekâlısın Dolly. Buna adam kaçırmak denir."

"Ama benim suçum yok..."

"Kimin suçu peki?"

"Çocuğu sen de gördün."

"Hayır, görmedim..."

"Dışarı bakıyordun."

"Tanrım, kapa çeneni. Tartışmayı kes. Onu geri götürmeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?"

yy "Onu aldığımız yere geri götürmeliyiz. Buna adam kaçırma de-

nır.

Sonra Vasco küfrü ve çığlığı bastı.

Dave ambulansın tepesinde, ışık çubuğuyla eğimli kısmın arasında duruyordu. Sürücü tarafına doğru eğildi. Orada büyük bir dikiz aynası vardı. Çirkin, siyah sakallı bir adamın ambulansı sürerek bağırıldığını gördü. Adamın Jamie'yi inciteceğini biliyordu. Adamın dişlerini hiddetle sergilediğini görebiliyordu.

Dave aşağı eğilerek ağırlığını dikiz aynasına verdi ve kolunu açık pencereden daldırdı. Güçlü parmaklarıyla sakallı adamı burnundan tutunca adam haykırarak başını geriye çekti. Dave'in parmakları kaydı, ama tekrar öne atıldı ve adamın kulağını var gücüyle ısırды ve

bırakmadı. Adam ona hi d de de bağırmaktaydı. Dave o hiddeti hissedebiliyordu, ama bu duygudan kendisinde de epey vardı. Var gücüyle çekince kulağın koptuğunu ve sıcak kanın fişkırdığını hissetti.

Adam çığlığı basarak direksiyonu çevirdi.

Ambulans saptı, sol tekerlekleri yerden havalandı ve araç yavaşça yan yatarak sağ tarafının üstüne düştü. Metal gıcirtısı inanılmaz kadar yüksekti. Ambulans devrilirken Dave tutunmaktaydı, ama darbe esnasında elleri kaydı. Ayakları sakallı adamın suratına çarptı ve ayakkabılarından biri adamın ağzına girdi. Yan dönmüş halde olan ambulans durdu. Adam ısıyor ve öksürüyordu. İçerideki kadın çığlık atıyordu. Dave ayağını ayakkabısından çıkardı ve ayakkabıyı sakallı adamın ağzında bıraktı. Adamın kulağından her tarafa kan saçılıyordu.

Dave diğer ayakkabıyı da çıkardı, ambulansın arka tarafına gitti ve biraz uğraşarak kapıları açmayı başardı. Beyaz önlüklü adam yan yatmıştı, ağzından kan geliyordu. Jamie adamın altından bağıyordu. Dave beyaz önlüklü adamı sürükleyerek sokağa attı. Sonra gidip Jamie'yi omzuna attığı gibi koşarak evin yolunu tuttu.

"Yaralandın mı?" dedi Jamie.

Kulak hâlâ Dave'in ağzındaydı. Dave onu eline tükürdü. "Ha-
yır."

"Elindeki ne öyle?"

Dave avcunu açtı. "Bir kulak."

"İyy.Öğğğ!"

"Adamın kulağını ısırırım. Kötü adamdı. Seni incitti."

"İğrenç!"

İleride herkesin evlerinin ön bahçesinde durduğunu gördüler. Henry, Lynn ve yeni insanların. Dave'in yere bıraktığı Jamie ebeveynine koştu. Dave annesi Lynn'in kendisine şefkat göstermesini bekledi, ama Lynn tamamen Jamie'de odaklanmıştı. Dave kendini kötü

hissetti. Elindeki kulağı yere düşürdü. Herkes etrafında dönüyordu, ama kimse onu dokunmuyordu, kimse parmaklarını tüylerinde gezdirmiyordu.

Kendini giderek daha üzgün hissediyordu.

Sonra sokaktan üzerlerine hızla gelen kutu gibi, siyah arabayı gördü. Araba devasaydı, epey yüksekti ve dosdoğru bahçelerine daldı.

XNARD MAHKEME salonu küçüktü ve öyle soğuktu ki Bob Koch zatürre olacağını düşündü. Kendini zaten pek iyi hissetmiyordu. Akşamdan kalmalığı yüzünden midesi felaket ekşiyordu. Yargıç genç denebilecek, kırklı yaşlarda bir adamdı ve görünüşe bakılırsa o da akşamdan kalmaydı. Ama belki de değildi. Koch genzini temizledi.

083 "Sayın yargıç, burada bizzat gelemeyen Alexandra Burnet'ı temsilen bulunmaktayım."

"Bu mahkeme ona gelmesini emretmişti," dedi yargıç. "Bizzat."

"Bunun farkındayım sayın yargıç, ancak kendisi ve çocuğu şu anda vücutlarından doku almak niyetinde olan bir kelle avcısından kaçıyorlar."

"Ne kelle avcısı?" dedi yargıç. "Bir kelle avcısının bu meseleyle ne ilgisi var?"

"Biz de tam olarak bunu öğrenmek istiyoruz sayın yargıç," dedi Bob Koch.

Yargıç döndü. "Bay Rodriguez?"

"Sayın yargıç," dedi Rodriguez ayağa kalkarak. "Aslında kelle avcısı filan yok."

083

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

083

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Ne var peki?"

"İşini yapan profesyonel bir kaçak yakalama ajanı var."

"Hangi yetkiye dayanarak?"

"Aslında yetkili değil. Kendisi bir vatandaş tutuklaması yapıyor sayın yargıç."

"Kimi tutukluyor?"

"Bayan Burnet'le oğlunu."

"Hangi sebepten?"

"Çalıntı mal bulduklarını için sayın yargıç."

"Bir vatandaş tutuklanması yapılabilmesi için, çalıntı malın bulundurulduğuna tutuklamayı yapan kişinin tanık olması gerekir."

"Evet sayın yargıç."

"Tanık olunan nedir?"

"Söz konusu mahn bulundurulduğu, sayın yargıç."

"Burnet hücre dizisinden bahsediyorsun," dedi yargıç.

"Evet sayın yargıç. Bu mahkemeye daha önce belgelendirildiği üzere, o hücre dizisinin sahibi UCLA'dır ve patenti Westview'deki BioGen'e aittir. Bu sahiplik çeşitli mahkemelerde onaylanmıştır."

"Peki öyleyse nasıl çalındı?"

"Sayın yargıç, Bay Burnet'in BioGen'deki hücreleri ortadan kaldırmak için suçlularla işbirliği yaptığına dair kanıtlarımız var. Ancak bunu yapmış olsa da olmasa da, BioGen sahip olduğu hücre dizilerini geri alma hakkına sahiptir."

"Onları Bay Burnet'tan alabilir."

"Evet sayın yargıç. Mahkeme Bay Burnet'in hücrelerinin BioGen'e ait olduğuna karar verdiği göre, istedikleri zaman daha fazlasını alabilirler. Bu malın Bay Burnet'in vücudunda olup olmaması fark etmez. Hücrelerin sahibi BioGen'dir."

"Bay Burnet'in vücut bütünlüğü hakkını inkâr mı ediyorsunuz?" dedi yargıç tek kaşını kaldırarak.

"Sayın yargıç, saygılarımla şunu belirtmek isterim ki böyle bir

hak yok. Diyelim birisi eşinizin elmas yüzüğünü alıp yuttu. Yüzük hâlâ sizin malmızdır."

"Evet," dedi yargıç, "ama yüzüğün çıkmasını sabırla beklemem gerekebilir."

"Evet sayın yargıç. Ama diyelim ki bir sebepten dolayı yüzük bağırsakta sıkışıp kaldı. Onu geri almaya hakkınız yok mudur? Tabii ki vardır. Bu engellenemez. Nerede olursa olsun sizin malmızdır o. Yüzüğü yutan her kim ise onun geri alınması riskini üstlenmiş olur."

Koch devreye girmesi gerektiğine karar verdi. "Sayın yargıç," dedi, "lisede biyoloji dersinden anımsadığım kadarıyla yutulan her şey vücudun içinde sayılmaz, tıpkı bir donutun ortasındaki deliğe konan bir şeyin donutun içinde sayılmaması gibi. O yüzük vücudun dışındadır."

Rodriguez kekelemeye başladı. "Sayın yargıç..."

"Sayın yargıç," dedi Koch sesini yükselterek. "Meselenin çalıntı elmas yüzükler olmadığına hepimiz hemfikiriz sanırım. İnsan vücudunun içindeki hücrelerden bahsediyoruz. Bu hücrelere bir başkasının sahip olabileceği fikri -temyiz mahkemesinden bu yönde bir karar çıksa bile- burada gördüğünüz türden saçma durumlara yol açar. BioGen artık Bay Burnet'in hücrelerine sahip değilse, öyleyse onları aptalca eylemleri yüzünden kaybetmişlerdir. Gidip de daha fazlasını almaya hakları yok. Elmas yüzüğünüzü kaybederseniz elmas madeni- ne geri dönüp de yenisini alamazsınız."

"Bu benzetme yetersiz," dedi Rodriguez.

"Sayın yargıç, bütün benzetmeler yetersizdir."

"Bu konuyla ilgili olarak," dedi Rodriguez, "mahkemenin tamamen asıl meselede odaklanmasını ve mahkemenin konuyla ilgili daha önceki bulgularını değerlendirmesini talep ediyoruz. Mahkeme BioGen'in bu hücrelerin sahibi olduğuna karar vermişti. Onlar Bay Burnet'ten alındılar, ama sahipleri BioGen'dir. Biz bu hücreleri istediğimiz zaman almaya hakkımız olduğunu iddia ediyoruz."

"Sayın yargıç, bu iddia köleliğe karşı olan On Üçüncü Ek Madde ile doğrudan çelişiyor. BioGen, Bay Burnet'in hücrelerine sahip olabilir. Ama Bay Burnet'in sahibi değiller. *Olamazlar.*"

"Bay Burnet'in sahibi olduğumuzu asla iddia etmedik, sadece hücrelerinin sahibiyiz. Şimdilik tek istediğimiz de onlar," dedi Rodriguez.

"Ama iddianızın pratikteki sonucunda Bay Burnet'in sahibi oluyorsunuz, çünkü vücuduna herhangi bir anda müdahale edebilme yetkisi istiyorsunuz..."

Yargıç bezgin görünmeye başlamıştı. "Beyler, meseleyi anlıyorum," dedi, "ama bütün bunların Bayan Burnet ve oğluyla ne ilgisi var?"

Bob Koch geri çekildi. Bu sefer Rodriguez kendini batırsındı. Adamın mahkemenin varmasını istediği sonuç akıl almazdı.

"Sayın yargıç," dedi Rodriguez, "eğer mahkeme Bay Burnet'in hücrelerinin müşterimin malı olduğunu kabul ediyorsa, ki bence etmelidir, bu durumda o hücreler her nerede bulunurlarsa bulunsunlar müşterimin malıdır. Örneğin eğer Bay Burnet bir kan bankasına kan veriyse, bağışladığı kanda bizim sahip olduğumuz hücreler bulunacaktır. Bu hücrelerin sahibi olduğumuzdan, onların bağışlanan kandan ayıklanmasını talep edebiliriz, çünkü Bay Burnet kanunen o hücreleri başka kimseye verme hakkına sahip değildir. Onlar bizim malımızdır.

"Benzer şekilde, sahip olduğumuz aynı hücreler -o hücrelerin aynıları- Bay Burnet'in çocuklarıyla torunlarında da bulunmaktadır. Bu yüzden onların hücrelerinin de sahibiyiz. Dolayısıyla o hücreleri almaya hakkımız var."

"Peki ya kelle avcısı?"

"Kaçak yakalama ajanı," dedi Rodriguez, "şu sebeple bir vatandaş tutuklaması yapıyor. Kendisi Bay Burnet'in çocuklarını ya da torunlarını görürse, onlar bizim makamımızla ortalıkta gezindiklerinden, çaktı mal bulundurdukları barizdir ve tutuklanabilirler."

Yargıç iç geçirdi.

"Sayın yargıç," ded Rodriguez, "bu sonuç mahkemede mantıksız gelebilir, ama gerçek şu ki yeni bir dönemdeyiz ve bize şimdi tuhaf gelen şeyler birkaç sene sonra o kadar da tuhaf gelmeyecek. İnsan genomunun büyük bölümü şimdiden sahiplenildi. Çeşitli hastalık organizmalarıyla ilgili genetik bilgilerin sahipleri var. Böyle biyolojik öğelerin özel şahısların sahipliğinde bulunması fikri sadece yeni olduğu için bize tuhaf geliyor. Ancak mahkeme önceki kararların ışığında hüküm vermelidir. Burnet hücreleri bizim hücrelerimizdir."

"Ama çocuk ve torunlarında o hücrelerin kopyaları bulunuyor," dedi yargıç.

"Evet sayın yargıç, ama bu mesele değil. Elimde bir şeyi yapmanın formülü varsa ve birisi bu formülün fotokopisini çekip başka birine verirse, o formül hâlâ benim malımdır. Formülü her kim ve nasıl kopyalarsa kopyalasin, sahibi benimdir. Kopyayı almaya hakkım da vardır."

Yargıç Bob Koch'a döndü. "Bay Koch?"

"Sayın yargıç, Bay Rodriguez konuyu dağıtmadan karar vermenizi istedi. Kendisine katılıyorum. Daha önceki mahkemeler, Bay Burnet'in hücrelerinin *vücudundan çıktığına*, artık ona ait olmadığına hükmettiler. Bay Burnet'in BioGen tarafından defalarca yağmalanabilecek bir ayaklı altın madeni olduğunu söylemediler. Hele BioGen'in bu hücreleri bütün taşıyıcılardan zorla almaya hakkı olduğunu kesinlikle söylemediler. Bu iddia mahkemenin daha önceki kararına tamamen ters düşüyor. Aslında yeni ve yersiz bir talepten başka bir şey değil. Mahkemenin BioGen'e o kelle avcısını geri çekmesini emretmesini talep ediyoruz."

Yargıç "BioGen'in hangi temele dayanarak başına buyruk hareket etmeye karar verdiğini bilmiyorum Bay Rodriguez," dedi yargıç. "Bu çok acele verilmiş yersiz bir karar gibi görünüyor. Bayan Burnet'in bu mahkemeye gelmesini bekleyebilirsiniz."

"Ne yazık ki bu mümkün değil sayın yargıç. Müşterimin iş hayatındaki durumu kritik. Size söylediğim gibi, sahip olduklarımızı elimizden almak için kurulmuş bir komplonun kurbanı olduğumuzu düşünüyoruz. Ayrıntılara girmek istemiyorum fakat o hücrelerin yenilerinin derhal temin edilmesi gerekiyor. Eğer mahkeme bizi gecikmeye zorlarsa, iş hayatında ağır kayıplara uğrayabiliriz, örneğin şirketimiz iflas edebilir. Biz sadece acil bir meseleyi zamanında çözmeye çalışıyoruz."

Bob yargıcın ikna olduğunu görebiliyordu. Bu zaman darlığı saçmakğı onu etkiliyordu; adam bir California biyotek şirketini iflas ettirmekten sorumlu tutulmak istemiyordu. Yargıç koltuğunda döndü, duvar saatine göz attı, geri döndü.

Bob'un şapkadan tavşan çıkarması gerekiyordu. Hem de hemen.

"Sayın yargıç," dedi, "kararınızı bekleyen bir mesele daha var. Dikkatinizi Duke Üniversitesi Tıp Merkezi'den bugün alınmış yeminli beyana çekmek istiyorum." Bir kopyayı Rodriguez'e verdi. "Size özet geçeceğim ve konuyla ilgisini açıklayacağım sayın yargıç."

Burnet hücre dizisinin güçlü bir antikarsinojen olan sitotoksik TLA7D adk kimyasak bol miktarda üretebildiğini açıkladı. BioGen'in hücre dizisini o kadar değerli kılan bu kimyasaldı.

"Ancak geçen hafta Patent Bürosu TLA4A geni için bir patent verdi. Bu, protein 4B ile ilişkilendirilen ve sitotoksik T-limfosit adk bir proteinin merkezinden bir hidroksi grubunun çıkmasını sağlayan bir enzimi kodlayan bir promotor genidir. Bu protein, hidroksi grubunun çıkarılmasıyla oluşan sitotoksik TLA7D'nin öncüsüdür. Hidroksi grubu çıkarılmadıkça proteinde biyolojik faaliyet görülmez. Yani BioGen'in ürününün imalatını kontrol eden genin sahibi Duke Üniversitesi'dir ve eknizdeki belgede bunu ifade etmekte." "

Rodriguez kıpkırmızı kesilmeye başlamıştı. "Sayın yargıç," dedi,

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"bu oldukça basit bir davayı karmaşıklaştırma çabasından başka bir şey değil. Sizden ricam..."

"Evet, *basit*," diye onayladı Bob. "BioGen, Duke ile bir patent anlaşması yapmazsa, Duke geniyle üretilen enzimi kullanamazlar. Enzimin ve ürününün sahibi başkaları."

"Ama bu..."

"BioGen bir hücrenin sahibi sayın yargıç," dedi Bob. "Ama o hücrenin içindeki bütün genlerin sahibi değil."

Yargıç tekrar saate baktı. "Bu konuyu tavsiyeler ışığında değerlendireceğim," dedi, "ve size yarın kararımı bildireceğim."

"Ama sayın yargıç..."

"Teşekkürler beyler. Görüşme bitmiştir."

"Ama sayın yargıç, bir kelle avcısı tarafından kovalanan bir kadınla oğlu..."

"Durumu anladığımı sanıyorum. Kanunu anlamalıyım. Yarın görüşürüz avukatlar."

UMMER HIZLA ilerlerken Kendallar haykırıyorlardı, ama sızlayan dişlerini sergileyerek hırlayan, bir eliyle kanayan ku-H lağındaki bandajı tutan Vasco Borden ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Arabayı çimenliğe sokup park ederek ön kapıyı bloke etti. Sonra Dolly ile birlikte dışarı atlayıp Alex'in Jamie'sini kapdı, çocuğun afallamış annesi iterek yere düşürdü, tekrar Hummer'a atladı ve gaza basıp uzaklaştı. Diğerleri öylece durup bakakaldılar.

083

"İşte bu kadar bebek," diye bağırdı Vasco. "Evde değilsen benimsin."

Sokakta gazı körükleyerek arabayı sürdü.

"Ambulansımızı kaybettiğimizden B planına geçiyoruz." Dönüp geriye baktı. "Dolly, tatlım, diğer ameliyathaneyi hazırlat. Onlara söyle, yirmi dakika içinde geliyoruz. Bir saat sonra bu iş *bitmiş olacak*."

Henry Kendall şoktaydı. Ön bahçesinde bir adam kaçırma olayı gerçekleşmişti; bunu engellemeye çalışmamıştı; oğlu hıçkırarak annesine tutunuyordu; Dave çimenliğe bir adamın *kulağını* atmıştı; diğer çocuğun annesi ayağa kalkarken polis çağrılmasını haykırıyor-du, ama Hummer gitmişti, köşeyi dönüp *gitmişti*.

Henry kendini zayıf ve aciz hissediyordu, sanki bir kabahat işlemişti ve Lynn'in arkadaşının etrafında bulunmaktan utandığından içeri girip tekrar bilgisayarın başına oturdu. Daha beş dakika önce, Dave'in çılgınlığıyla birlikte bütün bunların başlamasından önce tam orada oturmaktaydı.

Ekranda hâlâ TrackTech web sitesi vardı; oraya isimleri ve seri numaralarını girmişti. Bunu Dave ve Jamie için yapmıştı, ama diğer Jamie için yapmamıştı. Kendini kötü hissettiğinden, bu işi şimdi yaptı.

Web sitesi yerini sade bir haritayla, aradığımız üniteyi yazdığımız bir giriş kısmına baktı. Önce Jamie Burnet'in ünitesini yazdı. Sensör çakşıyorsa, sokaktaki hareketini görebilecekti. Ama mavi nokta kılmıdamıyor, sabit duruyordu. Adreste 348 Marbury Madison Sokağı yazıyordu, yani kendi evi.

Salona bakınca Jamie'nin beyaz spor ayakkabılarının küçük seyahat çantasıyla birlikte köşede durduğunu gördü. Çocuk ayakkabılarını tekrar giymemişti bile.

Sonra kendi oğlunun sensörünü yazdı. Sonuç aynıydı. Mavi noktada kendi ev adresinde sabit duruyordu. Sonra biraz kıınıldadı. O sırada oğlu Jamie içeri girdi. "Baba. Ne yapıyorsun? Dışarıda polisler var. Herkesle konuşmak istiyorlar."

"Tamam, bir dakika."

"Jamie'nin annesi çok kötü durumda baba."

"Bir dakika."

"Ağkyor. Annem kâğıt mendil getir dedi."

"Hemen yanınıza geyorum."

Henry üçüncü seri numarasını... Dave'in numarasını çabucak girdi. Ekran boşaldı. Henry bir dakika bekledi. Haritanın tekrar çizi-

lişini seyretti. Bu kez şehrin kuzeyine giden, Torrey Pines bölgesindeki yolları gösteriyordu.

Mavi nokta hareket ediyordu.

Kuzey, Torrey Pines Yolu, DKD, 57 mph.

Noktanın Gaylord Yolu'na saparak kara içlerine yönelmesini seyretti.

Dave'in sensörü her nasılsa Hummer'ın içindeydi. Ya ayakkabısından çıkmıştı ya da ayakkabısını almışlardı. Ama sensör oradaydı ve çalışıyordu.

"Jamie, Alex'i getir," dedi. "Onu bir dakika görmem gerektiğini söyle."

"Ama baba..."

"Dediğimi yap. Polise de sakın bir şey söyleme."

Alex ekrana bakakaldı. "O orospu çocuğunun beynini uçuracağım. Çocuğuma dokunan ölür." Sesi sakın ve soğuktu. Henry ürperti. Kadın ciddiye.

"Nereye gidiyor?" dedi Alex.

"Sahilden ayrılıp içlere yöneldi, ama Del Mar trafiğinden uzak durmak istemiş olabilir. Tekrar sahile dönebilir. Birkaç dakikada görürüz."

"Ne kadar uzakta?"

"On dakika."

"Gidelim. Şunu yanına al," dedi başıyla laptopu göstererek. "Ben de silahımı alayım."

Henry ön pencereden dışarı baktı. Kaldırımında ışıkları yanan üç polis arabası, ön çimenlikteyse altı polis duruyordu. "O kadar kolay olmayacak."

"Olacak. Arabam köşede duruyor."

"Beni görmek istediklerini söylemişler."

"Bir bahane uydur. Ben arabamda olacağım."

Henry onlara Dave'in tıbbi bakıma ihtiyacı olduğunu ve onu hastaneye götürmesi gerektiğini söyledi. Karısı Lynn'in her şeye tanık

olduğunu ve onlara olanları anlatabileceğini söyledi. Döndüğünde ifadesini eksiksiz verebileceğini, ama Dave'i hastaneye götürmek zorunda olduğunu söyledi.

Dave'in elleri kan içinde olduğundan bu bahaneyi kabul ettiler. Lynn, Henry'ye ters ters baktı. Henry "Olabildiğince çabuk dönerim," dedi. Evin arka tarafına gidip komşunun bahçesinden geçti. Dave peşinden geldi.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Dave.

"O herifi bulmaya. Siyah sakallı herifi."

"Jamie'yi incitti."

"Hi hı, biliyorum."

"Ben de onu incittim."

"Hı hı, bikiyorum."

"Kulağı koptu."

"Hu."

"Sırada burnu var."

"Dave," dedi Henry. "Kendimize hâkim olmalıyız."

"Hâ-kim olmak nedir?" dedi Dave.

Açıklaması fazla uzun sürerdi. Alex'in beyaz Toyota'sı ilerideydi. Arabaya bindiler. Henry öne, Dave arkaya geçti.

"Bu nedir?" dedi Dave, yan tarafını göstererek.

"Ona dokunma Dave," dedi Alex. "Bir tfk."

Vites değiştirip yola ıktı.

Bir haber alma umuduyla Bob Koch'u aradı.

"Bir haberim var," dedi Bob. "Ama keşke daha iyi olsaydı."

"Onlara izin mi verdi?"

"Yarına erteledi."

"Peki sen eknden geleni..."

"Hı hı, denedim. Adamın kafası karıştı. Oxnard yargıçları genelkle böyle davalara bakmaz. Davayı orada grdrmelerinin sebebi

bu herhâlde."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Yani yarın?"

"Hi hi."

Alex "Sağol," deyip kapattı. Ne yapacağını Bob'a söylemenin anlamı yoktu. Yapacağından bile emin değildi. Ama muhtemelen yapacağını düşünüyordu.

Henry koruma görevini üstlenmişti, bilgisayara bakıyordu. Şimdi arabadayken bağlantının bazen bir iki dakikalığına kesildiği oluyordu. Tamamen kaybolacağımdan kaygılanmaya başlamıştı. Geriye dönüp ayakkabısız olan Dave'e baktı. "Ayakkabıların nerede?"

"Çıktılar."

"Nerede?"

"Beyaz arabanın içinde." Ambulansı kast ediyordu.

"Nasıl?"

"Biri ağzındaydı. Adamın. Sonra araba devrildi."

"Sonra ayakkabıların mı çıktı?"

"Evet, çıktılar."

Alex de aynı şeyi düşünüyordu anlaşılın, çünkü "Öyleyse ayak-
kabıları hâlâ ambulansın içinde," dedi. "Hummer'da değil. Yanlış
arabayı takip ediyoruz."

"Hayır, ambulans kaza yapmış. Ambulans olamaz."

"Öyleyse sinyal..."

"Herhâlde ayakkabıdan kayıp adamın giysilerinin içine düştü.
Bir şekilde."

"Öyleyse tekrar kayıp çıkabilir."

"Hi hı. Çıkabilir."

"Veya onu bulabilirler."

"Hı hı."

Alex bundan sonra bir şey demedi.

Henry ekrana bakmayı sürdürdü. Mavi nokta kuzeye, sonra doğuya gitti. Sonra kuzeye. Sonunda tekrar doğuya sapıp Ranc-

ho Santa Fe'den geçerek çöle geri döndü. Sonra Highland Yolu'na saptı. "Tamam," dedi Henry. "Nereye gittiklerini bikiyorum. Solana Kanyonu'na."

"Orası neresi?"

"Bir kapkca. Çok büyüktür. Gayet moderndir."
"Doktorlu mu?"

"Eminim evet. Hatta amekyat bile yapıyor olabikrler. Yüz gerdirme, kposüksiyon filan."

"Öyleyse amekyathaneleri vardır," dedi Alex asık suratla. Gazı körükledi.

Solana Kanyonu adı verilen yüz dönümlük alan bir pazarlama zaferiydi. Daha yirmi otuz yıl önce bu bölgenin ismi Hellhole Palms, yani Cehennem Çukuru Palmiyeliği idi. Düz, yer yer kayalık bir bölgeydi ve etrafta kanyon yoktu. Yani Solana Kanyonunda kanyon bulunmuyordu, ayrıca sahildeki Solana Beach kasabasıyla ortak yönleri

çok azdı. Bu ismi sadece Angel Springs¹⁴, Zen Mountain View¹⁵, Cedar Springs¹⁶ ve Silver Hill Ashram¹⁷ gibi diğer seçeneklerden daha iyi dur-

duğu için seçmişlerdi. Solana Kanyonu ismi diğer seçeneklere kıyasla akla müşterilerinin bedenlerini, zihinlerini ve ruhlarını dinçleştirmek için günde binlerce dolar alan sessiz sakin, değeri yeterince bıkılmemiş kaliteli bir tatil yerini getiriyordu. Bu hizmetler konukları ellerini dua edercesine kavuşturarak ve içtenlikle "Namaste," diyerek karşılayan, yoga ve meditasyon dersleri veren, masaj yapan, ruhsal meseleler ve diyet tavsiyelerinde bulunan personel tarafından verilmekteydi.

Solana Kanyonu ayrıca ünlülerin vücutlarını arındırmak için gittikleri gözde mekânlardan biriydi.

14 Angel Springs: Melek Pınarı.

15 Zen Mountain View: Zen Dağı Manzarası.

16 Cedar Springs: Sedir Pınarı.

17 Silver Hill Ashram: Gümüş Tepe Tekkesi.

Alex dev palmyelerin ardına sanatsal bir şekilde gizlenmiş olan kerpiç tarzı ana kapıdan arabasıyla geçti. Tatil mekânının arka tarafına giden takip sinyalinizi izliyorlardı.

"Servis girişini kullanıyor," dedi Henry.

"Buraya gelmiş miydin?"

"Bir kez. Genetik bilimi hakkında konuşma yapmaya."

"Ve?"

"Bir daha çağırmadılar. Verdiğim mesajdan hoşlanmadılar. Şu eski deyişini bilirsin. Profesörler öğrencilerinin zekâsını çevreye, çocuklarının zekâsınıysa genlere bağlarlar. Aynı şey zenginler için de

geçerli. Zenginsen veya görünüşün güzelse, bunu genlerine borçlu olduğunu duymak istersin. Böylece diğer insanlardan yapısal olarak üstün olduğunu... başarını hak ettiğini hissedersin. Sonra da başkalarına istediğin kadar hakaret... bir saniye, duruyorlar. Yavaşla."

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Alex. Bir yan yoldaydılar ve ileride bir servis girişi vardı.

"Sanırım otoparktalar."

"Yani? Gidip onları yakalayalım."

"Hayır." Henry kafa salladı. "Otoparkta her zaman birkaç güvenlik görevlisi bulunur. Tüfeğini gösterirsen başımız belaya girer." Ekranı baktı. "Hareketsiz... şimdi yine hareket etti. Şimdi durdu." Kaşlarını çatı.

"Güvenlik görevlileri varsa, Jamie'nin dışarı çıkınca çırpındığını görürler," dedi Alex.

"Onu ilaçla bayıltmış olabilirler. Veya... bilmiyorum," dedi hemen, Alex'in yüzündeki ıstırabı görünce. "Dur, yine hareket ediyor. Arka yoldan doluyorlar."

Alex arabayı geri vitese alıp servis kapısından geçti. Kapı açıldı. Görevli yoktu. Alex otoparka girdi. Arka yol otoparkın uzak köşesindeydi.

"Ne yapıyoruz?" dedi. "Peşlerinden yola mı girelim?"

"Sanmıyorum. O zaman bizi görürler. En iyisi park edelim." Kapıyı açtı. "Şu güzelim Solana Kanyonu tatil mekânında bir yürüyüş yapalım hele." Alex'e baktı. "Şu av tüfeğini burada mı bırakacaksın?"

"Hayır," dedi Alex. Bagajı açtı, bir havlu buldu, av tüfeğini havluya sardı ve "Hazırım," dedi.

"Tamam," dedi Henry, "işte gidiyoruz."

"**Lanet olsun,**" dedi Vasco frene basarak. Arka yoldan gitme sebebi cerrahi operasyonlar merkezinin arkasına park etmektir. Plana göre Dr. Manuel Cajal merkezden çıkıp usulca Hummer'a binecek, biyopsileri yapacak ve çıkacaktır. Kimse görmeyecek, kimse bilmeyecekti.

Ama arka yol Şimdi kapakydı. İki ters kepçek iş makinesi büyük bir çukur kazmaktaydı. Yoldan geçiş de yoktu, başka yol da. Operasyon merkezi yüz metre ilerideydi.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," dedi.

"Sakin ol Vasco," dedi Dolly. "Önemli değil. Yol kapakysa merkeze yürüyerek gidip arka kapıdan girer ve işi içeride hallederiz."

"Yürürsek bizi herkes görür."

"Görseler ne olacak ki? Misafiriz o kadar. Hem buradaki herkes tamamen kendine odaklı. Bizi düşünecek vakitleri yok. Düşünseler ve birilerini aramaya karar verseler bile -ki hayatta yapmazlar-, daha onların telefon görüşmesi bitmeden operasyon tamamlanmış olur. Hem Manuel içeride daha hızlı çakşabır."

"Hoşuma gitmedi." Vasco etrafa bakındı, yola ve ardından kapıca arazisine baktı. Ama Dolly hakkydı. Bahçeden yürüyerek çabucak

geçerlerdi. Çocuğa döndü. "Dinle," dedi. "Durum şu. Bir yürüyüşe çıkacağız. Sakın sesini çıkarma. O zaman her şey yolunda gider."

"Ne yapacaksınız?" dedi Jamie. "Bana?"

"Hiç. Biraz kanını alacağız o kadar."

"İğne mi yapacaksınız?"

"Sadece küçük bir tane, şu doktorda yapdanlardan."

Dolly'ye döndü. "Tamam, Manuel'i ara. Söyle geliyoruz. Haydi yola çıkalım."

Jamie'ye kendisini kaçırmaya kalkan biri olursa bağırp çığlık atması ve tekme savurması sabırla öğretilmişti ve kendisini ilk tutuklarında bunları yapmıştı da, ama şimdi dehşet içindeydi ve sorun çıkarırsa canım yakmalarından korkuyordu. Bu yüzden bahçe yolunda sessizce yürüdü; kadın elini omzuna koymuştu, diğer tarafından yürüyen iri adamsa kulağı görünmesin diye kovboy şapkası takmıştı.

Çoğu kadın olan, gevezelik eden ve gülen, bornozlu insanların yanından geçtiler, ama kimse onlara dikkatli bakmadı. Başka bir bahçeden geçtiler ve sonra Jamie bir sesin "Ev ödevlerinde yardıma ihtiyacın var mı?" dediğini işitti.

Öyle şaşırmıştı ki durdu. Başını kaldırıp baktı.

Konuşan bir kuştı. Gri renkli bir cins kuş.

"Evan'ın arkadaşı mısın?" dedi kuş.

"Hayır," dedi Jamie.

"Onunla aynı boydasın. On birden dokuz çıkarırsan kaç kalır?"

Jamie hayretle bakakaldı.

"Haydi gidelim canım," dedi Dolly. "Bu sadece bir kuş."

"Sadece bir *kuşmuş!*" dedi kuş. "Sen kime *kuş* diyorsun bakayım?"

"Cidden çok konuşuyorsun," dedi Jamie.

"Sense tam tersi," dedi kuş. "Bu insanlar kim? Seni neden tutuyorlar?"

"Onu tutmuyoruz," dedi Dolly.

"Oğlumu öldürmeye çalışmıyorsunuz değil mi beyler?" dedi

kuş.

"Ah Tanrım," dedi Vasco.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Ah Tanrım," dedi kuş, onun sesini aynen taklit ederek. "Adın ne?"

"Haydi gidekm," dedi Vasco.

"Adım Jamie," dedi Jamie.

"Selam Jamie. Ben Gerard," dedi kuş.

"Selam Gerard."

"Tamam," dedi Vasco. "Artık gidekm."

"Eyerde kimin oturduğuna bağk," dedi Gerard.

"Dolly," dedi Vasco, "geç kalmamız gerek."

"Bir oğlanın en iyi dostu annesidir," dedi kuş tuhaf bir sesle.

"Annemi tanıyor musun?" dedi Jamie.

"Hayır evlat," dedi Dolly. "Tanımıyor. O sadece önceden işittiği şeyleri tekrarkyor."

"Hikâyen pek inandırıcı gelmedi," dedi Gerard. Sonra farkk bir sesle: "Ah, bu çok kötü, daha iyisi var mı sende?"

Ama artık yetişkinler Jamie'yi ileriye itmeye başlamışlardı. Jamie daha fazla kalabileceğini sanmıyordu ve olay çıksın istemiyordu. "Hoşçakal Gerard," dedi.

"Güle güle Jamie."

Bir süre yürüdüler. Sonra Jamie "Komikti," dedi.

"Evet öyleydi canım," dedi Dolly, onu omzundan sımsıkı tutarak.

Bahçelere girdiklerinde Alex önce yüzme havuzu bölümünden geçti. Burası hayatında gördüğü en sakin yüzme havuzuydu... ne şırıltılar, ne gürültü vardı. İnsanlar güneşin altında ceset gibi yatmaktaydılar. Alex bir bornoz akp omzuna atarak havluya sarık av tüfeğinin üstünü örttü.

"Böyle şeyleri nereden bikiyorsun?" dedi Henry ona bakarak. Kaygılıydı. Tüfeği kullanmak niyetinde olan bu kadınla birkkte yürüdüğü için. O sakalk adamın silah olup olmadığını bilmiyordu, ama muhtemelen öyleydi.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Hukuk fakültesinden," dedi Alex gülererek.

Dave iki adım gerilerinden geliyordu. Henry dönüp "Çabuk ol Dave," dedi.

"Tamam..."

Bir köşeden sapıp kerpiç bir kemeraltmdan geçtiler ve bir başka tenha bahçeye girdiler. Burası serindi ve yol gölgeliydi. Yol kenarında küçük bir dere akıyordu.

Bir sesin "Selam millet," dediğini işittiler.

Henry başını kaldırıp baktı. "O neydi ?"

"Benim."

"Bir kuş," dedi Henry.

"Pardon," dedi kuş, "adım Gerard."

"Ah, konuşan bir papağan," dedi Alex.

"Adım Jamie," dedi papağan. "Selam Jamie. Ben Gerard. Selam Gerard."

Alex bakakaldı. "Bu Jamie!"

"Annemi tanıyor musun?" dedi kuş tıpatıp Jamie'nin sesiyle.

"Jamie!" Alex bahçede bağırmaya başladı. "Jamie! *Jamie!*"

Uzaktan bir sesin geldiğini işitti: "Anne!"

Dave ileriye doğru koşmaya başladı. Henry hiç kımıldamadan duran Alex'e baktı. Alex havluyla bornozu yere düşürüp av tüfeğini mekanik hareketlerle doldurdu. Sonra Henry'ye döndü.

"Gidelim." Çok sakindi. Tüfeği kolunda taşıyordu. "Arkamdan yürümek isteyebilirsin."

"Şey, tamam."

Alex yürümeye başladı. "Jamie!"

"Anne!"

Adımlarını hızlandırdı.

Operasyon merkezinin arka kapısına altı metre kadar kalmış-ken -en fazla üç dört uzun adımlık mesafe- olay patlak verdi.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Vasco Burden *sinirlendi*. Güvenilir asistanı gözlerinin önünde eriyivermişti. Çocuk "Anne!" diye haykırınca onu bırakmıştı. Orada öylece duruyordu. Afallamış gibi.

"Tutsana şunu be," dedi Vasco. "Ne yapıyorsun?"

Dolly yanıt vermedi.

"Anne! Anne!"

Tam da korktuğum başıma geldi, diye düşündü Vasco. Annesine seslenen sekiz yaşında bir çocuk ve etrafta dolanan bir sürü bornozlu kadın vardı. Kendisine ve çocuğa daha önce dikkat etmedilerse bile şimdi ettikleri kesindi... işaret ediyor ve konuşuyorlardı. Vasco ortama hiç uymuyordu, bir doksan üçlük boyuyla, sakakıyla, simsiyah giysileriyle, ısırılarak koparılan lanet olası kulağı yüzünden iyice aşağı çekmek zorunda kaldığı kovboy şapkasıyla. Kötü bir kovboy filmindeki kötü bir adam gibi görüldüğünün farkındaydı. Kadını yardım

etmiyordu; çocuğu yatıştırmıyor veya ilerletmiyordu ve Vasco çocuğun dönüp kaçmak üzere olduğunun farkındaydı.

Vasco ipleri ekne almak zorundaydı. Tabancasına uzandı, ama şimdi dört bir yandaki odalardan başka kadınlar çıkıyordu... lanet olsun, koca bir kahrolası yoga sınıfı olanları görmek, bir çocuğun neden annesine seslendiğine bakmak için bahçeye çıkmıştı.

İşte Vasco oradaydı, siyahk adam.

Başı dertteydi.

"Dolly," dedi öfkeyle, "lanet olsun, kendine gel. Bu genç adamı buradaki operasyon merkezine götürmemiz gereki..."

Vasco cümlesini bitiremedi, çünkü ona doğru koşan siyah bir figür sıçrayıp iki buçuk metre yüksekteki bir ağaç dalına tutunarak savruldu ve -tam o sırada Vasco bunun yine o siyah çocuk, *o killi çocuk*, kulağını ısırarak koparan çocuk olduğunu fark etti- Vasco'nun üstüne atladı, göğsünün tam ortasına koca bir kaya gibi çarptı ve Vasco geri geri sendeleyerek gül çalılarına takıldı ve kıçının üstüne düşerken bacakları havalandı.

İşte bu kadardı.

Çocuk annesine seslenerek koşmaya başladı. Dolly birden Vasco'yu tanıımıyormuş gibi davranmaya başlıyor, Vasco yara bere içinde kendi başına doğrularak gül çaklarının arasından çıkıyor. İnsanın kıcı dikenlerle kaplıyken vakur bir şekilde ayağa kalkması olanaksız. Ayrıca kendisine bakan en az yüz kişi var. Güvenlik görevlileri de her an damlayabilir.

Ayrıca o siyah maymun çocuk ortalarda yok. Vasco onu hiçbir yerde göremiyor.

Vasco kaçması gerektiğini fark ediyor. Olay bitmiş; tam bir felaket. Dolly hâlâ kahrolası Özgürlük Heykeli misali kımıldamadan durduğundan Vasco onu itmeye, gitmeleri gerektiğini haykırmaya başlıyor. Bahçedeki bütün kadınlar yuhalamaya, ıslık çalmaya başlamışlar. Dar jimnastik giysili yaşlı bir sarışın "Testosteron zehirlenmesi!" diye bağıyor. Diğerleri de "Kadım rahat bıraksana!", "Pislik!", "Tacizci!" diye bağıyorlar. Vasco "Ben onun *patronuyum*," diye bağırarak istiyor, ama bu artık doğru değil tabii. Dolly afallamış, apışıp kalmış. Ayrıca artık jimnastik giysili sarışınlar bağırarak polis çağırıyorlar.

Yani durum daha da kötüleşecek.

Dolly öyle yavaş ki; sanki uyurgezer. Vasco kaçmak zorunda. Onu iterek önüne geçiyor, bahçeden koşarcasına geçiyor, aklındaki tek düşünce kaçmak, buradan kurtulmak. Bir sonraki bahçede çocuğun yanında bir adamla durduğunu görüyor ve ikisinin önünde Alex denen o sarışını görüyor ve kadının elinde namlusu kesilmiş kahrolası bir on ikilik var, kullanmasını biliyor gibi görünüyor -bir eli kabzada, diğeri tetikte- ve "Suratını bir daha görürsem dağıtırm göt herif," diyor.

Vasco karşılık vermiyor, kadının yanından geçiyor ve sonra kahrolası bir patlama oluyor ve ilerisindeki, yol kenarındaki çaklar dar-madağın oluyor, yeşil bir taçyaprağı ve yaprak ve toprak bulutu yük-

seliyor. Bunun üzerine Vasco duruyor elbette. Oracıkta. Sonra ağır ağır dönüyor, ellerini gövdesinden uzak tutarak.

Kadın "Dediğimi duydun mu piç kurusu?" diyor.

"Evet madam," diyor Vasco. Silahk bir bayana her zaman kibar davranmak gerek. Özellikle de sinirkyse. Etraf artık ana baba günü; üç dört sıra halinde toplanmışlar, kuşlar gibi ötüyorlar, olanları görmek için kafalarını uzatıyorlar. Ama bu sarışının işi daha bitmedi.

Vasco'ya sesleniyor: "Sana ne dedim?"

"Beni bir daha görürseniz öldüreceğinizi söylediniz."

"Evet," diyor kadın. "Öldürürüm. Bana ya da oğluma bir daha dokunursan seni gebertirim."

"Evet madam," diyor Vasco. Yüzünün kızardığını hissediyor. Öfke, utanç, hiddet.

"Şimdi gidebikrsin," diyor kadın, namluyu çok hafif kimildatarak. İşi bikiyor. Atış pokgonuna giden bir avukat. En belalı tür.

Vasco başıyla pekileyip eknden geldiğince çabucak sıvışıyor. O kadından ve bütün bu kadınların bakışlarından uzaklaşmak istiyor. Bütün bu bornozlu kadınların onun rezil olmasını seyretmeleri bir kâbus gibi. Bir an sonra koşmaya başkyor. Hummer'a gidiyor, bu yerden uzağa.

Maymuna benzeyen siyah çocuğu o sırada gördü. Asknda çocuk *cidden* maymundu, Vasco onun hareketlerini seyrederken buna emin oldu. Çocuk gibi giyinmiş bir maymun. Ama yine de maymundu. Maymun bahçede turluyordu. Sırf o maymunu görmek bile bir zamanlar Vasco'nun kulağının bulunduğu yerin zonklamasına yol açtı. Düşünmeden tabancasını çıkarıp ateş etmeye başladı. O küçük piç kurusunu bu mesafeden vurmaya ummuyordu, ama bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. Maymun telaşla kaçıp bir duvarın ardında gözden kayboldu.

Vasco peşinden gitti. Orası lanet olası bir bayan tuvaletiydi. Ama

etrafta kimseler yoktu. Banyonun ışıkları sönüktü. Vasco sağ taraftaki havuzu seçebildi, ama şu an içinde kimse yoktu. Yani içeride sadece maymun vardı. Tabancasını kavrayıp ilerledi.

Şlak şlak!

Vasco donakaldı. Çift hareketli bir pompalı tüfeğin sesiydi bu. Bu sesi duyduktan sonra kesinlikle bir odaya girilmezdi. Vasco bekledi.

"Kendini şanslı hissediyor musun serseri? Hissediyor musun?"
Boğuk, tanıdık bir sestti.

Bayan tuvaletinin kapısının önünde öfkeyle ve korkuyla durup bekledi, ta ki sonunda kendini çok salak ve meydanda hissetmeye başlayana dek. "Aman, boşver," deyip döndü ve tekrar arabasına gitti. Zaten o kahrolası maymun çocuk umurunda değildi.

Arkasından bir ses "Vay vay. Bu kasabada amma çok silah ve amma az beyin varmış," dedi.

Vasco hemen dönüp arkasına baktı. Ama tek gördüğü tuvalet kapısının üstünde durmuş kanat çırpan o kuştı. Vasco sesin nereden geldiğini kestiremedi.

Vasco telaşla Hummer'ına bindi. Avukatlık bürosuna ve BioGen'in adamlarına ne diyeceğini daha şimdiden düşünmekteydi. Gerçek şuydu ki, iş olmamıştı. Kadın silahkydı, haberdârdı, birileri ona durumu önceden anlatmıştı. Vasco'nun yapabileceği bir şey yoktu. İşinde iyiydi ama mucize yaratamazdı. Sorun kadına haber uçuran kişideydi. Beni suçlamadan önce kendinize bir bakın. Organizasyonlarında bir problem vardı.

Neyse işte, böyle bir şeyler söyleyecekti.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

DAM WINKLER hastane yatağında dermansız ve zayıf bir halde yatıyordu. Kel ve solgundu. Sıska ek Josh'unkini kavradı. A"Dinle," dedi, "senin suçun değildi. Zaten kendimi öldürmeye çalışıyordum. Bir şekilde olacaktı. Bana verdiğin zaman... bana büyük bir iyikk yaptın. Bana bak. Kendini suçlamayı istemiyorum."

Josh konuşamıyordu. Gözleri yaşlarla doluydu.

083

"Kendini suçlamayacağına söz ver."

Josh başıyla evetledi.

"Yalancı." Adam dermansızca gülümsedi. "Davan nasıl gidiyor?"

"Tamam," dedi Josh. "New York'taki bazı insanlar annelerini Alzheimer hastası yaptığımızı söylüyorlar. Asknda kadına su vermiştik."

"Kazanacak mısınız?"

"Ah, elbette."

083 Adam iç geçirdi. "Yalancı." Ek gevşedi. "Kendine iyi bak ağa-
bey." Sonra gözlerini kapadı.

John panikle gözyaşlarını sildi. Ama Adam hâlâ nefes akyordu.
Derin bir huzur içinde uyumaktaydı.

O

XNARD YARGICI kararı toplanmış avukatlara uzatırken buz gibi havada öksürdü. Alex Burnet, Bob Koch ve Albert Rodriguez'le birlikte oradaydı.

083

"Gördüğünüz gibi," dedi yargıç, "BioGen'in Bay Burnet'in hücrelerine sahip olmasının onlara bu hücreleri Bay Burnet'in kendisi de dahil olmak üzere canlı ya da ölü herhangi bir bireyden alma hakkı vermediğine karar verdim. Bu hücreler yakın ya da uzak akrabalarından kesinlikle aknamaz. Aksi yönde herhangi bir karar köleliği yasaklayan On Üçüncü Ek Madde'nin ihlali olur.

"Hükmüm bağlamında, bu durumun daha önceki mahkeme kararlarındaki, biyolojik anlamda sahipliğin tanımına dair bir karmaşadan çıktığını fark ettim. Birincisi, vücuttan alınan materyallerin 'atık' ya da 'kayıp materyal' olduğuna, bu yüzden de bu materyallerin temin edildiği kişiler için önemsiz olduğuna karar verilmiş. Bu yanlış bir bakış açısı. Örneğin ölü doğmuş bir cenini göz önüne alırsak, her ne kadar annesinin vücudunu terk etmiş olsa da, annesinin ya da diğer akrabalarının bu cenine güçlü bir yakınlık hissedebileceğini ve onun gömülmesi, yakılması ya da araştırmalar veya başkalarına yardım etmek için doku temininde kullanılması kararını vermek isteyeceklerini

tahmin edebiliriz. Hastanenin ya da doktorun bu cenini sırf vücudun dışında ve dolayısıyla 'atık materyal' diye istediği gibi kullanabileceği fikrinin mantıksız ve insankk dışı olduğu barizdir. Benzer bir mantık Bay Burnet'in hücreleri için de geçerlidir. Her ne kadar vücudundan alınmış olsalar da, hâlâ kendisine ait olduklarını hissetmekte haklıdır. Bu doğal ve ortak bir insani histir. Bu his sırf mahkemeler benzerkklere dayanarak başka yasal kavramlar çerçevesinde hükme vardd diye kaybolacak değildir. İnsani hisleri adk kararlarla yok edemezsiniz. Oysa mahkemelerin yapmaya çalıştığı tam da buydu.

"Bazı mahkemeler doku davalarında dokuların çöp olduğuna hükmettiler. Bazı mahkemeler dokuları bir kitaplıktaki kitaplar misal araştırma materyali olarak gördüler. Bazı mahkemeler dokuları bazı koşullar altında otomatikman ortadan kaldırılabilircek terk edilmiş mallara benzetmekteler, tıpkı kiralık kilitli dolapların belirli bir süre sonra açılabilmesi ve içlerinde bulunan şeylerin satılabilmesi gibi. Bazı mahkemeler zıt yönde iddiaları dengelemeye çalıştılar ve toplumun araştırma yapma talebinin bireyin mülkiyet talebinden daha önem olduğu sonucuna vardılar.

"Bu benzetmelerden her biri insan doğasının inatçı gerçeğine tezat oluşturmaktadır. Bedenlerimiz şahsi makımızdır. Beden sahipkği bir bakıma bildiğimiz en temel sahipkk türüdür. Varkığımızın temel deneyimidir. Mahkemeler bu temel kavramı kabullenmezlerse hükümleri geçersiz olacaktır, hukuk mantığı içinde ne kadar doğru görünürlerse görünürler.

"İşte bu yüzden bir birey bir doktora bir araştırma çalışması için doku bağışladığında, bu bir kütüphaneye kitap bağışlamakla aynı şey değildir. Asla olmayacaktır. Doktor ya da araştırma kurumu sonradan bu dokuyu başka amaçlar için kullanmak isterse, bu yeni kullanım şekli için izin almaları gerekmektedir. Her seferinde izin alınmalıdır. Eğer dergiler aboneliğiniz sona erdiğinde size bildiriyorlarsa, üniversite-
ler de dokularınızı yeni bir amaçla kullanacaklarını size bildirebilirler.

"Bunun tıbbi araştırmalara zorluk çıkaracağını işittik. Aslında tersi doğru. Üniversiteler insanların kendi dokularıyla kakçı, mantıklı ve duygusal bir bağ kurduklarını kabullenmezlerse, insanlar araştırmalar için dokularını bağışlamazlar. Onları şirketlere satmayı yeğlerler. Avukatları da bir ücrette anlaşılmeden müşterielerinin kan testi sonuçlarının bile herhangi bir sebeple kullanılmasını yasaklayan belgeler düzenlemekte uzmanlaşırlar. Ne hastalar saftır, ne de avukatlar.

"Doktorlarla üniversiteler başlarına buyruk hareket etmeyi sürdürürlerse tıbbi araştırma giderleri astronomik şekilde yükselecektir. Dolayısıyla kamunun iyiliği için en iyisi insanlara kendi dokularını sonsuza dek satabilme hakkı tanıyan kanunlar çıkarmaktır.

"Bize bir hastanın dokularına sahipliğinin ve mahremiyet hakkının ölümle son bulduğu söylendi. Bu da değişmesi gereken geri bir fikir. Çünkü bir ölünün çocukları ve torunları onun genlerini taşıdığından, araştırma yapırsa ya da ölü insanın genetik bilgileri yayınlanırsa o kişilerin mahremiyeti ihlal edilmiş oluyor. Ölü kişinin çocukları sırf çağdaş kanunlar çağdaş gerçeklere uymuyor diye sağk sigortalarını kaybedebikler.

"Ama sonuçta Burnet davasının ters gitmesinin sebebi mahkemelerin çok büyük ve temel bir hata yapmış olmasıdır. Bireyler mahkemenin başkasına ait olduğuna hükmettiği şeyleri vücutlarında üretebildikleri sürece sahiplik meselelerinde hep belirsizlik olacaktır. Bu hücre dizileri için de geçerlidir, genler için de, bazı proteinler için de. Böyle şeylere sahip olunması mantıkk değildir. Kanunlarımızdaki temel bir kural, ortak mirasımızın herhangi bir kişi tarafından sahiplenilemeyeceğidir. Doğanın gerçeklerinin sahiplenilemeyeceği temel bir kuraldır. Oysa yirmi yıldan fazladır mahkemeler bu fikri göz ardı ederek hüküm verdiler. Patentler konusunda mahkemeler bu fikri göz ardı ederek hüküm verdiler. Sonuçta ortaya çıkan karışıklıklar zamanla ve bilim ilerlemesiyle iyice artacaktır. Genomun veya do-

ğanın gerçeklerinin şahıslar tarafından sahiplenilmesi giderek zorlaşacak, masraflı ve güç bir hal alacaktır. Mahkemeler bir hata yapmıştır ve bu hata düzeltilmelidir. Zararın neresinden dönülse kârdır."

Alex, Bob Koch'a döndü. "Bence bu yargıç yardım almış," dedi.

"Hi hı, olabıkr," dedi Bob.

ICK DIEHL dayanmaya çalışıyordu ama her şey dağılıyor gibiydi. Yetişkinlik geni bir felaketti. Daha da kötüsü BioGen'e kurnaz R ve şerefsiz bir New Yorklu avukat tarafından dava açılmaktaydı. Rick'in avukatları uzlaşmasını tavsiye etmişlerdi, ama uzlaşırsa şirket batardı. Gerçi bu muhtemelen zaten olacaktı. BioGen, Burnet dizisini kaybetmişti, Burnet'in çocuğundan hücre almayı başaramamışlardı, şimdi de görüldüğü kadarıyla ürünlerini engelleyen ve değersiz kılan yeni bir patent çıkmıştı ortaya.

083

Diehl'in talebi üzerine karısı saklanmaktan vazgeçip şehre geri dönmüştü. Çocuklar yazı karısının ailesinin Martha's Vineyard'daki evinde geçireceklerdi. Karısı onların vesayetini alacaktı. Rick'in avukatı Barry Sindler'in de, bugünlerde bir boşanmayla karşı karşıya olduğundan, Rick'e ayıracak pek zamanı yok gibiydi. Vesayet davaları için yapılan gen testleri kıyameti koparmıştı. Sindler etik dışı kabul edilen bu işlemin öncüsü olduğu için geniş bir kesimin tepkisini çekmişti.

Kongre'den genetik testleri sınırlayacak kanunların geçeceği konuşuluyordu. Ancak gözlemciler Kongre'nin asla harekete geçmeyeceği kanısındaydılar, çünkü sigorta şirketleri bu tesderi istiyordu.

083

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

Kendi açılardan haklılardı da, çünkü sigorta şirketlerinin işi para ödememektir.

Brad Gordon duruşmayı beklerken şehirden ayrılmıştı. Batı'da gezinip başını belaya soktuğu söyleniyordu.

Rodriguez'in avukatlık bürosu BioGen'e ilk faturayı göndermişlerdi ve tutarı bir milyon dolardan fazlaydı. Şirkete dava açılması olasılığını göz önüne alarak, iki milyon dolar daha avans istiyorlardı.

Rick'in asistanı interkomdan konuştu. "Bay Diehl, Güvenlik şirketi BDG'de çakşan kadın sizinle görüşmeye geldi."

Rick koltuğunda doğruldu. Jacquesne Maurer'in ne kadar alımlık olduğunu anımsadı. Kadın bir seks ve zarafet abidesiydi. Rick sırf onun yanında bulunmakla bile kendini cank hissetmişti.

"İçeri gönder." Ayağa kalktı, gömleğini alelacele pantolonuna tıktırdı ve kapıya döndü.

Sıradan bir mavi d6piyes giymiş, evrakantı taşıyan otuzlu yaşlarda genç bir kadın odaya girdi. Tatlı bir gülümseyişi, tombul bir yüzü ve omzuna düşen kahverengi saçları vardı. "Bay Diehl? Ben BDG'den Andrea Woodman. Sizinle daha önce görüşemediğim için üzgünüm fakat, şey, son birkaç haftadır diğer müşterilerimizle yoğunluk yaşadığımızdan ancak fırsat bulabildim. Tanıştığımıza çok sevindim."

Rick bakakaldı.

www.cizgilibforum.com
By Tekhizuz

MAĞARA ADAMLARI SARIŞINLARI YEĞLİYORDU

Antropolog Açık Renk Geninin
Hızla Evrim Geçirdiğini Belirtiyor
Sarışınlar Gerçekten Daha mı
Seksiler?

Kanadalı antropolog Peter Frost'un yaptığı yeni bir çalışma, Avrupalı kadınların son Buzul Çağı'nın sonunda erkekleri cezbetmek için evrim geçirerek mavi gözler ve sarı saçlar edindiğini ortaya koyuyor. Frost saç rengi geni MC1R'nin 11,000 yıl önce evrimleşerek yedi varyanta dönüştüğünü belirtiyor. Bu evrimleşme, genetik açıdan çok hızlı bir şekilde gerçekleşti. Normalde böyle bir değişim bir milyon yıla yakın sürerdi.

Ancak cinsel tercihler hızlı genetik değişimlere yol açabiliyor. Zor zamanlarda erkeklerin genç yaşta ölmeleri sebebiyle azalan erkek nüfusu, kadınlar arasında rekabete ve

yeni bir saç ve göz renine yol açtı. Frost'un vardığı sonuçlar üç Japon üniversitesinin, sarışınların genetik mutasyonlarının tarihini belirleyen çalışmaları tarafından destekleniyor.

Frost sarışınların cinsel cazibesinin, açık renkli saçların ve gözlerin kadınlarda yüksek östrojen seviyelerinin, dolayısıyla yüksek doğurganlığın belirtisi olmasından kaynaklandığından şüpheleniyor. Ancak herkes bu bakış açısına katılmıyor. 27 yaşındaki sarışın manken Jodie Kidd şöyle dedi: "Bence sarışın olmak insana cinsel cazibe katmıyor... Güzellik sırf saç rengiyle olmaz."

Profesör Frost'un
teorisi
Evolution and Human Behaviour¹⁸ adlı dergide
yayınlan-
dı. Araştırması, sarışınların
2202'de yok olacağını öngö-
ren bir WHO araştırması ta-
rafından destekleniyor.
WHO
araştırmasının vardığı
sonuç-
lar, bir BM paneli tarafından
reddedilmelerinin ardından,
çeşitli raporlar tarafından
ya-
lanlanmalardı.

18 Evolution and Human Behaviour: Ev-
rim ve insan Davranışı.

RANK BURNET, girişimci kapitalist Jack Watson'ın sade ve modern ofisine öğleden biraz sonra girdi. Burası daha önceki ziyaretlerinde gördüğü gibiydi. Mies mobilyalar, çağdaş sanat eserleri... Warhol'un bir Büyük İskender tablosu, bir Koons balon heykele, Watson'un masasının ardında asık duran ve dağcılarını gösteren bir Tansey tablosu. Sessiz telefonlar, bej haklar... ve etrafta sessizce hareket eden muhteşem, çakşkan kadınlar. Bir kadın Watson'ın yanına gelerek ekni omzuna koydu.

083 "Ah, Frank," dedi Watson. Ayağa kalkmadı. "Jacqueknur'le tanışmış mıydın?"

"Sanmıyorum."

Kadın ekni sıktı. Son derece kontrollü ve açık sözlüğüydü. "Bay Burnet."

"Teknoloji dehası demirbaşımız Jimmy Maxwell'i tanırısın." Watson odanın arka tarafından oturan, yirmili yaşlarda bir çocuğu başıyla gösterdi. Çocuğun kalın kemik çerçeveli gözlüğü ve Dodgers ceketi vardı. Laptopundan başını kaldırıp Burnet'e el salladı.

"N'aber?"

"Selam," dedi Burnet.

083

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Gelmeni istedim," dedi Watson koltuğunda kimildanarak,

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"çünkü bu işin sonuna geldik. Bayan Maurer, Duke Üniversitesiyle patent konusunda yeni anlaştı. Gayet makul koşullarla."

Kadın gülümsedi. Sfenks gibi. "Bikm adamlarıyla iyi anlaşırım,"

dedi.

"Rick Diehl de," diye devam etti Watson, "BioGen'in başkanlığından istifa etti. Winkler ve diğer üst düzey personel onunla birkkte gittiler. Çoğunun adk sorunları var ve ne yazık şirket onlara yardım edemeyecek. Kanunu çiğnersen şirketin sigorta pokçesi masraflarını karşılamaz. Yani tek başınalar."

"Ne yazık," dedi Jacquene Maurer.

"Bu işler böyle," dedi Watson. "Ancak şu andaki kriz sebebiyle BioGen yönetim kurulu yönetimi devralmamı ve bu şirketi tekrar canlandırmamı istedi. Hissem arttırılması koşuluyla bunu kabul ettim."

Burnet başıyla onayladı. "Öyleyse plan tıkr tıkr işledi."

Watson ona tuhaf tuhaf baktı. "Şey, evet. Her halükârda artık ailenin yanına dönmene bir engel kalmadı Frank. Kızınla torunun seni görünce çok sevineceklerdir eminim."

"Umarım," dedi Burnet. "Kızım sinirlenmiştir herhâlde. Ama aramız düzektir. Hep öyle olur."

"Doğru," dedi Watson. Yerinden kalkmadan, biraz yüzünü ekşiterek ekni uzattı.

"Her şey yolunda mı?" dedi Frank.

"Önemli bir şey değil. Dün golfü fazla kaçırdım da."

"Ama iş dışında bir şeyler yapmaya vakit bulmak iyidir."

"Çok doğru," dedi Watson meşhur gülümseyişini sergileyerek.
"Çok çok doğru."

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

RAD GORDON, Sandusky, Ohio'daki Cedar Point'te bulunan dev lunapark sürat trenine, Might Kong'a akın akın giden kalabalığı takip etti. Haftalardır lunaparklara gitmekteydi; bu seferki Amerika'nın en büyük ve en iyi lunaparkıydı. Kendini daha iyi hissediyordu; çenesi artık hiç ağrıyordu.

Canını sıkan tek şey avukatı Johnson'la tek bir konuşma yapmış olmasıydı. Johnson zeki birine benziyordu, ama Brad huzursuzdu. Amcası neden birinci sınıf bir avukat tutmamıştı? Önceden hep tutardı. Brad hayatının bir çeşit bıçak sırtında olduğunu hissediyordu.

083

Ama epey yukarıdaki raya ve çılgılık çılgına geçen insanlara bakarken bütün bu düşünceleri bir kenara itti. Bu sürat treni! Mighty Kong! İnsanlar çılgın atmakta haklıydı, çünkü yerden yüz yirmi metre yukarıdaydı. Sıra hakkında heyecanla bekleyen biletli insanlar. Brad adeti olduğu üzere sıraya iki çok tatlı genç kız geçene kadar bekledi. Kızlar oraldılar, orada büyümüşlerdi, sağkkk ve pembe tenkidiler, yeni tomurcuklanmış memecikleri ve hoş çehreleri vardı. Bir tanesinin dişlerinin telli olması harikaydı. Brad onların arkasına geçip tiz, boş gevezeklerini mutlu mutlu dinledi. Sonra muhteşem bir şekilde aşağı inerken herkesle birlikte haykırdı.

Sürat treninden inerken adrenaknden ve heyecandan titriyordu.

Kızlar çıkışa doğru yürüyorlardı, onların küçük, yuvarlak popolarını seyrederken kendini biraz bitkin hissetti. Bir saniye! Tekrar biniyorlardı! Harika! Brad kızların peşinden gidip ikinci kez sıraya girdi.

Kendini rüyada gibi hissediyor, nefesini tutuyor, gözlerinin o yumuşacık buklelere ve kolsuz bluzlarının sergilediği omuzlarındaki çillere kaymasına izin veriyordu. Tam onlardan biriyle -hatta ikisiyle birden- birikte olma fantezisi kurmaya başlamıştı ki, önüne geçen bir adam "Lütfen benimle gelin," dedi.

Brad daldığı hayalden utançla uyanıp gözlerini kırıştırdı. "Pardon? "

"Benimle geke misiniz bayım?" Karşısındaki teşvik edici, gülümseyen, yakışıklı, özgüvenk bir yüzdü. Brad hemen şüphelendi. Polisler genellikle dostane ve kibar davranırlardı. Brad bu kızlara hiçbir şey yapmadığına emindi. Onlara ne dokunmuştu, ne de bir şey söylemişti...

"Bayım? Lütfen? Şuraya gekekseniz... Şuraya..."

Brad yan tarafa bakınca üniformaya, belki de görevlik görevksi üniformalarına benzeyen giysiler giymiş insanlarla sanatoryumdakiler gibi beyaz önlüklü iki adam gördü. Ayrıca çekim yapan bir televizyon ekibi ya da bir tür kamera ekibi vardı. Brad birden paranoyaya kapıldı.

"Bayım," dedi yakışıklı adam, "lütfen, size ihtiyacımız var..."

"Neden bana ihtiyacımız var?"

"Bayım, lütfen..." Adam Brad'i dirseğinden çekiştiriyordu, sonra daha güçlü kavradı. "Bayım, buraya gelen yetişkinlerden çok azı tekrar bindiği için..."

Yetişkinlerden çok azı tekrar binerdi demek. Brad ürperdi. *Biliyorlardı*. Şimdi de bu herif, bu yakışıklı ve hoş, tatlı dilli adam onu beyaz önlüklü adamlara götürmekteydi. Adamların onun için geldikleri belkydi; Brad kolunu kurtarmaya çalıştı, ama yakışıklı adam sınıksı tutuyordu.

Brad'in kalbi küt küt atıyordu ve vücuduna yaydan paniği hissediyordu. Eğikp tabancasını kılıfından çıkardı. "Hayır! Bırak beni!"

Yakışıklı adam afallamış gibiydi. Bazı insanlar çığlık attılar. Adam ellerini kaldırdı. "Sakin ol," dedi, "bu..."

Brad'in ekndeki tabanca ateş aldı. Brad bunu ancak adamın sendeleyip düşmeye başladığını görünce fark etti. Adam Brad'e tutununca Brad tekrar ateş etti. Adam sırt üstü yere düştü, insanlar dört bir yandan çığlık atıyordu. Birisi "Dr. Bellarmino'yu vurdu! Dr. Bellarmino'yu vurdu!" diye bağırdı.

Ama Brad'in kafası artık iyice karışmıştı; millet kaçışıyor, o minik tatk kızlar koşuyordu; her şey mahvolmuştu; üniformak başka adamlar ona seslenip tabancasını bırakmasını söyleyince onlara da ateş etti. Sonra dünyası karardı.

ENDİLERİNİ ÜNİVERSİTELERDEKİ bilim adamlarının çalışmaları-
Kna patent almaya adanmış bir grup insanın kurduğu Üniversite Teknoloji Transferi Organizasyonunun (OUTT) sonbahar toplantısında, hayırsever Jack B. Watson etkileyici bir konuşma yaptı. Her zamanki sözlerini söyledi: Biyoteknolojinin başdöndürücü büyümesinden, gen patentlerinin öneminden, Bayh-Dole'a haddini bildirmekten ve iş dünyasının kârlarıyla üniversitelerin refahını korumanın gerekliliğinden dem vurdu. "Üniversitelerimizin verimliliği ve refahı, güçlü biyotek partnerlere sahip olmalarına bağlıdır. Bilginin ve geleceğin anahtarı budur!"

083

Sonra onlara duymak istediklerini söyledi ve salonu inleyen alkışlar eşliğinde sahneden ayrıldı. Hafifçe topalladığını ve sağ kolunun sol kolu kadar serbestçe sallanmadığını çok az kişi fark etti.

Sahne arkasında güzel bir kadının koluna girdi. "Dr. Robbins hangi cehennemde?"

"Seni kliniğinde bekliyor," dedi kadın.

Watson küfrü bastıktan sonra kadına yaslanarak dışarıda bekleyen kmuzine yürüdü. Gece soğuktu ve hafif pusluydu. "Lanet olası

doktorlar," dedi. "O pis testleri artık yaptırmayacağım."

083

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

083

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

"Dr. Robbins testlerden bahsetmedi."

Şoför kapıyı açtı. Watson güçlükle, ayağını sürükleyerek içeri girdi. Kadın girmesine yardımcı oldu. Watson yüzünü ekşiterek arka koltuğa yaslandı. Kadın diğer kapıdan girdi. "Çok acıyor mu?"

"Geceleri daha kötü oluyor."

"Hap ister misin?"

"Bir tane aldım bile." Derin derin nefes aldı. "Dr. Robbins ne olduğunu bulmuş mu?"

"Sanırım."

"Sana söyledi mi?"

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun."

"Bana söylemedi Jack."
«HP»

1 anrım.

Limuzin gecenin içinde hızla ilerledi. Watson hız hızlı soluyarak pencereden dışarı baktı.

Hastane kliniği bu saatte tenhaydı. Otuz yaşında ve bir film yıldızı gibi yakışıklı olan Fred Robbins, büyük bir muayenehanede kendisinden daha genç iki doktorla birlikte Watson'i beklemekteydi. Robbins röntgen, elektroforez ve MRI sonuçlarını ışıklı kutulara asmıştı.

Watson bir koltuğa çöktü. Genç adamlara ekyle işaret etti. "Gidebikrsiniz."

"Ama Jack..."

"Bana yalnızken söyle," dedi Watson, Robbins'e. "Son iki ayda tam on dokuz doktor tarafından muayene edildim. O kadar çok MRI ve CAT taraması yaptırdım ki karankkta ışık saçıyorum. Bana sen söyle." Kadına elini salladı. "Sen de dışarıda bekle."

Hepsi gittiler. Watson, Robbins'le yalnız kalmıştı.

"Senin için Amerika'nın en akıllık teşhis mütehassısı diyorlar Fred. Söyle bakakm."

"Şey," dedi Robbins, "bu sonuçta bir biyokimyasal süreç. Bu yüzden..."

"Üç ay önce," dedi Watson, "bacağımda ağrı vardı. Bir hafta sonra bacağım tutmamaya başladı. Ayakkabımın kenarı aşındı. Kısa süre sonra merdiven çıkmakta zorlanırdım. Şimdi de sağ kolum güçsüzleşti. Elimle diş macunu sıkamıyorum. Nefes almakta giderek zorlanıyorum. Bütün bunlar üç ayda oldu! Sebebini söyle bana."

"Vogelman parezisi deniyor," dedi Robbins. "Yaygın görülmez ama nadir de sayılmaz. Senede birkaç bin vaka görülür, tüm dünyada belki elk bin. İlk kez 1890larda Fransız bir..."

"Tedavi edebikr misin?"

"Şu aşamada," dedi Robbins, "etkili bir tedavi yöntemi yok."

470 | MICHAEL CRICHTON

"Herhangi bir tedavi yöntemi var mı?"

"Palyatif ve destekleyici önlemler, masaj ve B vitaminleri..."

"Ama gerçek bir tedavisi yok."

"Evet Jack, yok."

"Sebebi nedir?"

"Bunu biyoruz. Beş yıl önce Scripps'teki Enders'in ekibi, sinir hücrelerinin etrafındaki miyekni onaran bir proteini kodlayan BRD7A adk bir geni izole etti. Gendeki küçük bir değişimin hayvanlarda vogelman parezisine yol açtığını kanıtladılar."

"Yani," dedi Watson, "bana basit bir genetik bozukluk hastaklığına tutulduğumu söylüyorsun."

"Evet ama..."

"Bu geni ne zaman buldular? Beş yıl önce mi? Öyleyse gen yenilemesi yapılması gerekiyor, vücudun içinde üretilen kodlanmış proteinin harekete geçirilip..."

"Yenileme terapisi riskli tabii."

"Umurumda mı ki? Bana bak Fred. Ne kadar vaktim kaldı?"

"Kesin konuşmak zor, ama..."

"Söyle."

"Belki dört ay."

"Tanrım." Watson derin bir nefes aldı. Elini alnında gezdirdi, tekrar nefes aldı. "Tamam, demek durumum bu. Öyleyse terapiyi yapalım. Beş yılda bir yöntem bulmuşlardır."

"Bulamadılar," dedi Robbins.

"Bulan vardır mutlaka."

"Yok. Scripps genin patentini aldı ve İsviçre ilaç devi Beigart Baghoff'a lisans verdi. Scripps'le yaptıkları yirmi kadar anlaşmanın parçasıydı. BRDA7 çok önem görülüyordu."

"Yani ne diyorsun?"

"Beigart o gene yüksek bir lisans fiyatı koydu."

"Neden? Madem ender görülen bir hastalık, böyle fahiş..."

Robin omuz silkti. "Onlar büyük bir şirket. Neyi neden yaptıklarını kim bilir? Lisans departmanları, sahip oldukları sekiz yüz gene fiyat biçiyor. O departmanda kırk kişi var. Tam bir bürokrasi. Her neyse, lisansa yüksek bir fiyat koydular..."
"Tanrım."

"Bu yüzden de son beş yıldır dünyadaki hiçbir laboratuvar o hastak üstünde çakşmadı."
«I - »

I anrım.

"Fazla pahak Jack."

"Öyleyse o kahrolası geni satın akrım."

"Alamazsın. Ben çoktan kontrol ettim. Satılık değil."

"Her şey satıkktır."

"Beinart'ın yapacağı herhangi bir satışı Scripps'in onaylaması

gerekiyor, ki Scripps'in teknoloji transferi ofisi onu satmayı düşün-

»

474 | MICHAEL CRICHTON

mu...

"Boşver, ben de ksansım akırım."
"Bunu yapabikrsin. Evet."

www.cizgilitforum.com
By Tekhizuz

"Sonra da gen transferi yaptırırım. Bu hastanede bir ekibe yaptırırız."

"Keşke yapabilesek Jack. Ama gen transferi çok risklidir ve bugünlerde hiçbir laboratuvar bu riske girmek istemiyor. Henüz başarısız bir gen transferi yüzünden hapse atılan olmadı, ama bir sürü hasta öldü ve..."

"Fred. Bana bak."

"Şangay'da yaptırabilirsin."

"Hayır, hayır. Burada."

Fred Robbins dudağını ısırды. "Jack, gerçeklerle yüzleşmek zorundasın. Başarı oranı yüzde birden düşük. Yani beş yıl boyunca çalışmış olsak ekmizde hayvan testlerinin, taşıyıcı testlerinin, immünoşüpresif protokollerinin sonuçları bulunurdu, başarı oranını arttı-

476 | MICHAEL CRICHTON

racak her türlü adım atılmış olurdu. Ama tamamen körlemesine bu işe atılmak..."

"Sadece buna vaktim var. Körlemesine atılmaya."

Fred Robbins olmaz dercesine kafa salkyordu.

"Yüz milyon dolar," dedi Watson. "Bu işi yapacak laboratuvara. Arcadia'da özel bir kknığın başına geç. Benden başka kimse bilmeyecek. Prosedürü orada yap. İşe yarar ya da yaramaz."

Fred Robbins kederle kafa salkyordu. "Üzgünüm Jack. Gerçek-

»

ten.

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

TOPSİ ODASININ tavanındaki ışıklar birer birer yandı. Gorevitch bunun dramatik bir açıklık olduğunu düşündü. Laboratuvar önünlü adam gayet sert ve saygın görünümlü biriydi: Kırçıl, tel çerçeve gözlüklü. Dünyaca tanınmış primat anatomisti Jorg Erickson'dı.

Gorevitch bir el kamerasını kullanarak "Dr. Erickson, bugün ne yapıyoruz?" dedi.

083

"Dünyaca ünlü bir numuneyi, konuştuğuna inanılan Endonezya orangutanını inceliyoruz. Bu hayvanın en az iki dilde konuştuğu söyleniyor. Bakalım, göreceğiz."

Dr. Erickson beyaz bir kumaşla örtülü cesetin bulunduğu çelik masaya döndü. Kumaşı gösterişli bir edayla çekti. "Bu bir ergen ya da çocuk *Pongo abelii*, Borneo orangutanlarından daha ufak olmasıyla ayırt edilen bir Sumatra orangutanı. Bu numune erkek, üç yaşlarında, sağlıklı görünüyor, gözle görünür bir yarası ya da yara izi yok... Tamam, artık başlıyoruz." Ekne bir neşter aldı.

SIRADAKİ [471

"Bir midsagital ensizyonla boğazın ve yutağın ön kaslarını ortaya çıkarıyorum. On ve arka omohyoidin kaslarına dikkatinizi çekerim ve

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

burada sternohyoid kasları... Hımmm." Erickson hayvanın boğazına eğilmişti. Gorevitch çekim yapmakta zorlanıyordu.

"Ne görüyorsunuz profesör?"

"Şu anda stilooid ve krikotiroid kaslarına bakıyorum, şu ve şu... Çok ilginç. Normalde *Pongolarda* ön kaslar az gelişmiştir ve insanların konuşma aparatlarının gelişkin motor kontrolünden yoksundur. Ama bu yaratık bir geçiş dönemi vakasına benziyor, klasik pongid yutağın ve insan boynunun bazı özelliklerini taşıyor. Sternokleidomastoide dikkat ederseniz..."

Sternokleidomastoid ha, diye düşündü Gorevitch. Tanrım. Dublaj yaptırılmaları gerekecekti. "Profesör, belki bunun İngilizcesini söyleyebilirsiniz?"

"Hayır, terimler Latince'dir. Çevirisini bilmiyorum..."

"Yani kısaca açıklasınız? İzleyicilerimiz için?"

"Ah, elbette. Çoğu hioide -yani Adem elmasına- bağk olan bütün bu yüzey kasları, maymundan çok insan kaslarına benziyor."

"Bunun sebebi ne olabilir?"

"Bir mutasyon olduğu bariz."

"Peki ya hayvanın geri kalanı? O da mı daha çok insana benziyor?"

"Hayvanın geri kalanını görmedim," diye tersledi Emerson.
"Ama onu da sırası gelince inceleyeceğiz. Özekle de foramen magnumun eksenindeki herhangi bir dönüşü ve tabii ki motor korteksin sulcusinin derinliğini ve yapışım, gri maddenin korunduğu kadarıyla incelemek ilgimi çekecek."

"Beyinde insani değişimler bulacağınızı tahmin ediyor musunuz?"

"Açıkçası hayır. Beklemiyorum," dedi Erickson. Dikkatini kafatasının tepesine yöneltti, eldivenk ellerini orangutanın kafa derisinin

474 | MICHAEL CRICHTON

seyrek tüylerinde gezdirek aktaki kemikleri yokladı. "G rd g n z gibi bu hayvanın parietal kemikleri içe doğru, kranyumun tepesine

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

doğru eğiliyor. Bu klasik bir pongid ya da şempanze bulgusudur. İnsanlardaysa parietal kemikler kaviskdir. Kafalarının tepeleri alt kısımlardan daha geniştir."

Erickson masadan geriledi. "Yani bu hayvanın insan ve maymun karışımı olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi Gorevitch.

"Hayır," dedi Erickson. "Bu bir maymun. Anormal bir maymun olduğu kesin. Ama sadece bir maymun."

476 | MICHAEL CRICHTON

JOHN B. WATSON YATIRIM GRUBU

Acilen Basına Verilecek

Dünyaca ünlü hayırsever ve Watson Yatırım Grubu'nun kurucusu John B. "Jack" Watson, bugün Çin'de, Şangay'da vefat etti. Bay Watson, yoksullara ve mazlumlara yaptığı yardımlarla tüm dünyanın takdirini kazanmıştı. Bay Watson sadece kısa süredir hastaydı, ancak kanserin son derece ağır bir türünden muzdaripti. Özel bir Şangay kliniğine yatmasından üç gün sonra vefat etti. Dünyanın dört bir yanındaki dostları ve iş arkadaşları tarafından yası tutulmaktadır.

HABER, AYRINTILAR İLERDE YAYINLANACAK

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

ENRY KENDALL, Gerard'ın Dave'e matematik ödevlerinde yardım edebilmesine şaşırmıştı. Ama bu uzun sürmeyecekti. **H** Dave'in eninde sonunda özel derslere ihtiyacı olacaktı muhtemelen. Dave'e şempanzelerin uzun süre odaklanamama özelliği geçmişti. Sınıftaki diğer çocuklara ayak uydurmakta giderek zorlanıyordu, özellikle de işkence gibi gelen okumak konusunda. Ayrıca fiziksel gücü oyun bahçesinde onu çok üstün kıyordu. Diğer çocuklar onunla oynamak istemiyorlardı. Bu yüzden mükemmel bir sörfçü olmuştu.

083

Artık gerçek duyulmuştu. *People* dergisinde çıkan "Modern Aile" başlıklı son derece rahatsız edici bir yazıda şöyle denmişti: "En çağdaş aile artık aynı cinsiyettekilerin kurduğu veya karışık ya da ırklararası bir aile değil. Tracy Kendall'a göre bütün bunlar geçen yüzyılda kaldı. Kendisini bu konuyu bilen biri, çünkü Lajolla, Cakfornia'daki Kendall ailesi transgenik ve türlerarası bir aile... evlerindeki hengame bir fiçı dolusu maymunun curcunasından daha fazla!"

Henry, tanıkk etmek üzere Kongreye çağrılmış ve bu deneyimi tuhaf bulmuştu. Kongre üyeleri iki saat boyunca kameralara ko-

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

nuşmuşlardı. Sonra acil işleri olduğunu söyleyerek kalkıp gitmişlerdi. Sonra tanıklar altışar dakika konuşmuşlardı, ama sözlerini dinleyecek kongre üyesi kalmamıştı. Daha sonra bütün kongre üyeleri, transgenik yaratım konusunda yakında uzun konuşmalar yapacaklarını açıklamışlardı.

Libertaryan Biyoloji Derneği, Henry'yi Yılın Bikm Adamı seçmişti. Jeremy Rifkin ona "savaş suçlusunu" demişti. Ulusal Kiliseler Kurulu tarafından şiddetle suçlanmıştı. Papa onu afaroz etmiş, ama sonra Katokk olmadığını keşfetmişti; başka bir Henry Kendall'ı onunla karıştırmışlardı. NIH çakşmalarını eleştirmişti, ancak genetik bölümünün başına Robert Bellarmino'nun yerine getirilen Wilkam Gladstone, Bellarmino'dan çok daha açık görüşlü ve alçakgönüllü biriydi. Henry artık süreldi yolculuk yapıyor, ülkenin dört bir yanındaki üniversite seminerlerinde transgenik teknikler hakkında konuşmalar yapıyordu.

Hararetk bir tartışmanın odağı olmuştu. Tennesseeek Rahip Billy John Harker onun için "insan kıkğında şeytan" demişti. Tanınmış radikal solcu Bill Mayer, *New York Review of Books'a* "Cennetten Kovuluşumuz: Transgenik Sapıkkkları Neden Önlemeliyiz" başlıkk uzun ve çok tartışılan bir makale yazmıştı. Bu makalede tranjenik hayvanların yirmi yıldır var olduğundan bahsedilmemişti. Köpekler, kediler, bakteriler, fareler, koyunlar ve sığırlar yaratılmıştı. Önde gelen bir NIH bikm adamı, bu makale hakkındaki fikri sorulduğunda, öksürerek "*New York Review nedir?*" demişti.

Lynn Kendall; Dave, Gerard ve tamamen insan çocukları Jamie ile Tracy'nin gündelik hayatlarının ayrıntılarını veren TransGenic Times web sitesini yönetiyordu.

60 | MICHAEL CRICHTON

Gerard, LaJolla'da bir yıl kaldıktan sonra telefon çevirme sesleri çıkarmaya başladı. Bunu daha önce de yapmıştı, ancak çıkardığı sesler Kendalllara gizemk gekyordu. Yabancı bir ülkenin sesleri

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

olduğu belliydi, ancak hangi ülke olduğunu ıkaramıyorlardı. "Sen nereden geldin Gerard?" diye soruyorlardı.

"Artık gözümü bile kırpmıyorum, kapıdan çıkıp gittiğinden beri." Gerard, Amerikan country müziğine bayılmıştı. "Yaptığın tek şey keyfimi kaçırmak."

"Hangi lkeden Gerard?"

Bu soruya asla yanıt akmıyorlardı. Gerard bazen Fransızca, oğunluklaysa İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Avrupalı olduğunu farz ediyorlardı.

Sonra bir gün Henry'nin Fransız ihtisas öğrencilerinden biri evlerinde akşam yemeği yerken Gerard'ın çıkardığı sesleri işitti. "Tanrım," dedi, "ne yaptığını bikiyorum." Bir an kulak kabarttı. "şehir kodu yok," dedi. "Ama onun dışında... bir deneyekm." Cep telefonunu çıkarıp numaralara basmaya başladı. "Tekrar söyle Gerard."

Gerard sesleri yineledi.

"Bir daha."

"Hayat bir kitaptır, okuman gerek," diye şarkı söyledi Gerard.
"Hayat bir öyküdür, anlatman gerek..."

"Bu şarkıyı bikiyorum," dedi ihtisas öğrencisi.

"Nedir?" dedi Henry.

"Eurovision'dan. Gerard, telefon sesi."

Gerard sonunda telefon sesini yineledi. İhtisas öğrencisi aramayı yaptı. Önce Paris'i denedi. Telefona bir kadın çıktı. Öğrenci Fransızca "Pardon, Gerard adk bir gri papağanı tanıyor musunuz?" dedi.

Kadın ağlamaya başladı. "Onunla konuşmama izin verin," dedi.
"İyi mi?"

"İyi."

Telefonu Gerard'ın tüneğine tuttular ve kadının sesini dinlettiler. Gerard heyecanla kafa salladı. Sonra "Orada mı oturuyorsun? Ah, annem oraya bayılacak!" dedi.

Birkaç gün sonra Gail Bond ziyarete geldi. Bir hafta kaldıktan

www.cizgiliforum.com
By Tekhizuz

sonra tek başına döndü. Gerard kalmak istemişti anlaşılın. Daha sonra günlerce şu şarkıyı söyledi:

Bebeğim eskiden bütün gece dışarıda kalırdı,
Beni ağlatırdı, bana yanlış yapardı,
Beni öyle üzdü ki gerçekleri gördüm, doğru söylüyorum,
İşler değişti ve artık ağlama sırası onda diyorum,
Çünkü eskiden onu severdim, ama artık bitti...

Sonuçta işler herkesin tahmininden daha yolunda gidiyordu. Ailenin hayatı yoğundu, ama herkes birbiriyle iyi geçiniyordu. Sadece iki sorun vardı. Henry, Dave'in burnunun çevresinde birkaç gri kıl bekrdiğini fark etmişti. Yani Dave'in çoğu transgenikler gibi normalden erken ölme olasılığı vardı.

Ve bir sonbahar günü, Dave ilçe panayırında Henry'nin elini tutmuş yürürken, tulumlu bir çiftçi gelip "Şunlardan birini çiftliğimde çakştırmak istiyorum," dedi.
Henry ürperdi.